

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

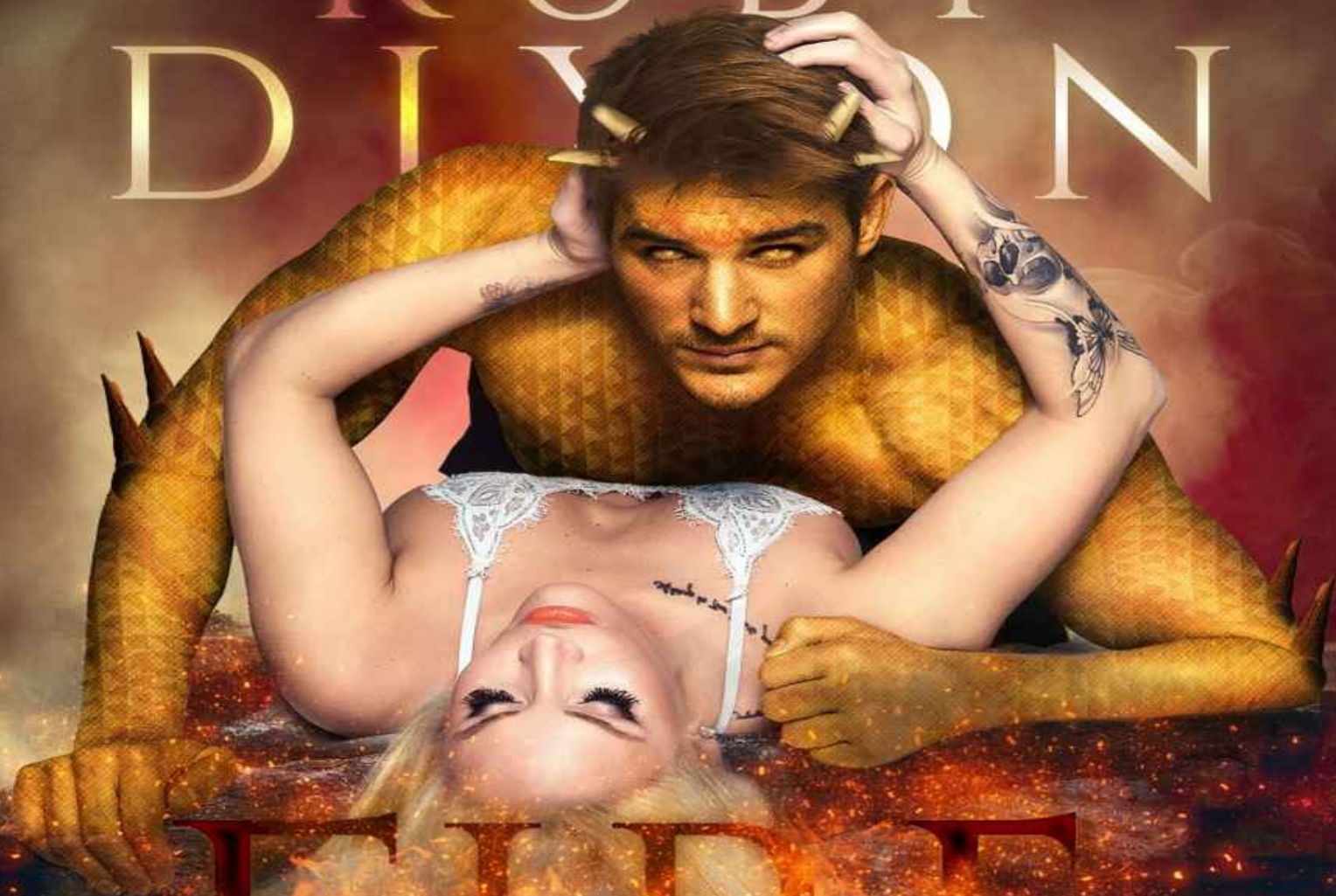
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY
DIVIN

FIRE
IN HIS
VEINS

A FIREBLOOD DRAGON ROMANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DAMARLARINDA ATEŞ

KIYAMET SONRASI BİR EJDERHA ROMANTİZMİ

RUBY DIXON

ATEŞ KAN EJDERHALARI - KİTAP 6

Copyright © 2019 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Fotoğrafi - Sara Eirew Fotoğrafçı

Kapak Tasarımı - Kati Wilde

Edits - Aquila Editing

✿ Vellum ile Oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

DAMARLARINDA ATEŞ

Daha Önce Ne Oldu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Ateş Kanı Ejderhaları Serisi](#)

[Ruby Dixon Okuma Listesi](#)

[Daha Fazlasını mı](#)

[İstiyorsunuz?](#)

DAMARLARINDA ATEŞ

Andrea'yı gördüğüm andan beri onu istiyorum.

Ama o insan. Ben Drakoni'yim. Aklımı başımda tutmamın ve halkımı saran çılgınlığa kendimi kaptırmamamın tek yolu zihinsel duvarlarımı güçlü tutmam. Beni ejderha yapan her şeyden vazgeçmek zorundayım. Bu telepati yok, ateş solumak yok ve savaş formu yok demek.

Kesinlikle bir eş alamam. Andrea benim olamaz.

Ancak kardeşi kaleden kaçtığında, onu bulmak için yardıma ihtiyacı var. Bu da onunla yalnız kalacağım, onun tatlı kokusunu içime çekeceğim anlamına geliyor ve bu benim kontrolüm için çok fazla olabilir.

Ejderhama teslim olursam ne olur? Onu eşim olarak alır mıyım yoksa boğazını mı yırtarım?

DAHA ÖNCE NE OLDU

(Eğer seriyi takip ediyorsanız, bu bölümü atlamaktan çekinmeyin! Eğer bu seri sizin için yeniyse, burada karakterler ve daha önce yaşanmış olaylar hakkında kısa bir özet bulacaksınız).

Yıl 2023, bilinen dünyanın yok edilmesinden yedi yıl sonra. 2016 yılında göklerde bir yarık açıldı ve efsanelerdeki canavarlar kadar korkunç ve vahşi ejderhalar ortaya çıktı. Karıncalar gibi insan şehirlerinin üzerine üşüştiler ve önlerine çıkan her şeyi yok ettiler. Binalar çöktü, ülkeler yıkıldı ve birkaç ay içinde insanlık parçalandı. Silahların başka bir boyuttan gelen bu doğaüstü yaratıklar üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Uçaklar ve füzeler çok yavaştı. İnsanlar sadece ejderhalara karşı hayatta kalmak için değil, birbirlerine karşı da savaşmak zorunda kaldıklarından isyanlar patlak verdi.

O ilk acımasız günlerden kurtulan insanlar saklanmaya başladı. Sonunda, hayatta kalanlardan oluşan küçük gruplar bir araya gelerek güvenli ve emniyetli bir şekilde yaşayabilecekleri kaleler oluşturdular. After'da beton, tercih edilen yapı malzemesidir ve insanlar ailelerini koruma karşılığında haklarından özgürce vazgeçerler. Kalelerin kendileri izole ve yozlaşmış, güce aç bir milis tarafından yönetiliyor. Taşıdıkları silahlar ejderhalara karşı işe yaramayabilir, ancak kale halkını hizada tutmak için fazlasıyla yeterlidir. Kalenin kurallarına uymayanlar göçebe olarak yaşamak üzere dışarı atılır. Kale sakinleri tarafından pislik olarak görülürler ve kendilerini yürüyen ölümler olarak görürler. Barınak ya da ev diyebilecekleri kalıcı bir yer olmadan, öyle de olabilirler.

Yedi yıl boyunca insanlık, çatlaklarda yaşamaya ve gölgelerde saklanmaya devam eder.

Fire in His Blood'da, Dallas Kalesi'nden bir hırsız olan CLAUDIA, bir ejderhayı evcilleştirmek için yem olarak Scavenge Lands'in vahşi, terk edilmiş sokaklarına bırakılır. Kimse onun yaşamasını beklemiyor... ya da işe yaramasını. Ejderhası KAEL vahşi ve sahiplenicidir, drakonileri yiyip bitiren sürekli delilik yüzünden zihni parçalanmıştır.

Onun yardımıyla kız kardeşi AMY ve arkadaşı SASHA'yı Dallas Kalesi'nden ve oradaki yozlaşmış milislerden kurtarmak için bir plan yapar.

Öpücüğündeki Ateş'te Sasha, zihnini düzeltecek bir eş arayan çılgın erkek ejderha DAKH tarafından kaçırılır. Korkak Sasha'nın Dakh'a güvenmesi zaman alsa da, sonunda ejderhanın onun için her şeyi yapabileceğini ve herhangi bir erkek insan kadar şiddetli sevebileceğini fark eder. Sasha yerel haydutlar tarafından yakalandığında, göçebelerin sadece eski bir düşmanı ile çalışmadığını, aynı zamanda haydutların ne drakoni ne de insan olan, ancak her ikisi tarafından da korkulan AZAR adlı gizemli bir yabancı tarafından yönetildiğini öğrenir.

Kucağındaki Ateş'te Sasha'nın arkadaşı EMMA, ZOHR adında çılgın bir savaşçı olan Azar tarafından esir alınan bir drakoni erkeğini kurtarır. Onu serbest bırakmak için, psişik bir bağ kurmak üzere onunla çiftleşmesi gerekmektedir. Özgür kalırlar ama kanatları zarar görür. O iyileşirken, Emma ile birlikte Azar ve adamlarını yok etmek için bir plan üzerinde çalışırlar. Çiftleşen çift yardım için Claudia ve Kael'e yaklaştığında, Claudia'nın çiftleşmemiş kız kardeşi Amy koku yemi olarak görevlendirilir.

Öfkesindeki Ateş'te Amy'nin kendine ait bir planı vardır. Kendi kendine dayattığı sürgünde sıkışıp kalmaktan bıkan Amy, birilerinin onu bulması umuduyla iç çamaşırlarını vahşi doğaya atar. Kokusu, bir zamanlar nefret edilen Salorianlara zorunlu asker olarak hizmet etmiş bir drakoni olan RAST'ı kendine çeker. Yolculukları onları Shreveport Kalesi'ne götürür.

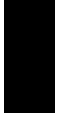
Bu kale küçüktür ve kaçırılan kız kardeşini koruma umuduyla onları yerel göçebelere satmaya çalışan GWEN tarafından yönetilmektedir. Amy ve Rast, zor durumdaki Shreveport Kalesi'ne yardım etmek için gönüllü olduklarında ve sonunda göçebelere hadlerini bildirerek liderlik pozisyonunu üstlendiklerinde Gwen şaşırır ve memnun olur.

Ruhundaki *Ateş*'te Gwen, kalesinin büyük altın bir erkek tarafından hedef alındığını biliyor. Arkadaşı ANDREA, ejderha VAAN'ın onunla çiftleşmek için ortaya çıktığına ikna olmuştur. Ancak onunla yüzleşmek için dışarı çıktıklarında, gözünün sadece Gwen'de olduğunu açıkça ortaya koyar. Gwen, kalesi için ihtiyaçlarını bir kez daha feda ederek onunla birlikte ayrılır, ancak hiç beklemediği bir aşkla karşılaşır. Vaan, Salorian tarafından Dallas Kalesi'ne çağrılır ve burada Gwen'le birlikte herkes için daha büyük bir tehdit olabileceğini öğrenir...

Bu arada, LIAM Shreveport Kalesi'nde saklanmaya ve insan gibi davranmaya devam eder...

ANDI

Kardeşim Benny'yi öldüreceğim.

Hayır, sadece öldürmek yeterli olmaz. Önce işkence görmesi
gerekecek,

ve *sonra* merhamet için yalvardığında, onu öldüreceğim. Evet, kulağa hoş
geliyor.

Yanılıyor olma ihtimalime karşı küçük eşyalarımı tekrar gözden
geçiriyorum. Olmadı. İyi çoraplarım -her iki çifti de- tamamen kayıp. Kötü
çoraplar (şu anda ayağımda olan) artık tamir edilemeyecek kadar
parçalandığında giymek için onları sakladığımı biliyor. Ve bugün çamaşır
günü olduğu için botlarımın altına farklı çoraplar giymem gerekiyor ki
bunlar yıkanabilsin.

Bütün çoraplarımın gitmesi dışında ve onları alan piçin kim olduğunu
biliyorum.

Öfkemi bastırarak bavulumu kapattım ve ranzamın altına geri ittim. Daniela
artık benimle ve Gwen'le kalmıyor, Gwen de Fort Dallas'a gitti, yani
onlarla paylaştığım eski sınıfta yalnızım. Bir zamanlar kendime ait bir yatak
odamın olmasının harika olacağını düşünürdüm ama şimdi sadece yalnızım.
Yine de en azından burada istediğim kadar gürültü yapabiliyorum. Eski
metal çerçeveli karyolama kızgın bir tekme atıyorum,

titremenin tadını çıkarıyorum ve sonra odamdan çıkıp koridordan Benny'nin olacağı çocukların odasına doğru fırlıyorum.

Yine de saat erken ve Fort Shreveport'un koridorları çoğunlukla boş. Kucaklarında bebekleri olan bir çift annenin yanından geçiyorum ve hedefime doğru yürürken onlara sıkı bir baş selamı veriyorum. Havada yemek kokuları dolaşıyor ve koridorun uzak ucundaki eski kafeteryada konuşulanları duyabiliyorum, bu da kahvaltı zamanı olduğu anlamına geliyor. Benny ve diğer çocuklar birazdan uyanırlar.

Tüm erkek çocukların uyuduğu sınıfı buluyorum ve kapıyı sessizce açıyorum. Küçük Lucas hâlâ yatağında, dokuz yaşında olmasına rağmen başparmağını emiyor ama diğer küçük çocuklar gitmiş. Benny'nin ranzası boş ama etrafında her çocuk odasında olduğu gibi atılmış kirli giysiler ve eski ıvır zıvırlardan oluşan bir halka var. Diğer çocukların annelerinin sürekli temizlik yapmaları için başlarının etini yediklerini biliyorum, bu yüzden Benny'nin de başının etini yemeye çalışıyorum. Bana sadece gözlerini deviriyor, çünkü ben annem değilim. Ondan ancak sekiz yaş büyüğüm ve bu yüzden hiçbir şeyi dinlemiyor.

Kaşlarımı çatarak odanın dağınık ucuna doğru yürüyorum ve eşyalarını karıştırmaya başlıyorum. Yerde birkaç kirli havlu -son bir süredir çamaşır yıkama gününü kaçırmış gibi görünüyor- ve birkaç eski gömlek var. "Salak herif," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, çünkü Benny o kıyafetleri almak için benim, Luz'un ve diğer kızların ne kadar uğraştığını bilseydi, onlarla bu kadar savurgan olmazdı. Yatağın etrafını saran çamaşırları karıştırıyorum ama çoraplarımı ya da diğerlerini göremiyorum.

Bir önseziyle dizlerimin üzerine çöküp karyolasının altını kontrol ettim.

Yeterince eminim, bir yığın çamaşır daha var. Uzanıp bir çorap alıyorum... ve sonra boğazımda dehşet dolu bir ses çıkararak düşürüyorum.

Kabuklu.

Aman Tanrım. Az önce küçük kardeşimin sperm bezine dokundum. Kusacağım.

Elimi kotuma sürerek ayağa kalkıyorum. Şu küçük piç. Sadece çorap çalmakla kalmıyor, çorapların içinde mastürbasyon mu yapıyor? Yerleşkedeki diğer kadınlar, çocuğum çorap çalmaya başladığında endişelenmem gerektiği konusunda şaka yapıyorlardı ama ne demek istedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık biliyorum. Ugh. Benny ile konuşma zamanı. Bu kabul edilemez.

kıyafetlere önem vermemesi ve dağınıklık. Benny'nin şu anda on dört yaşında ve yerleşkedeki en büyük ocuk olduğu için asi olmayı kafasına koyduğunu biliyorum, ama bunu çok ileri götürüyor. Sadece bu değil, milyonlarca başka şey var.

Sperm orapları sadece pastanın üzerindeki krema.

Tiksintimi yutkunarak bastırıyorum, elimi bir kez daha siliyorum ve sonra Benny'nin ranzasına dönüyorum. Lucas oturduğu yerden beni izliyor, başparmağı hâlâ ağzında.

"Hey, ufaklık," diyorum. "Bu sabah Benny'yi gördün mü?" Başını sallıyor.

"Onu görürsen başının belada olduğunu söyle, tamam mı? Ablası onu arıyor." Lucas'a parlak bir gülümsemeyle bakarak odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Benny erken kalkarak benden kaçabileceğini sanıyorsa yanılıyor. Son birkaç aydır kasıtlı olarak aramıza mesafe koyuyor. Artık küçük bir ocuk olmadığı için ablasının etrafında dolanmasını istemiyor. Onun yerine, Liam'la takılıyor.

Yine de şu anda Liam'ı düşünmek istemiyorum. Bunun yerine, kahvaltımı almak için hızlıca kafeteryaya doğru ilerliyorum ve orada Benny'yi arıyorum.

Luz'un karısı Michele'in hemen arkasından kafeteryaya giriyorum. Ona dalgınca gülümsüyorum ve kardeşimi aramak için kafeteryayı tarıyorum. Pencerelerin koruyucu metal kaplamaları kaldırılarak sabah güneşinin ve esintisinin içeri girmesi sağlanmış ve masaların her birinin üzerinde biraz daha fazla ışık alabilmek için birer donyağı mumu duruyor; mumların hafif bitki kokusu duman, yumurta ve mısır keki kokusunu neredeyse bastırıyor. Ben de herkes gibi sıraya girip porsiyonumu bekliyorum. Komik ama eski bir okulda yaşamanın rahatlatıcı bir yanı var. Rift açıldığında henüz bir gençtim, bu yüzden bir okula geri dönmek eve dönmek gibi hissettiriyor. Yemek tepsilerine ve zillere aldırmiyorum çünkü bu, büyük ölçüde eksik olan bir dünyaya biraz yapı katıyor. Gerçekten güzel bir şey. Herkes elini taşın altına koyuyor ve kafeteryada yemek pişirmek için soba yerine ateş yakılrsa da kimse şikayet etmiyor. Hepimiz yiyecek bir şey bulamamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyoruz.

Amber'ın dağıttığı her yumurta ile yumuşak bir özür mırıldandığını fark ediyorum ve tepsimi uzattığımda bana küçük bir kaşık dolusu yumurta veriyor ve yüzünü buruşturuyor. "Tavuklar şu anda pek yumurtlamıyor," diyor sessizce. "Amy bize daha fazla yiyecek bulacağını ve her şeyin kontrol altında olduğunu söylüyor. O zamana kadar işleri uzatıyoruz." Ve tabağıma bir mısır keki koydu.

Çırpılmış yumurtaları geri almasını işaret ederek ona geri uzatıyorum. "Benimkini Büyükbaba Steve'e ya da geldiğinde Benny'ye ya da Melissa'ya ver. Başka birine." Mısırlı keki saklıyorum ve tepsimi kirli tepsilerin arasına koyuyorum, Amber sıradaki kişiye ayrılan yumurtaları kaşıkla dağıtırken sıradan çıkıyorum. "Kardeşimi görmedin, değil mi?"

"Hayır. Amy'ye sordun mu?" Bana bir bakış atıyor ve sonra sıradaki kişiyle konuşmaya başlıyor. "Tavuklar şu anda pek yumurtlamıyor. Amy ilgileniyor ama. Yakında daha fazla yiyeceğimiz olacak."

Charlene yüzünde rahatlama ifadesiyle başını sallar ve tek kelime etmeden tepsisini alır.

Mısırlı kekimi ağzıma tıktırıp kafeteryanın çıkışına doğru yöneliyorum, herkesin Amy'ye yaltaklanmasına sinirlenmekten nefret ediyorum. O Shreveport Kalesi'nin yeni lideri ve gerçekten iyi biri, tüm sorunlarımızı çözmeye kararlı ve bizi koruyabilmeleri için ejderhalardan biriyle çiftleşti. Eşi Rast'ın bizim için daha fazla yiyecek bulacağından hiç şüphem yok - uçup sığırları avlayabilir ya da ekin yetiştirmemiz için yeni yerler keşfedebilir, hatta daha uzakları bile temizleyebilir.

Ama en iyi arkadaşım Gwen son iki yıldır liderdi ve ben hala ona sadığım. Herkesin Amy ve Rast burada olduğu için çok rahatlamış gibi davranmasından nefret ediyorum çünkü Gwen'in yanlış bir şey yaptığını söylüyorlarmış gibi geliyor. Bundan nefret ediyorum. Gwen'in burayı ayakta tutmak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Diğerleri açlıktan ölmesin diye Gwen'in kaç kez aç kaldığını biliyorum. Gwen'in lider olmanın stresiyle kaç gece endişelenip ağladığını biliyorum.

İnsanlar sadece pislik. Amy çok tatlı biri değil ama onun liderliğini kabul etmenin bir şekilde Gwen'e ihanet ediyormuşum gibi hissetmeme neden olmasından nefret ediyorum. Gwen burada bile değil; Vaan'la Dallas Kalesi'nde vakit geçirmek ve o kale ile burası arasında irtibat sağlamak için bizi geride bıraktı.

Bu konuda ben de biraz ihanete uğramış hissediyorum. Geride bırakıldım. Elimde kalan tek şey Benny ve o küçük pislik içine boşalmak için çoraplarımı çalıyor ve başka türlü benimle konuşmuyor.

Shonda dünkü mesajı silerken beyaz tahtanın yanında durakladım.

-"Yarın Çamaşır Günü!! Giysilerinizi 103 numaralı odaya getirin ve çantanızın etiketli olduğundan emin olun!"-ve kalın kırmızı harflerle yeni bir tane yazmaya başlar. "EJDERHA SALDIRISI GÜNÜ. İÇERİDE KALIN."

"Kahretsin. Bugün müydü?" Dudağımı ısırdım, onunla konuşmak için durakladım.

Elindeki eski ajandaya dokunuyor, köşelerindeki tarihler kazınmış ve yazıcılar geçmişte kaldığı için elle güncelleniyor. "Evet. Çamaşırhane onlar bitene kadar bekleyecek."

"Peki ya Amy ve Rast?" Sormadan edemiyorum. "Neden o lanet şeyleri kovalayamıyorlar?"

Shonda başını sallar ve "içeride" kelimesinin altına bir çizgi çeker. "Amy ile konuştum bile. Kahvaltıdan önce spor salonundaki bitkileri söktük ve Rast'la birlikte avlanmaya çıktılar. Herkes içeride ve kilit altında olduğu sürece yiyeceğin saldırıyı savuşturmaktan daha önemli olduğunu düşünüyor." Omuz silkiyor. "Haksız değil. Avluda bir şey olmadığı sürece rahatsız edilmeyeceğiz."

Dalgınca tırnağımı çiğniyorum. "Sanırım. Benny'yi gördün mü?" Gözlerini deviriyor. "Hayır. Benim de umurumda olduğunu söyleyemem."

Haklısın. Benny biraz boktan biri. "Teşekkürler, Shon." Kafeteryadan çıkıyorum ve sonra durup düşünüyorum. Spor salonu mu? Benny, domates fidanları ve salatalıkların arasına saklanmış, bitkilerle dolu bir yerde saklanıyor olabilir mi? Hayır. Biri ona saksıları otlattırırdı ve o da hemen oradan uzaklaşırdı. On dört yaşında olan Benny'nin şu anda başarılı olduğu tek şey işten kaçmak.

Görünüşe göre bu ve çorapla mastürbasyon yapmak.

Ürperiyorum ve elimi tekrar kotuma silerek kütüphaneye doğru ilerliyorum. İçeri daldım ama orada değildi, sadece Carla küçükler için o günkü derslere hazırlanıyordu. Çamaşır çantamı bıraktığımda da 103 numaralı odada

değildi.

Amy ve Rast'ın kaldığı ön ofise gidiyorum ve beyaz tahtadaki angarya listesini kontrol ediyorum. Benny'nin adı "fare kapanları "nın altında yazıyordu, ben de temizlik dolaplarını kontrol ettim. Benny yok. Gwen'in kuş kümesinde güvercinleri de beslemiyor.

Hiçbir yerde yok.

Dişlerimi sıkıyorum, çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Son çare. Sanırım Liam'la konuşacağım.

Düşüncesi bile karnımı titretiyor.

Liam'la aramız biraz karışık. Shreveport Kalesi'ne ilk kez birkaç ay önce geldi ve içine kapandı. Kıyametin ortaya çıkardığı bir başka ucube olduğunu düşündüm ve ona çok fazla hareket alanı tanıdım. Ne de olsa keskin dişleri, altın rengi teni vardı ve sürekli güneş gözlüğü ve uzun kollu giyiyordu. Yine de After'da çok fazla tuhaflık var. Önce'de *Mad Max* filmlerini izledim ve Fort Tulsa'dayken insanların sanki dünyamızı bir sonraki Thunderdome'a dönüştürmeleri gerekiyormuş gibi dövmele, piercingler ve her türlü vücut dekoruyla çıldırdıklarını gördüğümü hatırlıyorum. Sanki bir kıyamet olduğu için tam anlamıyla kıyamet gibi görünmemiz gerekiyordu. Liam biraz sıradışı görüldüğünde, daha gariplerini de görmüştüm. Ve içine kapanık biriydi, bu yüzden onu görmezden gelmek kolaydı.

Sonra Amy'nin altın tenli, dişli hantal erkek arkadaşının bir ejderha olduğunu öğrendik. Ve Liam ona çok benzediği için ejderha-adam olduğu ortaya çıktı. Onu gözden kaçırdığımız çok açıktı. Liam da Rast gibi altın sarısı bir tene sahipti ama onunki güneş aşığı bronzluğu olarak görülebilecek bir tondaydı, bu yüzden kimse bunun üzerinde fazla düşünmedi. Rast'ın uzun, çılgın altın rengi saçları vardı, aslan yelesi gibi kalın ve tel teldi ve kaşlarında sivri uçlar vardı... ve Liam her zaman aşağıya doğru çekilmiş bir beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takardı. Liam kendini Rast'tan farklı bir şekilde taşıyordu ama onun bir ejderha olduğu açıktı.

Amy ve Rast ortaya çıktığında ortadan kaybolduktan sonra her şey daha da netleşti. Eğer varsa bu bir suçluluk işaretidir. Yine de Rast'la tanışmak bize tüm ejderhaların gökyüzünde dolaşan ve insanlığın kalıntılarının kalelerde toplanmasına neden olan kana susamış, vahşi katiller olmadığını öğretti. Görünüşe göre iyi olan birkaç tane var. Amy ve Rast'ın gelişinden kısa bir süre sonra, ziyarete gitmek için ayrıldılar.

Kız kardeşi Gwen başka bir ejderhayla buluşmak için kaleden dışarı çıktı ve doğal olarak Liam geri döndü.

Zamanlama çok şüphe çekiciydi. Hemen onunla yüzleştım ve bir ejderha olup olmadığını öğrenmek istedim.

Sanki tüm sırlarını çözmüşüm gibi tembel, tamamen seksi bir şekilde gülümsedi. Özür dilemedi. Yanlış yaptığını ya da yalan söylediğini kabul etmedi. Sadece gülümsedi.

Ve bu kadar. Ondan sonra Liam kaldı. Sorun çıkarmadı, kendini rezil etmedi ve küçük bir istisna dışında hâlâ içine kapanıktı. Benimle çok takıldı. Nereye gitsem, Liam oradaydı.

İtiraf etmeliyim ki, hoşuma gitti. Ejderha olsa bile yakışıklı bir adam. Böyle birinin ilgi odağı olmak güzel ve yalnız olduğumu kabul ediyorum. Liam ve Benny de iyi anlaşıyorlar -aslında Liam, Benny'nin anlaştığı tek kişi, bu yüzden Liam'la düzenli olarak kardeşim hakkında konuşuyordum... ve bir süre Liam'la takılmak için türlü türlü nedenler düşündüm.

Ama burası küçük bir kale ve insanlar konuşmaya başladı.

Artık bir ejderha olduğu için Liam'ın peşinde olduğumu ve "kuyruğu kovaladığımı" söylediler. Gwen'in ejderhasını ve Amy'nin ejderhasını kıskandığımı ve kendime bir ejderha edinmeye çalıştığımı söylediler. Bir şeker babanın After eşdeğerini aradığımı söylediler - tüm sorunlarımı halledecek ve onları ortadan kaldıracak birini.

Bu yüzden Liam'la konuşmayı bıraktım ve nedenini anlamadığından eminim. Yine de dedikodulara dayanamıyorum.

Bunların sadece söylenti değil, gerçeğe oldukça yakın olması gerçekten korkunç.

Belki de bende koruyucu fetişi vardır. Bir süre After'da yaşadıktan sonra nasıl olmaz anlamıyorum. Sana yakın duracak ve tüm sorunlarını ortadan kaldıracak biri mi? Bu bana oldukça şaşırtıcı geliyor. Ve ejderhaları büyüleyici bulduğumu inkar edemem. Gwen'e ejderhası Vaan şehri kuşatırken onun benim için burada olduğunu düşündüğümü ve onu bulmaya gittiğimi itiraf ettiğimi kimse bilmiyor. Gwen hiç sesini çıkarmadı.

Bunun için sonsuza dek minnettarım. Eğer kalenin geri kalanı bilseydi, beni bu konuda azarlamayı asla bırakmazlardı. Belki de haklılar ve ben bir kuyruk *avcısıyım*.

Bu düşünce hoşuma gitmiyor. Diğerlerinin beni Liam'la konuşurken gördüklerinde yüzlerinde beliren sırıtişlardan hoşlanmıyorum. Bu yüzden onunla fazla konuşmuyorum. Hem de hiç.

Ama Benny biliyor. Ve küçük kardeşimin nerede olduğunu bilen biri varsa, o da Liam'dır.

Bu yüzden okulun arka tarafına, Liam'ın şu anda tek başına kaldığı misafir odalarına gidiyorum. Kapıya yönelip kapıyı çalmadan önce koridorun boş olduğundan emin olmak için etrafa bakıyorum.

"Açık," diye rahat bir cevap geliyor.

Liam'ın hakkını vereceğim. Harika İngilizce konuşuyor. Bu iki küçük kelimenin bu kadar zahmetsizce konuşulduğunu duymak bile "ejderha" ile Liam'ı bağdaştırmayı zorlaştırıyor. Rast hiç konuşmuyor. Gwen'in ejderhası Vaan mı? Adını söylediğini duydum ama hepsi bu kadar. Ama Liam hepimiz kadar iyi İngilizce konuşuyor. Nedense onun sesini duymak beni rahatsız ediyor ve kapıyı bir aralık açıp kafamı içeri sokuyorum.

"Kahvaltıyı kaçıracaksın," diyorum ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda kulağa şirretçe geliyor.

Yatakta yuvarlanıp karnını kaşıyor ve benim ağzım kuruyor. Hem Rast'ı hem de Vaan'ı çıplak gördüm - görünüşe göre ejderhalar pantolon giymeyi pek sevmiyorlar - ama Liam her zaman örtünüyor. Altın sarısı tenini ilk kez bu kadar çok görüyorum ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Fıçı şeklindeki göğsünde bir santim bile yağ yok, omuzları ise altın sarısı kusursuzluk ve dalgalanan kaslardan oluşan kocaman bir üçgen. İri bir eli kasıklarının sadece birkaç santim yukarısındaki tüysüz karnını tembelce kaşıyor ve battaniyesinin üzerinden bana uykulu gözlerle bakıyor. Güneş gözlüklerini çıkarmış -gerçeği öğrendiğimizden beri artık daha az takıyor- ve gözlerinin yavaş, altın rengi girdabını görebiliyorum, sanki sıvı metalden yapılmışlar. Her zaman bir beyzbol şapkasının altında sıkıca sakladığı saçları (bir ejderha için) kısa ve lezzetli bir şekilde buruşuk görünen kalın altın sivri uçlar halinde duruyor. Kalın saçlarının arasından zar zor fark edilebilen? Boynuzlar.

Ŗu anda o kadar vahŖi, inanılmaz derecede ejderha gibi görünüyor ki, onun insan olduğunu nasıl d Ŗ nebildik bilmiyorum.

Ve bana bakıŖı? Gözleri tamamen gel-sik beni titreŖimleri veriyor.

"Buraya bana kahvaltıdan bahsetmek için mi geldin? Çok d Ŗ ncelisin." Liam'ın ağzı yarım bir sırıtıŖla kıvrılıyor, sanki beni görmek onu eėlendiriyormuŖ gibi. "Herkes bu ilgiyi görüyor mu yoksa sadece ben mi  zelim?"

"Benimle flört etme," diye tersliyorum onu, yanaklarım kızarıyor. "Sana söylüyorum çünkü yumurtamız azaldı ve eğer çok beklersen hiçbir Ŗey kalmayacak. Gerçi neden sana söyleme zahmetine girdiğimi de bilmiyorum. Sen bir ejderhasın. DıŖarı çıkıp kendi yemeğini kendin bulabilirsin."

Kötü sözlerim üzerine kaŖları kalkıyor ama gülümsemesi daha da geniŖliyor. "Buraya kavga çıkarmaya mı geldin, Andrea?"

"Andi."

"Tam ismini seviyorum. İnsanlar tembel ve isimleri çok sık kısaltıyorlar." BaŖını hafifçe sallıyor. "KonuŖmayı seçen sizlersiniz. En azından bir ismin tamamını söyleyebilirsiniz."

"Ŗimdi de insanlar argoyu seviyor diye beni mi suçluyorsunuz? Ya da kestirme yolları?"

Kalın tırnaklı bir parmağını  arŖafların üzerinde gezdiriyor. Onu Rast gibi pençeli hayal etmeye  alıŖıyorum ama onunkiler daha insani görünmek için kırpılmıŖ. " yle miyim?"

Ona bıkkın bir bakıŖ attım. "Sadece Benny'yi bulmaya  alıŖıyorum." "Beni beslemek istediğin için burada olduğunu sanıyordum."

"Böyle d Ŗ nmeye devam et. Kibar olmaya  alıŖıyordum."

EėlenmiŖ görünüyor. " yle mi oldu? O zaman neden sesin bu kadar kızgın çıkıyor?"

"  nk  seninle konuŖuyorum," diye tekrar  ıkıŖıyorum ve gülümsemesi yayılınca durum daha da k t leŖiyor. MuhteŖem bir gülümsemesi olmasından nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum

gördüğüm en günahkâr muhteşem adam. Hiç kimseden Liam'dan etkilendiğim kadar etkilenmemiş olmaktan nefret ediyorum.

Belki *de* ben lanet bir kuyruk

avcısıyım. Tanrım. "Hâlâ kavga

çıkarmaya çalıştığını düşünüyorum."

Bu da tamamen mümkün, ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil. Bir başka sert cevabı daha ısırarak geri alıyorum, çünkü sanırım bundan keyif alıyor. "Buraya tartışmaya gelmedim. Benny'yi görüp görmediğini sormaya geldim."

"Dışarı çıktığını düşünmüyorsun değil mi? Bugün bir ejderha saldırısıyla mı?"

Ejderha saldırısını zaten bildiği için kaşlarımı çatıyorum. "Beyaz tahtayı gördün mü? Yoksa programı ezberledin mi?"

"İkisi de değil. Sadece zamanının geldiğini düşündüm. Dişiler çiftleşme dönemindeyken kavga çıkarırlar, yani zamanı gelmişti." Yatakta doğruluyor, yorgan neredeyse tamamen üzerinden kayıyor. Bir mucize eseri kalçalarının üzerinde kalıyorlar ve buna kızsam mı rahatlasam mı bilemiyorum. "Uçanlar kızışmış durumda. Bunu hissedebiliyorum." Liam omzunu kaşıyor ve sonra büyük bir eliyle kolunu ovuşturuyor. "Yakınlıkları derimin altında geziniyor."

Ağzım sessizce açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor. Onu daha iyi hissettirecek ne söyleyebilirim? O bu dünyada bir yabancı, çoğunlukla insan gibi görünmesine rağmen bir uzaylı. Onun nasıl hissettiğini bilmiyorum. "Özür dilerim" demek, yüzündeki ıssız ifadeye uymuyor gibi görünüyor. Onun yerine "Seni rahatsız etmeye devam etmeyeceğim," diyorum ve kapıyı kapatmaya başlıyorum.

"Bekle."

Duraklıyorum, kalbim Liam'ın yanındayken hep olduğu gibi çarpıyor. "Ne?"

Ayağa kalkıyor, tüm sinirli hareketleriyle ve battaniye yere düşüyor. "Bakmana yardım edeyim."

Boğazımdan dehşet dolu bir ciyaklama kaçıyor ve tüm o altın rengi ten ortaya çıktığı anda arkamı dönüyorum. Daha önce hiç çıplak bir erkek

görmediğimden değil. Gördüm. Ya da bir ejderha adamı. Rast nedense her zaman çıplak. Ama bu Liam.

Bu onu farklı kılıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yüzümü kapının pervazına yaslıyorum. Hâlâ kapının girişinde duruyorum ve bir an için arkamı hiç dönmemem gerektiğini düşünüyorum. Battaniyelerin arasından yükselen uzun, sert vücudunu, ayağa kalkarken kalçasına yaslanan sikinin kalın uzunluğunu ve tüm o dalgalı, hafif pullu altın tenini hâlâ görebiliyorum. Derin bir nefes çekiyorum. "Üzerine bir şeyler giy!"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Sesinde büyük bir eğlence var. "İnsanlar nedense çıplak vücutları pek sevmezler. Nedenmiş o? Bunu sormak için ilk fırsatım."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Son yedi yıldır Liam insan kılığındaydı. Sanırım bunu ilk anlayanlar biziz, bu yüzden sorabileceği ilk kişinin ben olmam mantıklı. Ama yine de... neden ben? "Çünkü bu kibarca değil."

"Ne tuhaf insanlar. Sanki vücudunuzu örtmek reflekslerinizi yavaşlatmaktan başka bir işe yarıyormuş gibi."

Hiçbir şey söylemiyorum, giysilerin hışırtısını dinliyorum. Acaba Shreveport Kalesi'nde başka birine kendini gösterdi mi? Ama bir şekilde sadece benim olduğumu biliyorum. Sırrının açığa çıkmasına rağmen, çoğunlukla içine kapanık. Benny ile konuşuyor, benimle konuşuyor, bazen de Amy ve Rast ile.

Ya da benimle konuşmaya çalışıyor, ama çok mecbur kalmadıkça ondan uzak duruyorum, çünkü insanlar konuşuyor. Ve nefret ettiğim bir şey varsa o da insanların bir kalede konuşmasıdır. Dedikodu değirmenini düşünmek bile beni soğuk terler dökmeye itiyor. Liam'ı ne kadar seversem seveyim, dedikodulara değmez.

Bu ayıltıcı bir hatırlatma. Kapıyı arkamdan kapattım ve odasından çıktım. Koridorda ilerliyorum, Benny arayışına geri dönmeye ve Liam ile onun muhteşem vücudunu unutmaya kararlıyım.

Ben aceleyle uzaklaşırken kapı açılıyor. "Andrea, bekle," diye sesleniyor Liam arkamdan. "Giyindim."

Tüm vücudum kasılıyor ve hızla koridora göz gezdiriyorum. Etrafta başka kimse yoktu. Tanrıya şükür. Ona dönüyorum, yumruklarım iki yanımda toplanmış. "Sessiz olur musun? Biri seni duyabilir!"

Ŗu anda bir eŖofman altı giyiyor ama hepsi bu. KaŖları birbirine çatıldı. "Bu neden kötü olsun ki? Giyinik olduğumu söyledim."

"İnsanlar senin ve benim"-aramızdaki boŖluđu öfkeyle iŖaret ediyorum-"bir Ŗeyler yaptığımızı d Ŗ necekler."

"Ve... bu kötü m ?" Tembel, cilveli gülümseme yumurtalıklarımı yerinden oynatıyor.

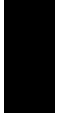
Ama Tulsa Kalesi'ni ve oradaki itibarımı hatırlıyorum. "Evet," dedim açıkça. "Ne kadar kötü olabileceğini bilmiyorsun." Ve dönüp tekrar gidiyorum.

Bu sefer beni takip etmedi ve buna sevindim. Hayal kırıklığına uğradım ama sevindim. Böylesi daha kolay. Kendimi gruba kabul ettirmek, Shreveport Kalesi'nde yeni, güçlü ve saygı duyulan biri olmak için çok  alıŖtım. Liam'dan ne kadar etkilenirsem etkileneyim, Shreveport Kalesi'ne ihtiya ım var.

Burası sahip olduğum tek ev.

ANDI

Liam'ın odasındaiken Benny'nin ortaya çıkma ihtimaline karşı daha önce kontrol ettiğim tüm noktaları sallıyorum. Hâlâ küçük kardeş yok. Kızgınlığım yerini korkuya bırakmaya başladı. Hangi cehennemde o?

Orada olma ihtimali düşük olsa da spor salonuna gidiyorum. Ben girerken çıkmakta olan Jenny'ye gülümsüyorum ve yüzünü çok yakından incelememeye çalışıyorum. Bana tuhaf mı bakıyor? Selamlamasında bir sırtıma var mı? Ama hayır. Her şey normal görünüyor, yani kimse Liam'ın yarı çıplak peşimden koştüğünü görmemiş olmalı. Geçerken bir selam mırıldanıyorum ve sonra spor salonunun kapılarını açmak için metal çubuğu itiyorum. Spor salonuna girmek bir seraya girmek gibi. Nemli ve rutubetli, hava bunaltıcı. Her yer karanlık, pencereler bu sabah ilerleyen saatlerde vuracak olan ejderha ateşine karşı sıkıca kapatılmış. Özellikle Shreveport Kalesi'ni vurmayı seven birkaç ejderha var ve hepsi de sabah saldırganları gibi görünüyor, ki bu iyi bir şey. Bizimle işleri bittiğinde bitkileri tekrar güneşe çıkarabiliriz, böylece ışınları emebilirler. Domates bitkilerinin keskin, yeşil kokusunu içime çekiyorum ve sıra sıra dizilmiş kafeslere ve saksı bitkilerine bakıyorum. Salatalık, kabak ve domates, Fort Shreveport için yetiştirmesi en kolay olanlardır ve kabak. Sarmaşıklar uzun metal kafeslere kolayca çekilir ve herhangi bir

meyveler dikkatlice destekleniyor. Yaz başlarını ve karpuzları severim ama şu anda yaz sonundayız ve salatalık ve domatesten o kadar sıkıldım ki kusabilirim. Ama yemek yemektir ve ben seçici olamam.

"Benny?"

Seslendim. Cevap

yok.

"Benjamin Allen Foster," diye bağıryorum ve sesimin boş spor salonunda yankılandığını duyuyorum. "Bu oyunlardan bıktım. Çoraplarımı aldığını biliyorum. Gel ve itiraf et."

Hâlâ yanıt yok. Asmalardan sarkan meyveleri rahatsız etmemeye dikkat ederek bitki sıraları arasında dolaşıyorum.

"Sadece gelip benimle konuş. Kızgın değilim." Bu kocaman bir yalan. Kızgınlım ama kızgın olduğumu bilse bile ortaya çıkmaz. Benny aptal değil. Aslında, o küçük sıçan çok zeki. Başının belada olduğunu düşündüğünde sıvışıp saklanmayı iyi beceriyor. Son zamanlarda çok daha fazla kaçıyor ve bu endişe verici. Benny'ye ebeveynlik yapmak için gerçekten çok uğraştım ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her geçen yıl daha da kötüleşiyor gibi görünüyor.

Eğer onu sevmeseydim, ondan nefret ederdim ama bunu kimseye söylemem. Benny ve ben bir takımız. Biz Foster kardeşleriz ve annem Yarık olayından bir yıl sonra öldüğünde, ebeveynlik görevini ben üstlendim. Eğer kötü bir çocuksa, bunun sorumlusu benim.

"Benny, lütfen," diyorum, daha sessiz. "Senin için endişeleniyorum. Eğer saklanıyorsan, ortaya çık, tamam mı?"

Sessizlik. Burada değil. O zaman nerede olduğunu bilmiyorum. Kalede bilmediğim yeni bir saklanma yeri, sakladığı eski bayat sigaraları içebileceği ya da eski bir spreyci boyaya kutusuna üfleyebileceği bir yer. Bir şeyler.

Kaleyi terk etmezdi. O vahşi bir çocuk, ama aptal değil. Beni bırakmaz, değil mi?

"Andrea?"

Adımın sesiyle sıçrayarak arkamı döndüm. "Ödümü kopardın Liam!" Elimi çarpan kalbimin üzerine koyup nefes nefese kaldım.

Yüzünü buruşturuyor, beyzbol şapkasını şimdiye kadarki en insani hareketle başının üstünde düzeltiyor. Şimdi giyinik, üzerinde düz beyaz bir tişört ve daha önce giydiği eşofman altı var ve her zamanki atkısı boynunda, sanki bir anda yüzünü gizleyebilecekmiş gibi. Odanın yarısını geçmiş durumda ama buradan bile tişörtünün gergin, ince kumaşının arasından kalın kaslarının şişkinliğini görebiliyorum. Kollarının arkasında Rast'inkiler gibi sivri uçlar var ve ona bakınca tuhaf ya da yersiz görünen tek şey onlar. Son zamanlarda kısa kollu gömlekler giymeye başladı, sanki kaleden atılmadan ne kadar tuhaf görünebileceğini test ediyor gibi. Karanlıkta insan gibi görünüyor. Çok insan. Garip gözlerini, sivri dişlerini göremezsiniz ve gölgeler yüz hatlarının normal olamayacak kadar güçlü olduğu gerçeğini gizler.

Saksıdaki domateslerin arasında titrerken Liam bir adım öne çıkıp koluma dokunuyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece... bana gizlice yaklaşma, tamam mı?" Beni bu kadar zayıf görmesinden nefret ederek elini çekiyorum. "Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmak istiyordum," diyor, sesi alçak ve çekici. "Odamdan kaçtın."

"Çünkü çıplaktın. Çıplakken senin yanında olmak istemiyorum. Bu insani değil."

Sanki bu çok mantıklıymış gibi homurdanıyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Sadece bu tür şeylerin nasıl görüldüğünü düşünmelisin," diyorum ona savunmacı bir tavırla, kollarımı kavuşturup tenimi ovuşturarak. Spor salonunun bunaltıcı sıcağına rağmen tüylerim diken diken olmuştu. "Benny'yi buldun mu?"

"Ben de sana bunu sormak istiyordum. Ne zamandır yok?"

Omuz silkiyorum. "Bu sabah kahvaltıya gelmedi ama bu son zamanlarda onun için bir şey olmaya başladı. Küçük isyanlar falan."

Liam dalgınca çenesini ovuşturuyor, parmakları dudaklarının üzerinde kısa bir süre geziniyor. "Ve onun kalede olduğunu biliyorsun?"

"Tabii ki kalede. Ejderha saldırısı yaklaşırken mi? O dik kafalı, aptal değil. Sırf bana bir şey kanıtlamak için kendini öldürtmez."

Başını eğip neredeyse karanlıkta beni inceliyor ve ne kadar yakın durduğumuzun yoğun bir şekilde farkına varıyorum. Liam'la pek yalnız kalmamıştım ama son zamanlarda etrafımda daha çok dolaşmaya başladı. Belki de başka bir deneme, çok fazla olmadan önce neler yapabileceğini görmek için. "İyi misin, Andrea?"

Telaşla örgümün ucuna uzanıp onunla oynuyorum. "Dediğim gibi, sadece beni korkuttun-"

"Sorun bu değil." Liam sanki gerginmiş gibi ayaklarının üzerinde kayıyor. Gergin mi? Yoksa sadece beni anlamaya mı çalışıyor? "İnsanlar hakkında hâlâ çok şey öğreniyorum, biliyorsun. Yedi yıl oldu ve ben hâlâ seni çözebilmiş değilim." Karanlıkta gülümsüyor olabilir. "Ama temel bilgileri bildiğimi sanıyordum. Seninle arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ama son zamanlarda benden kaçırıyorsun. Neyi yanlış yaptığımı bilmek istiyorum."

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Geçmişimi anlatmak istemiyorum. Şu anda değil. Muhtemelen hiçbir zaman. "Yanlış bir şey yapmadın, tamam mı? Tamamen normal davranıyorsun. Sadece son zamanlarda Gwen'in ayrılması ve Amy'nin devralması yüzünden stresliyim."

"Çok fazla değişiklik var," diye dikkatle onaylıyor. "Ama senin bana karşı değişimin bundan çok daha yeni."

Yakalandı. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Sadece insan saçmalıklarına bağlayın ve bu günü noktalayın, tamam mı?"

"Gün aradı." Liam başını sallar. "Zorlamayacağım. Şimdilik."

İhtiyacımız olan şey konu değişikliği. Biraz fazla yakın durduğu domateslere bakıyorum ve parmak ucumu koluna koyarak onu nazikçe bir adım uzaklaştırıyorum. "Eğer o bitkiyi öldürürsen, Jenny akşam yemeğinde senin kafanı yer."

Duraklıyor. "Bu... bir şaka, değil mi?" Ses tonu sözlerinden çok daha güven verici. "Kafa, yenebilecek en kötü kısımdır. Kalçalar en iyi ete sahiptir."

Eğlenerek homurdandım. "Dostum, nasıl oldu da bu kadar uzun süre ortama uyum sağladın?"

"Sessiz ve göze batmayan biri olarak." Liam'ın kıkırdaması etrafımdaki karanlığı dolduruyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Ama artık sırlarımı bildiğine göre, konuşabilirim."

Liam hakkında bir ay önce d    nebileceğim iki Şey komik, sessiz ve g  ze batmayan Őeylerdi, ama Şimdi onu biraz daha tanıyorum. Sanki birbirlerine hiç uymuyorlar. "Benim yanımda sessiz ve g  ze batmayan biri değilsin."

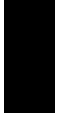
"Olmak istemiyorum," diye mırıldanıyor.

V  cudum ısınıyor ve burada ne kadar yalnız olduğumuzun yoğun bir Şekilde farkına varıyorum. Ne kadar yakın durduğumuzun. Bizi g  ren biri yanlış bir fikre kapılabilirdi.

Yerleşkede pille çalışan bir alarm çalıyor ve beni kendime getiriyor. Ne kadar dikkat dağıtıcı olursa olsun Liam'la burada yakalanamam. "Benny'nin burada olmadığı çok açık," diyorum ve onu iterek geçiyorum. "Yardımanın için teŐekk  rler ama diğerlerinin yanına d  nsem iyi olacak. Ejderha saldırısı geliyor." Havayı işaret ediyorum ve o cevap veremedenden kapıdan  ıkıyorum.

LIAM

Savaş formuna girdiğimden beri, kendimi gerçekten drakoni olarak gördüğümünden beri yedi yıl geçti. Tüm bu süre boyunca, bu dünyanın insan nüfusuna karışmak, onlar gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Ben

Bugüne kadar hiç olmak istememiştim.

Şu anda Andrea'nın gidişini izlerken, insan olmak için her şeyimi verirdim.

Eğer insan olsaydım, onun sarhoş edici kokusu beni şehvetten çılgına çevirmezdi. Onunla sohbet etmek bu kadar zor olmazdı, ince ipuçlarını kaçırpıp kaçırmadığımı merak etmezdim. Eğer insan olsaydım, onun yakınlığı beni delirtmezdi.

Ama ben Drakoni'yim, insan gibi görünmek için elimden geleni yapsam da. Gitmesi iyi oldu, çünkü yakınımda olduğu her an irademi sınıyor. Yapılacak en akıllıca şey uzak durmak olurdu ama yapamıyorum. Küçük bir kale olduğu için değil. Çünkü onun yanında olmak, kokusunu içime çekmek ya da solgun saçlarının parlaklığına bakmak için herhangi bir bahane düşünürken kendimi saklanmaya ikna edemiyorum. Her yeri solgun, herhangi bir drakoni dışısından daha solgun ve onlardan da daha zayıf. Bu görüntünün beni

Beni çok kızdırıyor ama onu görmek bile sahip olamadığım şeyler için açlık duymama neden oluyor.

Ejderhamı heyecanlandırıyor.

Ve bu tehlikeli. Dünyalarımız arasındaki perde yırtıldığında Yarık'tan gelen binlerce insanım arasında tamamen delirmeyen tek kişi benim. Gerçekliği kavramamın savaş formunda olmamamdan kaynaklandığını biliyorum. Bu durum ile insanlarımızın kullandığı zihinsel bağlantılar arasında bir bağlantı var ve ben güvende olmak için kendimi her ikisinden de kopardım. Yine de bu şekilde sadece yarı canlıyım ve Andrea'nın yakınlığı bunun giderek daha fazla farkına varmamı sağlıyor.

Siren tekrar çalıyor ve ardından gelen ejderhanın alçak kükremesi duyuluyor. İnsanların saldırılarla nasıl başa çıktıklarına alışkınım ama yine de halkımdan birinin dışarıda, kendi zihninde tamamen kaybolmuş olduğunu bilmek içimi parçalıyor. Yardım etmek istiyorum ama yapamıyorum. Eğer savaş formuna geçersen, ben de onlar gibi kaybolurum. İki bacaklı formda, herhangi bir insan kadar savunmasız ve çaresizim. Bu yüzden dişi ejderha tepemde öfkesini haykırırken ve binaya alevler püskürtürken sadece oturup hiçbir şey yapamıyorum.

Bu insanların özenle baktıkları bitkilerin arasına oturuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tepemde duman, drakoni pulları ve kömür kokusu çarpıyor ve bir ev özlemi dalgasına neden oluyorlar. Kokular bana evimi, kasvetli kumlu araziye ve kızıl kayalıkları hatırlatıyor. Taze yakalanmış bir kertenkeleyi, dilimde sıcak kan. Çiftleşmek için ayağa kalkan dişileri, gözlerinde bir meydan okumayı.

O dişiler yerine Andrea'yı düşünüyorum. Andrea, drakoni hislerimi tahmin ettiğinden çok daha fazla kışkırtıyor. Bir insana göre çok vahşi. Diğerlerine kıyasla uzun boylu, cesur ve küçük kardeşine karşı son derece korumacı. Kalede her zaman meşguldür, lidere yardım eder ya da kapıları korur. Tüfeğini omzuna attığında kalçalarında ukala bir çalımla yürür.

Sanırım en çok sevdiğim şey bu küçük çalım... ya da belki rüyalarımı istila eden kokusu.

Onun yakınlığı kalede kalmamı zorlaştırıyor. Hislerim bana buradan ayrılmamı, ejderha saldırısı sırasında sıvışmamı ve burayı terk etmemi söylüyor. Baş

Başka bir kale, başka bir yerleşim yeri, onun olmadığı bir yer.

Ama bu onu korumasız bırakmak anlamına gelir ve ben bir drakoni erkeği olarak buna izin veremem. Kollarımı ovuşturuyorum, gökyüzünde çığlık atan dişi drakoninin yakınlığıyla tenim seğiriyor. Onu koruyacak, ona meydan okuyacak bir erkek istiyor ve ölmüş duyularıma bile sızan şiddetli ihtiyaç beni etkiliyor. Halkımızın iletişim kurmak için kullandığı drakoni zihin bağlantılarından kendimi koparmış olsam da, bazen onları havada hissedebiliyorum ve bu hiçbir zaman bir saldırıdan daha belirgin olmuyor.

Bedenim karşılık veriyor, aletim sertleşiyor ve ihtiyaçtan ağrıyor. Yine de gökyüzündeki dişi düşünmüyorum, sırf çılgın hislerini rahatsız ettiği için insan yerleşimine saldırıyor. Andrea'yı, altın sarısı saçlarını, gözlerinin parıltısını ve hareketlerini düşünüyorum. Kokusunu düşünüyorum ve ona ne kadar ihtiyacım olduğu neredeyse beni ele geçiriyor. Odama çekilme vakti geldi diye düşünüyorum. Orada yalnız olacağım. Orada, bir başkasının başıma gelip gelmeyeceği endişesi olmadan aletimin ağrısıyla ilgilenebilirim. Neredeyse çaresizce ilerliyorum, spor salonundan çıkıp kalenin koridorlarında ilerliyorum. Kafeteryada sesler uğulduyor ve etrafta kimse yok. Güzel. Durdurulmadan kamarama geri dönmeyi başarıyorum ve orada vücudumdaki daraltıcı, hapsedici giysileri yırtıyorum. Körelmiş pençelerim kumaşı gerektiği gibi yırtamıyor ve hüsrana dolu bir hırıltıyla pantolonu kalçalarıma kadar indirmeyi başarıyorum ve sikimi elime alıyorum. Sertleşmiş ve ihtiyaçtan zonklıyor ve diğer elimi kapıya bastırırken onu sıkıca kavıyorum, böylece kimse içeri girmeye çalışamaz.

Andrea'yı diğer tarafta hayal ediyorum, eli sanki benimle alay ediyormuş, içeri girmeye cüret ediyormuş gibi kolun üzerinde. Yüzünde ateşli bir ifade var, çenesi sanki bir şey söylemem için bana meydan okuyormuş gibi kalkık.

Kendimi kabaca okşarken homurdanıyorum, elimi şaftımda yukarı ve aşağı sürüklerken sıkıca kavıyorum. Sadece Andrea beni bu kadar sertleştirebilirdi. Andrea ve onun muhteşem kokusu, küçük gülümsemeleri ve kalçalarının o ukala sallantısı... Üç hızlı vuruşla, salıverilmem kaynıyor ve sonra boşalıyorum, vücudum salıverilmeyle titrerken sıcak tohum fişkırıyor. Harcamalarım kapıya sızıyor ve buharlaşıyor. Soyulan boyaya karşı tıslayan ve cızırdayan görüntüsü, istediğim şeyin asla olamayacağına dair ayıltıcı bir hatırlatıcı.

Bir drakoni erkeği tohumunu yalnızca eşine, ateşini almış olana verebilir. Andrea benim eşim olabilir ama bunu asla bilemeyeceğim çünkü zihnimin o kısmı kapalı, delirmemek ve şu anda bile tepemde saldıran ejderha kadar vahşileşmemek için kapatıldı. Ona ateşlerimi veremem, çünkü bunu yapmak için zihnimin tamamen ölmüş olan o kısmını yeniden açmam gerekiyor.

Ona sahip olamam. Ona asla sahip olamam, yoksa bu süreçte kendimi kaybederim.

Ama bu ona dokunmaya aç olmadığım anlamına gelmiyor. Boğazımda öfkeli bir hırıltıyla yakındaki bir battaniyeyi kapıyorum ve tohumumu kapının arkasından siliyorum. Bu serbest bırakma bile ona duyduğum acıyı dindirmeye yetmedi. Gitmeliyim, kendime tekrar hatırlatıyorum. Gitmeli ve asla arkama bakmamalıyım.

Ama yapmayacağım.

Bütün günümü kendimden kaçarak geçirdim. Ejderha ateşli öfke patlamasını bitirdikten sonra uzaklaşıyor ve düşüncelerinin baskıcı ağırlığı kalkıyor. Andrea ve diğer insanlar dışarı çıktıklarında onlardan uzak duruyorum, bitkilerini güneş ışığına geri sürüklüyorlar ve sonra işlerine devam ediyorlar. Yardım etmemek, hiçbir şey yapmadan oturmak bana acı veriyor ama yıllar önce diğer insanların etrafında ne kadar az olursam onları o kadar az sinirlendireceğimi öğrendim. Bu yüzden kapılardan birinin yanındaki gölgede oturup bir bıçakla uğraşıyorum, keskinleştirmek için kenarında kaba bir taş gezdiriyorum. Ne kadar insani bir alet, sadece pençeleri ya da savaş formları olmayan insanlar için kullanışlı. Meşgul görünüyor gibi yaparken diğerlerini izliyorum. Amy - kalenin yeni lideri - ve drakoni arkadaşı Rast geri dönüyor. Amy birkaç dakika boyunca insanlarla konuşuyor, aileleri kontrol ediyor ve Rast koruyucu bir şekilde gezinirken sohbet ediyor ve sonra yeni buldukları malzemelerle içeri giriyorlar. Rast bana bakıyor ama onu görmezden geliyorum. Bana şaşırmış olması gerektiğini biliyorum ve onu yanımda dururken, gözleri dönerken, yelesi uzun ve karışık ve olduğu kadar vahşi görmek bana kendimi değiştirmek için ne kadar ileri gitmek zorunda kaldığımı hatırlatıyor. İnsanlar gibi giyiniyorum, insan eşyaları tutuyorum ve hatta insanlar gibi konuşuyorum. Rast'a yaklaşıp bile, eşi aracı olmadan konuşmamız mümkün olmazdı. Düşüncelerimi onun zihinsel konuşmasına

bağlayamıyorum ve çoğu drakoni gibi o da birkaç kelime dışında insan dilini bilmiyor.

Bu sadece son yedi yıldır bana sürekli eşlik eden yalnızlık hissine katkıda bulunuyor.

Andrea kapıda, tüfeği her zamanki gibi omzunda ve Cass'le sessizce konuşuyor. Kokusu burnumu gıdıklaşa ve içimi ihtiyaçla doldursa da, yerleşkenin öbür ucundan onu duyamıyorum. Hâlâ daha önce sikimi sertçe okşayışımı düşünüyorum, elimi onun eli olarak hayal ediyorum ve rahatsız bir şekilde yerimde kayıyorum. Diğerleri etrafta dolaşırken, bitkileri sularken, yabani otları ayıklarken ya da öğleden sonra güneşinin altında yavrularıyla otururken bile onu izliyorum. Hepsisi mutlu ve memnun, çünkü ejderhalar birkaç günlüğüne daha gittiler ve kendilerini bir kez daha güvende hissediyorlar.

Andrea yine de mutlu değil. Buradan bile kokusunda korku ve endişe kokan ekşi bir ton var. Bu da duyularımı diken diken ediyor ve onu uzaktan izlemeye devam ediyorum. Günün büyük bir kısmında kapının önündeydi ama yakında Luz'la vardiya değiştirecek. Günlerce ve gecelerce onu yakından izlediğim için programını biliyorum. Yakında özgür olacak ve sonra kardeşini aramaya gidecek.

Burnum bana onun kalede olmadığını söylüyor. Artık kalede değil. Sanırım Andrea da bunu biliyor ama kendine itiraf etmiyor. O böyle inatçıdır. Ama bu yerleşkede ergen bir çocuğun saklanabileceği pek çok yer var ve onun kokusu hiçbirinde yok. Çoktan baktım.

Güneş batmaya başladığı anda Luz vardiyası için dışarı çıkar. Andrea ile bir süre konuşuyor ve sonra iki kadın yer değiştiriyor. Andrea kapıdan uzaklaşıyor ve bugün kalçalarında kendini beğenmiş, rahat bir salınım yok. Hareketleri hızlı, sarsıntılı ve sert. Kardeşi için endişelendiğini biliyorum. Akşam yemeğini almak için kafeteryaya gitmek yerine Benny'nin odasına yöneliyor. Yerimden kalkıp onu takip ediyorum. Bu koridorda insan çocuklarının kokuları yoğun ama Benny'nin kokusu bayat. Andrea'yı tam tekrar spor salonuna doğru dönerken yakalıyorum -sanki daha önce kontrol etmesine rağmen bir şekilde oraya gitmiş gibi- ve uzun adımlarımı onun kısa adımlarıyla eşleştiriyorum. "O kalede değil, Andrea. Bunu biliyorsun."

"Benny gitmezdi," diyor bana sıkıca, bana bakmayı reddederek. Elleri metal ve tahta gibi kokuyor, tüfeği bir kılıfın içinde.

omuz. "Önce benimle konuşmadan olmaz."

Yanılıyor ama bunu söylemiyorum. "Kokusu bu koridorun aşağısında eski."

Bana bakıyor ve sonra başka bir koridora gitmek için dönüyor. İnatçı, kararlı Andrea. Onun yanında olmak bile ejderha yarımı harekete geçiriyor. Başka bir koridora yönelip Gwen'in kuşlarını tuttuğu odayı kontrol ettiğinde bile onun yanında kalıyorum. Birkaç dakika sonra bana doğru sinirli bir bakış fırlatıyor. "Neden hâlâ buradasın?"

"Bakmana yardım edeyim."

Her zaman yaptığı gibi, bana bir kez daha bakmadan önce yakınlarda başkalarının olup olmadığını görmek için etrafına göz gezdiriyor. "Neden senin yardımına ihtiyacım olsun ki?" Sesindeki suçlayıcı ton kaybolmuş olsa da kokusu hâlâ endişe dolu.

"Çünkü ejderhalar insanların alamadığı kokuları alabilir." *Kalenin her yerinden kokunu alabiliyorum ve bu beni ağzımı sana değdirmek için acıktırıyor. Sarhoş edici kokan tüm o noktaları yalamak, kendimi parfümlü sıcaklığına gömmek için.*

"Ah." Dudağını çiğniyor ama başka bir insan elinde bir yığın çarşafı koridora yöneldiğinde sertleşiyor ve öfkeli bir adım geri atıyor. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Öyle," diyorum ona, sesimdeki eğlenceyi koruyarak.

Hiçbir şey söylemiyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, vücudu neredeyse öfke ve nefretle dolu. Yine de kokusundan bunu anlamıyorum. Sadece diğer insanlar etraftayken soğuk ve mesafeli davranıyor, bu yüzden henüz tam olarak anlayamadığım bir şey olduğunu varsayıyorum. Benimle görünmek istememesinin bir nedeni var. Artık drakoni olduğumu bildikleri için mi? Ama diğerleri Rast'tan korksalar bile onu sıcak bir şekilde karşılıyorlar. Amy'nin onun yanındaki varlığı ve ona olan mutlak bağlılığı, yardım etmek için burada olduğunu açıkça gösteriyor.

Belki de budur. Benim için işleri yoluna koyacak bir eşim yok. Bir an için derim şiddetle kaşınıyor, sanki pullarım derimden fırlayıp varlıklarını belli etmek istiyorlar. Savaş formuna geçebilir, zihnimin tamamen kapalı olan kısmını geri kazanabilir ve Andrea'nın benim olduğunu iddia edebilirim...

Ama eğer o benim olmazsa, kendimi sonsuza dek kaybederim. Öfke, içgüdü ve alev dışında her şeyden yoksun, gökyüzündeki bir başka canavar olacağım.

Bu riski göze alamam. Andrea'yı ne kadar istesem de, form değiştirdiğim anda onu ikiye ayırmayacağımdan emin değilim.

Andrea, diğeri koridorda gözden kaybolana kadar sessizce bizi izleyen kadına sıkıca gülümsüyor. İkinci kadın gider gitmez Andrea yanıma gelip koluma dokunuyor ve yüz ifadesi yoğun bir hoşnutsuzluktan endişeye dönüşüyor. "Kokusunu alabiliyor musun?"

Bu ani dönüşüm karşısında bir kaşımı kaldırıyorum ama yorum yapmıyorum. "Elbette. Eğer insana aşınaysam, kalenin her yerinde koku izlerini takip edebilirim. Seninkini de çok çok uzaklardan takip edebilirim."

"Mil," diye düzeltiyor dalgınca. "Uzun değil. Benny'nin nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Kokusunu takip edebilirim," diye teklif ediyorum ve onu yönlendirmek için elimi dirseğine koyuyorum. Tereddüt ediyor ama sonra bana yaklaşıyor ve onun yakınlığı içinde yırtıcı bir zevk dalgası yaratıyor.

Kalenin içinde ilerliyoruz, koridorlardan geçip avluya çıkıyoruz, barakaları ve on dört yaşında bir çocuğu saklayabilecek her olası kuytu köşeyi kontrol ediyoruz. Bazı yolları seçtiğimi itiraf etmekten utanmıyorum çünkü yakınlarda başkalarının kokusunu almıyorum. Andrea'yı kendime yakın tutmak istiyorum ve bu en düz yollar yerine dolambaçlı yollardan gitmek anlamına geliyorsa, öyle yapacağım.

Yine de, aramızın sonunda, Benny hâlâ ortada yok. Koku izi, kaleyi çevreleyen uzun zincir bağlantı çitin kenarına kadar gidiyor ve çitin altında kayboluyor.

Andrea'nın dolgun, pembe ağzı bunu fark edince hoşnutsuzlukla düzleşir. "Neden kaleyi terk etsin ki? Hiç mantıklı değil. Ejderha saldırısının olduğu bir günde mi? Sence onu biri mi kaçırdı?"

"Başka kimsenin kokusunu almıyorum. Kokusu o kadar eski ki ejderhalardan çok önce ayrıldığı belli. Kahvaltıdan çok önce, sanırım." İnsanlar bazen yemeklerinin kokusunu saatlerce taşırlar. Benny sabah yemeğinde tatlı şeyleri sever ve bazen biriktirdiği şekerli şuruplar gibi kokar.

"O aptal." Başını sallıyor ve sonra bir of çekiyor. "Benimle bu konu hakkında hiç konuşmadı."

Yaralı olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bana bakmıyor, ama vücudu kaskatı ve ağzı kaşlarını çatarak aşağıya doğru çekiliyor. Öfkesi acısını maskelemek içindi, çünkü bana göstermek istemiyordu. İçimdeki koruyuculuk duygusu yükseliyor ve onu rahatlatmak için uzanıp ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

"O bir çocuk. Ben de onun yaşındayken pek çok aptalca şey yaptım," diye itiraf ediyorum.

Sessiz, elleri kalçalarında ve çitteki deliğe o kadar uzun süre bakıyor ki merak etmeye başlıyorum. Sonra bir elini gözlerine götürüyor ve yüzüyle su çıkardığını fark ediyorum. Buna ağlamak diyorlar. Kız üzgün. "Andrea?" Ona doğru uzanarak soruyorum.

"Ben sadece..." Sertçe burnunu çekiyor ve sonra tekrar yüzünü siliyor. "Ağlamıyorum."

"Öyle görünüyorsun," diyorum, şüphelenerek.

Andrea dönüp bana ters ters baktı. "Ben değilim." Sonra gözyaşlarına boğuldu, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Onun savunmasızlığı karşısında nasıl davranacağımı bilemediğim için olduğum yerde donup kalıyorum. Bir drakoni dişisi eşinden başka bir erkeğin önünde asla zayıflık göstermez ve Andrea'nın benim önümde zayıflık göstermemek için mücadele ettiğini biliyorum. Bundan hoşlanmadığı açık ama duyguları içinden taşıyor. Hüznü içimi parçalıyor ve ona dokunmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Uzanıp onu kollarıma çekiyorum ve saçlarını okşuyorum. "Şşşt," diyorum, diğer insanların birbirlerini nasıl teselli ettiğini hatırlayarak. Birbirlerine ağlamamalarını söylüyorlar sanırım. "Ağlama."

Bir an tereddüt ediyor ve sonra yüzünü göğsüme gömüyor, gözyaşları gömleğimin önünü ıslatıyor. Aynen böyle, kollarımda, kokusu beni sarıyor ve düşüncelerim şehvete dönüşüyor. Onun dokunuşuyla içimde yanan ateşi görmezden gelerek bir iniltiyi ısıırıyorum. O üzgün ve mutsuz ve benim olamaz. Onun yakınlığı karşısında sikimin ne kadar sertleştğini, saçlarının kokusunu ya da gevşek tellerin tenime sürtünme şeklini düşünmemeliyim.

Buradan gitmeliyim, diye düşünüyorum acıyla. Andrea'nın yanında olmak çok fazla. Onun dokunuşu sahip olamayacağım şeylere açlık duymama neden oluyor ve bu beni mahvedecek.

Andrea göğsüme yaslanıp hıçkırarak, "O benim her şeyim," diyor, yumrukları giysilerimi kavırıyor. "O sadece on dört yaşında. Neden buradan ayrıldı ve bana hiçbir şey söylemedi?"

Saçlarını okşuyorum ve yüzümü saçlarına gömüp kokusunu içime çekme isteğime karşı koyuyorum. Onun rahatlatılmaya ihtiyacı var, şehvete değil. "Senin ne söyleyeceğinden korkuyordu," diye tahmin ediyorum. "Kardeşin ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmaz." Bu yönden ona benziyor.

"O küçük pislik," diye ağlıyor. "Kendini öldürtecek."

"Benny akıllıdır," diye onu rahatlatıyorum. "Aptalca bir şey yapmaz. Başının çaresine nasıl bakacağını bilir."

Bir an sessiz kaldı ve ben yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Bazen insanlarla bunu söylemek zor, ama onu daha iyi tanıdığımı sanıyordum. Omuzları gözyaşlarıyla titriyor ve yeni bir gözyaşı dalgası onu vururken bana sarılıyor. "Neden herkes beni terk ediyor?"

Bu beni parçalıyor. Onun üzüntüsü ruhumu parçalıyor ve ona olan ihtiyacım ne kadar işkenceye dönüşürse dönüşsün, onun yanından ayrılmayacağımı biliyorum. Asla.

Andrea'nın bana ihtiyacı var.

"Buradayım," diyorum ona, saç örgüsünü okşuyor ve kolumu omuzlarına atarak onu kendime yakın tutuyorum. Ağzımı pürüzsüz insan alnına bastırıyorum, ona ihtiyacı olduğu sürece sarılmaya kararlıyım. Havaya başka bir koku yayılıyor ve başımın üzerinden baktığımda dişilerden birinin kalçasında bir sepetle yürüdüğünü görüyorum. Bize bir bakış atıyor ve sonra hızla yoluna devam ediyor. İçimden bir ses Andrea'nın bundan hoşlanmayacağını söylüyor - başkalarının onu gözlerinden yaşlar akarken görmesinden hoşlanmıyor. "Neye ihtiyacın olursa," diye mırıldanıyorum, onu yakınımda tutarak. "Ben buradayım."

ANDI

T

Sanırım bu sabah çoraplarımı çaldığı için Benny'yi öldürmek istedim. Şu anda, yüzünün çitin diğer tarafında belirdiğini görmek için her şeyimi verirdim. O bir

Kollarında bir kamyon dolusu huysuz çorap olsa bile umurumda olmazdı. Sadece kardeşimi geri istiyorum. Onun sırık gibi vücudunu, biraz fazla uzun kumral saçlarını ve gülümsediğinde parlayan kırık dişini görmek istiyorum.

Onu bir daha asla göremeyebilirim, çünkü evden kaçtı.

Liam'ın gömleğine bir süre daha hıçkırarak sarılıyorum, acıma duygusuna yenik düşüyorum ve sonra elimi akan burnumun altına sokup üzerine sümüğümü bulaştırmadan geri çekiyorum. Ben sevimli bir ağlak değilim ve o hayatımda gördüğüm en seksi erkek. Tabii ki onun önünde iğrençleşecektim. "Özür dilerim," diye mırıldandım, kendimi toparlamaya çalışarak.

Beni Çağırtaçak Gekilde, gözleri neredeyse simsiyah, içindeki altın rengi derin, koyu bir tonda dönüyor. "Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum, Andrea." Bir an için, hımbıl, sıradan Liam gibi görünmüyor. Çok daha tehlikeli görünüyor.

Bir an için Rast'a benziyor -tamamen, tamamen ejderha. İnsan olmayan.

Bu beni garip hissettiriyor. Gördüğüm Liam'ın ne kadarının gerçek Liam, ne kadarının rol olduğunu merak ediyorum.

Telaşla geri çekiliyorum, hava kararmaya yakın olduğu ve yerleşkenin bu ucunda kimse olmayacağı için minnettarım. İhtiyacım olan son şey, birilerinin beni Liam'ın kaslı göğsünün üzerinde ağlarken görmesi ve o zaman dedikodu değirmeninin kesinlikle uçuşmaya başlaması. "Tamam, düşün Andi," diye mırıldanıyorum titreyen ellerimle yüzümü kurularken. "Benny nereye gider? On dört yaşında bir çocuk buradan daha çok nerede olmak ister?"

"Başka erkeklerle," diyor Liam aniden.

"Ne?" Elimi saç örgümün üzerinde gezdiriyorum, dikkatim dağılıyor. "Hangi diğer erkekler?"

Omuz silkiyor ve bu küçük hareketle neredeyse tamamen insan gibi görünüyor, o kadar ki bir anlık vahşiliğini hayal edip etmediğimi merak ediyorum. "Onun yaşında bir çocukken, bir savaşçı kampına katılmak için ailemin yuvasından kaçtım. Aileme daha iyi bakabilmek için nasıl savaşılacağını öğrenmek istedim ya da öyle söyledim. Gerçek şu ki, babam ölmüştü ve ben annemle kız kardeşlerimin değil, diğer erkeklerin yanında olmaya açtım. Onun için de aynı şey geçerli olabilir mi?"

Adım atmaya başladığımda örgümü çekiştirerek düşünüyorum. Benny gibi düşünmeye çalışıyorum, son zamanlarda kardeşimle yaptığım konuşmaları hatırlamaya çalışıyorum. Didiştik ama son zamanlarda Benny'yle tek yaptığımız didişmek ve bunu düşününce boğazımda bir pişmanlık yumağı hissediyorum. Benny kendi odasına taşınmak istedi çünkü küçük Lucas'ın bebek olduğunu ve geceleri sarılmak için karanlıkta parlayan bir oyuncığa ihtiyacı olduğunu söyledi. Diğer çocukların yatağa işediğini ve onlarla birlikte olmak için çok büyük olduğunu söyledi. Ona hayır dedim çünkü küçük kalemizdeki tek ergen çocuk olarak henüz onun için iyi bir yer yok. Onun için tamamen yeni bir oda kurmamız gerekecekti ve tüm kadınların aynı odayı paylaşmak zorunda olduğu düşünülürse bu doğru olmazdı. Bu konuda tartışmıştık.

Sonra bir çift göçebe adamın geçtiği ve Benny'nin onlara milyonlarca soru sorduğu bir zaman vardı. Onları takip etti mi? Yağlı ve dişleri dökülmüş, kadınlara sarkıntılık eden ve hemen gitmeleri istenen adamları düşünüyorum. Bu aylar önceydi. Eminim değildir? Onları bizim sevdiğimizden daha fazla sevmiyor gibiydi.

İçim acıyarak geçen günü düşündüm. *"Sence diğer kalelerde benim yaşımda daha çok çocuk var mıdır?" Benny bana sormuştu.*

"Tulsa Kalesi'ne geri dönmeyeceğiz," diye tersledim onu. Hâlâ o yerle ilgili kâbuslar görüyorum. Tüfeğimi temizlemenin ve mermi sayımı yapmanın ortadaydım ve ona pek dikkat etmiyordum.

"Tulsa Kalesi değil, aptal," demişti. "Diğer kaleler. Burası lanet bir çöplük ve yaşlı kadınlarla dolu. Burada hiç arkadaşım yok."

"Lucas var," demiştim ona.

"Lucas'ı sikeyim."

"Küfür etmeyi kes! Bunun için yeterince büyük değilsin!"

Bunu görmezden geldi ve tüfeğime uzandı. "Bana nasıl ateş edileceğini gösterir misin? Büyüdüğümde öğreteceğini söylemiştin."

Ama mermimiz azalmıştı ve bazıları kayıptı. Hırsızlık yeterince kötü, ama Gwen'in yakın zamanda ayrılmış olması ve ufukta kötü haberler olduğuna ve dikkatli olmamız gerektiğine dair uğursuz raporlar göndermesi de dikkatimi dağıtıyordu. Bu yüzden tüfeğime uzandığında elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Siktir git Andi," dedi ve hışımla uzaklaştı.

O gün daha sonra sakinleşmişti ve ben de saçını karıştırıp özür dilemiş ve başka bir şey düşünmemiştim.

Belki de yapmalıydım.

"Sanırım ben kötü bir ablayım," diye fısıldıyorum Liam'a. Yeni gözyaşları tehdit ediyor ama onları geri kırıyorum. "Sanırım bir süredir burada mutsuz."

Liam başını sallıyor ve yüzünde sert bir ifade belirliyor. "Sadece meşgulsün. Kendini suçlama."

Benny'nin ailesiyim. Ben onun annesi, kız kardeşi ve koruyucusuyum. Hepsi bir arada. Onu dinlemeliydim. Duygularına daha fazla dikkat etmeliydim, umutsuzca yalnız ve mutsuz olduğu için böyle davrandığını fark etmeliydim. Çıkardığı tüm o küçük yangınlar? Kaleden çaldığı ve insanları kızdırdığı onca şey? Ekstra yardımlar

Yemek mi? Kayıp mermiler? Çalınan çoraplarım? Bu onun boktan bir ergen olması değil, dikkat çekmek için çılgılık atmasıydı.

Bir süredir ayrılmayı planladığını fark ettim ve bu içime bir bıçak gibi saplandı.

"Başka bir kale bulmaya gitti," diyorum ve içim parçalanıyor. Bir aile olduğumuzu sanıyordum. Her zaman birlikte olacağımızı. "Bensiz yaşayacak bir yer bulmaya gitti."

"Zor bir yaşta bir çocuk," diyor Liam, gözleri yine o yoğun, koyu tona dönerek. "O sadece bir..." Duraksıyor, düşüncelerini gözden geçiriyor. "İnsan kelimesini bilmiyorum. Bir... yüz? Bir isim mi? Bu doğru değil."

"Kimlik?" Ben öneririm.

Liam başını sallıyor, muhteşem ağzını alaycı bir gülümseme kaplıyor. "Şimdi neden fazla konuşmadığımı anlıyorsun. Sizin dilinizde çok fazla kelime var."

"İyi konuşuyorsun," diyorum dalgınca ve kollarımı ovuşturarak düşünüyorum. "Ve Benny muhtemelen başka bir kale bulmaya gitmiştir. Belki Dallas Kalesi? Amy'nin geldiği kale mi? Son zamanlarda onun hakkında çok konuşuluyor... hiçbiri iyi değil. Lanet olsun, Benny." Oradan çıkan korkunç şeyleri ya da yakınlardaki kalelerden çıkıp buraya gelen daha kötü unsurları bilmiyor. Onu en kötüsünden korudum, onu korkutabileceğini düşündüğüm şeylerden korudum... ve şimdi keşke yapmasaydım diyorum.

Bu kalenin dışında işlerin ne kadar kötü olduğunu bilse asla gitmezdi.

Umutsuzluk beni vurdu. Bu benim hatam. Onu hazırlamak, burada ne kadar iyi durumda olduğumuzu anlamasını sağlamak için yeterince şey yapmadım. Benny çok genç. Kendini bir yetişkin sanıyor olsa da o sadece bir çocuk ve ben onu koruyamadım. Öylece gitmesine de izin veremem.

Onun peşinden gitmeliyim. Hiç değilse, benimle bu kaleye geri dönmeyecek olsa bile güvende olduğundan emin olmalıyım. İşin kötü yanı, Benny'nin buradan neden nefret ettiğini anlıyorum. Neden kaçtığını anlıyorum. Yalnız ve etrafı insanlarla çevrili olsa bile buraya ait değilmiş gibi hissediyor.

Ben de o yollardan geçtim.

Ama ben hâlâ onun ablasıyım ve yardımımı istemese bile onu korumaya devam edeceğim. "Kalede olmadığına emin misin?" Normal saklanma yerlerinin hepsine bakmış olmama rağmen Liam'a tekrar soruyorum. Başını salladığında korkumu bastırıp kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Amy ve Rast'la konuşacağım. Onu aramamda bana yardımcı olabilirler."

"Ben de seninle geliyorum," diyor Liam ve ben döndüğümde elini sırtıma koyuyor.

"Buna gerek yok," diye

başlıyorum. "Ben yine de

gidiyorum."

Daha fazla tartışmayacağım. Bir yanım onlarla tamamen yalnız yüzleşmeyeceğim için memnun. Amy'nin korkutucu olduğundan değil. Rast'a gelince, Amy etrafta olmadığına kimseyi tanımıyor. Amy bizimle etkileşime geçmediği sürece onun için yokmuşuz gibi. Ama Amy ile yalnız konuşmak garip. Rast onun yanından hiç ayrılmıyor, yani onunla gerçekten yalnız değilsiniz. Ve onların yanındayken havada her zaman ağır, neredeyse baskıcı bir his var. Kafalarının içinde konuştuklarını biliyorum. Arkamdan konuşuyorlarmış gibi hissettiriyor. Belki de paranoyağım.

Kaleye doğru ilerliyorum ve Amy ile Rast'ın odalarına doğru dönmeye başladığımda Liam başını sallıyor ve beni nazıkçe mutfaklara doğru yönlendiriyor. Korku dolu bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum çünkü orası kimsenin yalnız olmadığı tek yer ve bu da başkalarıyla karşılaşacağımız anlamına geliyor... ve Liam'ın eli sırtımda, belime yakın bir yerde. Ondan kaçmaya çalışıyorum ama o daha da yaklaşıyor.

Lanet olsun. Kafeteryanın kapısından geçmeden önce ona tekrar "Lütfen bana dokunma," diyorum. Dokunuşundan omuz silkiyorum ve ona bakmaktan kaçınıyorum. Yüzündeki acıyı görmek istemiyorum.

Ama Liam sanki onu eğleniyormuşum gibi sadece gülüyor. "Pekala."

İçeri ittim ve eminim ki birkaç kişi yukarı baktı. Biliyordum. Bu kale domates ve dedikoduyla ayakta duruyor. Bahçıvanlardan biri olan ve aşçı Retha ile kardeş olan Miranda, Liam beni içeri kadar takip ederken sırtıyor. Yağ lambalarından birinin yanında oturmuş örgü örüyordu.

ayaklarının dibinde küçük çocuklar oynuyor. Kafeteryaya dağılmış birkaç kişi daha var ve köşede, uzun elbiseli minyon sarışın bir kadının yanında duran çıplak bir Rast'ın altın kıcını görüyorum ve o yöne doğru ilerliyorum.

Amy ve Rast benim gözümde tuhaf bir çift, ama ikisini de delicesine kıskanıyorum, çünkü birlikte çok mutlular. After'da mutluluğun mümkün olduğunu düşünmezdim. Memnun ve güvende olabilirsiniz ama mutlu? Siktir et mutluluğu. Medeniyet ortaya çıktığı anda kapıdan çıkıp gitti. Ama biz yaklaşırken Amy kahkaha atıyor ve sesi neşeli bir tınıya dönüşüyor. Rast ona bakmak için dönüyor ve yüzündeki mutlak memnuniyet içimi sızlatıyor. Onu o kadar çok seviyor ki.

Birinin beni böyle sevmesini istiyorum. Sanki tüm dünyaları benmişim gibi, sanki her gün güneş ışığını ben getiriyormuşum gibi bana bakmalarını. Tanrım, bu harika olmaz mıydı? Rast narin küçük Amy'ye böyle bakıyor, Vaan da en iyi arkadaşım Gwen'e böyle bakıyor. Ejderhalar, bir insan kadına aşık olduklarında, sert ve hızlı bir şekilde aşık olurlar ve onlarla tanışan herkes için dünyalarının bir kişiye ve yalnızca bir kişiye daraldığı açıktır.

Tabii ki, bu sadece çiftleşen ejderhalar. Vahşi, çılgın olanlar hala insanlığın kalan son parçalarına saldırıyor, bizi yok etmeye çalışıyor.

Hayatta olmak için garip bir zaman.

Amy bırakın koca bir kaleyi, hiçbir şeyin lideri olacak gibi görünmüyor. Arkadaşım Gwen uzun boylu, zayıf ve güzel yüzünde güçlü bir ifade var, sanki yüklerinizi omuzlamak ve size yardım etmek için doğmuş gibi. Amy ise ufak tefek, narin ve ağır aksak yürüyor. Renkli, dökümlü elbiseler giyer, mücevherleri sever ve uzun, ipeksi sarı saçlarıyla güzel şeyler yapar. Kız gibi ve tatlı ve benden daha genç görünüyor, gerçi sanırım aynı yaştayız. Bu bana komik geliyor çünkü o tamamen kadınsılığını benimsemiş durumda ve ben de her zaman benimkini kovalamaya çalışıyorum. Kot pantolon ve erkek tişörtleri giyiyorum, dağınık saçlarımı örüyorum ve el çantası yerine pompalı tüfekte dolaşıyorum. Fort Tulsa'dan ayrıldığımızdan beri, yetenekli ve sert görünmek için çok çalışıyorum. Sert. Hiç bir bok almıyor.

Yalnızlığımın nedeni de bu olabilir.

Oh neyse. Size verilen yolu takip edersiniz.

"Amy?" Yaklaşırken seslendim.

İlk dönen Rast oluyor ve eşine yaklaşıyor. Liam'la aynı altın rengi tene sahip ama ejderha mirası onda, bunu saklamak için elinden geleni yapan Liam'dan çok daha belirgin. Dönerken kollarındaki dikenler sanki eşini korumak için kıllarını kıpırdatıyormuş gibi esniyor. Pençeleri kırılmamış ve hınzırca uzun, bu da büyük ellerinin ölümcül görünmesini sağlıyor. Teni Liam'ın soluk teninden daha koyu bir altın tonunda ve benekli pul deseni kaslarında çok daha belirgin. Altın sarısı gür saçları karmakarışık bir halde sırtından aşağı dökülüyor ve bize dik dik bakarken gözleri kapkara dönüyor.

Ama Amy döndüğünde mutlulukla gülümsüyor ve Rast'ın koluna dokunuyor. "Merhaba Andi."

Gwen'in işini devraldığı için ondan nefret etmek istesem de ben de gülümsüyorum. Gwen'i seviyorum. Ona şiddetle sadığım. Ama Amy'den hoşlanmamak mümkün değil. Eski şehirlerin çorak, ıssız bölgeleri olarak adlandırdığımız Çöp Toprakları'na gittiği çok açık çünkü saçlarında taze çiçekler var ve bir prenses gibi görünüyor. Gözleri coşkuyla parlıyor ve göğsünde bir pano, elinde eski bir tükenmez kalem tutuyor.

"Biraz vaktin var mı?" Rast'a huzursuzca bakarak soruyorum. Cass de yakınımda, yüzünde gergin bir ifade var. Bakışları Liam'a kayıyor, o da yanıma gelip elini tekrar sırtımın küçük kısmına koyuyor ve bunu yaptığında hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum. Yine de hiçbir şey söylemiyorum, mümkün olduğunca nötr bir ifade takınmaya çalışıyorum.

"Elbette." Cass'e bakar. "Sabah seninle geleceğim, tamam mı?"

Cass başını sallıyor, bana spekülatif bir bakış atıyor ve sonra uzaklaşıyor. Bir dahaki sefere birlikte kapı görevinde olduğumuzda bu konuda her türlü saçmalığı duyacağıma eminim, ama umurumda değil. Şu anda Benny benim bir numaralı endişem.

Cass gidene kadar bekliyorum ve göz ucuyla onun gidişini izliyorum. "Teşekkürler," diye başlıyorum ama sonra duraklıyorum çünkü Amy'nin yanakları kızarmış ve yüzünde tuhaf bir ifade var. Bir an sonra nedenini anlıyorum. Rast ona daha da yaklaşmış ve bir parmağına doladığı saç tellerini ovalayarak saçının bir parçasıyla oynuyor. Amy'nin yüzündeki ifadeden ve hafifçe eğilmesinden belli oluyor.

O da bu küçük dokunuşun çok farkında ve bir başka kıskançlık dalgasına kapılıyorum.

"Ne var ne yok?" Amy soruyor ve elindeki panoyu göğsüne bastırırken sesi sabit.

"Benny kayıp." Bunu yüksek sesle söylemek bile içimi kederle dolduruyor, çünkü itiraf etmek her şeyi gerçek kılıyor. "Sanırım gecenin bir yarısı başka bir kale bulmak için ayrıldı. Belki Dallas Kalesi bile olabilir."

"Olamaz," diye nefes alıyor Amy ve koluma dokunmak için uzanıyor. "İyi misin?"

Sempatik ifadesi işleri daha da kötüleştiriyor. Bütün gün tutmaya çalıştığım gözyaşlarım bir kez daha tehdit ediyor, ben de çenemi kilitleyip başımı sallıyorum. Konuşabildiğimde ona bildiğim her şeyi, kontrol ettiğimiz her yeri ve Liam'ın koku izini nasıl bulduğunu anlatıyorum.

Mutsuz görünüyor. "Çitteki o delik sorun olacak. Tamir etmek istiyorum ama o gitmişken yapamayız çünkü tekrar gizlice girmeye çalışabilir."

Sefilce başımı salladım. "Senin ve Rast'ın gidip onu avlamanızı istiyorum." "Elbette."

Rast boğazından kısık bir sesle hırlıyor ve Amy kaşlarını çatarak ona bir bakış atıyor. "Ne var? Ne oldu?" Merakla soruyorum.

Ejderhasıyla benim aramda bir bakış atıyor. "O sadece... kararımdan memnun değil. Ama bir kardeş için endişelenmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim." Bana sempatik bir şekilde gülümsüyor.

"Bu neden bir sorun olsun ki?" Neredeyse yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Rast neden gidip kardeşimi kurtarmak istemiyor? Benny ile ne alıp veremediği var?

"Ah." Amy tereddüt eder, sonra devam eder. "Erzağımızın ne kadar azaldığını biliyorsun." Sesi alçalıyor. "Yağmalanmamış eski bir yem dükkânı bulduk. Çuvallar dolusu kuru mısır, tohum ve kullanabileceğimiz tonlarca şey var ama aynı zamanda otoyoldan o yöne doğru giden bir grup göçebenin de yolu üzerinde. Bu gece geri dönüp alabildiğimiz kadarını alacağız ama burayı temizlemek için mümkün olduğunca çok zamana ihtiyacımız var. Fakat

Benny önce gelir," diye devam ediyor aceleyle. "Öyle olmadığını düşünme. Bir yolunu bulacağız."

Hay sikeyim. "Gıda malzemeleri dükkanı mı? Kurutulmuş mısır mı?"

Amy, "Bize bütün kış yetecek kadar sanırım," diyor ve dudaklarını ısıırıyor. "Bahar için de hazır oluruz."

Benny bir pislik gibi davranıp kaçtı diye kaledeki herkesi tehlikeye atmalarını isteyemem. Sinirli bir nefes aldım. Böyle bir bulgunun ne kadar önemli ve nadir olduğunu biliyorum. Amy ve Rast'ın böyle şeyler bulabilmesi herkesin beslenmesini ve güvende olmasını sağlıyor. "Siz yem dükkanını temizleyin," diyorum ona, çünkü kırk kusur canın güvenliğinin bir canın güvenliğinden önce geldiğini biliyorum.

"Bir gün bekleyebilir misin?" diye soruyor ellerini kavuşturarak. "Dışarıdaki dünya oldukça korkutucu olabilir. Belki kendi kendine geri döner?"

"Olabilir. Yine de bekleyebilirim." Bu beni öldürecek ama bekleyebilirim.

O gece uyuyamadım. Benny için endişelenmeden duramıyorum. Sessiz bir gece, hava keskin ve serin ve sessiz, yalnız odamın içi havasız. Geceliğimin altına bir çift yıpranmış spor ayakkabı ve uyku pantolonu giyip spor salonunun çatısına çıkıyorum. Bazen geceleri, yıldızlar dışarıdayken buraya gelip hayal kurmayı seviyorum.

Aptalca, biliyorum, ama açık gökyüzü ve serin esinti beynim tıkanığında düşünmeme yardımcı oluyor. Bu yüzden merdivenden yukarı tırmanıyorum, çatıda en sevdiğim yeri buluyorum ve arkama yaslanıp yıldızları seyrediyorum. Elektrik artık geçmişte kaldığına göre inanılmazlar. Galaksilerin girdapları gözlerimi karşılıyor, gece gökyüzü pembeler ve morlarla ve yıldızların sonsuz dağılımıyla lekelenmiş. Karanlığın bir köşesinde, gökyüzü açık bir yara gibi titreşiyor, hastalıklı bir yeşille vurulmuş. Yarık. Görünüşe göre burada bile ejderhalar ve türleri huzurumu yok edecekler.

"Size katılabilir miyim?"

İrkilerek sıçradım. Tenim karıncalanıyor ve çıplak kollarımı ovuşturarak doğruluyorum. Buraya çıktığımdan başka kimsenin haberdar olduğunu

bilmiyordum. Sanırım bu

Liam'ın beni bulabileceğini hissediyordum - kokumu takip edebiliyordu - ama yine de kafasını binanın kenarından uzatıp yukarı tırmandığını ve etrafına bakındığını görmek şaşırtıcıydı. Üzerinde bir eşofman altından başka bir şey yok, sanki vücudunu örtmek için mümkün olduğunca az şey yapıyormuş gibi. Rast'ı ve onun sürekli çıplaklığını düşünüyorum ve Liam'ı da aynı şekilde çıplak hayal ederek kızarıyorum. "Buradasın, değil mi?" Sertçe söylüyorum. Liam'da beni şımarıklığa iten bir şey var.

Sadece sırtıyor ve koşarak yanıma geliyor. Tıpkı göğsü gibi ayakları da çıplak ve kıyafetsiz oluşu kendimi biraz savunmasız hissetmeme neden oluyor. Kimseyi görmeyi beklemiyordum, bu yüzden spagetti askılı geceliğimin altına sütyen giymedim ve meme uçlarım kumaşa karşı sertleşti. Kollarımı kavuşturup bacaklarımı yukarı kaldırıyorum, o yanıma oturmaya geldiğinde kollarımı dizlerime dayıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece yıldızlara ve gece gökyüzüne bakıyor. Ona bakıyorum, şakaklarındaki küçük boynuzları altın sarısı saçlarına yapışmış, karakteristik beyzbol şapkası olmadan belli oluyor.

O sessiz kalınca ben de konuşmaya karar verdim. "Neden buradasın?"

"Benny'nin dönüp dönmeyeceğini görmek için gece boyunca beklemekten mutsuz görünüyordun, bu yüzden kalktığını duyduğumda sana katılabileceğimi düşündüm." Liam bana bakıyor, garip ejderha gözleri benimkilerle buluşuyor. "Geri dönecektir. Dönmezse de onu bulacağız. Merak etme."

"Biz mi?"

"Sen." Bana sırtıyor, alınganlığımdan hiç rahatsız olmamış. Onun yerine koluma, Fort Tulsa'dan ayrılmadan hemen önce yaptırdığım büyük siyah dövme bakıyor. Daha sert görünmek istediğim için yaptırmıştım ama şimdi beni rahatsız ediyor. Gençken verdiğim ve şimdi pişmanlık duyduğum aptalca kararlardan sadece biri.

Kolumu ovuşturuyorum ve bakışlarından saklıyorum. "Güvenoyu için minnettarım ama Benny tekrar bu duvarların arkasında güvende olana kadar rahatlamayacağım."

"Onu bulacaksın," diyor Liam tekrar, kendinden emin bir şekilde. Yıldızlara bakmak için arkasına yaslanıyor ve başının arkasını bağlanmış parmaklarına dayıyor.

O kadar rahat görünüyor ki birden kendimi aşırı gergin ve kaskatı hissediyorum. Ben de arkama yaslanıp yıldızlara bakıyormuş gibi

yapıyorum ama aslında tamamen

yanımda ona odaklandım. Bir süre sonra "Çok zor," diyorum. "O sahip olduğum tek kişi."

"Bana sahipsin," diyor Liam basitçe.

"Ben senin için bir pisliğim."

Gülüyor, sesi son derece keyifli. "Bu mudur yani? Benden hoşlanmıyor musun o zaman? Birbirimize olan çekiciliğimizi kabul ettiğimizi ve bununla savaştığımızı sanıyordum."

Karanlıkta yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. "Yaptığımız şey bu mu?" Boğulmayı başardım. "Öfkeli flört mü?"

Yan dönüp bana bakıyor, başını büyük bir eliyle destekliyor ve bir an için yatakta birlikteymişiz gibi hissediyorum. Vücudum buna göre tepki veriyor - ateşle kızarıyorum ve meme uçlarım daha da sertleşiyor. "Bir drakoni dişisi ilgilendiğinde erkeğe meydan okuduğunu biliyor musun?"

"Yani seni tahrik mi ediyorum?"

"Öylesin," diye onaylıyor beni aynı anda hem ürküten hem de ateşlendiren o alçak, seksi sesiyle. "Bana bir şey söylemeni bekliyordum. Aramızda bir bağ olduğunu kabul etmeni. Ama istersen, olduğumuz gibi devam ediyormuş gibi yapabiliriz."

Onu izlerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu inanılmaz yakışıklı adam bana olan ilgisini nasıl itiraf ediyor? Ben ejderhaların fark edemeyeceği kadar sıkıcı, mülayim Andi'yim... ama Liam burada, gözleriyle beni yutuyor ve şımarıklığımı teşvik ediyor çünkü bu onu tahrik ediyor. "Ne..." Dudaklarımı yalıyorum, gerginim. "Belki de seni tahrik etmekle ilgilenmiyorsam ne yapmalıyım?" Flört etmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki bu konuda kötü olduğumu biliyorum. Sözlerim temkinli ama ona doğru dönüyorum, kolumu göğüslerimin altına koyarak onları dolgunlaştırıyorum ve söylediklerime rağmen ilgilendiğimi vücut dilimle ona gösteriyorum. "Belki de acı çekmene izin vermeyi tercih ederim?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Muhtemelen en iyisi bu."

Öyle mi? Duymayı beklediğim şey bu değildi. Birden emin olamayınca tekrar sırt üstü dönüp gökyüzüne bakıyorum. Burada Liam'la flört etmemeliydim zaten. Dışarıda, sokaklarda kardeşimi avlıyor olmalıydım. Sıcak

Gözyaşlarım gözlerimi doldurmakla tehdit ediyor ve ağlamamak için kendimi zorlayarak dikkatle yukarıdaki yıldızlara odaklanıyorum.

Sürpriz bir şekilde, büyük, sıcak parmaklar yanağımı okşuyor. Bu dokunuşla irkiliyorum ve Liam'a bakmak için dönüyorum. Yüzünde beni içten içe kıvrandıran yoğun bir ifade var ve beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum.

Ama tek söylediği, "Seninleyim Andrea. Birlikte Benny'yi bulacağız. Onun peşinden tek başına gitmene izin vermeyeceğim."

"Teklifin için minnettarım," diyorum ona, boğazım düğümlenerek. "Ama hiçbir şey için söz vermek zorunda değilsin."

"İstemiyorum," diye kabul ediyor. "Ama senin için yapacağım. Bunu söylerken, hafife almıyorum. Her zaman senin için orada olacağım. Benden nefret etsen de, başka bir ejderha görmeye dayanamayıp benimle hiçbir şey yapmak istemesen de fark etmez. Ama şunu bil ki seni her zaman izleyeceğim ve koruyacağım."

Beni öpecek, diye düşünüyorum merakla ve gözyaşlarım kuruyor. Nefes nefese onu izliyorum.

Bekliyorum.

Ve...

bekliyorum.

Ama Liam sadece yanağımı okşuyor, sonra ayağa kalkıyor ve sanki gitmesi gereken bir yer varmış gibi çatıdan merdivene doğru ilerliyor.

Kafam tamamen karışmış bir şekilde gidişini izledim. Bu flört müydü? Yoksa başka bir şey mi?

LIAM

Andrea'ya dokunmamalıydım.

Ona sahip olamam.

Ama ona dokundum. Ve onu o kadar çok istiyorum ki aletim nefret ettiğim insan pantolonumun içinde ağrıyan bir granit uzunluğuna dönüştü. Bu yüzden odama geri dönüyorum, ihtiyacımı gidermeye kararlıyım, böylece çatıya geri dönmeyeceğim ve yanağına dokunmaktan daha fazlasını

yapmayacağım.

Ona sahip

olamam.

Alamam.

ANDI

B Ertesi gece gün batımında Benny hala dönmemişti ve bunu belirtmek için Amy'ye geri döndüğümde Liam yine yanımdaydı. Amy kirli ve erzak taşımaktan bitkin düşmüştü. Bana alabilecekleri kadarını alamadıklarını itiraf etti. Alınacak daha çok şey var, bu da bir gün daha gecikme anlamına geliyor.

Sorun değil. Yine de burada kalacağım anlamına gelmiyor. "Daha fazla beklemeyeceğim," diyorum ona, sesimi olabildiğince yumuşak çıkararak. Küçük kardeşimin bir pislik olması onun suçu değil. "Benny benim kardeşim. Meşgul olduğunuzu biliyorum, bu yüzden peşinden gideceğim ve umarım başını belaya sokmadan onu bulabilirim."

"Oh, Andi," diyor Amy başını sallayarak. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Erzak almak yerine Benny'yi aramaya çıktığımız için herkes açlıktan ölseydi kendimi çok suçlu hissederdim," diyorum ona. "Sorun değil. Zamanlama önemli ve bu bölgeyi biliyorum. Onun peşinden gidebilirim. Silahlarım var ve kendime nasıl bakacağımı biliyorum. Eğer sorun olmazsa, yanıma biraz yiyecek alırım ve bu gece kapıdan çıkarım-"

"Ve ben de seninle olacağım," diye ekliyor Liam yumuşak bir sesle.

Liam'ın sesini duyunca irkildim. Amy ile tartışırken o kadar sessizdi ki neredeyse odada bizimle olduğunu unutuyordum. Elbette, bu onun hayatta kalma taktiğinin bir parçası, değil mi? Başkalarının onun orada olduğunu unutmasını sağlayacak kadar göze batmamak? Yüzü nötr ama sanki her şey yoluna girmiş gibi bir adım öne çıkıyor ve elini tekrar sırtıma koyuyor.

"Yani birlikte mi gideceksiniz?" Amy rahatlamış bir şekilde sorar.

Bu "birlikte" kelimesi beni panikletiyor. Çatıdaki dün geceyi ve kafamın ne kadar karışık olduğunu düşünüyorum. Liam'ın burada kalması muhtemelen daha iyi olur, böylece onunla ilgili düşüncelerimi düzenleyebilirim. "Hayır. Tek başıma gidiyorum." Dönüp Liam'a ters ters bakıyorum, o da bana sanki vahşiliğime gülüyormuş gibi tembelce sırtıyor.

Amy tekrar konuşur. "Biriyle gitmeni tercih ederim, Andi."

"Senin de bana ihtiyacın var," diyor Liam.

Bu sefer ona kaşlarımı çatıyorum. "Sana neden ihtiyacım olduğunu sanıyorsun? On dört yaşında bir çocuğun peşindeyim."

"Çünkü seni kandırmakta çok iyi," diyor Liam açık açık. "Peşinden geldiğini bilmeyeceğini mi sanıyorsun? Senden saklanmaya çalışacak ve bunu başaracak çünkü o küçük ve sinsî biri ve sen de onu geri almak için yanıp tutuşuyorsun."

Bu kelimedenden nefret ediyorum, çaresiz. Nefret ediyorum çünkü hissettiklerime çok yakın geliyor. "Bakalım diğer kızlardan biri benimle gelmek ister mi-"

Liam başını sallıyor ve sırtımdaki eli daha sıkı, daha sahiplenici geliyor. "Onun kokusunu alabiliyorum Andrea. Onu bu kalede Rast hariç herkesten daha iyi takip edebilirim."

"Haklı olduğu bir nokta var-" diye başlar Amy.

"Ve seni koruyabilirim." Liam'ın gözleri daha da kararıyor, gözlerindeki altın rengi içeri sızan gölgelerle neredeyse pası dönüşüyor. "Ejderhalardan ve seni yalnız bulabilecek diğer erkeklerden."

"Erkekler," diye düzeltiyorum dalgınca ve başımı sallıyorum. "Form değiştiremediğini ve zihinsel konuşmanın kesildiğini söyledin. Beni ejderhalardan nasıl koruyabilirsin?"

"Çünkü hâlâ onlar gibi düşünüyorum," diyor. "Bahanelerle işin bitti mi, yoksa kardeşini bulmak mı istiyorsun?" Bakışları delici.

Beni bu kadar kolay anlamasından nefret ediyorum. Benny'yi bulmak istiyorum ama bu kaleden sadece Liam'la ayrılırsam dedikoduların ayyuka çıkacağını biliyorum. Ama başka seçeneğim de yok. "On beş dakika içinde gidiyorum," diyorum ona açık açık. "Hazır olsan iyi edersin."

Ve Liam gülümsüyor, yavaşça zevk alıyor ve ben aynı anda hem memnun hem de çaresiz hissediyorum.

Bu sorun olacak, biliyorum... ama ne yapabilirim?

LIAM

Andrea'nın hışımla odadan çıkışını izliyorum, çıkarken yuvarlak poposu botlarının gücüyle zıplıyor. Hayal kırıklığı çok eğlenceli, sanki bir şekilde fikrimi değiştirmemi sağlayacak kadar gürültüyle öfkesini gösterebilecekmiş gibi.

Zavallı insan beni çok iyi tanımıyor o zaman, çünkü konu ona gelince? Fikrimi değiştirmeyeceğim. Ve onu koruyup güvende tutabilecekken, tek başına tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğim. Tam savaş formundaki bir drakoniye karşı pek bir şey yapamayacağım doğru, iki bacaklı formumdayken değil... ama kendi başına yola çıkarsa endişelendiğim drakoni değil. Kalelerin güvenliği dışında çok fazla vicdansız insan var ve Andrea genç ve sevimli ve bazen çok fazla güveniyor.

Yani hayır, yalnız gitmesine izin vermeyeceğim. Ona eşlik etmemi reddetse bile, yine de onu takip etmenin, güvende tutmanın bir yolunu bulurdum. Sırf arkasında biri olsun diye gölgelerde kalır ve onu takip ederdim. Burası onun dünyası olabilir ama benim insan yerleşiminden insan yerleşimine geçme konusunda çok daha fazla deneyimim var. Dışarıyı nasıldır bilirim. Andrea yetenekli ve güçlü olmasına rağmen sadece iki kalede bulundu.

Dışarıdaki bazı göçebelerin ne kadar çaresiz olabileceğini bilmiyor.

Yine de neden yardımımı istemediğini anlamıyorum. Dün kabul etti ve minnettar görünüyordu. Ama şimdi benimle seyahat etme düşüncesi onu rahatsız mı ediyor? Onu anlayamıyorum.

Amy ve Rast'a bakıyorum. "Benim bilmediğim başka bir şeyler mi oluyor?"

"Andi ile mi?" Amy'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?"

Başımı sallıyorum, ellerim kalçalarımda. "Önemli bir şey değil." Belki de kardeşinin ortadan kaybolması ruh halini çılgınca değiştiriyor, öfkeden hayal kırıklığına, gözyaşlarına ve sonra tekrar öfkeye dönüyor. Kim bilir. "Sadece son zamanlarda tuhaf görünüyor."

"Burada pek çok değişiklik oldu," diye itiraf ediyor Amy, parmakları Rast'ın koluna gidiyor ve sonra ellerini dirseğinin kıvrımında birleştirerek ona yaslanıyor. "Herkes değişimi sevmez. Son birkaç ayda çok şey değişti. Gwen'in gidişiyle... belki de Benny'nin elinde kalan tek şey olduğunu hissediyordur."

Bana sahip, demek istiyorum ama değilim. Ona sahip çıkamam. Olduğum gibi değil. "Bu o olmalı." Onları rahatlatmak için herhangi bir insana yapacağım gibi dişlerimi göstermeden rahat bir gülümseme veriyorum. "Sanırım hemen gitmek istediğine göre eşyalarımı toplasam iyi olacak."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin, biz de size verelim. Silah mı? Yiyecek?"

Başımı salladım. "Silahlarım var ve kaleden yiyecek almayacağım. Andrea'nın kendine yetecek kadar erzağı var ve ben de sadece kokudan yiyecek bir şeyler bulabilirim."

Başını eğip sessizleşiyor, sonra Rast'a bakıp başını sallıyor. "Elbette. Onu bizim için güvende tut Liam. Ve eğer işler çok tehlikeli ya da korkunç bir hal alırsa, her zaman Rast'a ulaşabilirsin..." Amy sözlerini yarıda bırakıyor, çünkü ikimiz de bu durumun ölüm kalım meselesi olduğunu biliyoruz. Rast'a ulaşamam, zihinsel olarak değil. Yarığın bu tarafında halkıma neler olduğunu fark ettiğim anda kendimi korumak için hayatımın o kısmını kestim. Ruhumun o kısmını tekrar harekete geçirebilmem için savaş formuna geçmem, drakoni tarafımı geri kazanmam gerekecek. Ve eğer bunu yaparsam, delireceğim.

Ama işler çok kötüye gider ve Andrea tehlikeye girerse... Başımı sallayıp insan sesine benzer bir veda mırıldanıyorum ve sonra kamarama yöneliyorum. Gerçekte benim odam değil tabii ki. Kaleye gelen tüm "ziyaretçilerin" kaldığı oda. Son zamanlarda Amy ve Rast dışında benden başka ziyaretçi gelmedi ve onlar da çoktan buraya kabul edildi. Ben hala bir yabancıyım. Andrea'yla geri dönmezsem kimse beni özlemeyecek.

Acaba beni özleyecek mi? Böyle düşünmek hoşuma gidiyor. Daha önce üzgün olduğunda ve gözlerinden "gözyaşı" denen su aktığında bana nasıl döndüğünü ve bana nasıl sarıldığını düşünüyorum. Bu beni zevkle dolduruyor ve odama gidip eşyalarımı toplarken bu düşünceye tutunuyorum. Fazla bir şeyim yok. Gerçekten fazla bir şeye ihtiyacım yok. Bir kıyafet değişikliği, bir çift bot, bir avuç silah ve seyahat için plastik bir su tulumu. Geri kalan her şeyi topraktan bulabilirim. İki ayaklı halimle bile küçük av hayvanlarını yakalayabilecek kadar hızlıyım... tabii tüm bu saçma insan kıyafetlerinden sıyrılmam şartıyla. Belki Andrea bunu kaleden uzakta yapmama aldırma.

Bu düşünceyi sevdim.

Çantamı omzuma atıp yatağımı hazırlıyorum ve odanın kapısını arkamdan kapatıyorum. Koridora çıkıyorum ve gözlerimi kapatıp kaledeki kokuları gözden geçiriyorum. İnsanların ve eşyalarının çeşitli kokularının yanı sıra ocakların, yakındaki bitkilerin ve çeşitli gıda maddelerinin kokuları da ağır ve yoğun. İnsanlarla ilgili en bunaltıcı şeylerden biri kokuları ve bu kadar çok farklı kokunun bir araya gelmesinden habersiz görünmeleri. Koku alma duyuları bir drakoni kadar keskin değildir ve sonuç olarak her şeylerine daha fazla koku ekleme eğilimindedirler. Giysilerini temizlerken çiçek kokuları eklerler ya da vücutlarının misk kokusunu örtmek için kendilerine yeni kokular sıkarlar. Saçlarına ve ciltlerine bir şeyler sürerler, hatta mumlara bile koku eklerler. Her şey hızla bunaltıcı hale geliyor ve bunun Rast'a nasıl hissettirdiğini ancak hayal edebilirim. Bir drakoni her şeyden çok iki duyusunu kullanır; koku ve ruh duyusu.

-Ve genellikle bir araya gelerek duyguların insanların doğal kokularına karışmasına izin verirler. İnsanlığın kokusu ve düşüncelerinin baskısı mı? Halkımın deli olmasına şaşmamalı.

Ama kokular arasında süzülürken, tüm bu kaosu arasında Andrea'nın kokusunu buluyorum. Kokusu hafif ve misk gibi, bir miktar ter ve doğal tatlılık taşıyor. Onu içime çekmek bile ağzımı sulandırıyor ve sikimi sertleştiriyor.

gözlerimi açıp onu takip ediyorum. Bunu yaparken, sırtımdan kendimi alamıyorum. İzinin alaycı notalarını takip ettiğimde, Andrea'nın beni kalenin içinde beklemediği, çoktan kapılara yöneldiği anlaşılıyor.

Sabırsız, cesur ve kararlı. Tam bir dişi.

Kendi kendime sırtımdan takip ediyorum. Çift metal kapıdan geçip asfalt avluya çıkıyorum. Andrea orada, kapının yanındaki tel örgünün yanında bekliyor, omzunda aynı derecede küçük bir çanta, bir kolunun altına sıkıştırılmış av tüfeği ve yüzünde bir çatıklık. Tamamen isyankâr görünüyor ve ben daha da geniş sırtıyorum.

"Beni beklediğiniz için teşekkür ederim," diye takılıyorum.

Andrea gözlerini bana dikti. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Elbette hazırım. İnsanlar çok fazla eşyaya sahip olmayı sevse de, benim aslında çok fazla şeye ihtiyacım yok. Yanımda götürdüğüm kıyafetler bile kılık değiştirmemin bir parçasıydı - insanların kıyafetlerinizi sık sık değiştirmenizi beklediğini ve değiştirmezseniz şüpheleneceklerini öğrendim. Kıyafet olmadan hayatları çok daha kolay olurdu, ama aynı zamanda drakonilerden daha kırılgan insanlar, bu yüzden kıyafet muhtemelen gerekli.

Benim içinse sadece lanet bir baş belası.

Ama sırf Andrea'yı çileden çıkarmak için yüzümde bir gülümseme tutuyorum ve onun önden gitmesi gerektiği yönünde bir jest yapıyorum.

Sıkı bir baş sallamayla, kapılara doğru ilerliyor. Poposunun kibirli küçük sallanışını izleyecek zaman yok, çünkü onunla aynı adımda ilerlemem gerekiyor. Arkasından yakından takip ediyorum ve çıkarken kapıyı koruyan iki dişiye başımla selam veriyorum. Bizi merakla izliyorlar ve Andrea'nın biz yanlarından geçerken onlara bakmadığını fark ediyorum. Omuzları kaskatı, vücudu bastırılmış duygulardan bahsediyor. Merakla, onun önden gitmesine izin veriyorum. Bu bana karşı bir öfke ya da kardeşi için endişe gibi gelmiyor. Bu başka bir şey ve ne olduğunu söyleyemiyorum. Bu beni rahatsız ediyor ve bir yumruğumu yanımda sıkıyorum çünkü Andrea'ya zihinsel bir his gönderme dürtüsü çok baskın.

Yapamam. *Yapamam.*

Derim değişme, savaş formuna dönüşme, pençe ve pulları bir kez daha kendime alma ihtiyacıyla kaşınıyor.

Yine de bu bir ölüm cezası olacak. Ürperiyorum ve kendimi toparlayarak bu tür düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Neden şimdi bununla bu kadar mücadele ediyorum? Yıllardır kendimi kontrol altında tutabiliyordum ama birkaç hafta içinde bu kontrolün elimden kaydığını fark ettim. Yine de nedenini biliyorum. *Neden* benden birkaç adım önde yürüyor, kalın sarı örgüsü omuzlarında sallanıyor, kalçaları sallanıyor.

Onun etrafında olmak irademi parçalıyor.

Gitmem gerektiği halde, sırf bu yüzden birkaç adım daha yaklaşıyorum.

Kalenin kendisi uzun kaldırımlarla çevrili büyük bir bina. Andrea bunlara otopark diyordu. Yerleşeke yoğun bir şekilde çitlerle çevrili ve şimdi yürüdüğümüz çitin diğer tarafında daha fazla sokak ve daha fazla asfalt var, ancak burada bitkiler bir kez daha devralıyor. Yabani otlar çatlakların arasından çıkıyor ve otlar kırık bordürler boyunca yılan gibi kıvrılıyor ve yolu bölüm bölüm yukarı çekerek engebeli bir yürüyüşe neden oluyor. Geçmiş mevsimlerden kalma ölü yapraklar ve molozlar ayaklarımızın altında çıtırdıyor ve etrafımızda yarısı yıkılmış daha küçük boş binalar var. Evler, insanların büyük bir topluluk halinde değil de tek tek evlerde yaşadığı zamanlar. Sokakta ilerliyoruz, eski arabaların metal yığınlarının ve eski insan yaşamının yıkılmış kalıntılarının yanından geçiyoruz ve Andrea sessiz. Acaba tüm yol boyunca sessiz kalmayı, sadece onunla gelmemde ısrar ettiğim için beni cezalandırmak için mi planlıyor?

Ama başka bir sokağa sapıyoruz ve kale gözden kayboluyor. Gittiği anda Andrea bana döndü. Gözleri acı ve hüznle dolu ve pembe ağzı yaklaşan gecenin gölgesinde titriyor. "Kokusunu bulabilir misin lütfen?"

"Elbette," diye mırıldanıyorum, ellerim onu okşamak, ona dokunmak, burada olduğuma ve onu bulacağımıza dair güvence vermek için kaşınıyor. Yine de bunların hiçbirini yapmıyorum. Kafamı karıştırıyor ve onu anlayana kadar da bir önemi yok. Ne kadar çok istesem de onu asla sahiplenemem.

Kendi düşüncelerime sinirlenerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve önümdeki zemini inceliyorum. Benny'nin bu yoldan geçtiğine dair işaretler arıyormuş gibi yapıyorum,

Ama gerçek şu ki hiçbir şeye bakmama gerek yok. Onun kokusunu her yerden alabiliyorum. Terli genç insan gibi kokuyor, kale halkının diyetinin çoğunu oluşturan mısır kekleri gibi kokuyor... ve başka bir şey. Burnumu seğirten ve gözlerimi sulandıran bir şey. Bir koku gizleyici o zaman. Savaş formunda olsaydım ve etrafımdaki dünyayla yarı deli olsaydım, onu seemezdim. Bu haliyle ne yaptığını anlıyor ve zekâsından dolayı onu alkışlıyorum.

Bulunmak istemiyor ve Andrea'nın peşinden geleceğini biliyor.

Bu beni biraz endişelendiriyor. Benny'yi bir insan olarak seviyorum - biraz vahşi olsa da zeki ve meraklı. Genç ve dünyayı görmek istiyor ve tek bir alana hapsolmaktan bıkmış durumda. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum, çünkü onun yaşındayken nasıl olduğumu biliyorum. Ama onun mutluluğu ile Andrea'nınki arasında bir seçim yapmam gerekirse? Ben onunkini seçerim. Hiç şüphe yok.

Yine de kardeşinin izini kaybettirmek için ne kadar uğraştığını bilmesini istemiyorum. "Bu taraftan gitti," diyorum doğrulurken.

"yle mi yaptı?" Sesinde beni dehşete düşüren kırılgan bir yalpalama var.

"O yaptı. Hadi gidelim." Elimi sırtına koyduğumda, kalede yaptığı gibi geri çekilmedi. İlginç.

Yürüyoruz, terk edilmiş sokaklarda ilerliyoruz ve boş, terk edilmiş evlerin sıralarının yanından geçiyoruz.

LIAM

Yürürken evlere göz atıyoruz, bundan önceki dünyayı hayal etmeye çalışıyoruz, insanlar sıra sıra dizilmiş, evlerini üst üste yığabildikleri kadar çok kokuyla kokutuyorlar, katmanlar ve kat kat giyindiklerini hayal ediyorum. Öyle kat kat giyinmiş bir erkek hayal ediyorum ki, kolları sanki tamamen yuvarlakmış gibi yanlarından dışarı fırlıyor ve eğlenerek homurdanıyorum.

"Ne oldu?" Andrea yanımda soruyor.

"Sadece insanların eskiden nasıl yaşadığını düşünüyorum," diyorum. "Bunu hayal edemiyorum."

"Harikaydı" diyor, ses tonu hüzünlü. "Güvendeydim, sıcaktı ve bir sürü arkadaşım vardı. Babam bir sigorta satıcısıydı ve annem de öğretmendi. Harika bir bahçesi ve köpeği olan küçük bir evde yaşıyorduk ve her Noel'de ağacın altında tonlarca hediye olurdu. Evin içinde ışıklar yanardı ve bir düğmeyi çevirip televizyon programı izleyebilir ya da internet üzerinden dünyanın dört bir yanından insanlarla konuşabilirdiniz."

Homurdanıyorum. "Neden dünyanın her yerinden insanlarla konuşmak istiyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Sadece yapabileceğini düşündüm." Yüz ifadesi hülyalı bir hal alıyor. "En iyisi neydi biliyor musun?"

"Ne?"

"Buzdolapları. Buzdolabını açtığımda içinde soğuk ve yemeye hazır tonlarca yiyecek olurdu. Hiçbir şey aramak zorunda kalmazdınız. Sadece kutuyu açardınız ve işte oradaydı. Peki ya et? Kokmadan ya da bozulmadan bir hafta dayanırdı."

"Yalan söylüyorsun," diyorum ona eğlenerek. Yiyecekleri soğuk ve bozulmamış tutan sihirli bir kutu mu? Öyle bir şey yok.

"Ve ekmek," diyor. "Ekmeği gerçekten özledim. Mısırlı kekler kesmiyor ama ilk bozulan şey tedarik hatları oldu. Bakkallarda birkaç gün içinde hiçbir şey kalmadı ve insanlar açlıktan ölmeye başladı. Ama... daha önce?" İç çekiyor. "Öncesi büyüdü."

Hâlâ masal anlattığını düşünüyorum. "Hiç avlanmak zorunda kalmadın mı? Bir kere bile mi?"

"Hayır. Kale gibi bir binaya gittim ve bana bütün gün ders verdiler. Okumayı, yazmayı ve matematik yapmayı. Büyüdüğümde bir iş bulmam gerekecekti ama çocukların yapması gereken tek şey okul dersleriydi."

Kalede annelerine ev işlerinde yardım eden, bitkileri sulayan ve yabani otları yolan, kümise girip tavuklardan yumurta alan ve samanı değiştiren gençleri düşünüyorum. En küçüklerin bile kendi görevleri var. "Bana garip geliyor."

"Sanırım senin dünyan pek öyle değildi?"

"Benimki mi? Hayır. Hiç de öyle değil." Konuşurken yürüyoruz, evlerin kenarını geride bırakıp arabaların sıralandığı uzun ve bozuk bir yola doğru ilerliyoruz. Sanırım otoyol deniyor. Benny'nin izi -ve kendini neye bulaştırdıysa- bu yoldan devam ediyor, ben de Andrea'ya karanlıkta rehberlik ediyorum. "Benim evim... çok farklıydı. Halkım -her nasılsa özgür olanlar- çöllerde yaşar ve yiyeceklerini avlardı. İnsanlar gibi okuyup yazmazdık. Seralarda yaşadık - bunlar uçurumların yükseklerindeki mağaralardı - ve evlerimizi bunlardan yapardık. Sizin insanların gibi bazı şeylerimiz vardı, çanaklar gibi, ama giysilerimiz yoktu, tavuklarımız yoktu, suyu olan garip binalarımız yoktu."

içlerinde." Bunlar Salorian şeyleri ve uzun zamandır insanların da onlar kadar kötü olmasından endişeleniyordum.

"Yani siz ne yapıyordunuz, şebekeden uzakta mı yaşıyordunuz? Yoksa sadece daha ilkel mi?"

"İlkel' kelimesini sevmiyorum," diyorum ona. "Kulağa aptal ve salakmışız gibi geliyor. Değildik. Sadece Salorian kısılcısından uzak kalabildiğiniz sürece çok daha basit bir yaşam biçimiydi."

"Bunlar kötü adamlar, değil mi? Sizi evinizden mi çaldılar?"

"Onun gibi bir şey," diyorum, cevabımı belirsiz tutarak. Salorianlar hakkında düşünmekten hoşlanmıyorum, çünkü bu bana Yarık açılmadan önce yakalandığımı, tutulduğumu ve işkence gördüğümü hatırlatıyor. Bu bana halkımdaki tek akli başında kişinin ben olduğumu hatırlatıyor çünkü zihinsel bağlantıma duvar örmeyi ve halkımın nefes almak kadar kolay kullandığı psişik dokunuştan kendimi koparmayı öğrenmişim.

Onun yerine konuyu değiştiriyorum. "Seni gücendirecek ne yaptım, Andrea?"

Bana bakmak için döndüğünde ay ışığı solgun saçlarını aydınlatıyor. Drakoni'lerden farklı bir rengi var. Saçları halkımın zengin altın sarısı değil, neredeyse beyaz denecek kadar açık bir sarı. Buna karşılık yüzü, güneş ışığında kalmaktan dolayı sıcak bir altın renginde ve yanaklarında benekler var. Onlara çil dendiğini duymuştum. Hayır, alev kırmızısı rengi ve ateş gibi canlı saçlarıyla bir Drakoni kadınına pek benzemiyor ama Andrea'nın görüntüsü hoşuma gidiyor.

"Beni gücendirmek mi?" diyor, kaşları birbirine çatılıyor. "Ne demek istiyorsun Liam?"

Uzun zamandır ilk kez insan ismini söylüyor ve bana verdiği haz dalgasını görmezden geliyorum. Muhtemelen dikkat dağıtmak için söylüyor. "Kaledeyken benimle konuşmaktan ya da yanımda olmaktan kaçınıyordun. Bir süreliğine gelip seninle konuşabiliyordum ve sıcak karşılanıyordum ama son zamanlarda mesafeliydin ve seni gücendirecek ne yaptım bilmiyorum."

"Beni kırmadın."

"Ama bu gece seninle buraya gelmemi istemedin. Benny'yi bulmana yardım etmek için bile."

Uzaklara bakıyor, ileride otoyol boyunca sıralanmış metal yığınlarına bakıyor. "Bu... karmaşık."

"Eğer bana söylemezsen, bunu düzeltemem. Bunun için kesinlikle özür dileyemem."

Yüzünde uçuşan duygular beni büyülüyor. Hem hüsrana uğramış hem de üzgün görünüyor ve bu beni, paylaşmadığı için içini kemiren şeyin ne olduğunu merak etmeye itiyor. "Eğer sorun sende değil diyorsam, sorun bende." Andrea dönüp tekrar bana bakıyor. "Bana inanacak mısın?"

"Sizinkiler, kadınların erkeklerden kurtulmak istediklerinde onlara söyledikleri bir şaka değil mi bu?"

Andrea gülüyor ve bu sese karşılık olarak tüm bedenimin ısındığını hissediyorum. Benim aletim de tepki veriyor ama görmezden geliyorum. "Evet, sanırım bu, kadınların erkeklere vızıldamalarını sağlamak için söylediği bir şey."

"Yapmamı istediğin şey bu mu? Çekip gitmemi mi?" Kapıları paslanmış bir arabanın etrafından dolanıyoruz ve o bana yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki kokusu duyularımla alay ediyor ve sikimin lanet olası kıyafetlerime bir kez daha baskı yapmasına neden oluyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Andrea. "Beni yalnız bıraksaydın daha kolay olurdu ama..."

"Ama?"

"Ama bu... beni üzerdi. Yani bu tarafa mı geldi? Bundan emin misin?" Ellerini kalçalarına koyuyor, önüne geçiyor ve önümüzdeki manzarayı tarıyor.

İşte bu bir konuşma değişikliği. Cesareti karşısında eğlenerek, ona seslenmeden geçmesine izin verdim. "Bundan eminim. Haydi gel. Yol ileride açılıyor."

Andrea bir insan olmasına rağmen, aynı zamanda şimdiye kadar tanıdığım en güçlü ve en kararlı insanlardan biri. Gece boyunca tempolu bir şekilde yürüdük ve o da benim uzun adımlarıma ayak uydurarak tepeleri aştı, köprülerden geçti. Yürüyüşü onun için daha rahat hale getirmek için yavaşlamaya çalışıyorum, ama o sessizce bana meydan okurcasına hızlanıyor, bu yüzden bir

bir çeşit oyun. Yorgunluğunu asla göstermiyor ve dik bir yamacı tırmanırken bile asla zor nefes almıyor.

"Fort Shreveport'ta olduğumuz için çok fazla avlanıyorum," diyor bana açıklama yaparken. "Yavaş olma l ks m yok, hele de kırk k sur g beğim doymak isterken."

Yani görev bilinci onu motive ediyor. Andrea hakkında öğrendiğim büyüleyici şeylerin giderek büyüyen listesine bunu da ekliyorum. Her şeyden çok ailesi tarafından yönlendiriliyor ve şiddetle sadık. Aslında genel olarak sert biri ama daha yumuşak bir Andrea'ya dair ipuçları var, yanımdaki şımarık savaşçıdan çok Rast'ın tatlı, nazik eşiyle ortak noktaları olan hülyalı bir Andrea. Hangisinin gerçek Andrea olduğu ve eğer ikisi de  yleyse, iki tarafın nasıl bir arada var olabileceği beni meraklandırıyor.

Daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Benny'nin bu avı bana onunla yalnız kalma fırsatı veriyor ve buna minnettarım. Bütün gece boyunca ailelerden, avlardan, dünyalardan, Yarık'tan ve hatta en sevdiğimiz yemeklerden konuştuk. Etrafta kimse yokken Andrea gülüyor ve cesur davranıyor, ben bir şaka yaptığımda bana karşılık veriyor. Onun bu yönünü seviyorum ve ne zaman kahkahası kaybolrsa ve ağırbaşlı,  zg n ifadesi geri dönse içim acıyor, çünkü Benny'yi düşündüğünü biliyorum.

Kardeşine gelince, bütün gece onun izini takip ettik ama kokusu saatler geçmesine rağmen her geçen dakika daha da azalıyor. Sanki Benny  zg rl ğ  ilk kez keşfediyormuş ve dünyayı keşfetmek istiyormuş gibi izi her yere dağılıyor. Kokusu arabaların arasından geçiyor, bir köprünün üzerinden geçiyor, sonra altından geçiyor, sonra tekrar üzerinden geçiyor. Onu takip ediyoruz ve Andrea'ya Benny'nin kokusunun en yoğun olduğu noktaları, dinlenmek için durduğu yerleri, işemek için durakladığı yerleri anlatmak için elimden geleni yapıyorum, sanki bu onu bulma gerçeğini daha da yakınlaştıracakmış gibi.

şafak söktüğünde, Benny hâlâ ortada yoktur. İzi, otoyolda sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen kırık dökük araba sıralarının yanından geçerek devam eder. Andrea ilerlemeye devam ediyor, yüz ifadesi asık, göz kapakları ağırlaşmış ve kızarmış gözlerinin üzerine düşmüş. Yorgun görünüyor, ama dinlenmemizi önerdiğimde beni görmezden geliyor.

Bir süre daha yürümeye devam ediyoruz, ama yoldaki kırık bir jant kapağına takılıp tökezlediğinde, bir kolumu beline doluyor ve yere yuvarlanmadan önce onu kendime doğru çekiyorum. "Andrea," diye sertçe azarlıyorum onu.

"Yakın mı?" diye soruyor, ifadesi yorgunluktan donuklaşmış. Doğrulamaya ve benden uzaklaşmaya çalışıyor.

Bencilce onu daha yakına çekiyorum. "Hayır. Benny daha yakın değil. Hâlâ onun çok gerisindeyiz. Yine de dinlenmen gerek."

Alt dudağı bir an titriyor, sonra çenesini o çok iyi bildiğim inatçı ifadesiyle sıkıyor. "Devam edebilirim."

"Dinlenmen gerek," diye tekrarlıyorum ve elimden kurtulmaya çalıştığında kollarımı ona doluyorum. Saçlarının kokusu burnumu çıldırtıcı bir şekilde okşuyor. "Andrea, bunu eşeklik olsun diye söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü sen ölünce kimseye bir faydan dokunmayacak."

"Öldü mü?" Alay ediyor, elimden kurtulmaya çalışıyor. "Yürümekten mi?"

"Yürümekten değil," diye düzeltiyorum, kendini incitmeden önce tutuşumu gevşetiyorum. Onu bırakıyorum ve yarım adım geriye sendeleyerek, bir tarafa ağır ağır yatan eski gri bir arabanın gövdesine yaslanıyor. "Saldırıya uğrarsak silahını ateşleyemeyecek kadar yorgun olacağın gerçeğinden. Ne kadar bitkin olursan reflekslerin o kadar yavaşlar. Her avcı bunu bilir."

Avucunun içini alnına bastırıyor ve gözlerini kapatıyor. "Yakın olmadığına emin misin?" diye tekrar soruyor, sesi küçük ve acınası.

"Eminim."

"Ama hâlâ onu takip ediyoruz? Kokusu hala sizde mi?"

"Kaybetmedim." Zamanla nasıl bulanıklaştığından bahsetmiyorum, gerçi kendini kapladığı şey her neyse kalınlaştıkça. "Onu bulacağız."

Andrea burnunu çekiyor ve elini gözlerinin üzerine bastırarak gözlerinden akan suyu gizliyor. "Sadece... sahip olduğum tek kişi o, anlıyor musun? Babam Yarik'tan sonraki ilk birkaç gün içinde öldü ve annem de ilk yıl içinde öldü. Biz

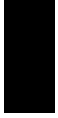
Birbirimiz dışında herkesi kaybettik. Ve şimdi Gwen gitti ve Benny gitti ve... Geride bırakılmaktan çok yoruldum." Omuzları çöktü.

"Onu bulacağız," diye ona güvence veriyorum. Yanına gidiyorum, onunla birlikte arabaya yaslanıyorum ve kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum. Dokunuşuma karşı çıkmasını bekliyordum, ama bana karşı eridi, gücüne yaslandı ve böylesine acımasız bir dünyada güçlü olmak için çok çabalayan bu dişi için şiddetli bir koruma dalgası hissediyorum.

Ona tekrar "Onu bulacağız," diyorum ve bunda ciddiğim. "Ama şimdilik dinlenmen gerek."

ANDI

haklı olduğunu biliyorum. Yapılacak en akıllıca şeyin durmak olduğunu biliyorum, çünkü yorgunluktan görüşüm bulanıklaşıyor ve her şeye takılıp düşünüyorum. Ayaklarım beni öldürüyor ve eminim

Eski botlarım yüzünden milyonlarca su toplayacak ama Benny dışarıda bir yerde ve onu henüz bulamadım. Kalbim o kadar acıyor ki çığlık atmak istiyorum ama Liam bana baktığında tek yaptığım başımı sallamak oluyor.

"Nerede... nerede duracağız?" Şu anda bile o kadar yorgunum ki cümle kurmakta zorlanıyorum.

Etrafımıza, otoyolun kenarlarına dizilmiş, benzinleri bittiği için terk edilmiş ölü arabalara bakıyor. Gözlerini kısarak bir tanesine bakıyor, sonra yolun karşısına geçip ona doğru gidiyor ve ben de onun bir cipe doğru gittiğini görüyorum, gri bir cip, diğerlerinden daha az hurdaya dönmüş görünüyor. Arkası açık ve ben yavaşça ona doğru ilerlerken, o içeri tırmanıyor ve içeriye düşen çöpleri karıştırıyor. Ölü yapraklar, dallar ve yıllar içinde havaya karışmış eski plastik parçaları var, ama büyük ellerini kullanarak bunları temizliyor ve yatak çoğunlukla temizlendiğinde, çantasını bir yastık için yere bırakıyor, onu okşuyor ve bana bakıyor.

Şu anda cennet gibi görünüyor.

İçeri giriyorum ve o kadar bitkinim ki küf kokuyor olması umurumda bile değil. Yastık olarak kullanmak için çantamı yere atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Güneş doğuyor ama artık hareket etmeyi bıraktığım için hava biraz serin ve tenimde kuruyan ter beni üşütüyor. Kollarımı biraz ovuyorum ve sonra Liam yanıma uzanıyor.

Adam fırın gibi. Yayıdığı ısı beni biraz şaşırttı ama sonra ejderha türünün ateş soluduğunu hatırladım. Tabii ki vücutları bizimkinden daha sıcak olacak.

"Gel, ısınmak için bana yaslan," diye mırıldanıyor omzuma dokunarak.

Sanki aklımı okuyabiliyor. Tereddüt bile etmiyorum çünkü Liam iri, lezzetli ve sıcak ve etrafta kayarak başımı göğsüne yasladığımı görecektir başka kimse yok. Elim gömleğine gidiyor ve kolunu bana doladığında gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, bu çok güzel. Biri bana şefkatle sarılmayalı uzun zaman olmuştu ve o bana dokunana kadar bunu ne kadar çok arzuladığımı fark etmemiştim.

Şimdi bir kez dokundum, beni levyeyle üzerinden almak zorunda kalabilir.

Daha yakına sokuluyorum, teninin hafif baharatlı kokusunu içime çekiyorum ve o da boş boş sırtımı okşuyor. O kadar yorgunum ki bunun değerini bile tam olarak bilemiyorum ve güneş yüzümdeyken bile birazdan uykuya dalacağımı biliyorum. "Teşekkürler Liam."

"Neden bana teşekkür ediyorsun?" Derin, gürültülü sesi eğlenmiş

benziyor. "Çünkü sana bir sürtük gibi davrandığım halde burada

benimlesin."

Sadece kıkırdıyor, ses göğsünden geçip kulağımda yankılanıyor. "İçinde ruh olan kadınları severim."

"Elbette, buna ruh diyelim," diyorum, tekrar esneyerek. "Bana her şeyin yoluna gireceğine söz verir misin?"

Sırtımı okşayan el duraklıyor. "Sana bunun sözünü veremem Andrea. Ama kokusunu aldığımız sürece Benny'yi bulacağımıza söz verebilirim. Sen tatmin olana kadar kaleye geri dönmeyeceğiz."

Nedense bu yanıt tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Tam bir güvence değil ama doğru bir güvence ve bunu kabul ediyorum. Gülümsüyorum, başımı ona yaklaştırıp güneş ışığının bir kısmını engelliyorum ve uykuya dalıyorum.

Yakınlarda gıklayan bir karganın öfkeli sesi beni uykumdan uyandırıyor. Uykulu bir iniltiyi bastırarak gözlerimi kırıştırıyorum ve nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Güneş ışığı cipin kırık camlarından içeri süzülüyor ve hafif bir esinti saçlarımı karıştırıyor. Öğleden sonra olduğunu düşünüyorum ve saatlerdir uyuyor olmalıyız çünkü hava cehennem gibi sıcak. Sarıldığım büyük beden bir fırına sarılmak gibi hissettiriyor ve ince tişörtüm terli tenime yapışıyor.

Yine de garip bir şekilde rahatım. Liam'a karşı uyumak çok güzel ya da ben şefkate açım. Belki ikisi de. Kolları hâlâ sahiplenici bir şekilde beni sarıyor ve başım sert bir göğüs kafesine yaslanmış, elim de karnının alt kısmında. Uyurken bacaklarımdan biri kalçasının üzerinden geçti ve neredeyse adamın etrafında kıvrılmış durumdayım. Umarım iyi uyuyabilmiştir. Gözlerimi tekrar kırıştırıyorum, bir esnemeyi bastırıyorum ve elimi dikkatlice karnından çekmeye başlıyorum.

Bunu yaparken, pantolonunun önünde çıkıntılı bir çadır olduğunu fark ediyorum. Çok büyük, çok belirgin bir çıkıntı.

Oh.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım Liam'inkilerle buluşuyor. Beni izliyor, gözleri ağır ağır kapanıyor ve o kadar altın sarısı ki gün doğumu gibi görünüyorlar. Son derece güzel ve ona bu kadar yakinken gözlerinde dönen renkleri sanki her tondan binlerce altın benekmiş gibi görebiliyorum. Ayrıca o kadar yakınım ki ağzının ne kadar güzel olduğunu, dudaklarının öpmek için ne kadar mükemmel olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Bu düşünce aklıma geldiğinde kendi dudaklarımı yalıyorum. "Sizinkiler öpüşüyor mu?" Kendimi sormaktan alıkoyamayarak ona fısıldıyorum.

"Hayır." Ses yumuşak ve çok seksi. Bakışları beni adeta yutuyor ve eli beni daha da yakın tutuyormuş gibi saçlarıma kayıyor. "Ama ben istekliyim

öğrenin."

Bu seksi, muhteşem adamı ilk öpen ben olacağım. Vay canına. Bu düşünce beni meraklı bir zevkle dolduruyor ve o beni kendine çekerken uzanıp parmak uçlarımı çenesine dokunduruyorum. Tepkisini test etmek için dudaklarımı hafifçe dudaklarına değdiriyorum ve o da gözlerini kapatıp ölüyormuş gibi inliyor.

Bayıldım.

Alt dudağını ısıırıyorum, küçük ısırıklarla alay ediyorum ve sonra dilimle yatıştırıyorum. Oynak bir ruh hali içindeyim ve öpücüklerim de bunu yansıtıyor; tamamen şakacılar. Dudaklarımızın her flörtöz küçük dokunuşunda daha fazlasını istiyorum ve tekrar inlediğinde, öpücüğü derinleştirmek için ayrık dudaklarından yararlanıyorum. Dilim onunkine değişiyor ve altımda sertleştiğinde, eli saçlarımda kenetlendiğinde, baş döndürücü bir zevk dalgası hissediyorum.

"Durmamalı mıyım-" diye sormaya başladım.

Ağzı benimkini kapıyor, sonra dili dilime değişiyor ve sonra öpüşüyoruz, derin, sert ve o kadar aç bir ihtiyaçla dolu ki ağzının içinde inliyorum. Dilini ağzıma sokarken parmaklarımı gömleğinin ön kısmına kıvrıyorum, okşama o kadar cesurca sahiplenici ki nefesimi kesiyor. Öpüşmenin kontrolünü kaybettim ve buna üzülmiyorum bile. Bu işte çok iyi ve biz çılgınca öpüşürken, ağızlarımız birbirine kilitlenmişken vücudum ısı ve ihtiyaçla titreşiyor.

Öpüşürken ona sürtünüyorum, bindiğim uyluğa doğru sallanıyorum. Bunu yaptığımın farkında bile değilim, ta ki o kalçasıyla bastırıp amıma basınç uygulayınca ve içimde bir sıcaklık sarmalı yaratınca kadar. Ağzına karşı nefes alıyorum ve sonra Liam sarmal vücutlarımızı cipin arkasında döndürüyor ve aniden onun altındayım ve kalçaları uyluklarımla arasında duruyor. O iri, sert ereksiyon seksimin kıvrımına baskı yapıyor ve dilinin bir başka hamlesiyle bana sahip çıkarken bile ağzına doğru inliyorum. Bir an sonra, beni tekrar diline doladığında, siki sanki kotumun içinden beni becermeye çalışıyormuş gibi göbeğime doğru bastırıyor.

Bu şimdiye kadarki en seksi şey ve bir bacağımı kalçasına dolayarak onu cesaretlendiriyorum. Ağzım onunkini yutuyor, dillerimiz birlikte dans ediyor ve o kadar tahrik oluyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Liam ve ben haftalardır flört edip durmuyor muyduk? Benimle ilgilendiğini açıkça belli etti.

ve onu kendimden uzaklaştırdım, ama aramızdaki mesafeden yoruldum. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Eşofmanın kemerini çekiştiriyorum, sonra elimi altına kaydırıyorum, gergin, yuvarlak kalçalarından birini kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Liam nefesini tutuyor, ağzı benimkinden ayrılıyor ve geri çekiliyor. Doğrulup gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor ve sonra elini yüzünde gezdiriyor.

Sanırım işimiz bitti?

Kafam karışmış bir halde altından sıyrıldım ve nefes nefese dik oturdum. "Ne oldu? Ne yaptım ben?"

Kafasını temizlemek istercesine sallıyor ve sonra kırık pencereden gelen hafif esintiye doğru dönüyor. "Bir koku alıyorum," diye mırıldanıyor.

Heyecanla öpüşme partimizi unutuyorum ve cipin arkasından inmek için öne doğru kayıyorum. "Benny mi? Geri mi geliyor?"

Liam omzuma dokunuyor ve ben ilerlemeye devam edemeden beni durduruyor. "Benny değil," diyor ve sesi hâlâ nefes nefese, sanki kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi çıkıyor. "Predator," diye devam ediyor.

Oh. Duruyorum, sonra birkaç santim içeri giriyorum. "Ejderhalar mı?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Başka bir şey." Bir elini dikenli saçlarının arasından geçiriyor. "Hayvan. Taze kan gibi kokuyor. Tarif etmesi zor."

Öne doğru kayıyorum, en yakınındaki pencereden dışarı bakıyorum ve ne kokladığını anlamaya çalışıyorum. Hiçbir şey göremiyorum, sadece otoyolun kenarındaki aşırı büyümüş otlar, yaz sonu sıcağıyla uzamış ve sararmış. Yolun kenarı boyunca uzanan araba kuyruğuna bakıyorum ve bunu yaparken Liam'ın bana baktığını görüyorum, altın rengi gözlerinde büyük bir açlık var. O göğsüme bakıyor, ben de aşağıya bakıyorum.

Terden nemlenmiş tişörtüm göğüslerime yapışıyor, sanki ıplakmışım gibi onları ortaya çıkartıyor ve meme uçlarım kumaşa doğru çıkıntı yapıyor. İnce, eski sütyenim farları gizlemek için hiçbir şey yapmıyor ve vücudum onlardan etkilendiğini fark etmekle titreşiyor. Bu da bende kasılma, sırtımı kamburlaştırma isteği uyandırıyor.

ve onlara dokunup bana tekrar uzanıp uzanmayacağını görmek istiyorum. Meme uçlarım o kadar sıkı ki neredeyse zonklıyorlar ve-

Göz ucuyla otların arasında bir şeyin hareket ettiğini görüyorum.

Dikkatim dağılmış bir şekilde dönüyorum ve ne olduğunu anladığımda gözlerim kocaman açılıyor. Devasa ve sarımtırak bir şey ileriye doğru süzülerek hareket ediyor. Dev bir kedi. İlk başta bir dağ aslanı olduğunu düşünüyorum ama arkasında başka bir kedi koşarak diğerinin böğrünü ısırtıyor ve ikincisinin büyük, tüylü yelesi onu ele veriyor.

Bunlar dağ aslanı değil. Bunlar gerçek aslanlar.

Ne oluyor lan?

Çenem düşüyor ve Liam kalçama dokunarak sessiz ve hareketsiz olmam gerektiğini söylüyor. Hareket etmeyi planlamıyorum. Onlar araba enkazlarının yanından geçerken ve yolun karşısındaki başka bir arabanın kaputuna atlayıp etrafımızdaki araziye bakarken büyülenmiş bir şekilde öylece bakıyorum. Yüz metreden daha az uzaktalar ve yanlış bir nefes alsam buraya gelip her şeyi kontrol edeceklerini hissediyorum.

"Rüzgarın altındayız," diyor Liam. "Burada olduğumuzu bilmiyorlar." Sesi alçak ve yumuşak, başparmağı uyluğumdaki kot pantolona sürtünüyor.

"Elbette," diyorum çünkü bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. "Az önce aslan gördüğümüze inanamıyorum."

"Onlar normal yırtıcılar değil mi?"

"Buralarda değil, hayır. Bir hayvanat bahçesine yakın olmalıyız. Sizde de var mıydı? Egzotik hayvanların kafeste tutulduğu ve insanların onlara bakabildiği yerler?"

Yüz ifadesi biraz sakinleşiyor. "Kulağa barbarca geliyor."

Evet, sanırım geriye dönüp baktığımda öyle görünüyor. "Aynı zamanda nesli tükenme tehlikesi altında olan türleri korumak için ama evet, şimdi biraz tuhaf görünüyor. Sanırım After vurduğunda, bazı hayvan bakıcıları kafeslerinde açlıktan ölmemeleri için hayvanları serbest bıraktı, bilirsiniz? Onlara kendi başlarına hayatta kalmaları için bir şans verdiler." Bana bakmaya devam ediyor. "Evet, evet, biliyorum. Benny'nin kokusunu aldıklarını düşünmüyorsun, değil mi? Onu kovaladıklarını?"

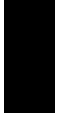
Liam, arabanın tepesinde güneşlenmeye başlayan aslanlara bakıyor. "Hayır. Bence kokusu çok eski. Daha çok bizim kokumuzu almışlar ve ortaya çıkıp çıkmayacağımızı görmek için bölgede oyalanıyorlar gibi."

Lanet olsun. "Ne yapacağız?"

Bana sırtıyor ve bir an için aslanlar kadar tehlikeli görünüyor. "Burada kalıp onları bekleyeceğiz."

ANDI

Mataramdaki son ılık suyu da yudumluyor, daha uzun süre içebilmek için ağızda çalkalıyorum. Bütün gün cipin arkasında oturduktan sonra kendimi fırınlanmış patates gibi hissediyorum...

Rift'ten beri fırında patates yemedim. Dostum, patatesleri özledim. Ve ekşi kremayı. Ekşi kremayı gerçekten özledim.

Düşündükçe ağızım sulanıyor ve doğrulup otoyolun etrafına bakıyorum. Güneş gökyüzünde alçalmış, bir iki saat içinde batmaya hazır. Her yer sessiz. Aslanlar kısa bir süre önce gittiler, ama geri gelmediklerinden emin olmak için bekliyoruz ve Liam kokuya her şeyi açıklıyor. Arabada yanımda uyukluyor. Ya da en azından uyuyor gibi görünüyor. Bir elini başının arkasına koymuş, gözleri kapalı ve rahatlığın resmi gibi görünüyor. Bense uyuyamadım. Bir süre aslanları izledim, sonra da onu izledim.

Birkaç saat burada kaldıktan sonra aslanları vurabileceğimi düşündüm. Mermilerim var ve oldukça iyi bir nişancıyım. Hiçbir şey olmasa bile, gürültü muhtemelen onları korkutup kaçırırdı. Ama... sırf yakınımızda dolaşıyorlar diye onları öldürmeye çalışmak yanlış geliyor. Onlar çok görkemli, şişman ve

mutlu, güneşin altında arabanın kaputunun üstünde yatıyorlar. After'da açıkça gelişirken onları yok etmek bir suç gibi görünüyor.

En azından bir şey var. Bu yüzden silahımı çıkarmaya zahmet etmedim. Sadece bacaklarımı göğsüme doğru çekip, onlar gidene kadar oynamalarını izliyorum ve tekrar çimenlerin arasına dalıyorum. Düşüncelere dalmışım, Liam'a çok fazla bakmamaya çalışıyorum çünkü bakarsam bu sabahki ateşli, seksi öpücüğü ya da beni altına alıp amıma sürtünmesini düşüneceğim. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ve bundan zevk almayalı daha da uzun zaman olmuştu.

Sanırım Liam'la eğlenebilirim.

Acaba bu beni gerçekten kuyruk kovalayan biri mi yapıyor? Bir ejderha olduğu için mi? Yoksa Liam olduğu ve bana dokunuşuyla kendimi dünyanın en değerli kadını gibi hissettirdiği için mi? Yoksa sadece çaresiz ve azgın olduğum için mi? Birini ovmayalı uzun zaman olmuştu. Bunu düşünerek kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Ne kadar oldu? Sanırım bir haftadan fazla. Belki de iki? Son zamanlarda o kadar çok şey oluyor ki, her gece yatağa düşüp uyuyakalıyorum. Tanrım, Liam'ın üzerinde olmama şaşmamalı. Adam muhtemelen sekse aç olduğumu ve her şeyi yapacağımı düşünüyor-

"Çok düşünüyor gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

"Ben mi? Pff. Sadece hayal kuruyorum." Yanaklarımın kızarmasından nefret ediyorum. "Gwen'i düşünüyorum ve iyi olup olmadığını merak ediyorum." "Ablam" birkaç hafta önce ayrıldı çünkü ejderhası Vaan, Salorianlar tarafından aranıyordu. Dallas Kalesi'ne gittiler... ve Salorian'a göz kulak olmak ve barış yapmakla ilgilendiği için arabulucu olmak için kalmaya karar verdiler. Onun için çok endişeleniyorum, bu yüzden Gwen'i düşündüğümü söylemek yeterince kolay bir cevap.

Liam'a hâlâ o öpücüğü ya da daha önce meme uçlarıma aç gözlerle bakmasını düşündüğümü söylemek istemiyorum.

Yavaşça doğruluyor, bu sırada başı arabanın tepesine çarpıyor ve bir an için gür saçlarının arasından boynuzlarının çıktığını görüyorum. "Vaan ona zarar gelmesine izin vermez."

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

Omuz silkiyor. "Drakoni erkekleri eşlerine karşı çok sahiplenicidir. Biri ona yan gözle bile baksa tüm kaleyi yerle bir eder."

Tamam, bu oldukça güven verici. Ona hiç eş isteyip istemediğini sormak istiyorum ama dilim damağıma yapışmış gibi hissediyorum. Bu soru ağzımdan çıkmıyor. Dalgınca başımı sallıyorum.

Liam başını kaldırıyor, burun delikleri açılıyor ve sonra kırık pencerelerden birine gidip başını dışarı uzatıyor. Havadaki kokuları test ettiğini biliyorum, ama pencereden dışarı eğildiğinde o muhteşem popo baloncuğunu engelsiz bir şekilde görüyorum ve ağzım tekrar kuruyor. Böyle bir eşofman yasadışı olmalı. Bunları giydiğini biliyorum çünkü çoğu insan erkeğinden daha iri yapılı ve After'da kıyafet bulmak (hele ki üzerine uyan kıyafet) çok zor olabiliyor. Ama kışını bu kadar mükemmel çizmek zorunda mıydılar? İnsanların eşofmanla hödük gibi görünmesi gerekmiyor mu? Çünkü şahane görünüyor.

"Sanırım artık gidebiliriz. Artık kokularını almıyorum," diyor Liam, dikkatimi poposundan uzaklaştırarak. "Rüzgârın tersine gidersek sanırım bir şey olmaz."

"Kulağa hoş geliyor. Sen hazır olduğunda ben de gitmeye hazırım." Artık boş olan su mataramı çantama koyup omzuma asıyorum. Her ihtimale karşı silahımı dışarıda tutuyorum ve Liam eşyalarını alıp yanıma geldiğinde tekrar yola koyuluyoruz.

Ve ikimiz de daha önceki öpücükten bahsetmiyoruz. Rahatladım mı yoksa sinirlendim mi bilmiyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca yürüdük. Tahmin ettiğim gibi, "Hayvanat bahçesi ileride, bir sonraki çıkış" yazan bir otoyol tabelasının yanından geçiyoruz ve umarım Benny bundan kaçınacak kadar akıllıdır. Liam kokusunun otoyolda devam ettiğine dair bana güvence veriyor ve ben de rahatlıyorum. Elbette, sınırı geçerek batıya ve Fort Dallas'a doğru giden 20 numaralı otoyolun kavşağına geldiğimizde kokusu o yöne dönüyor.

O küçük orospu çocuğu. Başka bir kaleye gidiyor. Endişem bir an için azalıyor ve o küçük piçi boğmak istiyorum. Bunu bilmiyor mu?

O yer tehlikeli mi? Otoyol boyunca batıya doğru ilerlerken dişlerimi sıkıyorum ve öfkem dün sabah kayıp çoraplarımı ilk keşfettiğimde olduğu kadar sıcak ve yeni hissediyorum. Elbette onu geri almayı çok isterdim ama böyle bir aptallık yaptığı için ablasından kesinlikle azar işitecekti.

Eski şehrin kalıntıları bu bölgede yoğun ve sokak hayvanları da öyle. Yürürken, uzak sokaklarda koşuşturan uyuz köpekler ve binaların arasında dolaşan kediler görüyorum. Ayrıca fareler de görüyorum. Çok ama çok fazla fare. Dışkıları her enkaz parçasının üzerinde ve biz yürürken ara sıra arabaların altına kaçıyorlar. Ugh. Fort Shreveport'ta fare sorunumuz olmadığı için sevinerek kollarımı ovuşturuyorum. Gerçi onları Tulsa Kalesi'nden hatırlıyorum, insanların pis kokusu ve pisliğinden etkilenen daha saldırgan olanları yatağınıza tırmanır ve siz uyurken sizi ısırırlardı. Korkunçtu. Ama Fort Tulsa iğrençti, evlerin dışında çöpler yığılıydı, boş tenekeler ve ölü hayvan leşleri yolları kaplıyordu. Shreveport'un daha temiz olmasına sevindim.

"Burada bir sürü küçük hayvan var," diye yorumluyor Liam biz yürürken.

"Muhtemelen etrafta çok daha fazla çöp kalmıştır." Ve zaman geçtikçe çok daha fazla ölü insan, ama bunu söylemiyorum. "Daha geniş açık alanlar yerine bir araya toplanmış binalar yüzünden ejderhalardan saklanmak için çok fazla köşe bucak var." Elimi gözlerime götürüp etrafımızdaki yıkıntıları tarıyorum. Bina üstüne bina, çoğu yıkılmış. Bazıları alışveriş merkezi, bazıları eski araba galerisi ve bazı binalar da sayısız yangın saldırısı nedeniyle tabelaları solmuş ve tahrip olmuş, seçilmesi imkânsız binalar.

"Güneş batıyor," diyor Liam bana bakarak. "Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum ama bence akşam için bir sığınak bulmalıyız."

"Barınak mı? Ama daha yeni yürümeye başladık." Şaşkınlıkla ona baktım. "Devam edebilirim!" Ayaklarım beni *öldürüyor*, açım ve susuzum ama devam edebilirim.

Liam bana doğru bir sırtış attı. "Zayıf olduğunu söylemedim. Güçlü olduğunu biliyorum Andrea. Ama benim endişem hayvanlar. Eğer o büyük kediler gibi daha fazlası varsa-"

"Aslanlar."

"Aslanlar," diye devam ediyor, "o zaman tehlikede olacağız. Gölgede o kadar iyi göremezsiniz ve ben bir şeylerin kokusunu alabilsem de, insanların yaşadığı bölgelerdeki pis koku bunaltıcı olabilir. Tehlikede olmanızı istemiyorum."

Ona bakıyorum ve sanki derisinden fırlamaya hazırmış gibi seğiriyor. Ben baktıkça burun delikleri açılıyor ve haklı, kokular onu rahatsız ediyor. Bu fikirden ne kadar hoşlansam da kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden olsa da gece için durmak muhtemelen akıllıca olacaktır. Oturmak, bir ton su içmek ve ağrıyan ayaklarımı kaldırmak istiyorum.

"Ama Benny..."

"Onu henüz kaybetmedik," diye söz veriyor Liam. Elini uzatıyor. "Gel Andrea. Güvenli bir yerde uyuyup dinlenelim, yarın iyi vakit geçiririz."

Yeterince makul. "O zaman durmak için iyi bir yer arayacağım."

Bana memnuniyetle gülümsüyor ve elimi onun elinin içine koyduğumda benim karıncalanıyor. Oh adamım, çok fena aşık oldum. Bunun çok sorun yaratacağını biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Ben de gülümsüyorum.

Ve yürümeye devam ediyoruz. Ellerimiz bir süre birleşik kalıyor ve sonunda ayrılıyor, ama sonrasında uzun süre bunu düşünüyorum.

Duracak bir yer bulmak ilk başta görüldüğü kadar kolay değil. Yürüdükçe binaların hepsi birbirine girmiş ve bir öncekinden daha kötü görünüyor. Önceki deneyimlerimden biliyorum ki otellerden, motellerden ve yiyecek dükkanlarından uzak durmak en iyisi. Bu şehirdeki her şey uzun zaman önce toplanmış olmalı ve çürüyen yiyeceklerden çürüyen cesetlere kadar kendileriyle ilişkili en kötü kokulara sahip olma eğilimindedirler. Buna ek olarak, çöpçüler ve göçebeler bazen diğer yolcuları yakalamak için bariz yerlere bubi tuzağı kurarlar. İşin püf noktası, çok nezih veya rahat görünmeyen düzgün bir bina bulmaktır.

Birkaç yerin daha önünden geçtikten sonra, çoğunlukla sağlam görünen bir alışveriş merkezi buluyoruz. Çatısı kırmızı ve soluk kırmızı tabelası tamamen okunaksız, ancak mekandaki birkaç pencere bütün görünüyor. Soluk posterlerle kaplılar, bu da bir bonus çünkü içerideyken kimsenin bizi göremeyeceği anlamına geliyor. "Burası umut verici görünüyor. Kontrol edelim mi?"

"Uzman olan sensin," diyor kolayca.

Durum bu mu bilmiyorum. Liam, bilinmeyen bir dünyada, tamamen kendisine karşı olan ihtimallere rağmen hayatta kalabileceğini kanıtladı. Ben olsam aynısını yapabilir miydim bilmiyorum. Ve bizimkinden önce pek çok kalede bulundu, bu yüzden bahse girerim seyahat hakkında en az benim kadar, belki daha fazla şey biliyordur.

Ama liderlik etmeme izin vermesini seviyorum.

Bu yüzden tüfeğimi kılıfından çıkardım, emniyetini kontrol ettim ve küçük otoparktan binaya doğru ilerlerken kolumun altına sıkıştırdım.

Dışarıdan tamamen terk edilmiş görünüyor. Bu iyiye işaret. Demek ki burada her ne satıyorlarsa, After'da pek revaçta değilmiş. Araba ya da spor malzemeleri sattıklarını tahmin ediyorum. Ejderhalar geldiğinde kimse beyzbolu umursamıyordu. Kapının kendisi ağır camdan ve kırık gibi görünse de aynı zamanda bütün görünüyor. Çekiştiriyorum ama cevap vermiyor.

Kilitli.

"Bana bir saniye ver," diyorum Liam'a, üzerinde durduğum kaldırıma bakarak. Daha fazla fare pisliğiyle kaplı, bu yüzden bir yer açmak için onları kenara atıyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Maymuncuklarımı çıkarıp kapı üzerinde çalışmaya başlıyorum. "Şansımıza, sahip olabilecekleri herhangi bir güvenlik sistemi çoktan ölmüş. Eğer bu işe yaramazsa, kapıyı kırmayı deneyebiliriz, ama korumaya ihtiyacımız olursa diye kapıyı sağlam bırakmayı tercih ederim."

"Çok akıllıca. Ve şu küçük metal şeyleri sapa sokmak kilidi açıyor mu?"

"Eğer şanslıysak." Sırıtiyorum ve bükülmüş metal kazmalardan birini sallıyorum, sonra sahte anahtarımı takıp kilidi çeviriyorum. Paslı ve yavaş tepki veriyor ama çalışıyor. "Başarılı," diye anons ediyorum ve kapı bir toz bulutu içinde sallanarak açılıyor.

İkimiz de öksürüyoruz, içeri adım atmadan önce elimizi yüzümüze doğru sallıyoruz. "Alo?" Karanlığa doğru sesleniyorum. "Burada kimse var mı?"

"Kimsenin kokusunu almıyorum," diyor Liam arkamdan, ama sesinde tuhaf bir nota var. "Kimse değil... yakın zamanda."

"Cesetler mi?" Kapı aralığında dururken solmakta olan ışıktaki silüetine bakmak için dönerek soruyorum.

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Hiçbir şey." Tekrar öksürüyor ve burnunu ovuşturuyor. "Bir şey yok."

"Liam," diye uyararak sesleniyorum, ellerim tüfeğimin üzerinde hazır. "Eğer tehlikeli bir şey varsa-"

"Tohum," diye itiraf ediyor bir süre sonra. "Çok fazla eski... tohum kokusu alıyorum." Ve tekrar burnunu çekerek boğazından hoş olmayan bir ses çıkarıyor.

Tohum mu? Burası yem dükkanı mı? Bahçıvanlık mı? Etrafa bakıyorum ama hatırladığım hiçbir yem dükkanına benzemiyor. Binanın arkasında bir sıra kapı var ve bir duvar tamamen tozlu kutularla kaplı. Birkaç kısa raf sırası var ama bulunduğum noktadan içlerinde ne olduğunu göremiyorum. Bir tarafta cam bir kasa ve yazar kasa var, ikisi de başka bir toz tabakasıyla kaplı.

Bu kadar tozun arasında etrafta kimsenin olmadığı çok açık. Liam'ın tepkilerine kaşlarımı çatarak çantaya doğru ilerliyorum ve elimi camın üzerinde gezdirerek içindeki nesnelere bakıyorum. İlk başta mücevher olduğunu düşünüyorum, büyük boncuk dizileri bunu kanıtıyor. Sonra yanında küçük çıkıntılarla çakıllı, garip şekilli bir cam nesne görüyorum ve onun yanında da... devasa bir dildo.

Şaşkınlıkla geriye doğru sıçradım.

"Ne?" Liam hemen yanıma geldi, kolu belimdeydi. "Ne oldu Andrea?"

Nedense duman kokusu alıyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve gölgeler içinde bile burun deliklerinden birinden çıkan duman kıvrımını görebiliyorum. "İyi misin?"

"Ne oldu? Neyin var? Neden korkuyorsun?" Tekrar bana yaklaşıyor ve gözleri zift gibi karanlık. "Liam?"

"Andrea," diye uyarıyor ve sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşıyor. "Seni neyin korkuttuğunu söyle ki düzeltebileyim."

Görünüşü beni çok şaşırttı. Hiç Liam'ın iyi huylu olduğunu düşünmüş müydüm? Görünmez? Saklanmakta iyi olduğunu? Çünkü belli ki bunca zaman yanılmışım.

Yanımdaki adam tehditkâr, burun deliklerinden dumanlar fışkırıyor. Gözleri simsiyah, iri elleri yumruk şeklinde iki yanında kıvrılmış. Omuzları öne doğru kamburlaşmış, sanki kendini kaybetmemek için tüm enerjisini harcıyor.

Korkutucu görünüyor. Düşük enerjili, rahat Liam gitmiş. Onun yerine bir Drakoni savaşçısı var.

Ve ilk defa, onun ne kadar yabancı olduğunu fark ettim.

"Liam," diyorum, elimi havaya kaldırırken sesimi yumuşak tutuyorum. "Her şey yolunda. Sadece irkildim."

"Tarafından. Ne tarafından." Kelimeler keskin dişlerinin arasından gıcırdayarak çıkıyor.

Yüzümü buruşturuyorum, çünkü bunu açıklamak zorunda kalacağım ve sonra utanacağım, ama bu onun Hulk'lamasını izlemekten daha iyi. "Bir dildo tarafından. Sanırım burası bir seks dükkanı."

İçini titreten öfkenin bir kısmı akıp gidiyor ve burnundan çıkan duman kesiliyor. Burun delikleri seğiriyor. "Bir ne?"

"Bu, eğer istersen sikebileceğin büyük sahte bir penis." Onu öne doğru salladım ve camın arkasından işaret ettim. "Bana deli diyebilirsiniz ama bence diğer alet kışınıza soktuğunuz bir şey."

Yüzüm bu konuşmanın garipliği yüzünden yanmayı hiç bırakmayacakmış gibi hissediyor.

Liam camın arkasından nesnelere bakıyor ve sonra ellerini avuç içleri düz olacak şekilde yere koyuyor. Bunu ve omuzlarındaki gerginliğin azaldığını görmek beni rahatlatıyor. "Bu kokuları açıklıyor," diyor, sesi garip bir şekilde sakın.

Koku mu? Doğru ya, tohumdan bahsetmişti. Aptal ben, ekin yetiştirmek için dediğini sanmıştım. Sperm demek istedi. Ugh. Elimi kotuma sildim, bu düşünce beni biraz dehşete düşürdü. "Tohum kokusu mu alıyorsun?"

"Çok fazla. Birçok farklı erkekten."

"Oh, bu çok iğrenç. Burada mı?" Ellerimi tezgahdan çekip tekrar kıyafetlerime siliyorum.

Başını kaldırıyor ve gözleri yavaşça altın rengine dönüyor. Liam mağazanın arka tarafına doğru bir el sallıyor. "Daha çok o yöne doğru. Sen... sen beni korkuttun, Andrea." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Düşündüm de... boş ver. Önemli değil."

"Özür dilerim," diyorum ona. "Sadece camdaki o büyük şeyi görünce irkildim. Nasıl tepki vereceğinizi tahmin edemedim. Bir dahaki sefere kendimi kaybetmemeye çalışacağım."

"Bir dahaki sefere mi?" diye soruyor ve sesi eğlence dolu.

"Umarım gelecekte çok fazla dildo ile karşılaşmayız, ama ne demek istediğimi anladınız." Mağazanın arka tarafına doğru ilerliyorum ve kapı kollarından birini çevirmek için gömleğimin eteğini kullanıyorum. İçeriye bakıyorum, bir projektör perdesinin önünde eski bir kanepe ve arka duvarda bir lavabo var.

İğrenç. Kapıyı tekrar kapattım. Kıyametin ne kadar kötü olduğu umurunda değil, o kanepeye dokunmayacağım.

Liam hâlâ tezgâhın yanında duruyor, ben diğer kapıları kontrol ederken yüzünde meraklı bir ifade var ve evet, her biri başka bir özel film odası ve ben onların yanına bile yaklaşıyorum. Ne de olsa Liam tohum kokuyordu, bu yüzden buradaki işler listesinde temizliğin üst sıralarda olmadığını tahmin ediyorum. Pis, pis, pis. Mekânın geri kalanını kontrol ediyorum, hâlâ akan su var (ki bu güzel) ama banyo tam bir çukur. Neyse ki buranın geri kalanından daha temiz görünen küçük bir çalışan dinlenme odası var ve tezgâhın altını kurcaladığımda birkaç eski su şişesi buluyorum. Son kullanma tarihinden sonra içmemeniz gerekiyor ama siktir et. Bir tanesinin mührünü kırıyorum ve yudum yudum içiyorum. Eğer bir kıyamet yaşarsam ve şişe su beni öldürürse, zaten işimin bittiğini düşünüyorum.

Mola odası en temiz seçenek gibi görünüyor, bu yüzden dolaptan bir süpürge alıp süpürüyorum. Oturmaya çalıştığımda sallanan iki dayanıksız plastik sandalye var, ama uyumak için bir yere ihtiyacımız olacak. Yerlere bakıyorum, sonra tekrar çöp aramaya başlıyorum. Malzeme dolabında bir rulo siyah çöp torbası ve biraz maskeleyme bandı buluyorum. Tam isabet. Torbaları yırtıp açıyorum ve aceleyle bir çeşit muşamba yapıyorum, sonra onu yere bantlıyorum. İşim bittiğinde, bütün bir köşeyi kaplamıştım ve aslında oldukça temiz görünüyordu. Memnuniyetle gidip yere oturuyorum ve bacak bacak üstüne atıp çantamı kucağıma çekiyorum.

Liam içeri giriyor, kapının pervazına yaslanıyor ve bana tuhaf bir bakış atıyor. "Buradan ayrılmak istiyor musun, Andrea?"

"Gitmek mi? Neden?" Omuz silkiyorum. "İğrenç ama burası bir çatı ve akan suyumuz var. Dediğin gibi, burada kalıp sabah yola çıkabiliriz."

"Rahatsız görünüyordun, hepsi bu." Odaya girip bana doğru yöneldi, yanıma oturdu ve duvara yaslandı. "Çiftleşme yöntemlerinde yeni misin? Bu yüzden mi utangaçsın?"

Ona ve sesindeki merak uyandıran nazik tona göz kırpmıyorum. Cam bir popo tıkacı ve büyük mor bir dildo beni ürküttüğü için kırılgan bir çiçek olduğumu mu düşünüyor? "Beklenmedik ve tuhaf olduğu için utandım, bu tür şeylerde yeni olduğum için değil. Bakire değilim, eğer sorduğun buysa."

"Hayır mı?"

O tek kelimeyi söyleyişinde bir tuhaflık var. Çantamdan sarıp sarmaladığım mısırlı keki çıkarıp açmaya başlarken ona bakıyorum. "Evet, hayır. O gemi uzun zaman önce kalktı."

Pastayı ikiye bölüp bir parçasını ona ikram ettikten sonra bile uzun bir süre sessiz kalıyor. Yine de yemiyor. Ben kendiminkini kemiriyorum, onun nihai cevabını bekliyorum ve sonunda, "O zaman senin sevgini kazanmak için yarışan başka bir erkek var mı?" diyor.

"Bir tane daha mı?" Kuru pastayı yerken boğuluyorum.

Liam'ın gözleri kısılır. "Kastettiğim bu değildi."

"Ne demek istedin o zaman?"

"Hiçbir şey." Ağzı düzleşiyor ve gözleri eskisinden daha karanlık görünüyor. "Sadece soruya cevap ver. Başka bir erkek var mı?"

Hafifçe alaycı bir ses çıkardım. "Hayır. Kiminle takılacağım ki? Shreveport Kalesi'nde senden ve birkaç çocuktan başka erkek yok. Bir de Steve Dede var ama o kesinlikle benim tipim değil, yaşlı sapık." Başımı salladım. "Tuhaflaşma."

"Garip davranmıyorum. Kalenizde yavruları olan pek çok dişi var. Şu anda orada erkekler olmasa bile, daha önce bazılarının olması mantıklı geliyor."

Oh. Tamam, bu mantık kulağa tamamen çılgınca gelmiyor. Ama bunların bazılarının tecavüz bebeği, bazılarının yetim, bazılarının da prezervatiflerin yıllar yıllar önce son kullanma tarihinin geçtiği bir kıyamette bedeninizi satmanın ürünü olduğunu biliyorum. Olur böyle şeyler. "Kimse kaleye gelirken arkasında bir koca bırakmadı, yoksa asla bize katılmazlardı. Biz daha çok kale saçmalığından bıkmış insanlar için bir sığınağız. Ve kaleler bir sürü pislikle birlikte gelir." Yemediği yemeği işaret ediyorum. "Pastanı ye. Bende fazla yok."

Bana geri verdi. "Sen ye o zaman." "Ne yiyeceksin?"

Liam omuz silkiyor. "Avlanabilirim. Kalenize gelmeden önce de avlanmıştım."

Rast'ı ve avlanırken gökyüzünde süzülen büyük altın bedenini düşünüyorum. "Form değiştiremediğini söylediğini sanıyordum."

"Bu yiyecek bir şeyler olmadığı anlamına gelmez. Bir erkek iki bacaklı halde bile avlanabilir." Sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi bana doğru gönderdiği gülümseme hafifçe kavisli.

Liam'ı hiç silah kullanırken görmedim ama silah taşıdığını biliyorum. İçimden bir ses bunun uyum sağlamak için yaptığı başka bir "uyum sağlama" yöntemi olduğunu söylüyor. Liam'ı kendi deyimiyle "iki ayaklı" haliyle avlanırken, çömelirken ve sıçrarken hayal etmeye çalışıyorum. Ve nedense aklıma şehrin her yerinde sürünen devasa haşaratlar geliyor. Dehşet içinde ona bakıyorum. "Lütfen bana sıçan yemediğini söyle."

Eğlenerek homurdanıyor.

"Eğer fare yiyen biriysen artık arkadaş olamayız."

"Ben fare yemedim." Ağzı en hafif gülümsemeyle kıvrılıyor ve bana doğru eğiliyor. "Öyleyse biz böyle miyiz? Arkadaş mıyız?"

Etrafımızdaki havada gerilim adeta yüzüyor. Kendimi tuhaf hissediyorum, sanki tehlikeli bir uçurumun kenarında duruyormuşum ve geri adım atmam gerekiyormuş gibi.

Tek yapmak istediğim kendimi aşağı atmak. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diye fısıldıyorum.

"Bütün arkadaşlarını öper misin?" Gözleri hâlâ karanlık bir şekilde dönüyor.

"Senden başka kimseyi öpmedim," diye itiraf ediyorum sessizce. "Yıllardır öpmedim."

Karanlık neredeyse anında gözlerinden akıyor ve yüzüne bir gülümseme dokunuyor, gerçek bir gülümseme. "Yemeğini ye," diyor. "Ben aç değilim. Drakoni yemek yemeden günler geçirebilir ve biz eti tercih ederiz." Yakınına eğiliyor ve yüzündeki şakacı ifade geri geliyor. "Eğer kalede servis ettikleri o yulaf ezmesinden bir kase daha yemek zorunda kalmazsam, mutlu bir erkek olacağım."

Kıkırdıyorum, başımı eğlenerek hafifçe sallıyorum. Yulaf ezmesi benim de favorim değil ama elimizde olduğu sürece insanları doyuruyor. Ne yazık ki geçen hafta yumurtamız bitti ve elimizdeki az sayıdaki yumurtayı ve tabii ki mısırlı kekleri dağıtmak zorunda kaldık. Tonlarca mısır var. Bir ısırık daha alıyorum ve kalkıp gittiğinde iç çekiyorum.

Burada Liam'la yalnız olmak kafa karıştırıcı. Görünüşe göre aylardır bu itme-çekme dansını yapıyoruz. Kaleye geldi ve uzun süre gözlerden uzak kaldı. Sonra, Gwen gittiğinde yakınlaştık... ve sonra uzaklaştıran ben oldum. Şimdi yalnızız ve tam beni öpeceğini düşündüğüm anda ayağa kalkıp uzaklaşıyor. Gözleri karanlıktı, ki bana bunun yoğun duygular (ve iyi duygular değil) hissettiği anlamına geldiği söylendi ve bu yüzden ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Kıskanıyor mu? Bu yüzden mi onu kaleden uzaklaştırdığımı düşünüyor? Başka biri olduğu için mi?

Yıllardır kimsenin bana dokunmasını istememiştim. Ama Liam'la... Açlığım pek iyi gelmese de mısırlı keki yavaşça yiyorum ve sonra parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum, ağzının nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Beni tekrar öpmesini istiyorum ama belki de öpmemeliyim.

Belki de bir drakoni insandan çok farklıdır. İronik, çünkü Amy ve Gwen drakoni erkekleriyle çiftleşiyorlar, ama Liam onların erkekleri gibi değil. O farklı. Bazen After'daki herhangi bir erkek gibi görünüyor, bazen de kontrolünü kaybedip çıldırmak üzere gibi.

Bu bir gizem... ve nefret ettiğim bir gizem. Basit, kolay şeyleri sevmeliyim. Fort Tulsa cehenneminden sonra yalnız ve tek başıma olmayı sevmeliyim ama... Liam'la olmayı seviyorum. Onunla olmaktan çok fazla hoşlanıyorum. Daha fazlasını istememe neden oluyor.

ANDI

A Yemeğimi bitirdiğimde Liam'ın dükkânda dolaştığını duyuyorum. Ayağa kalkmıyorum, çünkü eski porno videoların, dildoların ve Tanrı bilir nelerin bulunduğu raflarda dolaşırken ne düşündüğünü ancak hayal edebiliyorum.

Başka ne olabilir ki? Yenilebilir iç çamaşırı mı? Acaba onlar hala iyi mi? Eğer öyleyse, çiğnemek için biraz almam gerekebilir. Teoride, sadece şeker, değil mi?

Benny, kız kardeşinin yenilebilir iç çamaşırı yediğini bilse kahkahalarla gülerdi.

Üzerime bir yalnızlık dalgası çöküyor ve birden küçük kardeşimi o kadar çok özlüyorum ki içim acıyor. Benny sahip olduğum tek şey. Onun keskin yüzünü düşünüyorum, çocukluğun tombulluğundan çok kısa bir süre önce uzaklaşmış. Sinsi gülüşünü ve gerçekten eğlendiğinde sırtarak kırık dişini gösterişini. O iyi bir çocuk. Sadece... sıkılmış ve mutsuz. Bu yüzden böyle davranıyor. Belki de onu kovalayıp geri getirmekle hata ediyorum. Belki de onu mutlu edecek bir yere götürmeliyim, kendi yaşındaki diğer erkeklerle ve çocuklarla birlikte olabileceği ve kadınlarla dolu bir kalede yabancı gibi hissetmeyeceği bir yere.

Ama Dallas Kalesi öyle bir yer değil. Yine de onu bulup güvenli bir yere gittiğinden emin olmalıyım.

"Andrea?"

Liam dinlenme odasına geri dönüp yanıma geldiğinde başımı kaldırıyorum. Elinde birkaç tüp var ve birini bana gösteriyor. "Bu yemek mi?" Kapağını çekip tüpü sıkıyor ve pembe jel kenarından ellerine sızıyor.

Kucağındaki tüplerden birinin üzerindeki yazıyı okudum. Kayganlaştırıcı. Oh Tanrım. "Hayır, pek sayılmaz."

"Hayır mı? Meyve gibi kokuyor." Elinin arkasından aşağı kayan jeli kokluyor ve burnunu kırıltıyor. "Çürük meyve belki ama yemek gibi kokuyor. O zaman bu bir çeşit yem mi? Hayvanları tuzağa düşürmek için mi?"

Garip. "Yani bu, aslında seks için."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Seks mi?"

"Evet, bir kadını acı çekmeden siki kaldırabilecek kadar ıslatmak için." Kelimeler boğazımdan biraz boğuk çıktı. "Onun için işleri daha iyi hale getirmesi gerekiyor."

Liam'ın dudakları kıvrılıyor ve önce jöleye sonra da bana bakıyor. "Erkekleriniz bir dişiyi ıslak ve hazır olmadan alır mı?"

Dudaklarımı yalıyorum, cevap vermenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. "Ejderha insanları, dişi o kadar da istekli olmasa bile çiftleşmez mi?" Tiksinmiş bakışı bana her şeyi anlatıyor. "Pekâlâ, evet, insan erkekleri biraz farklı sanırım. İyi olanlar kızın ilgisini çektiğinden emin oluyor ama herkes bunu yapmıyor. Ve bazen bazı kadınlar yeterince ıslanamıyor, sanırım ya da adamın aleti çok büyük ve kız çok küçük..." Ve Tanrım, şu anda yüzüm cehennem gibi çünkü aletini ve ne kadar iyi yapıldığını hayal ediyorum. Bir kadın uyarılmaktan sıırılsıklam olmadıkça kesinlikle kayganlaştırıcıya ihtiyaç duyacaktır.

Ve şimdi onu bir kadının üzerinde, onun sıcak, ıslak ve hazır olduğundan emin olurken hayal ediyorum ve kalçalarım birbirine biraz daha sıkı kenetleniyor. İşte bu

Özellikle de aramızdaki cinsel gerilim zaten ortadayken, bu konuşmayı yapmak yanlıştı. "Peki... ejderha erkekler bir kadını yatağa nasıl atar?"

Elini iğrenerek kıyafetlerine siler. "Bu şekilde değil. Bir drakoni dişisi çiftleşmeye herhangi bir erkek kadar hazırdır. Erkeğe meydan okur ve erkek savaşta onu yenerse, dişi iki ayaklı formuna geri döner ve ona boyun eğer. Bir dişi için daha güçlü bir erkek tarafından alt edilmek çok tahrik edicidir, çünkü erkeğin yavrularını koruyacak kadar güçlü olduğunu bilir." Elini tekrar kokluyor, burun delikleri etrafımızdaki havayı koklayan kayganlaştırıcının kokusuyla alevleniyor. "Bir drakoni erkeği, hazır olduğunu göstermeyen bir dişiyle asla çiftleşmeye çalışmaz."

"Yani kavga ediyorsa, bu azgın olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordum. "Sanırım bu sizin insanların için flört etmek ya da öpüşmek gibi bir şey. Biz farklıyız. Bazı kadınlar çiftleşmekle ilgileniyor olabilir ama belki de bedenleri buna gerektiği gibi karşılık vermiyordur." Ben de o yollardan geçtim. Geçmişte sırf yaygara çıkarmaktan ya da karşı koymaktan daha kolay olduğu için hoş olmayan seksler yaptım. Birkaç dakikalık kuru, istilacı gıcırdatma yalnız bırakılmaya değerdi. Yine de hayatımın o dönemini düşünmekten nefret ediyorum. "Bazı erkekler kadının isteyip istemediğini umursamaz."

Liam sadece başını sallıyor. Kayganlaştırıcı tüpünün kapağını kapatıyor ve sanki sadece varlığı bile onu rahatsız ediyormuş gibi bir kenara fırlatıyor. "Yani sizin insan erkekleriniz eşlerini memnun etme konusunda bu kadar kötü mü?"

Ağzımın eğlenerek seğirdiğini hissedebiliyorum. "Sanırım bazıları

öyle, evet." "Bu beni hem sevindiriyor hem de ırkınız için üzüyor."

Omzumla onu dürtüyorum. "Neden kötü seks seni mutlu ediyor?"

Bana bakıyor, yüzünde kibirli bir ifade var. "Çünkü bu bana rekabetin zayıf olduğunu söylüyor."

"Yarışıyor musun?" Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Bakışları ısınıyor, ağzıma odaklanıyor. "Yapmamalıyım. Yapamam."

Ama sanırım ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz. Birden onun yakınlığının, vücudunun sıcaklığının ve o kadar yakın oturduğumuzun farkına vardım ki kucasına oturmak için fazla bir şey gerekmeyecekti. Kocaman kollarıyla beni sarması

ve beni ona yasladı, nefeslerimiz geçen gün olduğu gibi birbirine karıştı ve...

Böyle şeyler düşünmemeliyim. Sadece ve sadece Benny'ye odaklanmalıyım. Liam'la flört etmek beni iyi bir yere götürmez.

Ama o da bana bakıyor ve gözleri her geçen an daha da altın rengine bürünüyor, ta ki beni görünce içimin kıpır kıpır olmasına neden olan derin, zengin bir kehribar rengine dönüşene dek. "Hiçbir erkek," diyor yavaşça, bakışları bana kilitlenmiş halde, "bir dişiye dokunmamalı, eğer onun sıcaktan sıırılsıklam olmuş amının kokusunu alamıyorsa."

Sözleri nefesimi kesiyor. *Sıcaktan sıırılsıklam olmuş amının kokusunu mu?* Aman Tanrım. "Kokusunu alabiliyor musun?"

"Yapabilirim."

Uyluklarımı birbirine daha sıkı bastırıyorum, sanki bu aralarındaki sızıyı bir şekilde geçirecekmiş gibi. Şu anda bir koku alıp almadığını sormak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Tahrik olduğumu biliyorum. Elimi külotumun içine sokarsam, amımın kayganlaşacağını ve ağrıyacağını, kıvrımlarımın ihtiyaçtan sıcak ve kabarık olacağını biliyorum.

Acaba şu an kokumu alabiliyor mu?

Ben daha soramadan ağzı kalp durduran bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, yapabilirim."

Aman Tanrım. Bakışları ağzıma odaklandığında boğazımda boğuk bir ses çıkarıyorum. Dudaklarım ayrılıyor ve içimde kıvrılan sıcak ihtiyaçla birazcık nefes alıyorum.

"Seni tekrar öpmek istiyorum," diye mırıldanıyor Liam. Beyzbol şapkasını bir kenara fırlatıyor. "Tamam," diye nefes alıyorum, çünkü bu bir sorun olsa da ben de istiyorum.

Yakınıma eğiliyor ve ben de yüzümü yukarı kaldırıyorum. Ağzını dudaklarıma dayamak yerine burnunu dudaklarıma sürtüyor ve mırıldanıyor: "Eğer benim eşim olsaydın, sikimi içine sokmadan önce amın bir nehir olurdu. Bundan emin olurdum."

İnledim.

"Dudaklarımı tenine bastırır ve her yerinde seni tadardım." Ben inerken nefesi yüzümü ısıtıyor ama o devam ediyor. "Göğüs uçların ağrıyana kadar o güzel göğüslerini keşfederdim. Ben olsam ellerimi de kullanmazdım. Seni tutmaktan başka bir şey yapamayacak kadar büyük ve sertler... tabii sen istemezsen." Sıcak bakışları benimkilerle buluşuyor. "Eğer istersen, ellerini başının üstünde tutarım, böylece kaçamazsın ve sonra her yerini yalarım. Seni fethetmem için yalvarana kadar dilimi o güzel amcığının her yerinde gezdirirdim Andrea. Tadına bakardım ve eğer yeterince ıslak değilsen, ağzımı ve yüzümü zevkinle ıslatana kadar seni tekrar tekrar yalardım. Ancak o zaman sana sikimi verirdim Andrea. Sadece o zaman."

Aman Tanrım. Meme uçlarım o kadar sert ki ağrıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve hareket edemiyorum. Çizdiği erotik resim beni büyülüyor.

Gözlerini gözlerime dikeyyor ve sonra içine çekiyor... ve inliyor. "Kokun," diye mırıldanıyor, bir elini ensemin arkasına kaydırarak. "Haftalardır beni çılgına çeviriyor."

Normal kokumu mu kastediyor? Haftalardır yürüyen bir uyarılma birikintisi değildim. "Kokum mu?"

"Hepsi," diye mırıldanıyor ve sonra ağzı benimde, çenemi hafifçe ısırıyor ve kulağıma doğru ilerliyor. Lezzetli şok dalgaları vücudumda dalgalanıyor ve bir iniltiyi daha ısıırıyorum. "Uyandığında ve kendine dokunduğunda. Terlediğinde. Yanımdan geçip gittiğinde, bunların hepsini seviyorum Andrea. Ve bu beni daha fazlası için acıktırıyor."

Terlememden bile hoşlanıyor mu? İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, çünkü bu söylenecek insani bir şey değil, ama sonra ağzı benimkinde ve bana ihtiyaç dolu aç bir öpücük veriyor ve ben tamamen kayboluyorum. Dillerimiz birbirine karışıyor ve kendimi onun dokunuşunda kaybediyorum. Ağzının, dudaklarının, dilinin, sıcaklığının dışında hiçbir şey yok. O kadar uzun süre öpüşüyoruz ki etrafımdaki dünyanın izini kaybediyorum. Tek bildiğim, elimin gömleğinin önünü kavradığı, onunkinin sırtımın küçük kısmında olduğu ve ağızlarımızın sonsuz, lezzetli bir öpücüğe kilitlendiği ve yine de bir şekilde yeterli olmadığı. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ellerini her yerde istiyorum ve ellerimi onun her yerine koymak istiyorum. Tırnaklarımı teninde gezdirmek ve titrediğini hissetmek istiyorum. Onu ısırarak istiyorum. Beni yere atmasını ve gün ışığında beni becermesini istiyorum.

Her türlü çılgınca şeyi istiyorum ve hepsi onun etrafında dönüyor.

Liam nefes nefese öpüştüğümü kesiyor ve elleri saçlarımda, saç örgümden kurtarmaya çalışıyor. "İnanılmaz kokuyorsun, Andrea. Daha fazlasını istiyorum."

"Ben de daha fazlasını istiyorum," diyorum ona, nefes nefese.

"Seni tatmama izin ver." Gözleri ihtiyaçla parlıyor. "Ağzımı amına koymama ve o tatlılığı tatmama izin ver."

Ona yapışıyorum, sözleri başımı döndürüyor. Zihnim Liam'ın ağzını aklımda gezdirdiği, Liam'ın dilini kıvrımlarımın arasında gezdirdiği, Liam'ın yüzünü gömerken ellerini çıplak kalçalarımda gezdirdiği görüntülerle doluyor... ve sonra pis, kirli zemini ve nerede olduğumuzu hatırlıyorum. Ürpertiyorum. "Bunu ne kadar istesem de, bu zemine uzanmayacağım Liam."

Dili dudağıma değiyor ve dilinin sert dokusunu tenimde hissediyorum. Öpüşürken bunu fark etmemem çok garip. Bunu hissetmek beni ürpertiyor, sanki vücudumun diğer kısımlarına nasıl değeceğini düşünerek benimle alay ediyor. "Eğer yere uzanmayacaksan, o zaman ayağa kalk."

Nefes alıyorum. Almalı mıyım? Bu kötü bir fikir mi? Liam'ın beni istediği çok açık, haftalardır istiyor. Ben de onu istiyorum ve artık güvenli bir şekilde kaleden uzaklaştığımıza göre, kendimizi şımartmamızın bir önemi var mı? Etrafta görececek kimse yok ve ben bakire değilim. "Ayağa... kalk?"

Başını sallıyor, gözleri tamamen aç.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı, sanki bana dokunmazsa ölecekmiş gibi. Karşı koyamıyorum. Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve ayağa kalkıyorum, bacaklarım onun dokunuşunu beklemekten titriyor.

Liam'ın iri elleri hemen belime gidiyor ve kot pantolonumun düğmesini ve fermuarını açıyor. Onlara dikkat ettiği için minnettarım -eski ve yıpranmışlar, ama çok fazla çiftim yok. Belimden bollaşınca kalçalarımın aşağıya doğru indiriyor ve ben biraz kıpırdanıyorum, çünkü üzerimdeki külot sevimli ve cilveli değil. Solmuş pamuklu, milyonlarca yıkamadan sonra beyazlamış, tıpkı sütyenim gibi. Ama o bu manzara karşısında inliyor ve başını hafifçe sallıyor. "Siz insanlar ve kat kat giysileriniz."

"Hijyen için," diyorum savunmacı bir şekilde, kendimi garip hissediyorum, özellikle de kot pantolonu bacaklarımdan aşağı indirirken kendimi sabitlemek için bir elimi omzuna koymak zorunda kaldığımda ve her iki ayağımı da kaldırdığımda, böylece onları çıkarabiliyoruz.

"Çünkü senin insanların bedenlerinden ne kadar hoşnutsuz olduklarına kafayı takmış durumdalar," diye mırıldanarak kot pantolonumu yaptığım siyah çöp torbası brandasının bir köşesine fırlattı. "Nasıl koktuklarını, nasıl göründüklerini... ya da nasıl tattıklarını takdir etmiyorlar." Yakındaki atılmış kayganlaştırıcı kaplarını işaret ediyor, eliyle küçümseyici bir hareket yapıyor. "Sana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?"

"Hayır, ama bana söyleyeceğinden eminim," diyorum endişeyle.

"Andrea'yı görüyorum," diye mırıldanıyor, dikkatle külotuma bakıyor. İri bir eli kalçamı okşuyor ve hararetle bakışlarla beni izliyor. "Sevdiklerine sadık ve halkı için elinden gelenin en iyisini yapmak isteyen güçlü bir kadın görüyorum. Cesur ama yine de şakacı olmayı başarabilen birini görüyorum. Ve ben güzellik görüyorum. Uzun bacaklarınızda, güzel göğüslerinizde ve muhteşem, muhteşem kokunuzda. Bana baktığında gülümsemende." Öne doğru eğilip yüzünü göbeğime gömüyor ve inliyor. "Ve bir şeyler istememi sağlıyorsun."

Titriyorum, uzanıp saçlarına hafifçe dokunuyorum. Ona ilk kez dokunuyorum ve verdiği his... farklı. Hayal ettiğim gibi yumuşak değil. Şık ama saçları kalın ve neredeyse tel tel, sanki dövülerek şekil verilmiş bakır tellerden yapılmış gibi. Başının her yerinde diken diken oluyorlar ve parmaklarımı saçlarında gezdirdikten sonra boynuzlarından birini hafifçe okşuyorum. "Ne tür şeyler?" diye soruyorum, sesim sadece bir fısıltı.

Ama başını sallıyor ve cevap vermiyor. Ağzını tişörtümün kumaşına bastırıyor ve sonra altına uzanıp külotumun belini yakalıyor ve aşağı doğru çekiyor. Oh. Bu ani hareketle irkiliyorum ve kendimi sabitlemek için ellerim tekrar omuzlarına gidiyor.

Tekrar inliyor, sesi aç bir ihtiyaçla dolu ve sonra karnımın alt kısmına, kasık tepeciğimin kıvrımlarının hemen üzerine bir öpücük konduruyor. "Bu kadar güzel kokmana şaşmamalı," diye mırıldanıyor. "Şu güzelliğe bak."

Nefesimi tuttum, ne yapacağını görmek için bekliyorum. Eğlenceli, şakacı bir seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ve kendimi bu konuda tamamen yetersiz hissediyorum.

bir an. Neredeyse bakire gibi hissediyorum.

"Kokun." Tekrar inliyor, eli gömleğimi bükmeğ için yukarı kalkıyor ve belimi ve altındaki her şeyi bakışlarına açıyor. "Hangisi daha iyi bilmiyorum; seni böyle görmek mi yoksa kokunu duymak mı?" Sinirden bir şeyler gevelememe fırsat vermeden bana bakıyor, gözleri ateş saçıyor. "Eminim tadıdır."

Bununla birlikte, eğildi ve ağzını amıma bastırdı.

Şaşkınlıkla sarsılıyorum, dilini yarığımın üzerinde gezdirirken ona yapışıyorum. Dili bir kedininki gibi hafif dokulu ve bu şimdiye kadar hissettiğim en şaşırtıcı şey. Boğazımda bir çığlık kopuyor ama o sadece nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve sonra elleriyle hafifçe iterek kalçalarımı birbirinden ayırıyor. Yapıyorum, düşünmeden yayılıyorum. Bir kolunu üst uyluğuma dolayarak kendini sabitliyor ve sonra daha derine sokularak ağzını amımın kıvrımlarına gömüyor.

Kesinlikle müstehcen... ve çok iyi. Klitorisimi fırçalayan agresif, derin bir yalama yaparken ellerimi sıkarak haykırıyorum.

"Olamaz," diye inliyorum, onu daha yakın tutarken bile.

"O zaman bana durmamı söyle," diye mırıldanıyor, dilini tekrar üzerimde gezdirmeden önce ağzını ileri geri sürüyor. "Bana amını tatmamdan hoşlanmadığını söyle. Senin için acıkmamdan hoşlanmadığını söyle, ben de durayım."

"Sakın durayım deme." Bir elimi başının üstüne, o vahşi saçlarına koyuyorum ve kıkırdadığında bir avuç tutuyorum.

"Bu amcığın tadını seviyorum," diye mırıldanıyor ve bir eli yukarı kayarak körleğmiğ bir parmağını kıvrımlarımın arasından geçiriyor. "Ne kadar ıslak olduğuna bak Andrea. Sanki bunun benim olduğunu biliyorsun. Sen benimsin." Bana bakıyor ve gözleri hem karanlık hem de altın renginde dönüyor. "Benim."

O kadar güçlü söylüyor ki beni yeniden ıslatıyor. Yeni bir kayganlık kıvrımlarımı kaplıyor ve ona karşı titriyorum. "Ben bu muyum? Senin mi?"

"Olmamalısın." Liam'ın sesi alçak, öfkeli bir hırıltı. "Ama kendime engel olamıyorum. Bu tat... Artık her gün buna ihtiyacım olacak. Artık ne kadar tatlı olduğunu bildiğime göre? Ne kadar ıslak? Her gün, Andrea. Yatağımda, kalçaların

"Omuzlarımın üzerinde, sen benim için çığlık atana kadar amındaki her damla tatlıyı yalayacağım."

Aman Tanrım. Söylediği iğrenç şeyler yüzünden boşalacağım. Nefes nefese kalıyorum, saçlarına yapışıyorum - ve tutunmak için tam doğru noktada olan boynuzlarına. Geriye doğru itiyor ve sırtımı duvara yaslıyorum. Kalçalarımı hafifçe öne doğru çekiyor ve o kıvrımlarımın üzerinde dilini gezdirirken ben de ağzına doğru itiliyor gibiyim. Küfürlü konuşan Liam ortadan kayboldu ve şimdi tamamen aç, ağzı üzerimde o kadar aç bir yoğunlukla hareket ediyor ki klitorisime vurmaması önemli değil. Dilinin her aç darbesiyle beni *yutuyor*, herhangi bir ıslaklık ipucu arıyor ve kendisi için talep ediyor.

Ve Tanrım, çok seksi.

Öfkeli dili klitorisime çarpıyor ve tüm vücudum tepki olarak sarsılıyor. "Oh!"

Liam duraksıyor, bana bakıyor. Dili dudaklarının üzerinde gezinip beni tadarken kızarmış, koyu altın rengindeki ağzına bakmak nefesimi kesiyor. "Çok mu hassas?"

"Hayır," diye nefes alıyorum, bir elimi alnıma bastırıyorum çünkü parçalanmak üzereymişim gibi hissediyorum. "İyi. Çok iyi."

"Öyle bir şey yok," diye mırıldanıyor ve dilini tekrar klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

O lanet dokulu dile karşı eğilerek haykırıyorum ve sonra tekrar yaptığında onu takip ediyorum. Klitorisimi yalıyor ve emiyor, ben de utanmadan yüzüne karşı sürtünüyorum, bir yandan da adını haykırıyorum. Dilini üzerimde gezdiriyor ve daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, bir parmağını içime sokuyor ve sonra boşalıyorum, içimde patlıyor. Başka bir sıvı fişkırması amımı ıslatıyor ve kalçalarımı yüzüne karşı sallarken bile onu kucaklıyor.

Beni bıraktığında küçük bir protesto miyavlaması çıkardım, kemiksiz bir şekilde duvardan aşağı kayarak kollarına yığıldım.

"Andrea," diye mırıldanıyor. "Benim Andrea'm." Yüzümü bir düzine kez hafifçe öpüyor ve dudaklarında kendimin tadını alıyorum.

"Oh," diye nefes alıyorum ve beni kucağına çekip saçlarımı okşadığında ona doğru kıvrılıyorum. "Sadece... nefesimi toplamam için bana bir dakika ver."

Kıkırdıyor. "İstediğin kadar zamanın var, benim tatlı insanım."

"O zaman sıra sende," diyorum elimle gömleğinin önünü okşayarak. Kavramakta biraz fazla hevesli olduğum büyük, gergin avuçlar var. Hoppala. Gömleğini neredeyse mahvettiğim için dikkatim o kadar dağılmıştı ki, verdiği yanıtı neredeyse kaçıırıyordum.

"Hayır," diyor sessizce.

Bunu fark etmem bir an alıyor ve sonra ona bakıyorum. "Hayır mı?" O kadar sersemlemiştim ki kelimeyi tam olarak algılayamadım. "Neden olmasın?"

Alnıma bir öpücük konduruyor, her zamanki şefkatiyle. "Bırak da şimdilik senin tadını çıkarayım."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü hâlâ beni öpüyor ve okşuyor. Ona dokunmamı istemiyor mu? Ama bir sorun varmış gibi davranmıyor, bu yüzden ona doğru yerleşiyorum ve reddinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum.

LIAM

T

Kasıklarındaki tatmin edilmemiş çiftleşme ateşi gibi bir acı yok.

Andrea bana doğru kıvrılıyor, sarhoş edici kokusu etrafımızdaki havayı dolduruyor. Rast'ın insan eşi Amy'ye karşı neden bu kadar koruyucu olduğunu anlıyorum. Vaan'ın tamamen Gwen'e odaklanmasını anlıyorum. Şimdi anlıyorum. Andrea kollarımda titrerken, nefesi ağırlaşırken, sırtını ovuyorum. Birkaç dakika önce ağzıma o kadar tatlı boşaldı ki neredeyse bedenimin kontrolünü elimden alıyordu. Çok kırılgan ama bir o kadar da enerjik. Tutuşumla onu ezebilirdim ama o bana dolaylı olarak güveniyor. Onu memnun edebilmeyi seviyorum ama sikimin sınırlayıcı, rahatsız edici insan kıyafetlerimin içindeki ağırlı gerginliği bana daha fazlasını yapamayacağımı hatırlatıyor.

Pantolonumu yırtıp sikimi kalçalarının arasına gömemem.

Isırığımla onun güzel boğazına sahip olamam ya da ona çiftleşme işareti veremem. Ona ateşlerimi veremem.

Eğer yaparsam, akıl sağlığımı kaybederim. Gökyüzünde kudurmuş bir canavara dönüşürüm... Tabii o benim eşim değilse.

Ama onu eşim yapmak için zihnimin duvarla kapattığım kısımlarına erişmem gerekecek. Ve akıl sağlığımın kontrolünü kaybetmeden önce ona ateşlerimi zamanında verebileceğimin garantisi yok.

Bu bir risk.

Yedi uzun yıl boyunca insan yerleşimlerinin gölgesinde yaşadım, hayatta kalmak için uyum sağlamaya çalıştım, bir gün topraklarıma ve halkıma dönme umuduyla. Yeterince uzun süre hayatta kalabilirsem, eve nasıl döneceğimi bulabilirim. Zihnimdeki bu boşluk, herhangi bir drakoni ile olan bu iletişim kaybı geçici olmaktan başka bir şey değil.

Andrea'yı kucağıma aldığımda, yaşadığım hayatın acımasız bir şaka olduğunu anladım. Ben ne Drakoni'yim ne de insan. Her iki dünyada da dışlanmış biriyim ve yedi uzun yıl saklandıktan sonra, eve asla dnemeyebileceğimizin farkına varıyorum.

Halkımla bir daha asla iletişim kuramayabilirim. Bir başkasının dşuncelerinin benimkilere dokunmasının sıcak rahatlığını asla hissedemeyebilirim. Yakınımda benim trmden başkalarının olduğunu bilmenin verdiği basit hazzı, birleşik bağlantılarımızın getirdiği sürekli "ait olma" duygusunu asla hissedemeyebilirim.

Benim de asla bir eşim olmayacak.

Andrea ile aramdaki bu şey... olamaz. Onu sahiplenemem. Onun erkeği olacak kadar insan olamam ve bu işi yürütmek için fazla Drakoni'yim. Eğer bana dokunursa, kontrolümü kaybedeceğimden korkuyorum. Kurduğum tüm dikkatli zihinsel kalkanlar parçalanacak ve onu sahiplenme ihtiyacıyla ona saldıracağım.

Daha da kötüsü, kendimi unutup tohumlarımı onun içine akıtacağım ve onu inciteceğim. Benim vücut ısıım onunkinden çok daha yüksek ve onun teni benimkine karşı serin hissediyor. Tohumumun onun içinde kaynayacağını ve onu içten içe yakacağını biliyorum.

"Liam," diye nefes alıyor ve ben ona bunun benim gerçek adım olmadığını söylemek istiyorum. Ben Atalım'im, bir drakoni savaşçısı. Ben insan gibi davranan ve bütün olamayan Liam değilim.

Ama ben artık buyum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Yine de seçebilseydim... bir dişiyi eşim olarak kabul edebilseydim ve akıl sağlığımı kaybetmeseydim?

Andrea benim olurdu.

O GECE UYKU BENİ ELE GEÇİRDİ. Zaten çoğu insandan daha az uykuya ihtiyacım var, ama garip plastik uyku alanına uzanıp onun küçük halini kendime doğru çektiğimde bile rahatlayamıyorum. Drakoni duyularım yavaş yavaş canlanıyor ve bu beni endişelendiriyor. Zihnimi kaplayan duyguların potansiyel bir eşe sahip bir drakoni erkeğine ait olduğunu biliyorum çünkü Andrea uyurken onu koruma dürtüsü çok baskın.

Teslim olmak çok kolay olurdu. Onu ters çevirmek ve güzel, solgun boynuna sahip olmak. Dişlerimi geçirmek, zihnimi açmak ve ona ateşimi vermek... ve umarım boğazını parçalamam. Andrea'ya karşı hissettiklerimin - sahiplenici, koruyucu, saplantılı - gerçekten eşim olduğu için mi yoksa drakoni yarımından gün geçtikçe daha da uzaklaştığım için insani tepkiler mi olduğunu bilmiyorum.

Bu beni endişelendiriyor ve uyuyamama nedenlerimi daha da artırıyor.

Sabah çok geçmeden oluyor ve bir süreliğine Andrea'nın yanından ayrılıyorum, çünkü tuvaletini yapmak ve yıkanmak için mahremiyeti sevdiğini biliyorum. Bana baktığında yanakları utançtan kıpkırmızı oluyor ama gülümsüyor ve ona bakmak bile ruhumu okşuyor. Yedi uzun yıl boyunca hiç böyle bir mutluluk hissetmemiştim. Belki daha da uzun.

Yine de aramızdaki bu şeyin bundan daha fazlası olamamasından nefret ediyorum. Belki de sikim yerine dilimle amını okşarsam ve ona zevk veririm bu onun için yeterli olacaktır. Eğer o bundan memnunsa, ben de memnun olacağım, karar veriyorum.

Andrea sabah ritüellerini yerine getirirken ben de dışarı çıkıp binanın etrafında dolaşarak kokuları alıyorum. Benny'nin kokusu hâlâ yerde, ama her geçen gün daha da azalıyor ve bu beni endişelendiriyor. Andrea'ya kardeşini ona geri getireceğime söz verdim ama izini kaybedersek bu boş bir söz olabilir.

Onu hayal kırıklığına uğratamam. Amacımızı hatırlamalıyım ki o yanımdayken, amcığı ihtiyaç kokarken ve gözleri bana bakarken dikkatim dağılmasın.

Bunu düşünmek bile sikimi ağrıtıyor ve çömelip gözlerimi kapatıyorum ve yıllardır zihnimi kilitli tutan zihinsel güçlerime odaklanıyorum.

Her drakoni kendi halkıyla zihinsel bir bağla doğar. Ebeveynlerimizle bu şekilde iletişim kurarız, bölgemizdeki diğer insanları bu şekilde tanırız ve bu şekilde konuşuruz. İnsanlar gibi ağızlarımızı kullanıp gevezelik etmeyiz. Ruhlarımızın dokunmasına ve zihinlerimizi farklı bir seviyede açmasına izin veririz.

Salorianlar tarafından yakalandığımda farklı bir yol öğrendim. Halkımın en güçlülerinden ve savaş formundaki en büyüklerinden biri olduğum için, beni kırmak ve ordularından birine katmak istediler. Ancak yakalandığımda savaş formunda değildim ve inadım yüzünden değişmeyi reddettim. Birkaç işkence seansından sonra ve birçok pençemi kaybettikten sonra, Salorian kalesinin altındaki zindanlara atıldım. Orada, birçok mevsimdir zindanda olan yaşlı bir erkek drakoni ile tanıştım. Hiç kırılmamıştı ve onu tutsak edenler tarafından görmezden geliniyordu. Büyülenmişim, sırlarını öğrenmek istedim. Bana, Salorianların zihnini ele geçirmesini önlemek için onu tamamen kapatman gerektiğini söyledi. Yok edilen bir köprü size karşı kullanılamaz. Yaşlı Jannis bana zihnime yerleştireceğim duvarları nasıl görselleştireceğimi, ruhsal bağlantımı paylaşmak isteyen parçamdan nasıl ayrılacağımı öğretti. Bu duvarları örmek, kendimi kim olduğumun çoğundan koparmak anlamına geliyordu. Savaş formuna geçemezdim, çünkü o ilkel formda zihnim uzanmış bir avuç içi gibi açık olurdu. Kullanılmadığı için zayıflamış bir kas gibi, bu tür şeylerde nasıl daha iyi olacağımı öğrendim - Salorian tutsaklarımın şaşkınlığına rağmen. Beni savaş formuna geçmeye zorlamak için bedenimi kırmaya çalıştılar ama direndim. Bana boyun eğdiremeyince, beni bağladılar ve diğer işe yaramaz kölelerle, uçamayacak kadar zayıf olanlarla ve Salorian imparatorluğuna hiçbir faydası olmayanlarla birlikte atılacağım derin madenlere göndereceklerdi.

Ancak tutsaklar savaşçıların arkasına taşınırken bile gökyüzü açıldı ve dünyayı parçaladı... ve uyandığımda kendimi burada buldum. Diğer drakoniler gökyüzünde süzülüp

ve dişilerin hepsi çiftleşme ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Etrafımdaki dünyayı yok edişlerini izledim ve çıldırdıklarını anladım...

Elimden bir şey gelmediği için bir sığınak bulup saklandım, onların baskıcı düşünceleri o kadar vahşi ve ağırdı ki, onları etrafımızdaki havada hissedebiliyordum.

Anıları temizlemek için başımı sallıyorum. Karanlık günlerdi ve onları yeniden yaşamak umurumda değil. Kendimi yalnız hissetsem de zihnim artık daha güçlü. Duvarlarımı inşa etmek için yıllarım oldu ve eğer bu yalnız olduğum anlamına geliyorsa, o zaman yalnız olmalıyım.

Öyle olsun.

Şişman bir tavuk paytak paytak geçiyor, sonra yakındaki paslı bir araba hurdasının üzerine tünüyor. Ona bakıyorum. Onu yakalayıp çiğ çiğ yiyebilirim ama bu insani bir şey değil ve Andrea'nın ne düşüneceğinden emin değilim. Onu kızartabilirim... ama ateşimi kullanamam. Ellerimi sıkıyorum, bu kadar çaresiz olmaktan nefret ediyorum. Yedi yıldır beni bu kadar rahatsız etmemişti. Neden şimdi beni huzursuz ediyor?

Tabii ki nedenini biliyorum. Sebep kısa bir süre sonra binadan çıkıyor, saçları yeni örülmüş ve yanakları pembeleşmiş halde bana gülümsüyor. Yeni fırçalanmış gibi kokuyor, bu insanların sevdiği sabunların çiçek kokuları doğal ter kokusunu örtüyor. Kıyafetleri de değişmiş ve çantasında onun uyarılmasının son izlerinin kokusunu alabiliyorum - kıyafetlerindeki koku... ve başka bir şey. Çiftleşme objelerinin bulunduğu dükkânın içinden bir şey. Merak ediyorum, acaba ne getirdi?

Benimle çiftleşmeyi planladığı için mi?

Sıcak bir ihtiyaç bedenimde dalgalanıyor ve zihinsel duvarları patlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum, konsantre olmaya çalışırken avuç içimi alnıma bastırıyorum.

Andrea tatlılığıyla tehlikeli. Kokusu bile bana dün geceyi ve dudaklarımdaki tadını hatırlatıyor. Belki de savunmamı çok fazla zayıflatırsa bunu bile alamayacağım. Belki de ona hiç dokunamam. Bu düşünce ruhumu acıtıyor.

"Merhaba," diyor ve sesinde drakoni tarafımı uyandıran hevesli, utangaç bir nota var. Hemen ona yaklaşıp kokusunu içime çekiyorum,

Hareketlerini, kulağının arkasına sıkıştırdığı saçlarını inceliyor. "Kokuyu aldın mı?"

Başımı sallıyorum ve normal, sakın görünmeye çalışıyorum. "Gitmeye hazır mısın? İçeriden bir şeye ihtiyacın var mı?"

Çantalarını karıştırıyor. "Mataralarımı doldurdum, birkaç çöp torbası ve başka şeyler aldım." Yanakları daha da pembeleşiyor. "Ben böyle iyiyim. Ya sen?"

"Hazır," diyorum ve ses tonum biraz sertleşince şaşırmış görünüyor. "Uzaktan yağmur kokusu alıyorum," diye açıklıyorum. "Benny'nin izini kaybetme düşüncesi hoşuma gitmiyor, o yüzden yola koyulmalıyız."

Yumuşak ifadesi bir anda endişeye dönüşüyor ve izlerin zayıfladığını itiraf ettiğim için kendi dilimi ısırarak istiyorum. "Kokusunu kaybedebilir misin?"

"Onu bulacağız," diye söz veriyorum ona. "Onu kaybetmene izin vermeyeceğim."

Bir an düşünüyor ve sonra sanki sözüm onu rahatlatmış gibi bana gülümsüyor. "Hadi gidelim o zaman." Andrea tüfeğini ve çantasını omzuna asıyor ve ben işaret ettiğimde yola koyuluyor.

Kendini beğenmiş, sevimli havasını izleyebilmek için yeterince uzun süre duruyorum, kalbim sızlıyor.

Geri çekilmem gerek. Andrea'ya dokunmak çok tehlikeli. Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyor.

Yürürken Andrea, "Tanrım, hiç bu kadar çok fare görmemiştim," diye haykırıyor. "Her yerdeler." Botunun yanında koşuşturan bir tanesine tekme atıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Ona uzanmamak, elimi beline koyup onu kendime yaklaştırmamak için her şeyimi veriyorum. Mesafemi korumak için elimden geleni yapıyorum, böylece zihnimin köşelerinde mayalanan açlık uzakta kalıyor. Biliyorum ki tek bir dokunuş

ve tüm kontrolümü kaybedeceğim, bu yüzden betonun her tarafına dağılan görünmez koku izlerine konsantre oluyormuş gibi yapıyorum.

Bütün gün şehirde yürüdük, "kumarhane" denilen eski binaların yanından geçtik ve kırık alt geçitlerin altından geçtik. İnsan kovanından arta kalan çöpler ve enkaz her yerde, ama Benny'nin kokusu dışında onların kokusu çoktan kaybolmuş.

Andrea haksız değil. Fareler gerçekten de her yerde. Çöplerin altından fırlayıp önümüzden yolun karşısına geçiyorlar, rögarlardan dışarı bakıyorlar ve pis kokuları insanı bunaltıyor. Bu sıçanlar temiz yaratıklar değiller ve bir tanesini yeme düşüncemden neden dehşete düştüğünü anlıyorum.

Yol arkadaşına bakıyorum ve yine garip bir şekilde yürüdüğünü fark ediyorum. Benden saklamaya çalışarak zaman zaman ayaklarını yere vuruyor ama bakmadığımı sandığı anlarda tökezlediğini ve adımlarını karıştırdığını fark ediyorum.

Bu yüzden üzerinde insan sözcükleri olan eski kırmızı bir tabelanın yanında duran bir ağaçta duraklıyorum. "Burada kısa bir mola vereceğiz."

"Devam edebilirim," diyor savunmacı bir tavırla. Sanki yanıldığımı kanıtlamak istercesine başını sallıyor ve ileri atılıyor.

"Andrea," diye seslendim, uyararak. "Burada duruyorum." Bana dönüp incinmiş bir bakış attığında, "Sadece birkaç dakikalığına," diye ekliyorum.

Çenesi sıkıştı ve sonra geri dönüp yanıma geldi. Yanımdaki kaldırımın kenarına oturuyor, bana doğru bakmıyor. Onun inatçılığını seviyorum ama acı çekerken değil.

"Ayakların seni rahatsız mı ediyor?"

diye sordum. Başını sallıyor, hâlâ beni

görmezden geliyor.

"Botlarınızı çıkarıp ayaklarınızı kendim kontrol edeyim mi?" Ses tonumu alaycı tutuyorum ama bana öyle bir bakış fırlatıyor ki sinirlendiğimi anlıyorum. Gülüyorum. "Cevabım bu o zaman. Andrea, eğer ayaklarını mahvedersen, seni taşımak zorunda kalacağım. Mecbur kalırsak mola verimiz. Biz-"

"Kaybolan her saat, Benny'nin bizden önde olduğu bir saat daha demek." Onun sessiz sesi beni durduruyor. "İki ya da yirmi kabarcığım olması umurumda değil ama kardeşimi bulmam gerek. Yürümeye devam edebilirim."

Ayağa kalkıyorum, çünkü inatçı olsa da onu anlıyorum. "O zaman yürümeye devam edelim." Ona elimi uzatıyorum.

Onu alıyor ve sadece serin parmaklarının dokunuşuyla içimde oluşan şehvet dalgasına şaşıyorum. Bana doğru bir gülümseme fırlatıyor ve onu saçlarından tutup kendime doğru çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Bir kez daha yanımdan geçip gidene kadar kıpırdamadan duruyorum ve ardından birkaç adım arkasından takip ediyorum.

Ona karşı tepkilerim her geçen gün daha da güçleniyor. Bu... zihinsel duvarlarım için iyi değil. Andrea hangi noktada onları tamamen yok edecek?

LIAM

T

öğleden sonra yeni sorunlar ortaya çıkar.

Fırtına bulutları tepemizde yuvarlanıyor, havadaki kokuları değiştiriyor

ve etrafımızdaki dünyayı nemli ve bunaltıcı hale getiriyor. Andrea kara bulutlara birkaç endişeli bakış fırlattı. "Gerçekten yağmur yağmasını istemiyorum."

Yağmur umurumda değil. Sadece Benny'nin zaten ince olan koku izlerini yok edeceğinden endişeleniyorum. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü Andrea'yı endişelendirmek istemiyorum. Kardeşini geri getireceğime söz verdim ve getireceğim.

Rüzgâr yön değiştirdikçe yeni kokular da getiriyor ve bunlardan biri uzaktaki bir ejderha. Biraz daha yaklaşırsa sorun yaratabilir, Andrea'ya da bunu söylüyorum.

"Gidebildiğimiz kadar gideceğiz o zaman." Dertli görünüyor ama aynı zamanda pratik biri. Ağrıyan ayaklarını görmezden gelebilir ama gökyüzündeki bir ejderhayı görmezden gelemez.

Böylece devam ettik ve sonra yağmur üzerimize yağmaya başladı. Benny'nin izini aramayı bırakıyorum ve tepemizde şimşekler çakarken yakınlarda bir sığınak aramaya başlıyorum. "Sığınak," dedim ona. "Seç

birini." Etrafımızdaki yıkılmış binaları işaret ediyorum, ama hiçbirisi kalmak için özellikle iyi noktalar gibi görünmüyor.

Hemen büyük altın bir işaretle birini gösteriyor. "Kemerler, tabii ki. Çocukken orada yemek yemeyi çok severdim."

Binaya doğru ilerliyoruz ve renkli plastik kaydırakların ve toparla dolu bir çukurun bulunduğu büyük, pencereli bir alan olduğunu fark ediyorum. Andrea bunu görmezden geliyor ve yere monte edilmiş masaların ve onların karşısında bir tezgâhın bulunduğu içeriye yöneliyor. Pek misafirperver görünmüyor - binayı kaplayan cam pencerelerin çoğu kırılmış - ama yeterince kuru olacak.

Andrea masalardan birine gider ve iç çekerek sandalyeye oturur. "Tanrım, bu anılarımı canlandırdı. Benny'yi kaydırağa götürdüğümde ne kadar çok güldüğünü hatırlıyorum. Ve her zaman nugget'lı bir çocuk yemeği alırdı. Sırf iki oyuncağı olsun diye ben de bir tane alırdım." Ben onun yanına giderken parmağıyla masa üstündeki tozları karıştırıyor. "O günleri gerçekten özleyorum. Her şey çok basitti ve yemekler çok güzeldi."

Elim seğiriyor. Omzuna dokunmak, sırtından aşağı süzülen saç örgüsünü okşamak istiyorum ama buna cesaret edemiyorum. Ona dokunmak ihtiyacıma boyun eğmek anlamına geliyor ve bununla savaşmak zorundayım. "O zaman yiyecek arayalım mı?"

"Oh, eğer burada yiyecek varsa, çoktan gitmiş olacak." Çenesini eliyle destekliyor. "Ama barınak olarak bu işe yarar."

Homurdanarak cevap veriyorum ve o çantasını masanın üzerine atarken ben de etrafımızı kontrol etmek için hareket ediyorum. Tezgâhın arkasındaki alan eski yağ gibi kokuyor. Tüm masaların arkasında bir çift kapı var ve tecrübelerime dayanarak buraların insanların tuvalet ihtiyacını gidermek için kullandıkları atık odaları olduğunu biliyorum. Kapı kolu yok, bu yüzden sallanan kapılardan birini iterek açıyorum ve burnuma gelen kokular beni şaşırtıyor.

Birincisi, şaşırtıcı derecede temiz. Kalede kullandıkları temizlik ürünlerinin sıkılaştırıcı kokusunu tanıyorum. Eski ve soluk ama yine de tüm yüzeylere sinmiş. Burayı her kim terk ettiyse düzenli bırakılmasını istemiş. Ayrıca burada Benny'nin kokusunu alıyorum, yani bu binaya uğramış ve özellikle bu odada durmuş. Kokusu her yere sinmiş, burun deliklerimi genişletiyorum, sonra odadan çıkıp koridorda başka bir kapıya yöneliyorum. Bu kapının üzerinde hiçbir işaret yok ve diğerlerinden farklı olarak kapının bir kolu var. Çöp odası değil o zaman. Test ediyorum

yuvarlak topuz, ve kolayca açılıyor; kırılmış. Kapıyı açıyorum ve içerisi bayat sigara dumanı gibi kokuyor. Masanın üzerinde kâğıtlar ve bilgisayar olduğu söylenen kutu gibi bir şey var... ve dalgalı, dalgalı camlı küçük bir pencere. Sadece bir aralık açık ve Benny'nin kokusu buraya kadar geliyor. Masanın üzerine eğilip pencereyi açıyorum ve dışarı bakıyorum. Birkaç çöp bidonuna ve birkaç eski arabanın hâlâ park halinde olduğu otoparka açılıyor.

İlginç bir şey daha var... Burada yeni bir koku var. Bir erkek ve yanında bir hayvan var. Bir avcı mı? Dışarı eğildim ve Benny'nin kokusu dışarıda devam ediyor. O zaman bu odaya geldi ve pencereden çıktı.

Kokuyu takip ederek geri dönüyorum. Binanın önü olması gereken çift kapıdan çıkıp etrafa bakınırken Andrea merakla bana bakıyor. Benny'nin kokusu en yoğun burada. Ter, insan çocuğu ve Andrea'nın sık sık kemirdiği mısırlı kek gibi kokuyor. Etrafa bir göz attıktan sonra, son birkaç gündür Benny'nin kokusunun yanında aldığım tanıdık, tuhaf kokuya sahip metal bir düzeneğe doğru ilerliyorum. Pek çok insan kelimesi biliyorum ama bu aklıma gelmiyor. İki tekerleği ve bir dizi tutamağı olan bir tür metal çerçeveye benziyor.

"Ne oldu?" Andrea sorar.

Elimle o şeyi gösteriyorum. "Bu onun gibi kokuyor."

"Bir bisiklet! Nereden bulmuş bunu?" Öne doğru eğilip kontrol ediyor. "Zincir sağlam ve lastiklerin havası var. Onu yakalayamamamıza şaşmamalı."

"Bunun kokusunu alıyorum," diyorum siyah tekerleklerden birine dokunarak. "Kaleden ayrıldığımızdan beri."

Nefesinin altında küfrediyor. "Bunca zamandır bisikleti olsaydı, bizden kilometrelerce önde olabilirdi." Andrea çömelir ve bir elini alnına bastırır.

Üzerindeki umutsuzluğun kokusunu alabiliyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım. "Daha da kötüleşiyor."

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri parlak ve ıslak. "Ne oldu?"

Ona dokunmamam gerektiğini bildiğim halde elini tutuyorum ve onu içeri götürüyorum. Benny'nin adımlarını takip ederek, onu onun yolu boyunca götürüyorum. "Buraya geldi," diyorum onu temiz atık odasına götürürken. "Sonra koridora geri döndü ve buradaki ikinci odaya girdi." Onu bayat sigara kokan odaya götürüyorum, insanların sevdiği parfümlerden daha çok nefret ettiğim bir koku. "Pencereyi açtı ve işte o zaman ikinci bir koku belirdi."

"İkinci bir koku mu?"

"Tanıdık olmayan bir erkek. Yanında bir yaratık vardı. Muhtemelen avlanıyordu ve Benny onunla konuştu. Her iki durumda da, birlikte gittiler."

Gözleri büyüyor ve ellerini sıkıyor. "Biriyle buluşacaktı, değil mi? Bunu uzun zamandır planlıyordu."

Cevabım yok. Sadece omuz silkiyorum. "İzlerini takip edebiliriz, nereye gittiğini görürüz
_"

Gök gürültüsü tepemizde çınlıyor ve ardından gökyüzü açılarak şiddetli bir yağmur yağmasına neden oluyor. Etrafımızdaki oda karanlığa gömülürken Andrea'nın yüzü düşüyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Benny'nin peşinden gitmekle burada, sığınakta kalmak arasında gidip geliyor. Gözleri bir kez daha ıslak görünüyor.

Ellerimi omuzlarına koyup sıktım. "Eğer dışarı çıkmak ve devam etmek istiyorsan, yapabiliriz."

Gök gürlüyor ve gökyüzü sanki sözlerimle alay edercesine şimşeklerle aydınlanıyor. Andrea bana bakıyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Bunun akıllıca olmadığını biliyorum. Eğer ikimiz de üşütürsek kimseye faydamız olmaz ve benim ayaklarım ağrıyor. Bu gece burada kalacağız." Gözleri bana yalvarırcasına bakıyor. "Sence o iyi mi?"

"Kan kokusu almıyorum," diye itiraf ediyorum ve titreyerek başını salladığında onu kendime doğru çekiyorum. Ona dokunmak tehlikeli ama... nasıl dokunmam? Bana ihtiyacı var ve benim de ona ihtiyacım olduğundan endişelenmeye başlıyorum.

ANDI

T

Fırtına, iç karartıcı bir şiddetle tepemize çöküyor ve içeride saklanmamızın akıllıca olduğu gerçeğini yineliyor. Seyahat ederken ıslanmanın kötü bir şey olduğunu biliyorum.

Üşüteceğimi ya da daha kötüsü ekipmanımı mahvedeceğimi biliyorum. İçeride kalıp beklemenin daha akıllıca olduğunu biliyorum, çünkü Benny muhtemelen bizden kilometrelerce ileride ve kendisi de sıcak bir yerde saklanıyor.

Ama kalbim acıyor. Sağanak yağmurun altında, Benny'yi bulmaya birkaç adım daha yaklaşmak istediğimi anlamıyor.

Yine de Liam'ın anladığını düşünüyorum. Çantasından bir battaniye çıkarıp beni eski fast-food restoranının tuhaf bir şekilde pırıl pırıl olan temiz banyosunun temiz bir köşesine oturmaya davet ederken yüz ifadesi nazik. Saklanmak için en iyi yer burası; pencereler açık olduğundan nemli bir esinti sürekli içeri giriyor, saçlarımı karıştırıyor ve her şeyi puslu hissettiriyor. Bu yüzden banyonun kapısını kapatıp karanlıkta oturuyoruz.

Sessizim, Benny'yi düşünürken bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum.

Kardeşim burada biriyle tanıştı. Bir yabancıyla, bir adamla tanıştı ve onunla gitti. Aklıma sadece iki olası senaryo geliyor.

Çok uzun bir süre kaçmayı planladı ve ara sıra kaleden geçen rastgele göçebelerden biriyle planlar yaptı. Benny'nin özel olarak ilgilendiği biri olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum ama aklıma kimse gelmiyor.

Ya öyle ya da biri kardeşimi burada bulup çaldı. Bu fikir beni korkutuyor.

Karanlıkta sıcak bir el uzanıyor ve yanağımı sıyrıyor. "Andrea?"

Liam'ın sesi ipeksi, zengin bir tereyağı gibi... ve tıpkı tereyağı gibi ağzımı sulandırıyor. "Üzgünüm, bu gece pek iyi bir arkadaş değilim. Benny için endişeleniyorum."

"Sen her zaman iyi bir arkadaşsın," diye beni azarlıyor ve eli dizime gidiyor, sonra da botuma dokunuyor. "Onun için endişelenmeni anlıyorum. Endişelenmeye hakkın var." Ve ayakkabımın bağını çözdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Daha önce ayaklarının ağrıdığını söylemiştin. Senin için onları ovacağım."

"Neden?" Bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum, ama sadece benim için böyle bir şey yapmak isteyen ve bundan hiçbir çıkar sağlamayan ilk erkek o. Tabii dün gece beni boşalana kadar nasıl dillediğini ve bundan da hiçbir şey elde edemediğini düşünüyorum ve yanaklarım ısınıyor. Belki de bu onun fetişidir. Beni boşaltmaktan zevk alıyor ya da öyle bir şey. Ama bu garip. Biriyle böyle tek taraflı bir şekilde takılmaktan hoşlandığımdan emin değilim. Bu bana pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmediğimi ya da daha kötüsü onun gerçekten ilgilenmediğini hissettiriyor.

Liam botumu çekip çıkarıyor ve ben de ayağımı yıpranmış, ağır tamir görmüş çorabımın içinde oynatıyorum. Karanlık olduğu için ne kadar yıpranmış görüldüğünü göremediğine seviniyorum. Tabii ki bu çorabı düşününce aklıma Benny'nin çaldığı çoraplar geliyor ve yeniden ağlamak istiyorum.

"Çok düşünüyorsun," diyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Söyleyecek ne var ki?" Sesim boğuk çıkıyor. "Benny ya çok büyük bir tehlike altında ya da beni terk etmek için planlar yapıyor çünkü artık

hayatını. Bu her şeyi özetliyor."

Diğer botumu çıkarıyor ve sonra iki ayağım da kucağında oluyor. Vücudu delicesine sıcak ve elleri önce bir ayağımı sonra diğerini kavradığında, sanki ısıtılmış fırın eldivenleri tarafından ısıtılıyorlarmış gibi hissediyorum. Tanrım, çok iyi hissettiriyor. "Benny'ye ne olduğunu bilmiyoruz," diyor bana. "Varsayımında bulunuyorsunuz. Bildiğiniz gerçeklere odaklanın ve yeni endişeler yaratmayın."

Parmakları bir ayağımın ucuna sürtünüyor ve bacağım tepki olarak sarsılıyor. İnliyorum. "Oh."

Liam'ın alçak, seksi kıkırdaması külotumu yırtma isteği uyandırıyor. "İyi hissediyor musun?"

"Evet, ama bunu neden yaptığını anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sana dokunmak hoşuma gidiyor." Elleri ayağımın kemerini okşuyor ve sonra diğer ayağımı ovuyor. Her iki ayağıma da eşit derecede ilgi gösterdiğinden emin oluyor ve o bunu yaparken ağrıyan tüm yerler biraz daha az ağrıyor gibi görünüyor.

"Ama sana dokunmamı istemiyorsun," diye girişimde bulundum, neredeyse cevabını duymaktan korkuyordum.

İtiraz etmesini, beni daha iyi hissettirecek bir şey söylemesini bekliyorum ama sadece iç çekiyor. O yalnız ses bir an havada asılı kalıyor ve sonra nihayet konuşuyor.

"Sana gerçeği borçluyum."

"Bu iyi olurdu," diyorum endişeyle. Ayaklarımı tuttuğu yerden çekme isteği duyuyorum ama beni henüz bırakmadı. Bu gerçek kötü mü olacak? İçimden bir ses öyle olacağından şüpheleniyor. Benden gerçekten hoşlanmıyor. Dün gece yaptığımız şey bir tür manipölasyondur ve onun için hiçbir şey ifade etmiyordu... ve bu beni kırabilir. "Neler oluyor?"

Liam'ın parmakları ayağımın üzerinde hareket ediyor. "Beni takıntı

haline getiriyorsun, Andrea." Bu... duymayı beklediğim şey değildi.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." "Benim için öyle."

Devam etmesini bekliyorum çünkü neden bahsettiğini bilmek istiyorum, buna ihtiyacım var. Konuşursam konuşmayı rayından çıkaracağımdan korkuyorum. Bu yüzden karanlıkta bekliyorum, sinir terim beni bunaltmadan önce konuşmaya başlamasını umuyorum.

"Ben diğer drakoniler gibi değilim," diye başlıyor Liam. "Bunu biliyorsun. Zihnimin, ruhumu burada bulunan diğer halkıma bağlayan kısmını kapattım. Onlar delilikle savaşırken benim aklımı başımda tutabilmemin tek yolu bu. Ama bu yüzden kendime karşı çok dikkatli olmak zorundayım. Hiçbir şeyin kontrolümü tehdit etmesine izin veremem, çünkü eğer ederse her şeyimi kaybedebilirim."

Midemin çukurunda tuhaf bir his başlıyor. Bu konuşmanın nereye gittiğine dair bir fikrim var ve bundan hoşlanmıyorum. "Sorun sende değil, bende" demenin ejderha versiyonu mu bu ve beni kibarca yüzüstü mü bırakacak? Bunu beklemeliydim. After'da iyi adam yoktur, sadece hayal kırıklıkları vardır. "Anlıyorum."

"Seni o kadar derinden istiyorum ki bu benim kontrolümü tehdit ediyor," diye itiraf ediyor, sesi alçak ve ateşli. "Yakınlığın beni dikkatimi dağıtmaya itiyor. Uyandığımda kokun burnumda, uyuduğumda ise etrafımı sarıyor. Ellerim sana dokunma ihtiyacıyla seğiriyor. Aletim, kendimi senin içine gömme ve seni benim olarak sahiplenme ihtiyacıyla ağrıyor. Dişlerim sana ateşlerimi vermek için ağrıyor. Her şeyim sana sahip olmak istiyor."

Nefes alamıyorum. "Oh," diyorum. Nabzım damarlarımda atıyor ve onun yakınlığının fazlasıyla farkındayım.

"Şimdiye kadar kontrolümü korumayı ve sana olan açlığımı sana dokunarak gidermeyi başardım." Parmakları ayağımın kemeri üzerinde kayıyor ve sonra ayak bileğime kadar gidip oradaki yumuşak deriyle alay ediyor. "Kendime bu kadarına bile izin vermemem gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Sana dokunmak o kadar zevkli ki kendimi durduramıyorum. Bağlıyım."

Koltuğumda kayıyorum, bu ateşli sözler karşısında vücudumda bir sıcaklık birikiyor. Eğer beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsa, bunu yanlış yapıyor. Bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor.

"Bu yüzden senden bana dokunmanı istemedim," diye mırıldanıyor. "Çünkü kontrolüm zaten zayıf. Kendimi başka bir drakoninin yapamayacağı şeyler yaparken buluyorum."

arkadaşı için yapardı. Sen uyurken sana göz kulak oluyorum. Seni beslemek istiyorum. Boynun beni büyölüyor."

Boynum mu? Karanlıkta ona dokunuyorum, kızarıyorum. "Neden boynum?"

"Çünkü dişlerimi o güzel boğazına geçirmek ve sana ateşimi vermek istiyorum," diyor Liam ve sözleri o kadar alçak ve ateşli ki içimde küçük bir ihtiyaç ürpertisi yaratıyor. "Seni kendime çeker, kendime doğru çeker ve boğazına sahip çıkarak seni sonsuza dek benim olarak işaretlerdim. Başka hiçbir erkek bir daha sana bakmazdı, çünkü üzerindeki kokumu alır ve sana sahip olduğunu bilirdi."

Tanrım, bu beni ıslatmamalı ama kesinlikle ıslatıyor. Amy ve Gwen'i ve ejderhalarıyla sahip oldukları şeyleri kıskanmadım mı? Onların sahip olduğu şeyi istedim, birinin dünyasının merkezi olmayı hayal ettim... ve şimdi Liam benim için bu hisleri itiraf ediyor? Bunu istiyorum. Sanki ezelden beri ondan etkileniyorum ve bu bana her iki dünyanın da en iyisi gibi geliyor. "Öyleyse neden yapmıyorsun?" Parmaklarımı köprücük kemiklerimin üzerinde kaydırarak beni nereden ısıracağını hayal etmeye çalışıyorum. Kulağımın hemen altından mı? Ya da daha aşağıdan, omzuma yakın bir yerden?

Alçak sesle inliyor ve tüm vücudunun sertleştiğini hissedebiliyorum. Ayaklarımı okşayan ellerim sıkılıyor ve sonra duruyor. "Yapamam. Eğer yapsaydım, zihnimi duvarlarla kapattığım o parçama açmak zorunda kalırdım. Seni sahiplenmek yerine, büyük olasılıkla tüm kontrolümü kaybeder ve sana zarar veririm."

Titriyorum ve ayaklarımı kucağından çekiyorum. "Canımı mı yaktın?"

"Bunu istemezdim," diye mırıldanıyor ve sanki kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi bir hali var. "Hiçbir Çey beni senin zarar göreceğin düğünce kadar korkutamaz Andrea. Ama kendime engel olamam, tıpkı gökyüzündeki ejderhaların gördükleri her Çeye saldırmak istemeleri gibi. Kendilerine yardım edemezler. Tamamen çıldırmış durumdalar... ve korkarım ben de öyle olurum. Bir eşin çekiciliği bu çılgınlığı yenmek için yeterli olmazdı."

"Oh," diyorum yine usulca. Aramıza sessizlik giriyor. "Öpüşüyoruz diye aklını kaçırmanı istemiyorum," diye girişimde bulunuyorum. "Ama yalan söylemeyeceğim, artık birbirimize dokunamazsak gerçekten hayal kırıklığına uğrayacağım. Seninle birlikte olmak hoşuma gitti." Eğer o dürüst davranıyorsa, sanırım ben de öyle davranabilirim. "Ama anlıyorum

_"

İnliyor. Bir an sonra büyük kolları belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Liam yüzünü boynuma gömüyor ve bir an için nabzım hızlanıyor ve söylediği gibi beni ısıracağını düşünüyorum... ama sadece derin nefes alıyor.

Bir an için içim acıyla doldu. Elbette deli gibi aşık olduğum, bana sevgi ve saygıyla dokunan ve istediğim her şeyi veren bir erkek bulurum... ama birlikte olamayız. Belki de başkalarının yaşadığı mutluluğu yaşayacak kadar şanslı olamayacağım.

Ve bir sonraki an, düşünüyorum... siktir et.

"Liam," diye mırıldanıyorum, başını kaldırıp ellerimle yüzünü okşuyorum. Karanlıkta gözleri adeta parlıyor ve güvende olmam için olması gerekenden daha koyu bir tonda, daha derin bir altın renginde döndüklerini görebiliyorum. Yine de umurumda değil. Bu Liam ve bana zarar vermeyeceğini biliyorum. "Beni eşin olarak kabul etmek zorunda değilsin, değil mi?"

Sertleşiyor, geri çekiliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, hala birbirimize dokunabiliriz. Birbirimize zevk verebiliriz. Sadece o son adımı atmak zorunda değiliz. Isırmak yok. Diğer her şey masada."

"Andrea," diye nefes alıyor, sesi hırıltılı. Karanlıkta yüzünü görebilmeyi isterdim ama sert, yakışıklı yüz hatlarındaki keskin ifadeyi hayal edebiliyorum. "Hayır-"

"Şşşt," diye fısıldıyorum ve parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Beni dinle." Parmağımı çenesinde gezdiriyorum, çenesine dokunuyorum, onu okşuyorum. "Öpüşebiliriz. Dokunabiliriz. İyi hissettiren her şeyi yapabiliriz ve eğer senin için çok fazlaysa, durabiliriz. Kulaktan kulağa oynayacağız ve kaldırabileceğin kadarını yapacağız. Eğer her şeye sahip olamıyorsak, o zaman her şeye sahip olamayız. Elimizden geldiğince çalışacağız."

Nefes nefese, sanki bu konuşma bile onu ateşliyormuş gibi. Belki de öyledir, çünkü ben de tahrik olmaya başladım. "Tohumum vücuduna alamayacağın kadar sıcak-"

"O zaman bedenime girmiyorsun. Bu önemli bir şey değil."

Liam sertleşir. "Bunu... bunu bir hakaret olarak görmüyor musun?"

Bu onun halkı için bir hakaret mi? "Hayır." Biraz cüretkâr hissederek eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum. "Ve biraz bariyer sağlamak için prezervatiflerimiz var. Ya da... Kendine dokunmanı izleyebilirim. Bu seksi olurdu." Kucağında biraz kıpırdandım, çünkü onun kendini okşayarak tamamlaması düşüncesi? Evet, bunu bütün gün izleyebilirim.

Ama duraksıyor. "Prezervatif mi?"

"Evet. Seks dükkanından getirdim. Aletinizin üzerine geçirdiğiniz bir kılıf ve tüm meniye tutuyor. Hissi de azalttığını duymuştum, belki bu iyi bir şey olabilir?"

"Bilmiyorum." Elleri kenetleniyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor. "Ne istediğinin farkında mısın Andrea? Ateşle oynuyor olabiliriz."

"Sana güveniyorum Liam." Ve güveniyorum. Gerçekten bana zarar vereceğini sanmıyorum. Kontrolünü sınağığımı düşünmesi gururumu okşuyor ama yedi yıl boyunca hiç kırılmadan yaşadıysa, küçük bir hanky-panky bunu yapmaz.

Umarım.

Yüzüme dokunuyor. "Bana öyle deme."

Bu beni arzu dolu sersemliğimden çıkardı. "Ne?"

"Bu benim gerçek adım değıl. Sadece bir insan ismi." Beni daha yakına çekiyor, parmakları hafifçe yüzümde geziniyor ve sonra gömleğimin önünden aşağı iniyor. Sanki artık ona izin verdiğime göre, bana dokunma konusunda cesur davranacak ve bu hoşuma gidiyor. Sert, ağrıyan meme uçlarımdan birini okşuyor ve ben de ona doğru eğiliyorum. "Buraya ilk geldiğimde, beni bulan adam felç geçirdiğimi ya da kafama darbe aldığımı ve dilimi unuttuğumu düşündü. Drakoniler sözlü kelimeler kullanmaz, hatırladın mı?"

Bana bunu söylediğini hayal meyal hatırlıyorum ama o meme ucumu okşarken zihnim dağılmış, dikkatim dağılmıştı. "Mmhmm," diye inlemeyi başarıyorum. "Devam et."

"Ağzımı kelimelerinize uydurmak uzun zamanımı aldı. Adımın söyleyebildiğim tek kısmı ikinci yarısıydı ve aklımda kalan da bu oldu." Meme ucumu koparıyor, sonra dudaklarımı tatmak için öne eğiliyor. Bunu yaparken, onun

ağzım benimkine fısıldıyor. "Sana dokunduğumda bana bir şey demen gerekiyorsa, gerçek adımla seslen. Atalım."

"Atalım, o zaman." Onun gibi telaffuz etmeye çalışıyorum, ikinci yarısı nefesli bir iç çekişle. Kulağa vahşi ve sert geliyor, tıpkı onun gibi.

Bana karÇı titriyor ve parmakları kollarıma gömölüyor. "Benim için tekrar söyle, Andrea."

Bu yüzden mi bana hiç Andi demiyor? Kendi isminin ondan alınmasından nefret ettiği için mi? Bir elimi boynunun arkasına götürüp tutuyorum ve onu hafifçe öpüyorum. "Atalım."

İniltisi karanlıkta yankılanıyor ve kucağında otururken sikinin sert uzunluğuna binene kadar kalçalarımı ayırıyor. Beni ona doğru bastırıyor, gıcırdatıyor. "Sana dokunmayı bırakmamı söyle," diyor.

"Öyle demeyeceğim Atalım," diye takılıyorum, öne doğru eğilip kulağını ısıyorum. "Seni çok fazla istiyorum. Sadece eğlence için her türlü şeyi yapabiliriz, biliyorsun. Kimse çiftleşmek zorunda değil, Atalım." Adını söyleyip duruyorum, çünkü her söylediğimde seksi bir şekilde ürperiyor.

"Seninle çiftleşmek istiyorum," diye hırlıyor boğazıma karşı. "Bunu her şeyden çok istiyorum."

Bunu duyunca amım sıkıştı ve başparmağını meme ucumun üzerinde tekrar gezdirdiğinde, bunun ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüp ağlamak istiyorum. Ben de benimle çiftleşmesini istiyorum. Ama bana verebileceği her şeyi alacağım. "Şimdi ve burada tadını çıkaralım, Atalım." Elimi gömleğinin altından geçirip göğsündeki kavurucu kas duvarını hissediyorum. "Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?"

Yine hırlıyor ama bu hayır demek değil. Öyle olsaydı elimi iterdi. Onun yerine parmakları gömleğimin içinde kıvrılıyor ve diğer eliyle göğsümü okşamaya devam ederken bile beni daha yakın tutuyor.

"O zaman bana durmamı söylemen gerekecek," diye mırıldanıyorum, ipucunu anlayıp kollarını başının üzerine kaldırana kadar gömleğini çekiştiriyorum, böylece her şeyi kaydırarak çıkarabiliyorum. Sonra önümde çıplak teninden başka bir şey kalmıyor ve iç çekiyorum. "Sana bakabilmek için bir mum yakmak istiyorum. Tüm bu muhteşem teni karanlıkta saklamak çok adaletsiz."

"Hafif bir tane. Seni memnun etmek istiyorum." Sesi duygu yüklü, vücudu benimkinin altında kayıyor ve büyük aleti uyluğumun iç kısmına sürtünerek dikkatimi dağıtıyor.

Gerçekten bir tane yakmamı mı istiyor? Bu kadar değerli bir şeyin anlamsızca kullanılması ve yine de beni bu konuda azarlamıyor. Bunu benim kadar o da istiyor, farkındayım. Onu gözlerimle yiyip bitirme düşüncem hoşuna gidiyor mu? Küçük bir zevk ürpertisiyle ona hızlı bir öpücük daha veriyorum, kucağından ayrılıyorum ve sonra karanlıkta çantamı karıştırıyorum, çakmağımı ve yanımda getirdiğim acil durum mum kabını arıyorum.

Titreyen ellerime rağmen yakmayı başarıyorum ve karo zemine bırakıyorum. Ona döndüğümde, iri altın bedeninin görüntüsü nefesimi kesiyor, gölgeli gözlerindeki açlık da öyle.

Oh. Saygıyla elimi göğsüne koydum. "Şu haline bak Atalım. Bütün bu güzelliğini benden bu kadar uzun süre saklamayı nasıl başardın?"

Liam-Atalım-groans, bana doğru uzanıyor. Okşamalarımızla neredeyse çözülmek üzere olan örgüme dokunuyor ve saçlarımın parmaklarının arasından süzülmesine izin veriyor. "Kendime defalarca sana sahip olamayacağımı söyledim. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ne zamandır sana dokunmak istiyorum, Andrea?"

"Beni alabilirsin," diyorum hafifçe, nefesim kesilmiş gibi hissederek. "Sadece hepsini değil. Kontrolünü tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağız, tamam mı?" Parmaklarımı ağzının üzerinde gezdiriyorum, titreyen gölgelerin teninin üzerinde oynaşmasından büyüleniyorum. "Gerekirse liderliği sen al."

Parmağımın ucunu ısıırıyor. "Liderlik etmeni seviyorum."

Tanrım, dişleri tenimi sıyrırken külotumun ıslandığını duyabiliyorum. İsteksizce elimi ağzından geri çekiyorum ve avuçlarımın göğsünden aşağı kaymasına izin veriyorum. Her tarafına dokunup vücudunu keşfediyorum. Son yedi yıldır birbiri ardına boktan kalelerde saklanıp bizim kötü yemeklerimizi yiyen bir adam için tam bir buldozer gibi yapılı. Göğüs kasları güzellik abidesi, boynunun ve omuzlarının arkasındaki kaslar olan trapezler ise kalın ve belirgin. Tanrım, bu adamın her yerini yalamak istiyorum. Büyük bir kolunu sıkıyorum, ondan büyüleniyorum. "Kalelerde yediklerimizden sonra nasıl bu kadar kaslı kalabildin?"

Gülüyor, sesi soluksuz ve şaşkınlık dolu. "Her zaman senin yediğini yemiyorum, değil mi? Bazen gizlice çıkıp ava gidiyorum."

"Her neyse, yapmaya devam et." Ellerimi onun dalgalı karnında gezdiriyorum. Adamda ne bir gram yağ var, ne de bir ipucu. Sadece... mükemmel, eşofmanının önünü iten devasa kütüğe kadar. "Oh, merhaba." Elimi pantolonunun ön kısmında gezdirerek uzunluğunu ortaya çıkarıyorum.

Nefesi ciğerlerinden tıslayarak çıkıyor ve benden uzaklaşarak geriye doğru düşüyor.

Ben de elimi göğsüme götürerek biraz sendeliyorum. "İyi misin? Liam? Atalım?"

Tavana bakarak pantolonunu indiriyor. Bir elini yumruk yapıyor, sonra yavaşça açıyor. "Ben sadece... bunu beklemiyordum."

"Oraya dokunmamalı mıyım?"

Liam yavaşça doğruluyor, gözlerinde altın rengi bir ihtiyaç var. "Sana durmanı söylemeliyim ama yapamam."

Dudağımı ısıriyorum ve sonra ona gülümsüyorum. "Herhangi bir hareketi yapmadan önce sesleneceğim, bu nasıl? Elimi tekrar sikinin üzerine koyabilir miyim?" Sarsıntılı bir şekilde başını salladığında, onu dikkatlice kavriyorum, parmaklarımla çevresini sarıyorum - ya da sarmaya çalışıyorum. Adam şimdiye kadar dokunduğum herkesten daha kalın ve pantolonunun yumuşak kumaşından bile, kumaşın horozunun tepesinde yakalandığını hissedebiliyorum, sanki orada bir tür doku varmış gibi. "Dostum, bahse girerim seks dükkanını işleten o aptallar şimdi kendilerini aptal hissediyorlardır," diyorum, diğer elimi taşaklarını avuçlamak için aşağı kaydırırken büyülenmiş bir şekilde. "Etrafta senin gibi adamlar varken dildolara ya da çılgınca şeylere ihtiyaçları yok."

"Ben de insanlar gibi yapılı değil

miyim?" "İstiyorlar," diye mırıldandım.

Gülüyor ama boyunu tekrar sıkıtiğında bir baGka boğuk iniltiye dönüGüyor. "Ellerin, Andrea. Tohumuma dikkat et."

Ona boğucu bir bakış attım. "Aletinin başına mı bulaştı?"

Liam bir hırıltıyı daha bastırıyor. "Evet."

"O zaman sil de ağzımı oraya koyabileyim."

Nefes nefese kaldı ve pantolonunu indirerek sikini ortaya çıkardı. Hatırladığım kadar kalın ve muhteşemdi, başı koyu altın rengindeydi. Yüzeye sakız damlaları damlıyor ve bir buhar kıvrımı yükseliyor. Bu manzara karşısında ağzım sulanıyor, çünkü umutsuzca onun tadına bakmak istiyorum, ama tehlikeli olduğunu söylüyorsa, ona inanıyorum. Elini sikinin üzerinde gezdirerek oradaki nemi temizliyor, ancak çıkarılanın yerini daha fazlası aldığında hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "Bana açmışsın gibi bakıyorsun ve şimdi duramıyorum." Liam elini tekrar penis başının üzerinde gezdiriyor, sonra inliyor. "Bu işe yaramayacak."

"Prezervatif ister misin o zaman?" Çantama doğru ilerliyorum ve seks dükkanından aşırđığım küçük folyo paketleri arıyorum. Birkaç dakika karıştırdıktan sonra buluyorum ve şeritten küçük bir paket çekip ona uzatıyorum.

Liam bana meraklı bir bakış attı. "Bana bunun nasıl çalıştđğını tekrar anlatır mısın?"

Paketi dişlerimle yırtıp açıyorum, sonra lateks halkayı çekip çıkarıyorum ve ona sunuyorum. "Bunu boyundan aşağı yuvarla ve...."

İkimiz de onun sert, dikleşmiş sikine bakıyoruz. Devasa, başı kalın ve etli, geri kalanı ise o kadar kalın ki kavrayışım bile tam olarak etrafını saramıyor. Elimdeki prezervatif -ekstra büyük, hatta- bu iş için yeterli görünmüyor.

"Uh, belki de değil."

"İnsanlar aletlerini bunun içine sokmayı başarabiliyor mu?" Prezervatifi benden alıyor ve kaşlarını çatıyor, sonra açmaya çalışıyor. Hemen yırtıldı ve şimdi sperm öldürücü kayganlaştırıcı ile kaplı parmaklarına baktı.

"Evet, sanırım bu aptalca bir fikirdi. İnsan gibi yapılı değilsin." Çantamdan kirli bir tişört çıkardım ve ellerindeki kayganlaştırıcıyı sildim. "O lanet şeyin son kullanma tarihi geçmiş zaten."

"Süresi doldu mu?"

Başımı salladım. "Bu konuda endişelenme. Yeni bir fikrim var." Ve ona bir öpücük vermek için öne doğru eğildim.

Ağzı benimkine aç ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar dillerimiz alay ediyor.

"Yeni fikrin nedir?" Gözleri yine o seksi koyu altın renginde ve elinin sikinin üzerinde olduğunu fark ediyorum, sanki bana çarpımamasını sağlamaya çalışıyormuş gibi karnına doğru çekiyor. Gerçekten de dokunulamayacak kadar sıcak mı?

O beni durdurmadan uzanıp parmaklarımı sikinin başına sürüyorum ve menisinin ne kadar sıcak olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Parmaklarımı hemen kotuma siliyorum, ama işim bittikten sonra bile tepki olarak zonkluyorlar. İçime boşalamamasına şaşmamalı, bu çiftleşmemizden alacağımız zevki yok ederdi. "Siktir, haklısın, bu çok ateşli."

"Bu yüzden sana ateşlerimi vermeliyim," diyor bana, sesinde hayal kırıklığı var. "Seni incitmek istemiyorum."

Başımı sallıyorum. Geçici bir aksilik. Başka bir şeyler buluruz. Şimdilik sadece onunla seksi hissetmeye devam etmek istiyorum. Öne eğilip yüzüne tekrar dokunuyorum, sonra alt dudaklarını ısııyorum. "Sorun değil. Penetrasyon olmadan da pek çok şey yapabiliriz."

"Yapabilir miyiz?"

"Ah, evet." Ona, Fort Tulsa'da geçirdiğim zaman boyunca, bir erkeği içime boşalmadan boşaltmanın her türlü yolunu öğrendiğimi söylemedim. O boşaldığı ve ben de yaratıcı ve yeterince seksi olduğum sürece. Aletin kaleye ulaşmaması önemli değildi. O zamanlar bu bir gereklilikti. Şimdi ise Liam'a zevk vermek ve sonuna kadar gidemesek bile ondan ne kadar hoşlandığımı göstermek istiyorum. Yine de Liam'ın sesinin bu kadar ürkmüş çıkmasını beklemiyordum. "İnsanlar oldukça yaratıcı olabiliyor, biliyorsun."

"Bunu öğreniyorum," diye mırıldanıyor, bakışları beni bir bakışla yutuyor.

Elimi göğsünden aşağı kaydırıyorum, sikinden uzak durmaya dikkat ederek. "Hiç kendine dokunuyor musun Liam?"

Gözlerini kapatarak inliyor ve bedeni bilinçsizce benimkine doğru eğiliyor. "Seni düşünürken mi? Evet."

Oooh. Kalçalarımı sıkıyorum, çünkü bu görsel imge çok seksi. "Kendini okşarken bana ne yapıyorsun? Zihninde mi?"

Dudakları aralandığında büyüleniyorum ve dudağını sıyıran bir diş izi görüyorum. Eli sikinin üzerinde sıkılaşıyor ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi yumruğunu sikinin üzerinde gezdiriyor. Dudaklarımı yalayarak cevabını bekliyorum ve cevap hemen gelmeyince tişörtümü çıkarıyorum. Meme uçlarım sütyenimin ince kumaşından belli oluyor ve bir sonraki şey de o oluyor.

Tekrar inliyor, sikini okşuyor, bakışları göğüslerime yapışmış.

Dizlerimin üzerine oturuyorum, ona yakınım ama dokunacak kadar değil. Kalçalarımı hafifçe oynatarak ellerimi göğüslerimin üzerine koyuyorum ve meme uçlarımla oynuyorum, onları koparıyorum ve uçlarıyla oynuyorum. "Ağzın burada mıydı?"

Liam tıslayarak bir nefes daha veriyor ve sikini daha sert okşuyor. Sözlerim onu büyülüyor, bakışları ağzımla oynadığım meme uçları arasında gidip geliyor.

"Yoksa daha mı aşağıdaydı?" Mırıldanıyorum ve bir elimi pantolonumun bel bandına götürüyorum.

"Amcığın," diye geveliyor. "Pantolonunu çıkar ve bana göster. Ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum. Seni koklamak istiyorum."

"Olamaz," diye mırıldanıyorum, dudağımı seksi bir şekilde ısırıp bakışlarını yakalıyorum. "Belki de ne kadar ıslak olduğumu duymana izin vermeliyim." Kaşlarımı oynatıyorum ve sonra dizlerimin üzerine oturup kotumun düğmesini açıyorum. Bir elimi külotumun içine sokuyorum ve sonra parmaklarımı kıvrımlarımda gezdiriyorum. Banyonun sessizliğinde, bu hareket müstehcen bir şekilde gürültülü. İhtiyaçtan sıırılsıklam oluyorum ve bunu duyduğunda gözlerinin parlaması hoşuma gidiyor.

"Ben sikimi okşarken sen de kendini parmaklayacak mısın?" diye soruyor, gözleri altının en canlı tonunda.

"Onun gibi bir şey." Yine de arkamı döndüm ve kot pantolonla kaplı kıcımlı ona gösterdim.

Bana uzanıyor, parmakları hemen kalçalarımın arasındaki yarığa gidiyor ve aralarında kayıyor.

Bu dokunuşun bile ne kadar iyi hissettirdiğine hazırlıklı değilim. Bizi ayıran kotun körelttiği parmaklarının amımın derinliklerine gömüldüğünde hissettireceği kadar iyi olmayacağını biliyordum ama bu anın artan seksiliği beni ihtiyaçtan çıldırtıyor. Bir iniltiyle öne doğru eğildim ve yanağımı yere serilmiş battaniyeye bastırdım. Kıçım havada ve parmaklarımı sıcaklığımın derinliklerine batırırken kalçalarımı daha da açıyorum.

Liam bu manzara karşısında alçak sesle, vahşi bir hırıltı çıkarıyor. "*Benimki.*"

Kalçalarımı kavradığını ve beni geri çektiğini hissetmeden önce aldığım tek uyarı bu. Koca siki kot pantolonumun kotuna sürtünüyor, sonra sanki bir şekilde kumaşı yırtıp derinlere inebilecekmiş gibi göbeğime doğru ilerliyor. O bana doğru iterken inliyorum ve parmaklarım klitorisime kayıyor, çılgınca ovuşturuyor.

"Atalım," diye nefes alıyorum. "Tanrım, evet. Bana doğru it."

"Adımı söyle," diye hırılıyor, tamamen talepkar. "Tekrar söyle." Ve sonra bir kez daha bana doğru itiyor.

"Atalım!" Diye haykırıyorum ve sonra bana sürtünürken tekrar tekrar söylüyorum, horozunun her sert itişinde kot pantolonuma doğru itiyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en erotik şey ve beni özlemle doldururken bile şehvetten çıldırtıyor. Onu içimde derinlerde istiyorum, amım hiçbir şey için kenetlenip sıkılırken bu boş ağrıyı doldurmasını istiyorum.

Vahşi bir hırıltı çıkarıyor, sikinin başını göbeğime dayıyor ve sertçe itiyor. Islak ısı giysilerimi kavuruyor ve arka tarafımın her yerine geldiğini fark ettiğimde sarsılmama neden oluyor. Kot pantolon tenimi yakıyor, sadece nefesimi kesecek kadar, ama parmaklarım klitorisime karşı o kadar dikkatle çalışıyor ki umurumda bile değil. Kısa bir süre sonra kendi küçük çılgılımla boşalıyorum, o orgazmdan alabildiğim her zevki almak için sürtünüyorum ve sürtünüyorum. Kendime daha fazla dokunamadığımda, küçük bir inleme sesi çıkarıyorum ve sonra iç çekerek gözlerimi kapatıyorum.

Liam'ın elleri hâlâ kalçalarımın etrafında sıkıca kenetlenmiş durumda. Vücudu hala benimkine karşı titriyor ve geç de olsa onun sert uzunluğunun hala

sanki oraya aitmiş gibi kalçalarımın arasına bastırdı.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Liam? Atalım?"

Onu gördüğümde şok oldum. Normalde gözleri o canlı, lezzetli altın rengiyle doludur ama geriye dönüp baktığımda gölgelerin arasında onları göremiyorum. Neredeyse tamamen siyah olduklarını fark etmem bir anımı alıyor ve kalçalarıma gömülen eller beni sıkıca kavırıyor.

"Liam?" Tekrar söylüyorum, çünkü belki insan adını duymak onu bu durumdan kurtarabilir.

Dudakları ayrılıyor ve dişlerinin her zamankinden daha uzun göründüğünü görünce şaşırıyorum. Alt dudağına sürtünüyorlar ve sonra hızla geri çekiliyorlar. Bir saniye sonra gözlerine altın rengi akıyor ve gözlerini kırptırıyor-

Ve sonra benden uzaklaşıyor, volta atıyor. Elini alnına götürdü ve derin derin inledi.

"İyi misin?" Doğrulup soruyorum. Kot pantolonum sıcak ve onun serbest bırakmasıyla bana yapışıyor ve havada yoğun bir seks kokusu var.

Gülüyor ve başını iki yana sallıyor. "Peki."

LIAM

İnsanların bir sözü vardır: Ateşle oynamak.

Bunun aptalca bir ifade olduğunu düşünmüştüm ama Andrea'nın etrafında ne kadar uzun süre kalırsam o kadar akıllıca görünüyor. Ateşle oynamak mı? Kesinlikle öyle yapıyorum. Uyurken onu kendime yakın tuttuğumda ince bir çizgide kayıyorum. Ağzımı boynuna bastırdığımda, ona ateşimi verirken dişlerimi orada hayal ettiğimde bu çizgi daha da inceliyor.

Ben uyumuyorum. Yanımdaki dişiyi korumak için duyduğum gerçek ihtiyaç her geçen gün artıyor. O benim eşim mi yoksa sadece öyle olduğunu mu hayal ediyorum? Dişlerimi onun boğazına geçirmeyeceğimi, benim olduğunu iddia etmeyeceğimi ve her iki yarımı da kolayca geri kazanmayacağımı nereden bilebilirim?

Bunu bilmiyorum. Belki de tüm bunlar sadece kendime çektiğim acılardır... ama kendimi o atlayışı yapmaya ikna edemiyorum. Henüz değil.

Andrea'yı istiyorum. Onu çok istiyorum. Ama zihinsel duvarlarımı yıkarsam kendim olmayabilirim. Onu eşim olarak kabul etmek yerine, onu yok edebilirim.

Bu yüzden onu yakınımda tutuyorum ve hiçbir şey yapmıyorum ve o yakınımdayken geçen her gün kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissediyorum. Yapılacak en akıllıca şey onu Shreveport Kalesi'ne geri götürmek ve geride bırakmak olurdu. Asla geri dönmemek. Yaşayacak yeni bir yer, takınacak yeni bir isim bulmak ve kimsenin başka bir sessiz yabancıyı fark etmeyeceği gölgelerde gizlenmeye devam etmek.

Ama yapamıyorum. Andrea'nın yanından ayrılma düşüncesi bile beni parçalıyor.

Beni yok edene ya da ayrılmamı isteyene kadar onunla kalacağım. Başka seçeneğim yok.

LIAM

A Eski sokaklarda sıralanan arabalardan birinin bükülmüş metal gövdesinin arkasına saklanırken ndrea yanıma çömeliyor. Yanımda titrediğini hissedebiliyorum ama bunun korkudan mı yoksa öfkeden mi olduğunu bilmiyorum.

"Bu o mu?" diye soruyor, sesi alçak bir fısıltı. Silahı kollarında ve sanki kullanmak için fırsat kolluyormuş gibi parmaklarıyla işaret ediyor.

"Öyle," diyorum ve dışarı fırlayıp adamla yüzleşmek isterse diye elimi omzuna koyuyorum.

Restoranın dışındaki erkeğin kokusunu bulmak için bütün bir öğleden sonra iz sürdük. Bu sabah yağmur dindikten sonra erkenden yola çıktık ve Benny'nin kokusu ilerledikçe bu adaminkine karıştı. Korku kokusu yoktu, Andrea'ya söyledim ve yağmur bile Benny'nin kokusunun bu adaminkiyile eşit derecede eşleştiği gerçeğini gizleyemedi. Seyahat ederken yan yana yürüyorlardı, bu yüzden Benny isteyerek gitti. Sanki taşınmış gibi kokusu yerde kaybolmuyordu. Bu iyi, dedim Andrea'ya ve onun rahatlamış parlak gülümsemesini görmekten mutlu oldum.

Ancak erkeği bir tarlada siyah ve kahverengi dört ayaklı bir yaratıkla top atarken bulduğumuzda Andrea'nın tavrı değişti. Benny

silahını çıkardı ve sıkıca kavradı. Yanımda çömelirken, kaçıp erkeğe saldıracığından endişeleniyorum.

Adamın ölmesi umurumda değil ama kızın yaralanması umurumda. Ayrıca, ne yaptığını anlayamıyorum.

Adamı uzaktan izliyorum, sanki hareketlerini anlamama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kısarak bakıyorum. Siyah-kahverengi yaratığa gülüyor, ısıklık çalıyor ve parmaklarını şıklatıyor. Yaratık, ağzında parlak turuncu bir nesneyle ona doğru geri dönüyor. Bir tür saldırgan dikkat dağıtma taktiğiyle adamın önünde dans ediyor, sonra turuncu nesneyi yere bırakıyor. Adam bir şeyler söylüyor, turuncu nesneyi alıyor ve havaya fırlatıyor. Bir an için yaratığın dikkatini dağıtarak kaçmasını sağladığını düşünüyorum ve gerilip onu durdurmaya hazır oluyorum. Ama hareket etmiyor. Yaratık yakındaki tarladaki uzun otların arasından geçerken elleri kalçalarında bekliyor ve sonra nesneyi bir kez daha ona geri getiriyor.

Bunu birkaç kez yapıyorlar ve ben Andrea'ya bakıyorum. "Yaratığı fırlatırsa geri dönmeye devam edeceğini anlayamıyor mu?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor ve ağzı seğiriyor. "Bebeğim. Bu onun köpeği. Getir götür oynuyor."

"Bebeğim?" Kaşlarımı çatarak yankıladım. "Beni mi kastediyorsun?"

Yanakları kızarıyor ve yüzündeki renge rağmen bana cesur bir bakış atıyor. "Bu bir sevgi ifadesi. Sana gerçek adınla hitap edersem, büyük bir ereksiyon yaşarsın ve odaklanmamız gerekir. Tabii sana Liam dememi tercih etmezsen?"

Sevgi ifadesi mi? Bunu düşünerek homurdanıyorum. Liam isminden nefret ediyorum ama haksız da sayılmaz; eğer bana tam isimle hitap ederse, muhtemelen onu yere atıp dün gece yaptığımız gibi kot pantolonlu poposuna sürtünme ihtiyacı hissedeceğim. Bunu hatırlamak bile sikimin sertleşmesine neden oluyor, çünkü çok iyiydi.

Çok iyiydi. Ona söylemedim ama kontrolümü kaybetmeye çok yaklaştım. Bunun tekrar olmasına izin veremem - yaptığımız şey inanılmazdı, ama düzenli olarak olamaz. Parçalanan kalkanlarımı nasıl yeniden inşa edeceğimi ve zihnimi nasıl güçlendireceğimi bulana kadar olmaz.

"Bebeğim iyi," diye karar verdim. "Peki köpek nedir?"

"Bu bir yoldaş hayvan. İnsanlar onları Yarık'tan önce arkadaşlık için beslerdi. Yarık ortaya çıktığında, evcil hayvanların çoğu ortadan kayboldu. İnsanların bırakın bir hayvanı, kendilerini besleyecek yiyecekleri bile yoktu. Tekrar bir hayvan görmek güzel." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Çocukken bir köpeğim vardı. O da Yarık'tan sağ çıkamadı."

Bir köpek. Yaratık tekrar ileri atılıp turuncu şeyi bir kez daha geri getirirken onu düşünüyorum. Adam ve yaratığın neden bu tuhaf at-ve-geri getir oyununu oynayıp durduklarını merak ediyorum. Anlayamıyor mu?

"Benny buralarda mı?" Andrea bana doğru dönerek fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. "Kokusu yolun aşağısında devam ediyor. Adamınki de öyle ama burada olduğu belli." Yakındaki tarlada onu işaret ediyorum ve sonra diğer erkek insanları incelediğim gibi onu inceliyorum; zayıflıklarına ve silahlarına bakıyorum. Kalçasından sarkan deri bir kemeri var ve orada metal bir şey kılıflanmış. Bahse girerim bir silah. İnsan silahlarının tüm şekil ve boyutlarına aşina değilim, ama ateş püskürtenleri sevdiklerini biliyorum. Andrea'mın giydiği gibi kot pantolon ve kolsuz beyaz bir gömlek giyiyor. Kolları çıplak, kollarında aşağı yukarı siyah çizimler var. O da benim gibi bir beyzbol şapkası takıyor ama arkadan çıkan saçları koyu simsiyah ve boynuna doğru dalgalanıyor.

Benny gibi de kokmuyor. Bu beni endişelendiriyor, kardeşinin kokusu bu adamın yakınında bile değil.

"Ne yapmalıyız?" diye soruyor, bana bakarak.

Bir an tarladaki adamı düşünüyorum ve sonra yola bakıyorum. "Koku o tarafa doğru devam ediyor," diye belirtiyorum. "Ve o yönde bir sürü koku var, bazıları eski, bazıları daha yeni. Orada bir yerleşim yeri olabilir ve Benny de orada olabilir."

"Akıncılar," diye onaylıyor Andrea, ağzı memnuniyetsizlikle inceliyor. Turuncu oyuncağı tekrar fırlatan adama bakıyor ve tereddüt ediyor. "O zaman saldıralım mı? Yoksa bununla dost olmaya mı çalışalım?"

Bu konuda iki fikrim var. Eski Liam, son yedi uzun yıldır saklanmakta olan Liam, erkekle konuşmayı ve

kampları hakkında bilgi vermek. Kampa getirilmek için yaralanma veya hastalık numarası yapmak da bir başka olasılıktır.

Ama yanında şehvetli, güzel bir dişi olan Atalım? Çiftleşme kokusuyla kaplı olmayan bir dişi? Erkeğin boğazını parçalamak ve kampa zorla girmek istiyor.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, karar veremiyorum. İçgüdülerim mantığımla savaşıyor ve donup kalıyorum, sağlıklı düşünemiyorum. Andrea'nın bulunduğu yere bu kadar yakın olan bu erkeğin görüntüsünden hoşlanmıyorum. Gçaretimi taçımaması ve tohumumun kokusunun kot pantolonundan temizlenmiğ olması hoşuma gitmiyor. Benim kokumla kaplanmalı, insanların çok sevdikleri çiçek kokularını süründükleri gibi beni her tarafına sürünmeliydi.

"Tamam. Ben önden gideceğim," diye mırıldanıyor, dizimi okşuyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Alo?"

Adam gibi ben de donup kalıyorum. Sıcak karanlık düşüncelerime hücum ediyor ve içgüdülerim beni ele geçiriyor. Andrea'yı yakalayıp yere düşürmemek için önümdeki arabanın çerçevesine tutunuyorum ve diğer erkekten önce onu sahiplenmek için dişlerimi boğazına geçiriyorum. Erkek dönüp eli belindeki silaha giderken ve yanındaki köpek kuyruğunu sallayarak ileri atılırken onu sıkıca tutuyorum.

"Kim var orada?" diye sesleniyor adam ve Andrea öne çıkınca onu yakalamak istiyorum.

Ama bunu ona yapamam. O benim değil.

Andrea yolun karşısına geçip adama doğru ilerlerken yavaşça kaslarımı açıyor, düşüncelerime hücum eden öfkeyle savaşımaya çalışıyorum. Bir elini havaya kaldırmış, silahını indirmişti.

"Merhaba yabancı," diye sesleniyor parlak bir sesle. "Arkadaşım ve ben birini arıyoruz. Bize yardımcı olabilir misiniz?"

Adam önce bana, sonra Andrea'ya bakıyor ve Andrea'ya bakarken gözlerinin aklıktan titrediğini görebiliyorum. Uzun bacakları ve altın rengi saç örgüsüyle çok güzel bir kadın ve adam, kızın ileriye doğru adım atarken kalçalarının sallanışını fark ediyor.

Arabanın iskeletini ellerimle kavrarken inleyerek bükülüyorum.

Andrea duraksıyor ve endişeyle bana bakıyor. "İyi misin Liam?"

Başımı salladım. Adam ondan birkaç metre uzakta bekliyor. Elini bir süre daha silahının yanında gezdiriyor, sonra köpeği dişime doğru koşup heyecanla etrafında dönerken, kuyruğunu ileri geri sallarken elini bırakıyor.

Bana gülümsüyor ve sonra köpeği sevmek için dizlerinin üzerine çöküyor. "Merhaba, köpekçik! Şu haline bak! Ne güzel bir çocuk." Sesi doğal olmayan bir şekilde tatlı, hayvanla konuşurken coşkuyla fişkırıyor.

"Adı Scooter," diyor adam.

Andrea gülüyor, sesinde zevk var ve gözlerimin kıskançlıktan karardığını hissedebiliyorum. Hayır, Atalım, kendime hatırlatıyorum. Sakin ol. O senin eşin değil ve o da sadece başka bir insan. Onlar her yerdeler.

Ama... Ona baktığı için bunun boğazını koparmak istiyorum.

"Ne kadar vahşi bir isim," diye mırıldanıyor köpeğin kulaklarını okşarken, yüzünde geniş bir gülümseme.

Adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kıkırdıyor. "Evet, sanırım onun pek de bekçi köpeği olmadığı açık olmalı. Benim adım Gabe. Nerelisiniz?"

Ben sertçe öne doğru ilerlerken gülümsemesini ona doğru çeviriyor, güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerinden kaydırıyorum ki bu erkek ne kadar tuhaf olduklarını görmesin. "Ben Andi, bu da Liam. Shreveport Kalesi'nden geliyoruz ve kardeşim Benny'nin peşindeyiz. On dört yaşlarında. Onu gördünüz mü?"

Adam -Gabe- şaşırmış görünüyor. "Bu senin kardeşin mi? Bana yetim olduğunu söylemişti."

Andrea ayağa kalkıyor ve köpeği son bir kez okşuyor. "Yetim olmak üzereyim çünkü onu bulduğumda o küçük yalancı kışını öldüreceğim."

Gabe başını arkaya atıp gülüyor, Andrea'nın tepkisinden memnun olduğu belli. Andrea'ya takdir dolu bir bakış atıyor ve karnımdaki ateş kabarıyor, kıskançlık duygusu içime işliyor. Onun yanına doğru fırlıyorum,

Omuzlarına koruyucu bir kol koyarak. Bu adama dişlerimi göstermemek için kendimi zor tutuyorum çünkü deneyimlerimden biliyorum ki onlar beni görmeye alışana kadar dişlerimi gösteremem.

Ama erkek sadece bana doğru sırtıyor ve başını sallayarak onaylıyor. Dişime sahip çıktığımı görüyor.

Andrea bana bakıyor ama dikkati tekrar diğer adama yöneliyor. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. "Nerede o? O iyi mi?"

Adam bize sadece yarım bir gülümseme veriyor. "Eğer Benny'yi arıyorsanız, onu iki günle kaçırdınız demektir."

"İki gün mü?" Andrea haykırıyor ve bana doğru sarktığını hissedebiliyorum. Sıkıntıyla bana bakıyor. "Nasıl bu kadar geride kaldık?"

"Anladığım kadarıyla bir süredir onu kovalıyorsun?" Gabe diz çöküyor ve köpeği heyecanla kuyruk sallayarak onun yanına gidiyor. Bir elini hayvanın üzerine koyuyor ve bizi izlemeye devam ediyor. Bakışlarının birkaç kez bana doğru kaydığını fark ediyorum, temkinli. Andrea'ma karşı çok daha misafirperver, bu da korumacılığımın artmasına neden oluyor.

Ona sahip olamaz. Onu yakınımda tutarken parmaklarım gömleğinin kumaşında sıkışıyor.

Tepkimi onaylamak istercesine elini göğsüme koyup beni okşuyor. "Benny'nin hakkını vermeliyim, çok kararlı. Bize nereye gittiğini söyleyebilir misin?"

"Belki," der adam. "Ama söylediğiniz kişi olduğunuzu nereden bileceğim? Dışarıda bir sürü kötü insan bir çocuğu ele geçirmek için can atıyor."

"İşte bu yüzden onun peşindeyim," diyor öfkeyle, yumruklarını sıkarak.

Bu adama sinirlenmesi beni gizliden gizliye memnun ediyor. Rüzgâr yön değiştirip havada yeni bir koku yükseldiğinde onu rahatlatmak için harekete geçiyorum; bir ejderha. Dişi. Ve yakın.

Ben kaskatı kesilmişken Gabe bana bakıyor, gözleri kısılıyor. Gökyüzünü tarıyor ve sonra siyah bir çift tüp çıkararak gözlerine götürüyor ve içinden bakıyor. "Onu gördün mü?"

"Kimi gördün?"

"Bu bölgeye aşık bir ejderha var," diyor Gabe, hâlâ tüpleri gözlerine doğru itip gökyüzüne bakarak. "Buraya uğrayıp bir merhaba demesinin zamanı geldi. Ben buradaydım... şey, neden burada olduğumu boş ver. Eğer gelmek üzereyse kampa geri dönmeliyim. Bize katılabilir ve yemeğe oturabilirsiniz."

Andrea yüzünde belirsizlikle bana bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Yakınına eğildim, ağzım saçlarına değdi. Dudaklarım kulağını okşuyor ve bir anlığına onun kokusunda kayboluyorum. Sahiplenme ihtiyacı beni neredeyse yutuyor ve onu sıkıca kavıyorum. Kendimi dikkat etmeye zorluyorum. Ona sahip olma, onu kokumla kaplama ihtiyacı neredeyse ezici geliyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Dişi bir ejderha var. Yanılmıyor. Ama ben seni takip edeceğim."

Gabe bize sesleniyor, "Size söz veriyorum, kampımızda zarar görmeyeceksiniz. Sadece ben ve birkaç adam varız."

Bu bana uğursuz geliyor, ama Andrea örgüsünü savuruyor ve erkeğe meydan okuyan bir bakış atıyor. "Liam ve ben kendi başımızın çaresine bakabiliriz."

Onun vahşiliği gururunu kabartıyor. Bu erkeğe ondan korkmadığını söylemesine bayılıyorum. Bana tutunuyor ve kollarımda korunduğunu hissettiğini fark ediyorum ve kontrol altında tutmak için çok mücadele ettiğim drakoni tarafım da kabarıyor.

Eğer bir süre daha bu insanlarla kalacaksak, kendimi kontrol altına almam gerekiyor. Andrea'ya son bir kez daha sokulup dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Seni takip edeceğim."

Ve sonra onu serbest bırakıyorum. Yapmak zorundayım, yoksa görünürdeki her şeyi yok edeceğim.

ANDI

We eski şehir sokaklarında yürüyoruz, Liam yanımda, Gabe ve köpeği birkaç adım önümüzde. Daha önce Gabe'in önünde yaptığı sahiplenici gösteriye rağmen, yola çıktığımız anda aramıza biraz mesafe koyuyor. Elimde olmadan göz ucuyla onu izliyorum ve normalden biraz daha gergin olduğunu fark ediyorum ve kontrolünü kaybetmekle ilgili söylediklerini düşünüyorum. İçimden bir ses güneş gözlüklerinin ardında gözlerinin muhtemelen olması gerekenden daha koyu olduğunu söylüyor.

Bu yüzden onu rahat bırakıyorum.

Milyonlarca sorum olmasına rağmen Gabe ile de çok fazla konuşmamaya çalışıyorum. Yürürken onu inceliyorum. Koyu renk saçlı ve yakışıklı, alt çenesini kaplayan kısa bir sakalı ve kollarında aşağı yukarı dövmeleleri var. Oldukça güzel bir vücudu var ve uzun boylu ama Liam'la kıyaslanamaz bile. Sanırım onun etrafında olduktan sonra insan erkekleri için mahvoldum. Yine de temiz, arkadaş canlısı ve bir köpeği var. Yabancı olmasına rağmen Benny'nin neden bu adamla gittiğini anlayabiliyorum. En azından benim için yabancı. Kardeşimin bu adamla benim bilmediğim gizli bir arkadaşlığı mı var? Sormak istiyorum ama Liam gergin olduğu için Gabe'le hiç ilgilenmiyormuş gibi davranmamın en iyisi olacağını düşünüyorum.

Ben sadece onun gizemiyle ilgileniyorum, gerçekten. Bir erkek olarak mı? O kadar da değil.

"Çok uzak değil," diyor Gabe başka bir sokağa saparken. İleriye işaret ediyor ve ben de kale sakinleri için tanıdık bir manzara olan çok katlı eski bir otopark görüyorum. After'da otoparklar gökyüzüne karşı güvenlik sağlarken aynı zamanda alan ve göreceli özgürlük de verir, bu yüzden asla gerçekten yere inmeyen, sadece havaya girdiklerinde tepelerinde alevlenen ejderhalara karşı doğal sığınaklardır.

Ve sanki uzaktaki ejderha ruh halimi hissedebiliyormuş gibi, rüzgârla taşınan kan dondurucu bir çığlık atıyor. Derim diken diken oluyor ve korunmak için otomatik olarak Liam'a biraz daha yaklaşıyorum. Eli belime gidiyor ve orada kenetleniyor; ondan yayılan gerginliği ve vücut ısını neredeyse hissedebiliyorum.

Gabe dönüp bize bakıyor, sırtıyor. Eliyle gökyüzünü işaret ediyor. "Sanırım benden hoşlanıyor."

"Onun bir kadın olduğunu nereden biliyorsun?" Cahil numarası yaparak sordum. Rast ve Amy ortaya çıkana kadar düzenli olarak saldıran ejderhaların cinsiyetini hiç düşünmemiştim. Sonra daha sık ve daha vahşi saldıran küçük kırmızılardan dişi, büyük altınların ise erkek olduğunu öğrendim. Yine de bunun yaygın bir bilgi olmadığından oldukça eminim, bu yüzden uzaktaki kırmızı ejderhanın dişi olduğunu nasıl bildiğini merak ediyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece bir önsezi. Hadi ama. Her zamanki merhaba deme yöntemi birkaç kez böğürmek ve sonra öldürmek için saldırmak. Ejderha mezesi olmak istemiyorsak acele etsek iyi olur." Ve ileriye doğru koşmaya başlar, Scooter topuklarının ucunda, dili dışarıdadır.

Koşarken biraz topalladığını fark ediyorum, bir bacağını diğerinden daha çok tercih ediyor gibi görünüyor. İlginç. Liam'a bakıyorum ve sonra durumu zihinsel olarak değerlendirerek kendim ileri doğru koşuyorum. Bu bir pusuya benzemiyor, ama yine de bir pususu asla bir pususu gibi görünmez. Buraya kadar yoldan geçen bir ejderha tarafından kızartılmak için gelmedim zaten.

Otoparkın güvenliğine ulaşıyoruz ve Gabe yeraltına inen rampalardan birine yönelirken onu daha da içeriye kadar takip ediyoruz. Bunu yaptığımız anda tüm otopark sarsılıyor ve tepemizdeki ejderha avının kaçmasına kızmış gibi çılgınca kükrüyor.

Gabe sanki bu onu eğlendiriyormuş gibi sadece gülüyor. "Başka bir gün, hanımefendi," diye sesleniyor gökyüzüne.

Yürürken Liam'a biraz daha yaklaşıyorum ve elini kendi elime değdiriyorum. "İyi misin?" Fısıldıyorum.

"Çok fazla," diye mırıldanıyor ve sesinde bir gerginlik var. "Sadece odaklanmam gerekiyor." Bakışları mesafeli ve dalgınca kolunu kaşıyor.

Oh. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Aramızda biraz boşluk bırakıyorum ve elini bırakıyorum. "Eğer bu senin için çok fazlaysa, bana haber ver ve gidelim."

"Tepemizde bir ejderha varken olmaz," diyor Liam, sesi sert. "O gidene kadar burada sıkışıp kaldık. Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım." Ben cevap veremedenden uzanıp elimi tutuyor. "Sadece bir ricam var."

"Ne?"

"Ona dokunmayın." nmzde rampadan aşağı inen Gabe'e başıyla selam veriyor.

Ona neden dokunduğumu sormak dilimin ucunda. Başka bir insan ortaya çıktığı anda kendimi ona atacağımı mı sanıyor? Biraz alındım. "yle bir planım yok."

"İyi, çünkü eğer yapsaydın, onu öldürmek zorunda kalırdım."

Tuhaf şakasına gülüyorum ama Liam glmsemeyince bunun bir şaka olmadığını anlıyorum. Oh. Kahkahalarım çabucak snyor ve Liam'ı biraz daha rahat bırakıyorum. Adam için deli oluyorum ama şu anda onu gerektiği kadar iyi tanımadığımı fark ediyorum. İnsan gibi görünmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onun her zaman tamamen yabancı ve yabancı bir parçası olacak.

Ve bunalıcı sıcağa rağmen aniden üşüyen kollarımı ovuşturuyorum.

İleride eski bir metal varilin içinde bir ateş var, yeraltındaki tek ışık ve etrafındaki alanı turuncu renkte aydınlatıyor. Yanında oturan  adamı hayal meyal görebiliyorum ve içgüdüsel olarak tüfeğimi biraz daha yaklaştırıyorum.

"Benim," diye sesleniyor Gabe.

İçlerinden biri yavaşça ayağa kalkarak, "Tam zamanında patron," diye cevap veriyor. Sesinin cızırtısına bakılırsa yaşlı bir adam. "Kız arkadaşın eski numaralarına devam ediyor."

Gabe sadece gülüyor ve köpeği kuyruğunu sallayarak ilerliyor. Ateşe yaklaşırken onlara "Tuzaklarda bir şey yok," diyor. "Ama birkaç yeni arkadaş edindim." Liam ve bana doğru dönüyor. "İsimleriniz ne demiştiniz?"

"Ben Andi," diyorum ateşe biraz daha yaklaşılarak. Işığa yaklaştığımda, orada oturan üç adamın da yaşlı ve çelimsiz olduğunu görüyorum. Biri tekerlekli sandalyede, kısık gözlerle bizi izliyor; hemen yanında, kahverengi yüzlü, bembeyaz sakallı bir adam, ağırlığını bastonuna vermiş, çim sandalyesini ayarlıyor. Karşılarında ise uzun, dağınık sakallı, beyaz atlet ve şort giyen, biraz tatildeki Noel Baba'ya benzeyen ve diyet yapan bir konuşmacı var.

Bu adamların yanında silahıma ihtiyacım olmadığını fark ediyorum ve utanarak emniyeti açıyorum. Arkama bakıyorum, Liam kollarını kavuşturmuş, güneş gözlükleriyle gölgelerin arasında takılıyor. Biraz yasaklayıcı görünüyor ve ona şüpheli bakışlar attıklarını görebiliyorum.

"Bu benim erkek arkadaşım Liam," diyorum elimle onu göstererek. "Pek konuşkan biri değilse onu affetmelisin. After hepimizle dalga geçiyor, biliyorsun değil mi?"

Bastonlu olan başını sallıyor ve tekrar çim sandalyesine oturuyor. Oturduğu anda cılız bir kedinin hemen kucağına atladığını ve başını eline yasladığını görünce şaşırıyorum. Bir diğeri gölgelerin arasından çıkıp patilerini temizlemeye başlıyor ve ben de uzaklarda bir kedi gözünün parıltısını yakalıyorum. Başka evcil hayvanlar mı?

"Bunun nasıl olduğunu biliyoruz," diyor Noel Baba sakalını sıvazlayarak. "Ben Binbaşım. Kedileri olan Charlie ve bu da Lester." Önce tekerlekli sandalyedeki adamı, sonra da Gabe'i işaret ediyor. "Ve tabii ki sen de onunla tanıştın."

"O ve Scooter ikisi de."

Charlie sadece başını sallıyor ve kucağındaki kediye okşuyor. "Gelmiş geçmiş en kötü bekçi köpeği." Ama kıkırdıyor.

Ateşe biraz daha yaklaşıyorum, esintisiz ve boğucu bir yer olmasına rağmen ellerimi ısıtıyormuş gibi yapıyorum. Gabe bir çim sandalyeyi açıp Charlie'ninkinin yanına koyuyor, sonra iki tane daha bulup bana uzatıyor. "Buyurun."

Onları alıp birini Liam'a veriyorum.

Başını sallıyor, ağzı sertleşiyor ve bakışlarının tamamen bana odaklanmadığı izlenimine kapılıyorum. Tepesinde ejderha tekrar kükrüyor ve ben içten içe irkiliyorum. Bu onun için zor olmalı. Sandalyemi kurup diğerlerinin karşısına oturuyorum. Bunu yaptığım anda Liam aniden arkamda beliriyor, eli örgümü okşuyor, diğeri omzumda. Sanki diğerlerinin önünde beni sahipleniyor ve onların da bu hareketi gördüğünü fark ediyorum.

Liam'ın eline kısa bir süre dokunuyorum ve sonra adamlara gülümsüyorum. "Yani siz... göçebe misiniz?"

Bu kelime tam olarak uymuyor. Tanıdığım her göçebe sert ve kabaydı ve bir çikolata için kendi annesini bile satabilirdi. Çoğu suçlu ve tecavüzcüydü ve geldikleri her kaleden kovuldukları için diğer suçlular ve tecavüzcülerle bir arada kümeleniyorlardı. Bu yüzden After'da yabancılarla buluşmak çok tehlikeli. Seyahat edenler sadece kimsenin etrafta istemedikleridir.

Bu yüzden Benny için çok korkuyorum.

"Göçebeler mi?" Charlie dalgın bir şekilde kedisinin kulağını kaşıyor. "Kulağa çok fazla hareket ediyormuşuz gibi geliyor."

Tekerlekli sandalyedeki, Lester, homurdanıyor.

Major, "Son kaleden fikir ayrılığına düştüğümüzde ayrıldık diyelim," diyor.

Charlie gülüyor. "Bu, artık yaşlıları beslemek istemediklerini söylemenin güzel bir yolu."

Gabe'in ağzı yarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ama o diğerleri kadar eğlenmiyor. Scooter başını Gabe'in dizine koyuyor ve Gabe köpeğin ağzını okşuyor, yüz ifadesini okumak zor.

"Kaleler oldukça boktan yerler olabiliyor." Katılıyorum. Yaşlıları dışarı atmaları beni şaşırtmadı. Çok fazla yiyeceğin olmadığı bir yerde insanlar paylaşmamak için bahaneler aramaya başlar. Katkıda bulunamayanlardan kurtulmak istemelerini anlayabiliyorum. Bu doğru değil ama böyle olduğunu biliyorum. "Kendi başınızın çaresine bakıyor gibisiniz. Kaç kediniz var?"

"Altı," diyor Charlie gururla. "Bazıları saklanıyor gerçi." "Altı mı?" Şaşırdım. "Altı ve bir köpek mi?"

Binbaşı gururla başını sallıyor ve Gabe'in omzuna vurmak için uzanıyor. "Bu çocuk çok iyi bir avcı. Hepimizi besleyip mutlu edebiliyor."

"Yumuşak bir kalbim var, ne diyebilirim ki?" diye mırıldanıyor Gabe ama Major'a şefkatli bir bakış atıyor.

İçimden bir ses gerçekten istediğini söylüyor. "Kardeşimi arıyorum," diye yeniden başlıyorum.

"Bu konuya girmeden önce," diyor Gabe ve sandalyesinde öne doğru oturuyor. "Bence büyük silahları ortaya çıkarmalıyız."

"Şirket zamanı," diye bağılıyor Lester ellerini çırparak. "Bunu sevdim."

Kafam karışmış bir şekilde onlara bakıyorum ve Liam'ın elinin örgümde sıkılaştığını hissedebiliyorum. Bir şey mi kaçırıyorum?

Gabe ayağa kalkıyor ve ben otomatik olarak tekrar tüfeğimin kabzasına uzanıyorum. Etraflarına yığıldıkları çok sayıdaki eşya kutularından birini karıştırıyor ve ardından küçük, koyu renkli bir çanta çıkarıyor. "Tadaa. Kahve içmeyeli ne kadar oldu, Andi?"

Nefes nefese kaldım. "Ön kapıyı kapat!"

Liam hariç tüm erkekler kahkahalarla gülüyor. Aksine, onun eskisinden daha gergin olduğunu hissedebiliyorum.

"Kahve için biraz sıcak ama misafirler için saklıyoruz," diyor Gabe çantaya hayranlıkla bakarak. "Elimizde fazla yok, o yüzden uzun süre dayanmasını sağlamaya çalışıyoruz."

"Bir fincan isterim," diyorum ona, düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Kedilerden biri - tek gözü olan güzel bir kaplumbağa kabuğu - bacağıma yaklaşıyor ve

bana sürtünüyor, mrldanyor. Uzanp onu kucağma alıyorum ve Gabe eski bir tencereyi çıkarırken o da kucağma sarlıyor.

Bu düpedüz rahat. Eğer Liam bu kadar kat ve rahatsız olmasaydı, harika vakit geçiriyor olurdu. Ama Ŗu anda onun farkındayım ve onun için acı çekiyorum. Bunun zor olduğunu biliyorum. Kediye birkaç dakika sevdikten sonra tekrar yere bırakıyorum. "Bana Benny'den bahsedebilir misin?" Tekrar soruyorum.

Lester titreyen parmağıyla beni iŖaret ediyor. "Daha iki gün önce Ŗuraya oturdu ve kendisi bir fincan kahve iti."

Charlie baŖn sallayarak, "Scrappy ocuk," dedi. "Onu severdim."

BinbaŖ beni inceliyor. "Ona benziyorsun. DiŖ hariç tabii. Ama yüzün aynı."

Benny'nin diŖinden bahsedildiğinde kalbim heyecanla çarpıyor, sanki bu küçük ayrıntı onu daha da yakınlaŖtıryormuŖ gibi. "O nasıldı? İyi miydi?"

"Gerçekten yorgundu. Saatlerdir bisiklet sryormuŖ ama kn actıyormuŖ." Lester eğlenerek kkrdyor.

Bu neden vazgeçtiğini açıklıyor.

"Bize Fort Orleans'tan geldiğini söyledi," diye ekliyor Charlie. "Kz kardeŖi öldükten sonra onu kovduklarn söyledi."

Nefesim kesildi. "O yalancı küçük pislik!"

Hepsi gülüyor. Gabe, Scooter'ın kulaklarını karŖtırarak, "O ergen bir ocuk," diyor. "Ne beklediğinizden emin değilim."

"ok güzel bir kalede evi vardı! Biz Shreveport Kalesi'ndeniz ve burası diğerlerine benzemez. Orada herkes hoŖ karŖlanr. Kendimizi geldiğimiz gibi boktan kalelerden uzak bir sğnak olarak kurduk çünkü herkes yaŖayacak güvenli bir yere ve yiyecek sıcak bir Ŗeye sahip olmayı hak ediyor."

Sessizler ve bana inandıklarndan tam olarak emin değilim. Muhtemelen kulağa biraz peri masalı gibi geliyor. Elimi gözlerime götürüyorum, sinirli ve yorgun bir halde. "Benny'nin bu kadar mutsuz olduğunu bilmiyordum. Ta ki kalkıp gidene kadar. Yalnız olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü değildi."

Charlie kedisini biraz daha sevdi ve başını salladı. "Benny bizimle kalmak istedi. Bizimle takılmayı sevdiğini söyledi."

Bu beni biraz şaşırttı. Kalede yaşlı Steve dede var ve Benny ona hiç ilgi göstermedi.

"Daha çok köpeği severdi. Ve kedileri. Ve Gabe'i," diye karşı çıkıyor Major. "Herkes Gabe'i sever," diye katılıyor Lester.

Hayal kırıklığına bastırmaya çalışarak onlara bakıyorum. "Kalmasına izin vermediniz mi? Onu kovdunuz mu?"

Gabe gözlerini bana diyor. "Sana canavar gibi mi görünüyoruz?"

"After'da pek çok canavar gördüm," diyorum ona açık açık. "Her zaman canavar gibi görünmüyorlar."

Arkamda alçak, uğursuz bir ses başlıyor ve örgümdeki el sıkıştığında Liam olduğunu ve hırladığını fark ediyorum. Hay sikeyim. Ses o kadar alçak ki diğerlerinin henüz duyduğunu sanmıyorum ama kedilerden biri sıçrayarak uzaklaşıyor ve Scooter'ın kulakları dikiliyor. Elimi Liam'inkinin üzerine koyup parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve burada olduğumu hatırlatmak için onu sıkıyorum. Umarım sakinliğimin bir kısmı ona da geçer... ve sonra kendime sakin olmam gerektiğini hatırlatırım. Sakin.

Bu insanlar Liam'ın bir ejderha ve bildiklerinden çok daha tehlikeli olduğunun farkında değiller.

Ama Gabe tekrar konuşmaya başlıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sandalyesinde kambur duruyordu. "Ona buranın bir çocuğa göre bir yer olmadığını söyledik. Burası dördümüz için yeterince zor, ama başı belaya girerse, onu kurtarabileceğimizden emin değilim. Ve o ejderha sanki bir sonraki atıştırmağımıymışım gibi gözünü bana dikmişken?" Başını sallıyor. "Burada kalması mantıklı gelmedi. Biz de onu yolun yukarısındaki Adalet Kalesi'ne götürdük."

"Adalet Kalesi mi? Hiç duymadım." Hayal kırıklığına bastırıyorum. Bir yanım Benny'nin garaja dağılmış kutuların arkasından çıkacağını, saklanıp ablasını kandırmayı beklediğini umuyordu. Bunun yerine, devam etmek zorundayız ve bu av sonsuzmuş gibi hissettirmeye başlıyor.

"Fort Justice," diyor Gabe ve yaşı adamların yüzlerindeki ekşi ifadeyi kaçırmıyorum. "Bizi kovan yer. Orada çocuklara iyi davranıyorlar tabii. Bir sürü aile var. Benny de genç ve güçlü. Onu severler."

Protesto etmek istiyorum. Neden onu da kendilerini kovan aynı boktan kaleye götürsünler ki? Ama daha konuşmadan cevabımı biliyorum. Bir kale, bakıcı ve koruyucuya dönüşebilecek güçlü ve sağlıklı bir çocuğu kapı dışarı etmez. İstemedikleri yaşı ve zayıf olanlardır. Benny için durum farklı. Korkunç ama gerçek. "Yani orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii son iki gün içinde toparlanıp gitmediyse. Buradan yürüyerek sadece birkaç saat uzaklıkta. Onu oraya götürdüm," diyor Gabe yavaşça başını sallayarak. "En iyi yer gibi görünüyordu. Birkaç yıl önce Eureka Kalesi yıkılınca bir sürü aile dağıldı ve kurallar konusunda çok katılar ama onun yaşında bir sürü çocuk var. Orada iyi olacağını düşündüm. İstersen sabah yola çıkabiliriz. Zaten onlarla biraz ticaret yapmam gerekiyor."

Bir gecikme daha. Tamamen sessiz kaldığı için Liam'ın elini sıkıyorum ve neşeli görünmeye çalışıyorum. "Çok nazıksınız ama bize yolu tarif ederseniz, hemen yola koyuluruz."

"Tepemizde bir ejderha saldırırken mi?" Gabe başını sallar. "Üzgünüm ama bu kızı tanıyorum." Gökyüzünü işaret ediyor. "Sabaha kadar burada sıkışıp kalacaksın. Ayrıca Adalet Kalesi'ni de bulamazsın. Orası gizli ve yardım almadan bulmak neredeyse imkânsız."

"Yardımanın için minnettarım," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Bir bedeli var mı?" Herkesin bir bedeli vardır ve ben neye bulaştığımı bilmek istiyorum.

Gabe'in kaşları havaya kalktı. "Güzel teklif, ama fort pussy ile ilgilenmiyorum."

Nefesimi tutuyorum ama artık çok geç. Liam dudaklarında bir hırıltıyla ileri atıldı. Ayağa kalkmayı zar zor başarıyorum ve o da ayağa kalkmış olan Gabe'i yakalamadan önce onu engelliyorum.

"Liam!" Ellerimi göğsüne koydum. "Hey! Sakin ol. Bana bak." Elimi göğsüne vuruyorum. "Bana bak Liam. Bunu teklif etmediğimi biliyorsun. Kimse bana dokunmayacak, bebeğim." Ona paylaştıklarımızı hatırlatmaya çalışarak takma adını vurguluyorum.

Onu hiç bu kadar vahŖi grmemiŖtim. Sanki bastırılmıŖ fkmesini tutmaya alıŖıyormuŖ gibi tüm vücudu titriyor. Bir kez olsun gneŖ gözlüklerinin ve beyzbol Ŗapkasının gözlerini tamamen saklamamasını diliyorum, ne kadar koyu olduklarını bilmem gerekiyor. Yine de tahmin edebiliyorum.

"Bebeğim," diye tekrar fısıldıyorum. "Hadi ama. Bana odaklan. Derin nefes al."

BakıŖlarını bana doğru çeviriyor ve bir kolunu öfkeyle kaŖıyor. "Andrea." Kelime nefes nefese ve yarı boğuk bir Ŗekilde söyleniyor.

"Her Ŗey yolunda. Söz veriyorum. Kimse bana dokunmayacak."

"Bitirmeme izin verirsen," diye baŖlıyor Gabe ve aptal olduğu için suratına bir tokat atmak istiyorum. "Bunun bir bedeli olmadığını söyleyecektim. İhtiyacımız olan her Ŗeye sahibiz ve insanları kullanmayı sevmiyorum. Fazladan merminiz varsa birkaçını sizden alabilirim ama bunun dıŖında bir Ŗey istemiyoruz."

Liam ona doğru bakmıyor bile. Yumrukları iki yanında sıkılı bir Ŗekilde esniyor.

"Gördün mü?" Fısıldıyorum. "Her Ŗey yolunda." Ona titrek bir gülümseme veriyorum, kalbim zavallı ejderham için acıyor. GemiŖte hiç bu kadar gergin olmamıŖtı ve kendimi sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum. Ne de olsa pŖmek ve dokunmak konusunda ısrarcı olan benim. Onun kontrol eksikliği benim hatam olmalı.

Liam'ın baŖı hafifçe eğiliyor ve bana baktığını fark ediyorum. GneŖ gözlüklerinin yansımasında kendimi görebiliyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

"Sadece bu gece," diye mırıldanıyorum ona, kollarımı beline dolayarak. "Bu gece ve sonra yarın yola çıkacağız, tamam mı?"

"Eğer... biri sana dokunmaya alıŖırsa..." Sesi tamamen çakıllı, tamamen tehlikeli.

"Yapmayacaklar," diye söz veriyorum ona çabucak. Onu bırakıyorum ve arkamı dönüp diğerlerine bakıyorum. Yüzlerinde temkinli bir ifade var, az önceki açık samimiyet yok olmuŖ. Yüzlerindeki güvensizlik ve boyun eęmiŖlik -sanki kıyametlerine bakıyorlarmıŖ gibi- kalbimi kırıyor. "Bu gece mahremiyet içinde uyuyabileceğimiz bir yeriniz var mı?"

"Büyük garaj," diyor Gabe, etrafındaki açık alanı işaret ederek. "İstediğin yere gidebilirsin."

"Tamam." Daha fazlasını söylemeye ba lıyorum ama Liam'ın kolu belime dolanıyor ve yüzünü boynuma gömüp derin derin nefes alıyor ve devam edemeyecek kadar dikkatim dağılıyor. Yanağına dokunuyorum, bu dokunu lara ihtiyacı olduğundan endi eleniyorum... ve onu ne kadar çok ok arsam, onu o kadar çok uçuruma ittiğimden de o kadar endi eleniyorum.

Ama başka ne gibi se eneklerim var?

Liam'ın kolunu ok ayarak, "Kahve teklifini kabul edeceğim," diyorum. Parmaklarım dikenlerden birinin üzerinde geziniyor ve Gabe'in bakı larının bir an için orada kaldığını, ağzının d zle tiğini fark ediyorum.

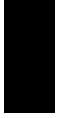
Ejderha bir kez daha tepemde kükrüyor ve tüm otopark onun öfkesinin şiddetiyle sarsılıyor gibi görünüyor. Uzaklardan yeni, taze duman kokusu alıyorum.

Bu hoş bir dikkat dağıtıcı. "Ejderhanın bütün gece saldıracağından emin misin? Bu normal değil."

Gabe'in g l mseme i gergin. "Sana söylemiştim. Çünkü benden ho lanıyor."

LIAM

kontrolü tamamen kaybetmem an meselesi.

Andrea'ya bu kadar yakın olmak, onun okşamalarını hissetmek, nefes almak

kokusunu duymak ama ona sahip olamamak? Bu bir işkence ve ancak bu kadar dayanabilirim. Yedi yıl boyunca zihinsel duvarlarımı yüksek tutma gücümle kendimle gurur duydum mu? Ben bir aptalım, çünkü şimdiye kadar hiç gerçekten sınanmadım.

Dişi drakoni tepemde kükrüyor, öfkesini ateş ve kabarcıklı hiddetle binaya boşaltıyor ve çok uzun zamandır ilk kez onun öfkesini anlıyorum. Erkek Andrea'nın ona hizmet etmesini önerdiğinde buna çok yaklaştım. Saatler sonra bunu düşünmek bile içimi kutsal olmayan bir öfkeyle dolduruyor.

İlk şaşkınlığımın ardından bir süre kendimi sakinleştirmeyi başardım. Andrea oturup yaşlılarla birlikte kötü kokulu kahveyi içerken, köpeği olan kişi - rakibim - beni uzaktan izliyordu. Diğerleri konuşurken ona ters ters baktım ve hoşnutsuzluğumu belli ettim. Onun hilelerinin farkında olmadığımı mı sanıyor? Benim kadınıma evine davet ediyor ve onu hediyelerle baştan çıkarıyor, hayvanlarını onun önünde sergiliyor ve onun yumuşak kalbine hitap ediyor? Ona yaşlılara ve küçük hayvanlara bakabildiğini göstererek iyi bir bakıcı olduğunu kanıtlıyor.

Hepsi onu benden uzaklaştırmak için bir oyun. Bunu biliyorum.

Eğer savaş formumda olsaydım, ona gözümü kırpmadan meydan okurdum. Boynu dişlerimin arasında açılana ve kanı yere dökölüne kadar onunla diş diş, pençeye pençe dövüşme düşüncesi... Bu düşünceyle içimde sıcak bir zevk dalgası kabarıyor.

Pençelerimin kırılmış olması dışında.

Ve artık savaş formunu alamam. Kendimi yok etmeden olmaz.

Bu yüzden yumruklarımı sıkarak sessizce oturmalı ve acı çekmeliyim. Andrea'ya sık sık dokunuyorum, kendime onun benim yanımda olduğunu hatırlatıyorum ve erkeğe kiminle birlikte olmayı seçtiğini gösteriyorum.

Bu benim için acımasız ve vahşi bir şey ve uzun zamandır üzerinde çalıştığım insanlığın tüm kalıntılarının bir rakibin karşısında parçalandığını hissediyorum. Andrea onun için iyi bir eş olurdu. Bunu biliyorum. Uzun boylu, güçlü, korkusuz ve çok güzel kokan bir amcığı var. Zeki ve sevgi dolu ve hiç şüphem yok ki ben onun yanında olmasaydım, bu erkek onun her yerinde olurdu, insan sözleri ve insan öpücükleriyle ona kur yapardı.

Ama ben Drakoni'yim ve onun üzerinde hak iddia ettim. Onu kendime alamamam önemli değil, gerçekten alamam. Onu benden almaya çalışan herkesi yok edeceğim, buna söz veriyorum.

"Liam? Bebeğim?"

Ateşe bakmaktan başımı kaldırıyorum. Andrea ayağa kalkmış, yüzünde yumuşak bir gülümseme var. "Hadi yatağa gidelim, olur mu?"

Hâlâ ateşin yanındaki sandalyelerinde oturan diğerlerine bakıyorum. Yaşlılar beni endişeyle izliyor ama Gabe'in yüzünde hiç korku yok. Gözleri kısık ve köpeğinin kulaklarını okşarken elleri sakin. Hiç korkusu yok ve bu bende onu yok etme, ona tam olarak neden korkması gerektiğini gösterme isteği uyandırıyor.

"Bebeğim?" Andrea tekrar sorar. "Yatak mı?"

Ona bir kez daha bakıyorum. Yüzündeki endişeyi görebiliyorum. Zorlandığımdan şüpheleniyor... sadece ne kadar zorlandığını bilmiyor.

Birden aklıma bir fikir geldi. Evet, yatağa gidebiliriz. Yatağa gidebiliriz... ve Andrea'yı kollarıma alıp yüzümü amına gömebilirim. Zevkten çığlık atana kadar onu yalayabilirim, diğerlerinin kulaklarını onun sevinciyle doldurabilirim. İhtiyaçtan sıırıslıkam olmuş amının kokusunu almalarını istiyorum. Ona sahip olanın Atalim olduğunu, sadece diliyle bile olsa ona binenin Atalim olduğunu anlamalarını istiyorum.

Onu kendime çekerek zevkle hırlıyorum. "Evet, yatak," diyorum, sözcükler dilime dolanıyor.

Tepkime şaşırmış görünüyor, ama kolu belime gidiyor ve diğerlerine gülümseyerek yumuşak iyi geceler mırıldanıyor ve kardeşini kaleden alabilmemiz için onu şafakta uyandırmalarını hatırlatıyor.

Şafak umurumda değil. Aklımda sadece karanlıkta geçireceğim birkaç saat ve ona kaç şekilde sahip olabileceğim var. Nefesim ciğerlerimden çekiliyor ve göğsümde ateşin yükseldiğini hissediyorum.

Hayır.

Hayır. Yapmamalıyım. Kontrolü kaybedemem. Andrea'nın bana ihtiyacı var. Bunun olmayacağına dair kendime söz verdim.

Andrea elimi tutup beni ateşten uzaklaştırırken gözlerimi kapatıyorum. Çantalarımızı alıyoruz -gözlerimin benimkini kapmasına gerek yok- ve ben düşüncelerimi kontrol etmek için savaşıırken onun bize özel bir yer bulmasına izin veriyorum. Zihnimde yanan alevleri engelleyen serin duvarlar hayal ediyorum. Huzuru ve akan suyu hayal ediyorum. Kontrolümü kaybedip başka bir kudurmuş canavara dönüşürken Andrea'nın üzgün yüzünü hayal ediyorum.

Cildim kaşınıyor.

Garajın arka tarafına gidiyoruz ve orada sanki biri çıkmaya çalışırken diğerine çarpmış gibi açılı bir şekilde bir araya getirilmiş birkaç araba var. Uygun bir duvar oluşturuyorlar, Andrea battaniyelerimizi açıp yatak yapıyor, ben de ayakta durup onu izliyorum, yumruklarımı sıkıp açarak biraz olsun kontrolümü geri kazanmaya çalışıyorum.

Yine de dönüp bana baktığı an, tüm bu kontrol bir kez daha kayboluyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp gömleğinin önünü tutuyorum. Onu öpüyorum, sertçe. Küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor, beni geri öpmeden önce elleri omuzlarıma çarpıyor ve bu benim için yeterli. Kot pantolonunun bel bandına doğru ilerliyorum, bağlayıcıları yırtıyorum. Parmaklarımı amına sokmak ve ellerimi onun sularıyla kaplamak istiyorum. Onu tatmin ettiğimi duymalarını istiyorum. İstiyorum-

"Hey, hey!" diye fısıldıyor, benden uzaklaşarak. Bakışları şok olmuş, ağzı hafifçe açık ve öpücüklerimden ıslanmıştı. "Hırlıyorsun!"

Duraklıyorum ve o anda güneş gözlüklerimi yüzümden çekip gözlerime bakıyor.

"Bebeğim," diyor başını hafifçe sallayarak. "Gözlerin-"

"Umurumda değil," diyorum sertçe, aşağı kayıyor ve yüzümü amına gömüyorum. Giysilerle kaplı olması umurumda değil, onu yalayacağım-

"Liam!" Avucunu alnıma koyuyor ve geriye doğru iterek şapkamı kafamdan düşürüyor. "Dur!"

Ona hırlıyorum, başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. Kendimi bölgesel hissediyorum ve başka bir rakibin bu kadar yakınımda olması ve onun sahipsiz olması beni çıldırtıyor. "Sen *benimsin*. Başka kimse sana dokunamaz. Eğer seni sahiplenemezsem, onun yerine seni kokumla kaplayacağım. Yumuşak teninde Atalim'in tohumunu taşıyacaksın ve-"

Beni tekrar itti, sertçe. "Ne oluyor lan?" Sesi alçak bir tıslamaya dönüşüyor ve aklıma diğerlerinin tartışmamızı duymasını istemediği geliyor. "Neden başka birinin bana dokunacağını düşünüyorsun?" Ben sustuğumda burun delikleri alevleniyor ve gözleri öfkeleniyor. "Teklif ettiğimi mi sanıyorsun?" Küçük yumruğu koluma iniyor, gücü gülünç. "Seni orospu çocuğu. Atla diyen birine bacaklarımı açmam ben. Artık değil-"

Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Onun gözlerinden akan yaşlar beni uyandırıyor. Ayağa kalkıp volta atarken, yumuşak ağlayışı ruhumu parçalıyor. "Andrea, lütfen... Özür dilerim."

Burnunu çekiyor, ağlamasına kızmış gibi yüzünü siliyor. "İhtiyacım olanı elde etmek için ne zaman küçük bir amcık sunmam gerektiğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Tonlarca

Bu konuda çok tecrübeliyim, çok teşekkür ederim. Ama bu insanlar? Sadece *iyi* davranıyorlar."

Ne demek istiyor, bu konuda tecrübesi mi var? Dizlerimin üzerine çöküyorum, önünde çömeliyorum ve bir elimi yere koyuyorum. Elimi çekmeyince uzanıp dizine dokunuyorum. "Bana ne demek istediğini söyle Andrea. Bilmek istiyorum."

"Bilmek mi istiyorsun?" Tekrar burnunu çekiyor, gözlerini hızla kırıştırıyor. "Tulsa Kalesi'nde kale bekçisiydim."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama ses tonundan kötü olduğunu tahmin edebiliyorum. Omuzları utançla kamburlaşıyor ve ben uzanıp parmak uçlarımı yanağına sürterek anılarının acısını dindirmek istiyorum.

"Bakın, Yarık vurduğunda babam hemen öldü. Annem birkaç ay daha yaşadı, beni ve Benny'yi Tulsa Kalesi'nde güvenli bir yere götürecektik kadar. Ama sonra o da öldü ve kendimizi geçindirmenin bir yolunu bulamadık. Ben de elimden ne geliyorsa yaptım, orada burada ufak tefek işler, çoğunlukla temizlik, yemek pişirme ya da çamaşır yıkama. Ve Grant adında bir çocukla tanıştım. Benim on dört yaşına karşılık o on altı yaşındaydı ve onun gelmiş geçmiş en seksi şey olduğunu düşünüyordum. Öpüşüp eğleniyorduk ve aptallık yapıyorduk. Birkaç ay sonra bekaretimi ona verdim ve onunla birlikte olmayı çok sevdim. Ama sonra, tabii ki, ayrıldık. Ve başka biriyle takılmaya başladım, çünkü eğlenceliydi ve bir kalede yapacak başka ne vardı, değil mi? Ondan sonra da başka biriyle takılmaya başladım. O da bir askerdi ve birlikte takılırken yakalandık. Arkadaşlarına da övünüyordu, görünüşe göre oyun oynadığım her türlü sapıkça şeyi uyduruyordu. Ve bir ünüm oldu. Eğer yatağa atlayacak bir kız istiyorsan, Andi Foster'la konuşacaktın." Sesi acılaşıyor. "Şöhretle ilgili en boktan şey, doğru olmasalar bile bu şekilde sonuçlanabilmeleridir. Burada aşık olduğumu sanıyordum ve takıldığım adam sadece aletini ıslattığını düşünüyordu. Sonra tabii ki yanında bir arkadaşını getirdi ve ben sürtüğüm Andi Foster olduğum için hayır dediğimde şok oldular. Beni tehdit ettiler, istediklerini yapmazsam pişman olacağımı söylediler. Ben de yaptım. Zor yoldan öğrendim ki, size sahip çıkacak kimse olmadığında, hayır diyemezsiniz. Hiçbir şeye."

Ortalık sessizleşiyor. Ejderha yine tepemde kükrüyor ama göğsümde kabaran öfkenin yanında bu hiçbir şey. Birdenbire kalelere karışmak istemedim. İnsanların arasına karışmak istemiyorum.

Her şeyi yakıp kül etmek istiyorum.

Andrea tekrar gözlerini ovuşturarak burnunu çekiyor. "Her neyse, Tulsa Kalesi'nden bu yüzden ayrıldım. Ve bu yüzden Shreveport Kalesi'nde seni kiminle gördüğüme dikkat ettim, çünkü tekrar ünlenmek istemedim, anlıyor musun?"

Uzanıp çenesini yukarı kaldırıyorum ve bana bakmaya zorluyorum. Zihnimdeki her şey çıldırıyor, düşüncelerim alev alev yanıyor ama bir şekilde sakin kalmayı başarıyorum. Toparlandım. "Sen bu dünyadaki tek iyi ve mükemmel şeysin, Andrea Foster. Seni seviyorum. Ve asla onların yaptığı gibi seni zorluyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum."

Başını hafifçe eğerek yanağını parmaklarıma sürtüyor. "Aslında zorlama değildi. Ben de kabul ettim ama-"

"Ama başka seçeneğin yoktu," diyorum nazikçe, her ne kadar kalbimde bir cinayet olsa da, bu kadar değerli birini elinden almayı düşünen tüm erkekler için bir cinayet. "Yüzünde ne kadar gülümseme olursa olsun, bu zorlamadır."

Gözleri yine yaşlarla doluyor ama elime bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim, Atalım."

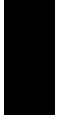
Onun tatlılığına layık değilim. Ama onu kendime çekiyorum, saçlarını okşuyorum, yanına kıvrılıyorum, kokusunu içime çekiyorum çünkü bu dünyada dolaşan tüm korkunç insan erkeklerini öldüremem.

O geçmişini geride bıraktı. Eğer bir geleceğim olacaksa, ben de aynısını yapmalıyım. Liam olmalıyım.

Yapmalıyım.

ANDI

önümdeki yıkılmış binaya bakıyordum. "Tamam, sen kazandın. Burayı tek başıma bulamazdım."

Bir tarafta Gabe sırtıyor ve Scooter'ı yanına çağırmak için elini kalçasına vuruyor. Köpek sanki burayı biliyormuş gibi heyecanla etrafta dolanıyor. Belki de biliyordur. Gabe bir zamanlar buradan geldiğini söylemişti.

İyi ki bizimle, çünkü burayı asla bulamazdım. Bu dahice.

Fort Justice'in "girişi" yarı yıkılmış, neredeyse yıkılmak üzere olan bir nakliye şirketi ofisinden başka bir şey değil. Görünüşe göre girişi bir noktada yangın yemiş, gerisini de yağmur ve hava halletmiş. Büyük, küçük bir süpermarket büyüklüğünde ve her zaman var olan fareler, sanki gitmemizi bekliyormuş gibi sokaktaki çöp yığınlarının arkasında koşturuyor. Dükkanın arkasında, çıkmaz bir sokakta gizlenmiş ve ölü araçlar ve ağaçlarla boğulmuş olan Fort Justice'in gerçek girişi, bir zamanlar nakliye şirketinin ön ofisine bağlı bir depolama birimi merkezidir. Eskiden insanların nakliye kamyonu kiraladıklarını ve eşyalarını aynı yerde saklama seçeneğine sahip olduklarını tahmin ediyorum, ancak coğrafya ve şimdi de enkaz sayesinde uzun sıraları göremiyorsunuz

depolama birimlerinin sokaktan. Orada olduklarını fark etmek için mekâna doğru yürümeniz gerekiyor.

Kalelere göre zekice. Bir grup depolama birimi en konforlu yerler olmayabilir, ancak metal çatı ve duvarlar sayesinde ejderhalardan ve inziva sayesinde göçebelerden korunursunuz.

Bu özel kalenin girişinin ardındaki yaratıcılığı takdir edip etmediğini görmek için Liam'a bakıyorum, ama o uzaklara bakıyor. Gözleri güneş gözlüğüyle gizlenmiş ve kasketi başının üzerinde düşük duruyor. Bugün hava kavurucu sıcak olmasına rağmen uzun kollu giyiyor ve kendi kendime bunun nedeninin Gabe'den ne kadar ejderhaya benzediğini saklamaya çalışması olduğunu söylüyorum.

Bazen bu katmanların aramıza bir koruma katmanı daha eklemek için olduğunu düşünüyorum. Yolculuk boyunca hiç konuşmadı, Gabe ve ben havadan sudan konuşurken hiç dikkat etmedi. Arada bir durup çömeliyor ya da boş gökyüzüne bakmak için duraklıyordu ve bu beni endişelendiriyordu.

Her geçen gün daha az Liam gibi, daha çok Vaan ve Rast gibi davranıyor.

Flörtümüzün onu mahvetmesinden endişeleniyorum.

Başka bir fare botumun üzerinden geçerek zihnimi şimdiki zamana geri sürüklüyor. Ürpererek bir kenara itiyorum. "Eğer kale burasıysa, ciddi bir fare sorunları var demektir."

"Kimin yok ki?" Gabe çekiştiriyor.

"Ben. Benim geldiğim yerde. Bizde yok. Bu saçmalıkla sadece hastalığa davetiye çıkarıyorsun." Başımı salladım. "Peki bu kale ne kadar büyük?" Yanmış dükkânın önüne yaklaşırken soruyorum. Kimse bizi karşılamaya gelmedi ama sanırım bu şaşırtıcı değil. Ön tarafta hiç nöbetçi olmaması beni biraz şaşırttı ama bu da "gizli kale" havasını bozabilirdi.

Öyle bile olsa.

"Yaklaşık otuz kişi mi?" Gabe omuz silkiyor. "Ben buraya geldiğimden beri birkaç kişi daha gitmiş olabilir. Dedğim gibi, kurallar konusunda biraz katılar. Anlıyorum, altlarından iki kale patladı ama onlar için üzülemiyorum."

"İki kale mi?" Merakla sordum. "Ciddi misin?" Mağazanın önüne doğru ilerlerken duraksıyorum, gelmiş geçmiş en sevimsiz insanlarla dolu bir kaleyle karşılaşmak üzere olup olmadığımızı merak ediyorum. Yine de onları suçlayamam. Eğer bu insanlar pislikse, küçük kardeşimi buraya gönderdiği için Gabe'e gerçekten kızmaya başlıyorum.

Başını sallayarak dükkânın önünü inceliyor. "Fort Eureka ve sonra New Fort." New Fort mu? "Hiç duymadım."

"Eureka'dan ayrılan ilk koldu. Oldukça hızlı bir şekilde lordluğa dönüştü ve kaledeki herkesten korumasını istiyorlarsa ondalık talep etti, bu yüzden birçok insan ayrıldı." Dükkânı işaret ediyor. "Onun yerine Adalet Kalesi'ni kurdular."

Ugh. Dışarıda pisliklerle dolu olmayan tek bir kale var mı? Doğru ya, Shreveport Kalesi... Ama oranın da yüzde doksan beşi kadın ve çocuk. Rakamlar. "Sanırım sen, Lester, Binbaşı ve Charlie, Fort Justice sizi kovduktan sonra New Fort'a geri dönmek istemediniz?"

Gabe bana iğrenmiş bir bakış atıyor. "Eğer hepsi aynıysa, şimdilik kalelere doydum."

Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim. Tulsa Kalesi'nden ayrıldığımda bir daha asla başka bir yerde bulunmayacağıma yemin etmişim... ta ki Gwen bizi yerleştirip Shreveport Kalesi'ni kurana kadar. "Bunu duydum." Ben de kıkırdadım.

Liam hırlamaya başlıyor, göğsünde o uğursuz gümbürtü yükseliyor.

Hay sikeyim. Hemen onun yanına gidip elini tutuyorum. Gabe benimle her konuştuğunda, Liam'ın kendini kaybedeceğinden endişeleniyorum. Kıskanç ve biraz da deli gibi davranıyor ama bunun onun suçu olmadığını biliyorum. Mücadele ediyor. Yine de ne yapacağımı bilemiyorum. Bu yüzden elini sıkıyorum ve hırıltısı dininceye ve bana bakana kadar sabırla onun yanında bekliyorum.

"Andrea," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim."

"Sorun yok. İçeri girebilecek misin? İçeride bir sürü insan olacak." Amy'nin Rast'ın etrafta çok fazla insan olduğunda kokulardan ve kokuların kendisini nasıl etkilediğinden dolayı zorlandığını söylediğini biliyorum.

Ejderha türünden. Belki Liam'ın dışarıda beklemesi gerekiyordur... ama bu fikrin asla uçmayacağını biliyorum. Beni Gabe ile bir saniye bile yalnız bırakmak istemeyecektir.

Başını sallıyor, hareketi net. "Burada kokular çok kötü değil, bu garip." Liam bir elini çenesinde gezdirip ağzını ovuşturuyor. "Tabii kokuya karşı bağışıklık kazanmıyorsam."

"Bu mümkün mü? Burada beklemek ister misin?"

Bana bakıyor, güneş gözlüğü ve şapkası sayesinde ifadesi okunamıyor. "Hayır. Senin yanından ayrılmayacağım."

"Emin misiniz? Zor olduğunu biliyorum-"

Ben daha bir şey söyleyemeden Liam bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Bir sonraki anda, ağzı benimkinin üzerinde, sert ve talepkâr ve beni öyle vahşi bir yoğunlukla öpüyor ki nefessiz ve sersemlemiş kalıyorum. Aynı hızla beni bırakıp omzumun üzerinden bakıyor ve bunu benden çok Gabe'in iyiliği için yaptığı izlenimine kapılıyorum.

Bu sinir bozucu, ama bugün gerçekten zor zamanlar geçirdiği için pas geçiyor. Liam'ın sahiplenici bir erkek arkadaş Liam olmasını, boş battaniyelere deli gibi bakan Liam olmasına tercih ederim. Bu yüzden elini tuttum ve onunla birlikte ilerledim.

Umarım Benny onun arkadaşıyla takılmamı garipsemez. Liam'a taptığını biliyorum.

Gabe bize sabırlı bir bakış atıyor, köpeği ayaklarının dibinde oturuyor. Scooter umursamaz görünüyor, dili dolaşıyor ama Gabe'in sabırsızlandığını hissediyorum. "İçeri girelim mi yoksa biraz daha zamana ihtiyacınız var mı?"

"Biz iyiyiz," diyorum sertçe, bir adım öne çıkarak. "Yerinizde olsam, Adalet Kalesi'ndeki arkadaşlarınıza, gizlenmiş olsalar bile muhafız ya da gözcü bulundurmanın iyi bir fikir olduğunu söyledim, anlıyor musunuz? Baskıncı olabiliriz. Kalenizin önünde gözcü bulundurmamak aptallık olur."

Kaşları çatılıyor ve eski, yanmış binanın önüne bakıyor. "Bu biraz garip, çünkü normalde öyle yaparlar."

Hislerim karıncalanıyor. Hepimiz sessizleşiyoruz ve kimse dükkâna adımını atmıyor. Gabe bile bir şey bekliyor gibi görünüyor.

"Kimseyi duymuyorum," diyorum usulca. "İnsanları duymamız gerekmez mi?" Shreveport Kalesi'nde bile çığlık atan ve oynayan çocuklar, çarpan kapılar ve yakın alanlarda yaşayan birkaç düzine insanın çıkardığı milyonlarca başka ses var.

Burası bir mezar kadar sessiz, tek ses rüzgârın saçlarımı karıştırması.

"Bundan hoşlanmadım," diyor Gabe ve eli silahına kayıyor.

Liam'ın elini bırakıyorum ve tüfeğimi kılıfından çıkarıp dolu olduğundan emin olmak için namlusunu kontrol ediyorum.

"Burada bekle," dedi Gabe bana.

"Siktir git," diye karşılık veriyorum, silahımı hazırlayarak. "Ben bir erkeğin onu kurtarmasını bekleyen küçük bir kız değilim. Eğer kardeşim oradaysa ve bir sorun varsa, ben içeri gireceğim."

"İyi o zaman." Dükkânın arkasından dolanıyor ve benim onu takip etmemi beklemiyor.

Peşinden gidiyorum ve Liam sormadan yanıma geliyor. *Burada bekle.* Gerçekten.

Binanın arka tarafına doğru ilerliyoruz ve tepesinde dikenli teller olan üç metre yüksekliğinde büyük bir tel örgü var. Kapalı ama kilitli olmayan bir kapı var. İçeride yalnız bir tavuk, depo bloklarının ara sokaklarından birinde dolaşıyor. Birçoğu dekore edilmiş ve spreylenmiş, bazıları açıkça konut olarak kullanılan sıra sıra birimleri görebiliyorum. En uçtaki bir tanesi ahır olarak kurulmuş gibi görünüyor ve bir ineğin arka tarafını görebiliyorum.

Ama hiç insan yok.

"Alo?" Gabe elini kapıya koyarak sesleniyor. Hiç zorlanmadan kapıyı açar ve içeri girer. "Mika? Jennifer? Simone? Bill?"

Cevap yok. Soğuk bir korku kapladı içimi. Kardeşim nerede? Daha da iyisi, herkes nerede?

Liam'a bakıyorum, hayal kırıklığım ve korkum taşmak üzere.

Yine de sakın. Liam yere diz çöküyor, elini toprağa koyuyor ve sonra parmaklarını burnuna götürerek kokuları içine çekiyor. "Burada yaşayan pek çok insan var," diye mırıldanıyor. "Ama hepsi gitti."

"Hepsi mi?"

"Kokuları en az bir günlük." Burun delikleri parlıyor ve yukarı bakıyor. "Bu geçitten geçtiler. Birçoğu, aynı anda."

"Benny'nin kokusunu alıyor musun?" Cevabından korksam da sormak zorundayım.

"Onlarla birlikte," diyor bana. Başını hafifçe eğiyor, sonra parmaklarını tekrar kokluyor. "Kokularının tuhaf bir tadı var."

"Garip derken ne demek istiyorsun?"

Liam başını sallar. "Bunu anlayamıyorum. Sadece... garip. Daha önce hiç böyle bir şey koklamamıştım."

Her şey olabilir. Liam insan değil ve bildiğimiz kadarıyla bir kokarca da bulmuş olabilirler. Kendime bunun bir şey olmadığını söylüyorum. Benny'nin iyi olduğunu ve endişelenmeme gerek olmadığını. Derin, çelik gibi bir nefes alıyorum ve sonra elimde silahımla kaleye giriyorum.

Liam'ın arkamdan gelmesi iç karartıcı. Daha deponun ilk "sokağından" aşağı inmeden burada kimsenin olmadığını söylüyor. Liam o kadar korumacı ki, en ufak bir tehlike olsa bile benim önden gitmeme asla izin vermezdi. Gerçekten hepsi gitmiş.

Ara sokakta yürürken hayal kırıklığımdan gözyaşlarımı tutamıyorum. Depo üniteleri sıra sıra mini garajlar gibi dizilmiş ve bir zamanlar insanlar kamyonlarını ya da arabalarını bu ara sokaklara park ederlerdi, böylece eşyalarını kiraladıkları depolara boşaltabilirlerdi. Şimdi sokak renkli tebeşir çizimleriyle kaplı ve kapılar eskiden olduğu gibi düz turuncu yerine spreyle boyanmış. Biz yürürken tavuklar etrafa saçılıyor ve ben de alt kısmında bir çekme halatı olan bir "eve" doğru ilerleyip onu kaldırıyorum. Depo ünitesi açılıyor ve birinin kendisi için yaptığı küçük, şirin bir yuva ortaya çıkıyor. Eski bir şilte ile bir yatak, kitaplarla dolu bir raf ve konserve ürünlerle dolu bir raf var. Henüz solmaya başlamamış taze toplanmış karahindibalarla dolu bir vazo bile var. Yatak hazır.

Ama burada kimse yok.

Hayal kırıklığı içinde Liam'a bakmak için arkamı dönüyorum. "Anlamıyorum. Tavuklarını ve yiyeceklerini mi bırakmışlar?"

"Ve inek," diye sesleniyor Gabe, bizimle tekrar buluşmak için koşarak. "Kalenin etrafında hızlıca bir tur attım ama burada kimse yok."

Bunu zaten anladığımızı ona söylemem. "Akıncılar mı?" diye sordum. "Göçebeler mi? Bir grup aile neden yerleşim yerlerini terk etsin ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Gabe, yüzü asılmış, ağzı düz bir çizgi halinde. "Bir sürü çocukları, aileleri vardı. Öylece kalkıp gitmezlerdi."

"Yağmacılar olamaz," diyor Liam ve sanki bu kadar konuşmak ona pahalıya mal oluyormuş gibi sesinde bir gerginlik var. "Burayı soymuş ve tavukları öldürmüş olmalılar."

Gabe homurdanıyor.

Haklı, farkındayım. Akıncılar hiçbir şey bırakmazlar, özellikle de konserve yiyecek. "O zaman esir değiller. Nereye gittiler?"

Scooter bacağına yaslanırken Gabe derin bir iç çekerek elini saçlarında gezdiriyor. "Biliyorsam ne olayım. Belki de suları bitmiştir ve gitmek zorunda kalmışlardır?"

"O zaman neden tavukları ve yiyecekleri almıyorsunuz?"

Başını sallıyor ve bana hiçbir cevabı olmadığını söylüyor. Benim de yok.

Ayaklarının dibinde kuyruğunu sallayan ve hiç de yardımcı olmayan köpeği işaret ediyorum. "İnsanları takip etmekte iyi midir?"

Gabe bana garip bir bakış attı. "Fark ettin mi bilmiyorum ama Scooter pek çok şeyde iyi değil. Beyni oldukça karışık. Onu bulduğumda kafasında kocaman bir çizme izi vardı. O zamandan beri doğru düzgün olduğunu sanmıyorum." Köpeğin kulaklarına dokunuyor, sanki onu rahatlatmak ister gibi.

Scooter sadece Gabe'e bakıyor, sanki cevap aramak yerine eğlenceli bir yürüyüş yapıyorlarmış gibi kuyruk sallıyor ve dilini sallıyor.

Tanrım. Yani o işe yaramaz, tıpkı bu gezinin geri kalanı gibi.

Bir zamanlar birinin evi olan birimden dışarı çıkıyorum ve Benny'nin burada olduğuna dair işaretler aramak için ara sokakta koşuyorum. Birimlerin sonuna kadar geldim ve kimseyi görmeyeceğimi bilsem de, bir not ya da mücadele izi bulma umuduyla açabildiğim her kapıyı açtım.

Lanet *bir şey*.

Herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey yok. Eğer Gabe burada bir yerleşim yeri olduğunu hiç söylememiş olsaydı, inekler, tavuklar, konserve yiyecekler ve terk edilmiş yataklar olmasaydı...

Dizlerimin üzerine çöküp çömeliyorum. Ağlayamıyorum bile. Sadece içim bomboş. Bomboş. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Bir el saçlarıma dokunuyor ve sonra Liam yanıma çömeliyor. "Andrea," diye mırıldanıyor, eli omzuma doğru kayıyor. "Buradaydılar. Gittiler. Bunun seni üzmesine izin verme. Sadece koku izlerini takip edeceğiz."

Alnımı ovuşturduktan sonra ayağa kalkıp silahımı kaldırıyorum. "Çok yorgunum. Bir çocuk nasıl bu kadar çabuk bu kadar uzağa gidebilir?"

Gerçi bunun cevabını biliyorum. Önümüzde bisikletle gidiyordu. Bu arada ben de geri gelmesini umarak kalede bekledim. Sonra da peşinden gelmek için acele etmedim, çünkü aptalca bir şekilde onun yürüyerek geleceğini düşünmüştüm ve Liam'la vakit geçirmeye can atıyordum. Benny'nin peşinden gitmek için gece boyunca yürümem gerekirken onu öpüyor ve onunla öpüşüyordum.

Ve bakın bu beni nereye getirdi; aklını kaçıracağı için karşılık veremeyecek bir adama aşık oluyorum, kardeşim ortalıkta yok ve Liam hâlâ aklını kaçırmanın eşiğinde.

Bu tam bir saçmalık.

Liam umutsuzluğumu hissederek ellerini omuzlarıma koydu. "Onu bulacağız, Andrea. Sana bir söz verdim."

Dudaklarımı yalıyorum, başımı sallıyorum ve sonra kendimi düşüncesizce onun kollarına atıyorum. Yüzümü göğsüne gömüp beni rahatlatmasına izin veriyorum. Onun büyük kollarını seviyorum.

Kolları beni sarıyor ve saçlarımı okşuyor, beni yatıştırmak için yumuşak sesler mırıldanıyor. Onun kollarında kendimi daha iyi hissediyorum.

Sonra onun son zamanlarda ne kadar zorlandığını hatırlıyorum ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyorum. Ne kadar bencilim? Onun elinden kurtuluyorum ve sanki bir görevdeymişim gibi uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. "Hadi koku izini tekrar bulalım," diyorum. "Sadece emin olmak için."

"Tabii ki." Liam hızlı geri çekilmem hakkında hiçbir şey söylemedi. Belki de en iyisinin bu olduğunu farkındadır.

Kollarımı kavuşturuyorum ve Liam yerleşkenin önüne doğru geri dönerken onu takip ediyorum. Ön çite doğru ilerliyor, kapıdan içeri adım atıyor ve sonra birkaç metre dışarı devam ediyor. "Şu taraftan," diyor, yeni bir yönü işaret ederek, yıkık binaların yanından geçip geldiğimiz yönün tersindeki yoldan aşağı iniyor.

"Kuzey," diye mırıldandım. "Tamam o zaman."

"Bu yol da ne?" Gabe arkamdan yaklaşarak soruyor ve neredeyse yerimden sıçramama neden oluyor.

Liam sessiz. Bana bakıyor, bekliyor.

"Oraya gittiler," diye cevap veriyorum, yüzümde temkinli bir ifade var. "Bu kaleyi kim geride bıraktıysa, grup olarak gittiler ve o yöne yöneldiler."

"İzlerini görebiliyor musun?" Gabe diz çöküp toprağı inceliyor. "Ben bir şey görmüyorum."

"Sadece bana güven."

Gabe ayağı kalkıyor ve silahının yine kılıfında olduğunu fark ediyorum. Kirli sakallarının çıktığı çenesini ovuşturuyor. "Kuzey, New Fort'un olduğu yer. Burada bir şey olmuş ve onlar da geri dönmüş olmalı. Olay bu olmalı."

"Yeni Kale mi? Harika. O zaman oraya gidiyoruz. Orada kim sorumluyorsa gidip kendimizi tanıtacağız." Kardeşimin bizi içine soktuğı bu aptalca küçük gezintinin bir durağı daha olacak ve sonra umarım işimiz bitecek.

Gabe başını sallıyor. "Ben de seninle gelmeliyim. Yabancıları pek sevmezler ve elinizi sıkmaktansa size bir kurşun sıkmayı tercih ederler."

Gabe'in bize eşlik etmek zorunda olmasından hoşlanmıyorum. O gerçekten iyi bir adam ve zarar vermek istediğini sanmıyorum... ama Liam zaten gergin ve Gabe etrafta ne kadar çok olursa Liam o kadar vahşileşiyor gibi görünüyor. Benny'nin izini sürmesi için ona ihtiyacımız olmadığını söylemem. Liam onun kokusunu tekrar aldığına göre, onları kolayca bulabiliriz. "Hayır, teşekkürler-"

"Kapıdan geçmenize izin vermezler," diye uyarıyor Gabe.

"Kapıdan geçmek istemiyorum," diyorum ona bıkkınlıkla. "Sadece kardeşimi istiyorum."

"Öyle bile olsa. Ben gidiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana Benny'ye daha önce yüzlerce kez attığım o koruyucu büyük kardeş en iyisini bilir bakışını atıyor.

Haklı olduğunu biliyorum ama bundan nefret ediyorum çünkü Liam'ı çıldırtıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde örgümü çekiştiriyorum ve yerleşkenin içine geri dönüyorum, etrafı tarıyorum ve Gabe'in bizimle gelmemesi için bahane olarak kullanabileceğim bir şey arıyorum. Onlara Adalet Kalesi'nden geldiğimizi söyleyebilecek bir tür eşya, bir sembol ya da mühür, birinin tanıyabileceği eski bir aile fotoğrafı... bir şey. Liam'ı koruyup Gabe'i göndermenin bir yolu olmalı.

Kardeşimi bulmaya çalışmak nasıl bu kadar karmaşık hale geldi? Yürürken hayal kırıklığı içinde alnımı ovuşturuyorum, şakaklarım zonkluyor. Benny'nin eve dönmesini istiyorum ki beni böyle korkuttuğu için ona biraz bağırabileyim... ve sonra saatlerce ona sarılabileyim. Yürürken, yerleşkenin arka tarafına doğru gidiyorum. Burada ikinci bir kapı ve yeşillik var. Oraya doğru çekiliyorum ve bu insanların yetiştirdiği sağlıklı sebze tarlasını görüyorum. Üzeri örtülmemiş ya da korunmuyor, ki bu bana aptalca geliyor, ama bitkiler kalın ve sağlıklı ve domatesleri parlak kırmızı, olgun meyvelerle kümelenmiş.

Neden bu kadar çok yiyeceği terk ettiklerini anlamıyorum. Mantıklı gelmiyor ve bunu anlamam gerekiyor. Neden burayı geride bırakıp başka bir kaleye gitmek için toplandıklarını anlamam gerekiyor. Domates sıralarının yanından geçiyorum ve salatalık, fasulye, havuç ve hatta birkaç kavun görüyorum. Vay canına. Kavun yemeyeli yıllar yıllar olmuştu ve sanki çekilmiş gibi onlara doğru ilerliyorum. Bir tanesini alıp Shreveport Kalesi'ne geri götürmek istiyorum, böylece tohumlarımız olabilir. Küçük bir tane, böylece

Başkalarının beklediği yiyecekleri yok etmek... Burada kimse yok. Yerde sürünen sarmaşıkların arasından yolumu bulup etrafa bakıyorum.

İşte o zaman onları görüyorum.

Graves.

Taze mezarlar.

Sadece bir değil, birkaç tane. Korku ve dehşetin karışımıyla öne doğru çekilerek ayağa kalkarken onları sayıyorum. Yedi mezar, hepsinin toprağı yeni dönmüş ve her birinin başında, ön tarafına aceleyle bir isim karalanmış küçük metal haçlar var.

Lütfen Benny'nin adı olma. Lütfen Benny'nin adı olma.

Teker teker, her bir mezar taşını okumak için kendimi zorluyorum. Jennifer Proust, otuz yedi yaşında. Rebecca Smith, kırk yaşında. Avery Graham, üç yaşında. Doug Graham, otuz bir yaşında. Melissa Graham, yirmi sekiz yaşında. Will Hamilton, elli yaşında. Brad Proust, on beş yaşında.

Sonuncusunda duruyorum, tekrar tekrar okurken kalbim küt küt atıyor.

Brad, Benny değil.

O benim kardeşim değil. Değil. Ama mezarların en yenisi olduğu açık ve içimden boğuk bir hıçkırık kaçıyor.

"Andrea." Liam yanımda, elleri üzerimde dolaşıyor. "Korkunun kokusunu alabiliyorum. Neymiş o?"

"Benny değil," diye burnumu çekerek idare ediyorum. "Ama bir an için öyle olduğunu düşündüm..."

"Şşşt," diye mırıldanıyor ve beni tekrar kendine çekiyor. Ve yine, zayıf bir aptal gibi, kendimi itmek yerine rahatlamak için kollarına gömülüyorum. Rahatlamak için ona gitmek o kadar doğru, o kadar otomatik geliyor ki. Yüzümü gömleğine bastırıyorum, sıcak kokusunu içime çekiyorum, kollarının beni sardığını hissediyorum. Kendime *bunun gerçek olduğunu* hatırlatıyorum. *Ne olursa olsun, Liam seninle ve her şey yoluna girecek.*

"Bu da ne böyle?" Gabe'in sert sesi sözümüzü kesiyor ve beni Liam'ın kollarındaki hayalimden geri çekiyor.

İsteksizce geri çekiliyorum ve Gabe'e mezarları işaret ediyorum. "Bunları ben buldum. Yeni görünüyorlar."

Yanında Scooter'la birlikte önlerinde çömelmiş, yüzünde inançsız bir ifadeyle isimleri okuyor. "Siktir. Jennifer mı? Will? Avery?" Bir elini bronzlaşmış yüzüne sürüyor ve ayağa kalktığında on yaş daha yaşlı görünüyor. "Daha iki hafta önce buradaydım. Onları gördüm. Jennifer'a merhaba dedim. Avery için bir oyuncak getirdim. Herkes iyi görünüyordu." Başını sallıyor. "Bunu anlamıyorum."

"Ben de, ama kardeşim New Fort'taysa, biz de oraya gidiyoruz." "Ben de gidiyorum," diyor Gabe hemen.

Liam'ın koluna dokunuyorum ve gerildiğini hissediyorum. "Yardıma ihtiyacımız yok, gerçekten. Geri dönebilirsin. Lester ve diğerlerinin seni beklediğini tahmin ediyorum."

Ama Gabe başını sallıyor. "Ne olursa olsun bu kalede arkadaşlarım vardı. Bu insanları tanıyordum. Cevaplara ihtiyacım var."

Onunla tartışmak istiyorum ama garip bir şekilde anlıyorum. Bir hafta içinde yedi kişi birden ölmez. Bir yerleşim yeri öylece kalkıp evlerini terk etmez ve tüm erzaklarını geride bırakmaz. Garip bir şeyler oluyor ve Benny için her geçen gün daha da endişeleniyorum. Gerçek şu ki, Liam'ı ne kadar rahatsız ederse etsin, Gabe'in bizimle gelmesini engelleyemem. "Eğer sen-"

Liam'ın eli kolumu sıkıyor ve vücudu gerginleşiyor.

Kelimelerim tükeniyor ve ne dediğimi unutuyorum. "Liam?" Tamamen ve tamamen hareketsiz kaldığında endişelenerek fısıldıyorum.

"Ejderha geliyor. Dişi olan." Liam bana doğru döndü, yüzü sert ve okunaksızdı. "Sığınak bulmalıyız."

"Emin misin?" diye soruyorum ve sonra kendimi aptal gibi hissediyorum. Tabii ki emin. Onun kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyor. "O gidene kadar burada kalacağız o zaman."

"Ne?" Gabe önümüze geçerek soruyor. Yüzünde bir inançsızlık ifadesi var ve Liam'la bana bakarken açıkça şüpheci. "Bir ejderha geliyor da ne demek? Nereden biliyorsun?"

"Güven bana, o biliyor."

Gabe'in bakışları Liam'a, güneş gözlüklerine ve şapkasına, altın tenine ve hafif uhrevi yüz hatlarına takılıyor. Gözleri kısılır. "Nesin sen?"

Liam dişlerini göstererek gülümsüyor. Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve altın rengi çizgili, karanlık, fırıl fırıl dönen gözlerini ortaya çıkarıyor.

Gabe geriye doğru sendeleyerek silahına uzandı.

Liam'ın boğazında bir hırıltı patlıyor, sanki kabul etmeye çok hazır olduğu sessiz bir meydan okuma varmış gibi.

"Hayır! Durun! İkiniz de durun!" Gabe onu vurmak gibi çılgınca bir fikre kapılmadan önce kollarımı iki yana açarak Liam'ın önüne geçiyorum. Bunun ejderhaları insan formundayken öldürüp öldürmediğini bilmiyorum ama işimi şansa bırakmayacağım. "O benimle, tamam mı?" Gabe'e söyledim. "O iyi bir adam. Önemli olan tek şey bu."

"Önemli olan tek şey bu değil," diye tükürüyor Gabe, eli silahının üzerinde geziniyor. Bakışları aramızda geziniyor ve temkinli olduğunu anlayabiliyorum. İçimden bir ses ikimizi de vurabileceğini ve bunun onu geceleri uyutmayacağını söylüyor. Sırf Lester ve diğerlerini güvende tutmak için bunu yapardı.

"Liam... farklı. Tamam mı? Ama o bizim tarafımızda ve endişelenmene gerek yok." Geri uzanıyorum ve Liam sanki beni sahipleniyormuş gibi koruyucu bir elini koluma doluyor.

"O ne ki onlarla konuşabiliyor?" Gabe tekrar sorar. "Neyin peşinde olduklarını nereden biliyor?" Bakışları Liam'a kayıyor. "Sen de onlardan birisin, değil mi?"

Liam sadece gülüyor ve beni kendine çekiyor. "Fark eder mi?"

LIAM

H

kanımda dolaşıyor.

Yüzümde vahşi bir sırıtış, içimde bir meydan okuma ile erkeğe bakıyorum.

Gözlerimle. Andrea'yı benden almaya çalışması, aramıza girmeye çalışması, onu tehdit etmesi için ona meydan okuyorum. Bana boğazını parçalamam için bir bahane ver, ben de yapacağım.

Erkeğin dişimi istediği çok açık. Andrea'yı yakından izliyor ve dikkat etmediğimi düşündüğünde ona hayran bakışlar atıyor. Bırakalım da onu benden almaya çalışsın. Yakında onun benim eşim olduğunu anlayacak-

Ama hayır.

Bunun farkına varmak yüzünüze bir tokat gibi iniyor.

Andrea benim eşim olamaz. Ona sahip çıkamam. Asla.

Geri çekilip onun peşinden gitmesine izin vermek benim için çok daha akıllıca olurdu. Yanında güçlü bir erkekle mutlu olmayı hak ediyor... ama ben bunu yapamam. Geri çekilemem. Başka bir adama gitmesine izin veremem çünkü ben her şeyim,

Ruhumdaki her şey kadınıma başka bir erkek tarafından dokunulduğu düşüncesiyle acı içinde kükrüyor.

Aramızdaki bu şey iyi değil. İkimiz için de sadece acıya neden olacak... ama ondan uzaklaşmam, onu insan Gabe'e teslim edemeyeceğim gibi.

Bu yüzden Andrea ile birlikte terk edilmiş kampın içinde yürürken onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Eski kokularla dolu, birçoğu tanımadığım garip bir tada sahip. Gerçi şu anda bu umurumda değil. Tek umursadığım şey, zihinsel duvarlarımı zorlayan kızıl dişi ortaya çıkıp bu yerleşime saldırmadan önce onu güvenli bir yere götürmek.

Andrea'ya "Barınak," dedim. "Güvenli olduğu sürece bir yer seç."

Başını sallayıp aceleyle kalenin duvarlarının içine giriyor ve ben onun bu kadar akli başında olmasına seviniyorum. İçinde itiraz ya da aptallık yok, oyalanmak yok. O bir hayatta kalan ve hayatta kalmak için ne yapılması gerektiğini bilen biri. Adımları hızlı ve beni şaşırtarak hemen ineğe doğru yöneliyor. "Hayvanlarının güvende olduğundan emin olmalıyız" diyor bana. Bunu söyleyen yumuşak bir kalp değil, pratik bir kalp. Bir inek birçok kişinin karnını doyurabilir, süt, tereyağı ve bir yerleşimin ihtiyacı olan her şeyi sağlayabilir. İnanılmaz derecede değerli.

Bu kadar duyarlı olmasından gurur duyuyorum. "Ben hallederim," diyorum ona. "Sen tavukları topla."

"Anladım!"

Ayrıldık ve ineğin ağılına doğru ilerledim, onu içeri soktum ve ejderhanın ona ulaşamaması için garip konutun kapısını kapattım. Hayvan sıcak kan ve iyi et gibi kokuyor ve bir an tereddüt ediyorum, drakoni tarafım baskın olmak için savaşıyor. Derim kaşınıyor ve sıcak kan fişkırmasının ağzımda nasıl güzel bir tat bırakacağını hayal ederek hayvana bakıyorum...

Hayır.

İnsan olmalıyım. Liam olmalıyım. Olmalıyım.

Lanet şeyin kapalı olduğundan emin olduktan sonra aceleyle geri çekiliyorum, tam zamanında Andrea'nın açık konutlardan birinde kaybolduğunu görüyorum, gıdaklayan bir tavuk

kolunun altına sıkıştırılmış. Dişi ejderhanın ağır kokusu gökyüzünden içeri dolmaya başladığında ona doğru koşuyorum. Dişi ejderha tepemden bir uyarı çığlığı atıyor ve ben de kendimi sığınağa atıp ilk ateş dalgası tepemize yağmadan bir saniye önce kapıyı kapatıyorum.

"İyi misin?" Andrea nefes nefese soruyor. İçerisi güneş ışığı olmadan karanlık ve gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Tavukların kokusunu alıyorum ve *pwuck pwuck* sesleri duvarlardan yansıyor. Eşimin kokusunu alıyorum....

Gabe ve hayvanının kokusunu alıyorum. Lanet olsun. Başka bir barınak bulamadı mı?

"Ben iyiyim," diyorum çabucak, sesim kısık.

"Mumumu getireyim," diyor Andrea ve çantasını karıştırdığını duyabiliyorum. Mumu çıkardığı anda kokusunu alıyorum ve bir saniye sonra çakmağından bir alev çıkarıyor ve küçük, turuncu bir ışık karanlığı aydınlatıyor. Tavukların -ve Gabe'in- kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve midemi bulandırıyor.

İnsan erkeğe bakıyorum, burada olmasına sinirleniyorum. "Bu kızıl neden seni takip ediyor?"

Şaşırmış görünüyor. "Beni takip ediyor da ne demek?"

"Kampınıza saldıran dişinin aynısı. Belli ki ağzında senin kokun var. Onun dikkatini çekmek için ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım." Bakışları daralıyor, şüpheli. "Neden yaptığımı düşünüyorsun?"

Suratsızlığını görmezden geliyorum. "O deli ama tüm bunların arasında bir şekilde seni hatırlıyor. Sen ne yaptın?" Bir yanımlı onu iğnelemekten hoşlanıyor ama bir yanımlı da gerçekten ama gerçekten bilmek istiyor. Bir şekilde dişi ejderha için kendini unutulmaz kılmayı başardı ve ne yaptığını bilmem gerekiyor ki belki Andrea dönüştüğümde beni unutmaz...

Andrea, "İkiniz de kesin artık," diye mırıldanıyor ama mumu bırakıp yanıma geliyor ve kollarını belime doluyor.

Onu kendime çekip sertçe öpüyorum, bu kez Gabe'in değil kendimin iyiliği için. Duyularımı onunla doldurmam gerekiyor. Kokusunun tenime ve burnuma sinmesini, tadının ağzımda olmasını, tenimi yavaşça kaşıyan diğer her şeyi kovmasını ve vahşileşip delireceğim günü kaçınılmaz kılmasını istiyorum.

Çünkü sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğim. Andrea'ya olan ihtiyacım tüm sağduyumu yok edecek. Ona sahip çıkmam, onu benim yapmam gerekecek.

Ve bunu yapmak için her şeyi riske atmam gerekecek.

Nefes nefese öpücüğüme karşılık veriyor ve sonra Gabe'e utangaç bir bakış atıyor.

O umurunda değil. Andrea'yı elinden tutup peşimden sürüklüyorum. "Sabah ayrılma vakti geldiğinde seni buluruz," diyorum Gabe'e. "Şimdilik mahremiyete ihtiyacımız var." Bağımlı kaldırıp kokuların arasından geçmeye, bu boğucu havasızlık yerine açık hava bulmaya çalışıyorum. Odanın arka tarafında hava biraz açılıyor. İki depoyu birleştirip büyük bir konut yapmak için metal duvara oyulmuş bir kapı var. Andrea'yı arkamdan yeni alana sürüklüyorum. Orada daha iyi, daha taze bir hava kokusu alıyorum ve onu o yöne doğru götürüyorum.

"Liam," diye fısıldıyor Andrea ve beni takip ederken bile ses tonundaki utancı duyabiliyorum. "Yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu düşünecek çünkü... bilirsin işte."

"Çünkü ne?" Kapıyı arkamızdan kapattım ve sonra bir kez daha karanlık oldu, mum Gabe'le birlikte geride kaldı. Yine de yatak kokusunu alabiliyorum ve onu o yöne doğru çekip kendimle birlikte aşağı indiriyorum. "Çiftleştığımızı düşünecek diye mi? Çiftleşiyoruz, çünkü amının tadına ihtiyacım var."

Nefesi kesildi. "Ne? Ama sen- sen dedin-"

Ne dediğimi biliyorum. Uyanık olduğum her an bununla yaşıyorum. Onun içine derinlemesine batmayı ve amının sikimin etrafında sıkıca kenetlendiğini hissetmeyi hayal ediyorum. Dişlerimin boğazında olduğunu, onu ateşimle doldurduğumu ve sonra onun lezzetli kokusunun benimkine dönüştüğünü hayal ediyorum. Onunla bir hayat hayal ediyorum. Onu asla bırakmak zorunda kalmamayı.

Ve bu gece, riske girmeye karar verdim. İnsanların dediği gibi, beklemeyi siktir et. Andrea hariç her şeyin canı cehenneme. Durumun kontrolünü elime alıyorum.

Onu öne doğru çekiyorum ve dizlerinin arkası yatağa çarparken bana yapışıyor. Bir şaşkınlık sesiyle geriye doğru yuvarlanıyor ve sonra ben onun üzerindeyim, pantolonunu çekerken ellerim ihtiyaçtan öfkeleniyor. Hiç vakit kaybetmeden çıtçıtlarını çözüp kalçalarından aşağı itiyorum.

Andrea'nın nefesi kesiliyor ve dokunuşumdaki açlık karşısında şok olduğunu söyleyebiliyorum... ve aynı zamanda tahrik oluyor. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyor ve bu onun amının parfümlü kokusuyla dolmasına neden oluyor. Derin derin inliyorum ve kot pantolonunu ayak bileklerine takılıp botlarına yapışana kadar bacaklarından aşağı itiyorum. Bu önemli değil, bana kalırsa yeterince çıplak. Bir elimle külotunun ince kumaşını kavırıyorum ve yırtıyorum.

"Hey!" diye itiraz ediyor. "Onlara ihtiyacım var-"

"İstemiyorsun," diye törpüledim. "Her yerde senin amının kokusunu istiyorum. Her yerimde. Başkaları seni sahiplendiğimi bilsin diye üzerimde taşımak istiyorum."

Nefesini içine çekiyor. "Tanrım, Liam. Atalım."

Adımı söylediğinde inliyorum. Benim için adımı, gerçek adımı onun güzel dudaklarında duymaktan daha büyük bir zevk yok. Kalçalarını ayırıyorum, sıcak kokusunu içime çekiyorum ve sonra dilimi amının üzerinde gezdiriyorum. Tadını alıyorum ve onun tadı dilimde patlıyor, sıcak, tatlı ve o kadar ihtiyaç dolu ki, sikim pantolonumun içinde dalgalanıyor, tamamen doluyor ve ağrıyor.

"Ah, Andrea'm," diyorum, ama kendi ihtiyacımla çıldırmamak için kendimi zor tutuyorum. Damarlarımda bir Giddet oluyor -ona karGı değil, asla değil- ama içimdeki öfkenin bir çıkıGa ihtiyacı var. Bir yere gitmesi gerekiyor. Bu yüzden onu daha yakına çekiyorum ve karnına doğru ilerliyorum, tişörtünü yolumdan çekip karnını öpüyorum, sonra ağzına doğru ilerliyorum. Ağzına sahip çıkıyorum, çıkardığı irkilmiş sesin tadını çıkarıyorum ve sonra elim uyluklarının arasına geri dönüp kaygan kıvrımlarını okşadığında inlemesini seviyorum. İnsan gibi davranmanın iyi bir tarafı var

-Pençelerim körelmiş durumda ve bu da ona özgürce dokunabileceğim, derisinin yumuşak yapraklarını keşfedebileceğim ve ona zarar verdiğim için

endişelenmeme gerek kalmayacağı anlamına geliyor.

"Liam," diye inliyor ağızıma karşı, kalçaları arayan parmaklarıma doğru eğiliyor. "Ama... belki de yapmamalıyız... bizi duyacak..."

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum, sonra dilimin bir hareketiyle ısırtığı yatıştırıyorum. "Onun duymasını istemiyor musun? Çünkü ben istiyorum."

Yumuşak, küçük bir inilti çıkarıyor ve parmaklarım amının üzerinde dans ederek kıvrımlarının arasında yuvalanmış küçük yumruyu arıyor. Onu buluyorum ve inliyor, sesi yükseliyor ve sonra ağızını kapatıyor, sanki tüm kontrol duygusunu kaybetmeyeceğine ve çılgılık atmaya başlamayacağına güvenmiyormuş gibi.

İstedığimin tam olarak bu olduğunun farkında değil; dişimin, eşimin, bölgemdeki diğer erkeğin onun benim tarafımdan sahiplenildiğini bilmesini istiyorum. Ona vurduğumu, ona zevk verdiğimi, bedenini benim olarak sahiplendiğimi duymasını istiyorum. Onun yakınlığı, ona sahip çıkmaya cüret ettiği düğünce bile beni çılgına çeviriyor ve bunun acısını Andrea'nın tatlı amından çıkaracağım.

"Bunu mu istiyorsun?" Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirip onunla alay ederken nefesi kesiliyor. "Tanrım, Atalım... Neden?"

"Çünkü bunu duymaya ihtiyacı var," diyorum ve başka bir derin, yoğun öpücükle ağızını tekrar benimki olarak sahipleniyorum. Dudaklarımı onunkilerden ayırdığımda, "Seni aldığımı duyması gerekiyor, böylece sana sahip olma şansı olmadığını anlayacak" diye ekliyorum.

Andrea bana tutunarak, "Onu istemiyorum," diyor. Elleri omuzlarımda, göğsümde geziniyor, sanki önce nereye dokunacağına karar verememiş gibi. "Senden başka kimseyi istemiyorum Atalım. Sadece kendini kaybetmeni istemiyorum-"

Onu susturmak için tekrar öpüyorum. Endişelendiğini biliyorum ama içimdeki canavar daha fazla susturulamayacak. Ona ihtiyacım var ve bunu riske atacağım çünkü kendimi bir süre daha kontrol edebilirim. Ama ona bakmaya devam ederse bunu yapamayacağım. Sırf Andrea'ya dokunabileceğini *hayal* etmeye cüret ettiği için, gerekirse onu kesik pençelerimle öldüreceğim.

Ben de başparmağımı klitorisine doğru hareket ettirerek ve parmaklarımı kalçalarının arasından daha derinlere, kaygan, sıcak ve güzel olan göbeğine doğru kaydırarak zevkini daha da artırıyorum. Bir parmağımı içine sokup ittirdiğimde ağızıma karşı inliyor. Amcığı inanılmaz derecede sıkı ve içine

ittiğimde parmağımı emiyor gibi görünmesine bayılıyorum.

Yarağımı içinde böyle tutacak, diye düşünüyorum derin, acılı bir tatminle. Islak kılıfıyla beni o kadar sıkı kavrayacak ki bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Boğazımdan sert bir hırıltı kopuyor ve ağzını ısıırıyorum, sonra elime karşı yükselirken çenesine hızlı, talepkar öpücükler bastırıyorum. "Amin benim için hazır," diye mırıldanıyorum ona. "Parmağımın içinde ne kadar iyi hissettirdiğine bak. O kadar ıslaksın ki, daha fazlası için fazlasıyla hazırsın. Daha fazlasını istiyor musun Andrea'm?"

Bana karşı inliyor, sesi tatlı ve sonra başını sallıyor. Bunu yaparken burnu benimkine sürtünüyor ve sonra keskin bir çığlık atıyor, ikinci bir parmağımı ilkiyle eşleştirip tekrar içine pompaladığımda parmakları gömleğimi kazıyor.

"Benim aletim bundan daha büyük," diye uyarıyorum onu. "Çok daha büyük. Ama beni alabileceksin, değil mi? O kadar ıslak ve sulusun ki içine doğru kayacağım."

"Yapamazsın," diye inliyor.

Bu sadece tüylerimi diken diken ediyor. "Yapamaz mıyım? Eşime sahip çıkamaz mıyım?" Parmaklarımla tekrar içine giriyorum, sanki benim sikimmiş gibi itiyorum ve inliyor, sesi yüksek ve muhtaç.

"Sana zarar vermeyeceğim, tatlı Andrea," diye mırıldanıyorum ve elim amcığından ayrıldığında, sanki oradaki hissimi çoktan özlemiğ gibi bir protesto iniltisi çıkarıyor. "Ama sana sahip çıkacağım."

Ve böylece doğrulup onu ters çeviriyorum, sonra da kalçalarını havaya kalkana kadar çekiyorum. İnliyor ve karanlıkta parmakları battaniyeye gömölüyor ama dizlerini biraz daha açarak bana hazırlanıyor.

Botlarımı tekmeleyip çıkarıyorum, sonra pantolonumu indiriyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Çıplak olduğumda hava tenime iyi geliyor. Doğru hissettiriyor. Sanki yeniden olmam gereken şeye dönüşüyorum. Ve tam önümde? Tatlı kıcı sanki bir müsabakayı kaybetmiş de onu korumamı istiyormuş gibi havadaydı. Benim güzel Andrea'm. İlerliyorum, ona doğru çekiliyorum ve yüzümü çıplak yanlarından birine sürterek yuvarlak etini ısıırıyorum.

Tekrar inliyor ve tahrik kokusu bir kez daha sıcak bir şekilde amına doluyor. "Atalım," diye fısıldıyor ve adımın dudaklarındaki sesine bayılıyorum.

"İçine girdiğimde bunu söyleyeceksin," diyorum ona, kaygan amının cazibesine karşı koyamayarak. Dilimi kıvrımlarına daldırıyorum, çekirdeğinin girişinde alay ediyorum ve o çığlık atıyor. "Adımı söylemene bayılıyorum," diyorum ona, her geçen dakika daha da yabancı gelen insan sözcüklerini neredeyse hırlayarak. "Ama bunu en çok içindeyken seveceğim."

"Eğer eminsen," diye pantolonunu indiriyor ve dilimle onun çekirdeğinin sıcak kuyusuna girdiğimde, horozumla yapmak istediğim gibi onunla ona ittiğimde kelimeleri ölüyor. "Oh Tanrım. Oh, sık beni, bu çok iyi."

Çıkardığı seslere bayılıyorum. İçimdeki aç, öfkeli canavarı besliyor ve bana karşı kıvrana, kalçaları avuçlarımda titreyene, tadı dilimde ve dudaklarımda olana kadar amını okşuyorum. Hepsini içemem, kendime hatırlatıyorum. Sikim için ıslak ve kaygan olmalı, çünkü o küçük ve dar, ben ise büyük ve zonkluyorum. Bu yüzden kendimi geri çekilmeye, dil yerine parmaklarımla amcığıyla oynamaya, klitorisini fırçalamaya ve sonra bir kez daha ıslanana kadar bir parmak ucuyla çekirdeğinin girişini izlemeye zorluyorum. Ne kadar ıslandığını hissetmek ağzımı sulandırıyor ama sikimi sadece ağzımla değil, tatlılığıyla da kaplaması gerekiyor.

"Beni içinde istediğini söyle Andrea," diye talep ediyorum. İçimdeki drakoni, onun üzerindeki hakimiyetimi kabul etmesini, bir tür meydan okumayı kaybettiğini ve onu fethedecek olan galibe boyun eğmesi gerektiğini istiyor. "Bana seni kazandığımı söyle."

"Ben seninim," diye nefes alıyor. "Eğer kontrolünü kaybetmeden beni alabileceğini düşünüyorsan, tamamen seninim."

Kontrolün artık bir önemi yok.

Onu sahiplenmekten, onu benim olarak işaretlemekten başka

hiçbir şeyin önemi yok. Sadece benim.

Elimi sikimin üzerinde gezdiriyorum ve başının ön spermle kayganlaştığını görüyorum. Buna izin veremem, onu yakar. Onu siliyorum ve kendimi biraz sakinleşene kadar beklemeye zorluyorum, elim onun yuvarlak kıkında. Biraz daha kontrollü olmayı başarıyorum ve

Sikimin başını sildiğimde ve temiz çıktığında, onu alabileceğimi biliyorum... şimdilik. Kalçalarımı onunkilere doğru yerleştiriyorum, sikim amının kaygan kıvrımları boyunca kayıyor ve özüyle ıslanıyor. Bana doğru eğilerek inliyor.

"Tanrım, Liam-Atalim-çok iyi hissediyorsun." Ona doğru sallandığımda küçük bir çığlık daha atıyor ve bu beni ağlatıyor.

Daha fazla bekleyemedim. Sikimin başını göbeğinin girişine yerleştiriyorum ve o kadar ıslak ve hazır ki içine giriyorum. Beklemek yok, alay etmek yok, sadece hızlı bir hareket ve kabzasına kadar onun içindeyim.

Nefes nefese kalıyor, sırtı kamburlaşıyor ve zevkle haykırıyor.

Sıcaklık beynimi dolduruyor. Sıcaklık ve ilkel ihtiyaç. Uzun zamandır inşa ettiğim, titizlikle koruduğum duvarların bir an bile gevşemesine izin vermiyor muyum? Zihnim titriyor ve onların zayıfladığını hissedebiliyorum. Sıcak, vahşi ihtiyaç beni eziyor ve bir an için, hızlı, sert hamlelerle ona saldıran akılsız bir canavardan başka bir şey değilim. *Al. Al. Al. Onu eşin olarak al.*

Onu al ve sonra yok et.

Erkeği öldür. Ona baktığı için onu öldür. Şiddet içime işliyor, sert, yoğun ve acımasızlığıyla ürkütücü.

O anda, Atalim kayboldu. Kısa bir süreliğine, bir drakoni ya da bir insan olarak var olmadım. Ben öfkeden başka bir şey değilim. Benlik yok, sadece bu dünyanın halkımın zihninde beslediği sıcak delilik ve şiddet var.

Bir sonraki anda gitti ve geriye doğru tökezledim, aletim amının mükemmel kavramasından kurtuldu.

Dik oturuyor ve ben elimi başıma koyarken bana bakmak için dönüyor. "Li-Atalim? İyi misin?"

Temizlemek için başımı sallıyorum, çünkü düşüncelerimdeki süregelen vahşet korkunç ve bunaltıcı. Çağrısına boyun eğmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Sen... kokladığım şey duman mı?" diye soruyor cevap vermediğimde.

Bu burun deliklerimdeki gıdıklanmayı açıklıyor. Kontrolümü kaybediyorum... ve neredeyse ona zarar veriyordum. Eğer tohumlarımdan herhangi birinin içine girmesine izin verseydim, içten içe yanardı.

Ya da daha kötüsü. Drakoni tarafımın beni ele geçirmesine izin verebilir ve onun boğazını parçalayabilirdim. Gabe'e karşı hissettiğim şiddetli öfkeyi düşünüyorum ve bunu ona yöneltmeyeceğimden tamamen emin değilim. Dizlerimin üzerine çöküp çömeliyorum, bundan nefret ediyorum.

"Sana bir daha dokunamam," diyorum ona. "Bu bir hataydı."

Çünkü ona bir daha dokunursam, kendimi durduramayacağım. Ve sonuçlarının ne olacağını bilmiyorum.

ANDI

J

Yemin ettiği gibi, Liam gecenin geri kalanında bana dokunmadı. Yanımda uyumadı. Sadece giyinip odadan çıkıyor ve ben kendimi terk edilmiş, kullanılmış ve biraz da aptal hissederek yatakta yalnız kalıyorum.

Ve azgın. Gerçekten, gerçekten azgın.

Yine de kendimi bitirmem. Gerçekten harika bir seksin o korkunç sonundan sonra olmaz. Bu sabah bile, yerleşim yerinden ayrılıp doğuya, New Fort'a doğru giderken, hâlâ içime girdiğinde nasıl hissettirdiğini, sıcak uzunluğunu ve ne kadar büyük olduğunu düşünüyorum.

Tanrım, hiçbir erkek içimde bu kadar iyi hissetmemişti. O kadar büyük ve kalındı ki, sadece kirli peri masallarında var olduğunu düşündüğüm noktalara baskı yapıyordu.

Tabii ki bunlar kirli peri masalları da olabilir, çünkü bunu bir daha yaşayamayacağım. Bu sabah aramızda birkaç adım mesafe bıraktı ve el ele tutuşma ve ara sıra dokunmalar artık yok. Bana yaklaşıyor.

Gabe de bunu fark etti. Yanımda yürüyor, Scooter etrafımızda dolanıyor, Liam birkaç adım ileride dururken derbederlik yapıyor.

"Cennette sorun mu var?" Gabe sorar, sesi yumuşıktır.

Kaşlarımı çatmamaya çalışarak ona bir bakış fırlatıyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Dün gece ejderha sevgilinle kavga ettiğiniz çok açık. Sana doğru bakmıyor bile. Kırmızı mıydı? Eski bir kız arkadaşın falan mı?" Bana sırtarak bakıyor.

Parmaklarım kaşınıyor ve bir yumruk yapıp suratını yumruklamak istiyorum. "Bu seni ilgilendirmez ve hayır, hiç de öyle değil. Biz iyiyiz." Gabe'in beni bu kadar sinirlendirmesinden nefret ediyorum. Bir zamanlar ona fıstık ezmesine yapışmış jöle gibi yapışırdım. Sık kesilmiş sakalı ve koyu renk saçlarıyla çok yakışıklı. Bronzlaşmış. Hayvanları seviyor. Uzun boylu. Zayıf. Güzel dişleri var. Arkadaş canlısı ve becerikli.

Ama o Liam'dan önceydi.

Beni diğer herkes için mahvetti. Gabe'in ne kadar iyi ya da normal olduğu önemli değil, çünkü ben Liam'ı düşünüyorum. Onun gülümsemesini, o derin, gür kıkırdamasını... ve başka biri bana çok yaklaştığında çıkardığı sahiplenici hırıltıyı düşünüyorum. Koruyucu olmasını ve etrafta dolanmasını seviyorum. Biraz hayvani bir yanı olmasını seviyorum.

Tanrım, sikini de çok seviyorum. Ve parmaklarını. Ve dilini. İnanılmaz bir paket.

Ama sanırım dün gece neredeyse kontrolünü kaybediyordu. Düşündüğü kadar kontrollü olduğunu sanmıyorum ve bu onu korkuttu. Ben aptal değilim. Bu yüzden aramıza bu kadar mesafe koyduğunu biliyorum. Bu yüzden itişin ortasında çekildi ve odadan çıktı.

Aptal değilim. Ama bu içimi acıtıyor çünkü onunla istediğim şeyin olamayacağını biliyorum. İhtiyacına boyun eğerse sahip olduğu her şeyi kaybedecek ve drakoni olmaktansa insan olmayı tercih edeceği çok açık. Bunun için onu suçlayamam bile. Nasıl suçlayabilirim ki? Drakoni'lerin ne kadar çılgın olduğunu gördüm. Rast ve Vaan bile bazen tam olarak orada değiller. Benimle bir ilişki karşılığında ondan aklından vazgeçmesini nasıl isteyebilirim?

Yapamam.

Ne yazık ki, sadece arkadaş olmak zorundayız. Ondan daha fazlasını yapmasını isteyemem ve bu düşünce kalbime saplanan bir bıçak gibi. Göğsümde bütün gün taşıdığım keskin bir ağrı var ve omuzlarıma kurşun gibi bir ağırlık çökmüş gibi hissediyorum. Ben sadece yorgunum.

Gerçekten çok yorgunum. Bu dünya sonunda beni yenmiş gibi hissediyorum. Sen kazandın, kıyamet. Pes ediyorum.

Gabe düşüncelerimi bölerek, "Yargılamayı sevmem," diye söze başlıyor.

İşte geliyor. "Ama?" İçinde mutlaka bir "ama" olduğunu bilerek soruyorum.

"Ama onunla nasıl birlikte olabildiğini anlamıyorum." Başını sallıyor. "Ejderhalar katildir. Canavarlar. Dünyamızı yok ettiler. İnsanları yiyorlar ve onları parçalıyorlar. Milyarlarca insanı öldürdüler, Andi. Ve sen onlardan biriyle mi takılıyorsun?"

Sanki bu tartışmayı daha önce kendi kafamda yapmadım mı? Ama bunu reddetmek şaşırtıcı derecede kolay. "İnsanlar her zaman birilerini öldürür ama biz her insanın katil olduğunu varsaymayız. Liam iyi bir adam. Kimseye zarar vermedi. Diğerleri gibi deli değil."

"O zaman bunlar deli mi? Yoksa sadece vahşi ve vahşiler ve insanların tadını mı seviyorlar?"

"Onlar deli," diye cevap veriyorum. "Bu dünyada onların aklını başından alan bir şey var. Psişik iletişimleriyle ilgili bir şey. Liam beynindeki o kısmı kapattı. Diğerleri gibi aklını kaybetmemesinin tek yolu bu. Bu yüzden güvende."

Gabe sadece başını sallıyor ve Liam'ı yürürken izliyor. Beni daha da kızdırmasını, ejderha siki yerine iyi bir insan sikine nasıl ihtiyacım olduğu hakkında bir şeyler söylemesini bekliyorum. Liam yerine onunla olmamın nasıl daha iyi olacağı hakkında. Ama yapmıyor. "İnsan olabildiklerini hiç bilmiyordum," diye itiraf ediyor. "Hepsi bunu yapabiliyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla. Biçimden biçime geçebilen ilk kişi o değil." O üçüncü. Ama her neyse. Anlambilimi tartışmaktansa Gabe'e haddini bildirmeyi tercih ederim.

"Bilmiyordum," diyor tekrar ve sözleri öfkeli olmaktan çok düşünceli, sanki bir tür zihinsel bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi.

"Evet, sanırım çok şey bilmiyorsun," diyorum kel bir şekilde, kavga çıkarmaya çalışarak. Berbat bir gün geçiriyorum ve bunun acısını başka birinden çıkarmak istiyorum.

Ama Gabe sadece bana bakıyor ve sırtıyor. "Sanırım bilmiyorum. Her gün yeni bir şey öğreniyorsun."

Bu kadar makul davranırken adamdan nefret etmek zor. Ona yarım bir gülümseme veriyorum, ama kalbim bunu istemiyor.

"Yani... ejderhalar insan formunda olduklarında, bu onların deli olmadıkları anlamına mı geliyor?"

"Emin değilim. İnsan formunda olanlarla tanıştıklarım hala biraz vahşi görünüyorlardı ama çoğunlukla oldukça insandılar. Liam tanıştıklarım arasında en insan olanı." Ve en yakışıklısı. Ve en komik. Ve en akıllısı. Ve en düşünceli.

Ama ben önyargılıyım.

"Belki de bağlantılıdır," diye katılıyor Gabe. "O zaman ejderhalarla savaşmak yerine, nasıl form değiştireceklerini bulmaya çalışmayalım? Sorun çözülmüş olur."

Buna verecek bir cevabım yok. Hiç fark etmedim... ve tabii ki çok basit görünüyor. Neden böyle bir şey yapmıyoruz? "Gerçi onlar deli. Deli, dik kafalı, şiddet yanlısı bir insana istediğinizi yaptırmayı deneyin."

"Sanırım değişimi yeterince cazip hale getirmemiz gerekiyor," diyor bana sırtarak.

Gözlerimi deviriyorum. Bir erkeğin tüm cevaplara sahip olduğunu düşünmesine güvenin. "İyi şanslar."

Yolculuğumuza öğle yemeği yemek için biraz ara veriyoruz. Mısırlı keklerim bayatlamış ve üzerlerinde küf izleri var ama yine de bir tanesini çıkarıp Liam'a ikram ediyorum. Günlerdir bir şey yemedi ve bu beni endişelendiriyor. Ne sıklıkta yemek yemesi gerektiğini bilmiyorum ama bunun normal olmadığı kesin.

Başını sallıyor ve Gabe ile oturduğum yerden uzaklaşıyor. "Aç değilim. Sen ye."

İlerlerken dudağımı ısırarak gidişini izliyorum, kokulardan emin olmak istercesine ara sıra yere dokunuyor. Bütün gün mesafeliydi ve bir yanımda bunun akıllıca olduğunu biliyor, özellikle de dün gecedan sonra.

Ama nefret ediyorum. Tanrım, çok nefret ediyorum. Liam'ın bana gülüp gülümsemesinden başka bir şey istemiyorum. Beni öpmesini ve sanki uzak kalamıyormuş gibi bana dokunmasını istiyorum. Bunun "geleceğimiz" olmasını, onun mesafeli olmasını ve benim buna katlanmamı kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Bir an için, bunu kendimize yaptığımız için nefret ediyorum. Biri önüme bir tabak kurabiye atsa ona karşı koyamayacağım gibi ona karşı koyamıyorum. Onu seviyorum ve geleceğin bizim için ne getireceği konusunda çok endişeliyim ve korkuyorum. Elbette bir noktada bir çıkış yakalayacağız, değil mi? Amy ve Rast'ın sahip olduğu şeye sahip olabiliriz. Ya da Gwen ve Vaan'ın?

"İşte," diyor Gabe, kolumu dürtüyor ve bana bir parça et uzatıyor. "Bu kurutulmuş et. Kendim tütsüledim."

Harika kokuyor, ağzım sulanıyor ama başımı sallıyorum. "Sen ye. Ben böyle iyiyim." Yemeği istemediğimden değil ama Liam'ı ve Gabe'e her güldüğümde ya da gülümsediğimde verdiği neredeyse vahşi tepkileri düşünüyorum. Gabe beni beslerse nasıl davranacak? Bu her açıdan kötü bir fikir. Mısırlı kekimi açmayı bitiriyorum, kalıbını fırçalıyorum ve bir ısırık alıyorum.

Yum, yum.

Onun yerine etini Scooter ile paylaşıyor, köpek kuyruğunu sallıyor ve Gabe'in parmaklarını yalıyor. Anlayabiliyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra su tulumlarımızı eski bir oluktan akan suyla dolduruyoruz. Berbat bir şey ama su işte, bu yüzden yürürken küçük yudumlar alıyorum. New Fort'a doğru devam ediyoruz ve zihinsel olarak nasıl bir yer olacağını merak ediyorum. Shreveport Kalesi gibi temiz ve sessiz mi? Adalet Kalesi gibi küçük ve gizli mi?

Liam'ın adımları hızlanıp önde koşmaya başladığında yaklaştığımı anlıyorum. Bir an onu izliyorum, kalbim çarpıyor ve sonra fark ediyorum ki

Gömleğini ağzının üzerine çekiyor ve sanki havayı filtrelemek için orada tutuyor. Ona doğru koşup koluna dokunuyorum. "İyi misin?"

Kafasını temizlemek istercesine hafifçe sallıyor ve sonra benden uzaklaşıyor. "Pis koku. Sadece... biraz fazla."

Pis koku mu? "Ne kokusu alıyorsun?"

Liam boğuk bir ses çıkarır. "Göreceksin." Ve geri çekilip tekrar ilerliyor.

Bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Ona yer açarak birkaç adım arkasından gidiyorum ama yanında olmak istiyorum. Bu bir kabus.

Birkaç blok daha yürüdükten sonra öğürmesine neyin sebep olduğu ortaya çıkıyor. Koku alma duyusunun çok hassas olduğunu biliyorum, bu yüzden bunun onun için ne kadar korkunç olduğunu ancak hayal edebilirim.

New Fort'un ilerideki alışveriş merkezi olduğu çok açık. Bu mantıklı.

-İçeride bir ton insanın yaşamasına yetecek kadar büyük, bol miktarda malzeme var ve dışarıda yanabilecek ve sorun yaratabilecek çok fazla yeşillik yok. Otoparkın önüne arabalardan ve eski çitlerden oluşan yarım yamalak bir barikat kurmuşlar, böylece kendilerini oradan geçebilecek kişilerden ayırmışlar. Yine mantıklı.

Mantıklı olmayan şey çöpler.

Her yerde var. Bir kalede çöp her zaman bir sorundur. After'da bile çöp var ve artık hiçbir dost canlısı kamyon çöpleri atmak için gelmiyor. Tulsa'da bu bir sorundu ve kimse ilgilenme zahmetine girmediği için her yer pislik içindeydi. Fort Shreveport'ta bu konularda daha iyiyiz. Yeniden kullanılamayanlar parçalanıyor, yakılamayanları ise ayda birkaç kez birkaç saat uzaklıktaki güvenli bir yere taşıyoruz. Evinizin yakınında tutamazsınız, çünkü haşereleri, yırtıcı hayvanları ve fareleri çeker.

New Fort'taki hiç kimse bu konuda bilgi sahibi değil. Her yerde çöp var ve belli ki çöpleri poşetleyip bariyerlerin üzerinden atıyorlar. Kale görüldüğü anda çürümüş şeylerin yoğun kokusu bir duvar gibi yüzüme çarpıyor ve öğürüyorum, elim burnuma gidiyor. "Aman Tanrım."

"Ağızından nefes al," diyor Liam boğuk bir sesle. "Yardımcı oluyor... biraz."

"Keşke hiç nefes almak zorunda olmasaydım," diyorum ona ama dediğini yapıyorum. Kokuyu biraz bastırıyor ama şimdi tadını alabildiğimi hissediyorum. Duvarı kaplayan çöp dağları beni dehşete düşürüyor. Kırık şişeler ve teneke kutular, ölü hayvan leşleri, yığın yığın ambalajlar ve eski çocuk bezleri ve sadece... bir karmaşa var. Bu çok saçma. Ve tam da böyle bir felaketten bekleyeceğiniz gibi, fareler var. Her yerdeler, sayılarının çokluğu nedeniyle yığınlar neredeyse hareket ediyor. Cesurlar da, güpegündüz etrafta koşuşturuyorlar. Scooter kuyruğunu sallayarak bir tanesini kovalıyor, ancak Gabe tarafından geri çağrılıyor.

"Onu ağızında istemezsin dostum," diyor köpeğe.

Scooter mutlu bir şekilde havlıyor ve Gabe'in etrafında dolanıyor. Kesinlikle en zeki köpek değil, Tanrı onu korusun. Sanırım hayatta kalanlardan birinin kıyametin ne kadar boktan bir şey olduğunu anlayamayacak kadar aptal olması mantıklı. Hâlâ hayatta olan diğer köpekler muhtemelen insanlardan çok korktukları için artık bizimle fazla takılmıyorlar.

"Giriş nerede?" Kokudan gözlerim sulanarak boğuluyorum.

Gabe işaret ediyor. "Bu taraftan." Burnu düzenli olarak seğirse de koku onu şaşırtmamış gibi görünüyor.

Onu takip ediyoruz ve Liam'a bakıyorum, Gabe'in önden gitmesi konusunda ne hissedeceğini merak ediyorum. Artık Gabe onun ne olduğunu bildiği için güneş gözlüklerini ya da şapkasını takmıyor, ama ifadesi uzak, odaklanmamış, sanki burada olmayan bir şeye konsantre olmuş gibi.

Acaba dişi ejderhayı yine duydu mu? "İyi misin?" Gabe bizi duymasın diye sesimi alçaltarak soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri siyahtan çok altın rengi, bu da rahatlatıcı. "Ben sadece... bir şeyleri anlamaya çalışıyorum."

"Ne oldu?"

"Benny'nin kokusu burada, son kaledeki diğer koku işaretleyicileriyle birlikte, ama..." Başını sallıyor. "Onlarda bir sorun var."

"İnsanların sorunu mu var?"

"Kokularda yanlışlık var," diye açıklıyor parmağını burnunun altına sürterek. "Yanılıyor olabilirim. O kadar çok koku var ki söylemek zor ama bir süredir kokluyorum."

Kokularının nesi yanlış olabilir? "Diğer ejderhaları uzak tutmak için kendilerini gizliyor olabilirler mi?" Benny bu numarayı benden biliyor.

"Bu mümkün." Ama Liam ikna olmuş görünmüyor.

"Alo?" Gabe bir elini yüzüne götürerek sesleniyor. Eli silahının belinde, önünde iki plastik sandalyenin durduğu derme çatma bir kapıya yaklaşıyoruz. Sandalyelerin ikisi de boş ve etrafta kimse yok.

Kalbim sıkışıyor. "Burası da mı terk edilmiş?"

"Bunu öğrenmenin tek yolu var," der Gabe ve kapıyı dener. Kapı açıldı, kilitlenmemiştir. Kaşlarını çatarak bize bakıyor.

Ürperiyorum, çünkü bu ürkütücü. Başka bir terk edilmiş kale mi? Ve neden? Liam'ın kokuların yanlış olduğuna dair söylediklerini düşünüp ona bakıyorum.

Yine odaklanamıyor, alışveriş merkezinin büyük binasına bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Liam?" Soruyorum ve sonunda bana baktığında, "Yine giden koku izlerinin kokusunu alıyor musun? Geçen yerdeki gibi mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. İçeri giren her kimse geri çıkmadı. Benny'nin kokusu burada bitiyor, tabii başka bir yoldan gitmediyse."

"Kaleden başka bir çıkış yolu olduğunu sanmıyorum," diye ekliyor Gabe. "En azından benim hatırladığım kadarıyla."

"Tamam, o zaman buradalar. Teorik olarak." Silahımı taşıma çantasından çıkardım ve cephanemi kontrol ettim. "İçeri girip kontrol etsem iyi olacak."

Kontrol bendeymiş, önemli bir şey yokmuş gibi konuşmaya çalışıyorum ama ellerim titriyor ve titrememi durduramıyorum. Benny'ye bir şey oldu, biliyorum. Evren onu bulmamı engellemeye çalışıyor ve şimdi

Bu kadar çok insanın kaybolmasına neden olan korkunç şeyin ne olduğunu bulmaya gidiyorum.

"Andrea." Liam'ın eli av tüfeğimin üzerine uzanarak benimkini kapatıyor. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilemezsin," diyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu tamamen sessiz geçitte, kale duvarlarının etrafındaki çöp yığnında bir şey var, hepsinde bu kalıcı kıyamet duygusu var. Üzerimde bir ağırlık hissediyorum ve Benny'yi bir daha asla canlı göremeyeceğimden endişeleniyorum.

Sanki şimdi her şey beni gerçekten vuruyor. Önceden sadece kaçan küçük kardeşimi kurtarıyordum. *Ölmüş* olabilir ve bu benim hatam olacak çünkü peşinden gitmek yerine bekledim.

"Bunu bilmiyorum, haklısın," diyor Liam ve sesi o kadar sakın, o kadar harika ki içimi sızlatıyor. Tüfeği elimden alıp emniyetini açıyor ve Gabe'e uzatıyor. "Yine de sakın olmalısın. Ve ne olursa olsun senin yanından ayrılmayacağımı anlamalısın."

Alt dudağım titriyor ve ısırıyorum, kırmamaya kararlıyım. Sanki bunu ne kadar çok yaparsam kendimi o kadar ikna edebilirmişim gibi tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Eğer öldüyse, buna dayanabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyorum Liam'a. "Ben dayanamam."

"Sen hayatta kalanlardansın, Andrea." Kollarını bana doluyor ve beni göğsüne bastırarak kendine yakın tutuyor. Bana dokunmasının onun için zor olduğunu biliyorum, ama o kadar iyi geliyor ki, kalbinin sabit ritmini dinleyerek eğilmekten kendimi alamıyorum. "Eğer gerçekten en kötüsü buysa, bunu birlikte atlatacağız. Senin yanından asla ayrılmayacağımı söylerken ciddiym. Aramızdaki bu şey asla olamayacak olsa bile, bu seni terk edeceğim anlamına gelmez."

Bu beni daha da acıtıyor. Ama yine başımı sallıyorum ve sonra ondan uzaklaşıyorum. "Zaman kaybediyoruz," diyorum ve ellerimi büküp sanki içlerindeki titremeyi hafifletecekmiş gibi sallıyorum. Kendimi sakinleştiriyorum, sonra silahımı Gabe'den geri alıyorum. "Gidip kardeşimi bulalım."

LIAM

T

İçeri girdiğimizde kale sessizdi ve Andrea'yı kaplayan korku kokusunu alabiliyordum. Dehşet içinde, kendisi için değil ama kardeşi için. Sormadan biliyorum ki

Fort Justice'deki mezarlar ve Benny'yi bir mezarda hayal etmek. Onu duygusal sözlerden daha fazlasıyla rahatlatmak istiyorum. Ona güvende olduğunu, kokusunu alabildiğimi ve şu anda bile yaklaştığımız "alışveriş merkezi" dedikleri devasa binanın hemen içinde olduğunu söylemek istiyorum.

Ama onu rahatlatamıyorum çünkü bunu söyleyemem.

Benny'nin ve diğerlerinin kokusunu takip etmek kolay oldu. Andrea'nın önerdiği gibi izlerini maskeleyemeye çalışmıyorlar. Koku izini derelerin içinden ya da binaların etrafından geçirmiyorlar ya da yanıltmak için geri dönmüyorlar. Doğrudan bu kaleye giden düz bir çizgi. Onlara yapışmış olan garip koku da devam ediyor. Andrea'ya nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum, kokusunda belli belirsiz bir miasma var. Tam olarak korku kokusu gibi değil, ama başka bir şey, Benny'nin normal ergen kokusunu alıp hafif ekşi, hafif kötü yapan bir şey. Yanındaki diğer insanların kokuları da belli belirsiz değişmiştir.

Kalenin içinde farklı olup olmadıklarını görmek istiyorum ama dışarıdaki insanların ve attıkları çöplerin kokusu beni bunaltıyor. Andrea'nın kokusunu zar zor alabiliyorum ve o tam yanımda duruyor. Eğer psişik bir bağlantımız varsa, zihinlerimiz birbirine bağlı-

Böyle düşünemem. Bu asla olamaz. Ona asla sahip olamayacağım gerçeğini kabullenmeliyim. Onu koru, evet. Ona iyi bak, evet. Güvende olduğundan emin ol, evet.

Ona dokunup eş olarak almak mı? Asla. Eğer dener ve başarısız olursam, onu korumasız bırakmış olurum... ve buna izin veremem. Hem de hiç. Andrea'nın yanında yürüyorum, kaleye girerken iç mücadelede kayboluyorum. Kendimi korumam için, çünkü buranın ne kadar insan koktuğuna ya da zihinsel kalkanlarımın ne kadar kötü parçalandığına odaklanmazsam... o zaman kontrolümü kaybetmem.

"Çok sessiz," diyor Andrea, kelimeleri titrek ve mesafeli. Kokusunun parfümüne, zengin ve lezzetli misk kokusuna odaklanıyorum ve düşüncelerim güçleniyor. Şaşırtıcı ama Vaan ve Rast eşleriyle birlikteyken daha berrak değiller mi? Ama Andrea benim değil. Kendimi ona bağlayamam, ruhumu paylaşamam. Yine de kendimi koruyucu hissederek ona yaklaşıyorum. Gergin, korku kokusu onu kaplamış ve insan erkek Gabe de korkudan ekşi kokuyor.

"Ayrılalım mı?" Andrea sorar.

"Birlikte kalın," diyor Gabe ve ben de sessizce ona katılıyorum. Burayı sevmiyorum. Ters giden bir şeyler var.

Beyaz ve kırmızı bir aracın yanından geçiyoruz, kutu gibi ve yabancı görünümlü bir araç. Binaya çok yakın ve onu görmek Andrea'yı tedirgin ediyor. "Bu iyiye işaret değil."

"Nedir bu?" Merakla sordum.

"Ambulans. Ve diğer araçlarla birlikte taşımak yerine burada bırakmışlar. Eminim bir anlamı yoktur, sadece..." Dudaklarını büzüyor ve sonra başını sallıyor. "Sadece batıl inançlarım var. Eminim bir şey yoktur."

Gabe homurdanıyor.

Ana binanın korunmayan cam kapıları var, bu da Andrea ve Gabe'i tedirgin eden bir başka şey. Kapıları açıyorlar ve sonra küflü, insan kokan bir binaya adım atıyoruz. İçerisi karanlık, cam pencerelerin üstü kalın bir toz tabakasıyla kaplı. Bu binanın iki devasa katı ve içlerine yerleştirilmiş çok sayıda küçük oda var gibi görünüyor. Uzun salonun ortasında sahte bitkiler ve bir su fıskiyesi var, sanki burası bir bahçe gibi yürümek ve gezinmek için keyifli bir yer olmalıymış gibi. Tuhaf. Böyle bir yerin ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama hem Gabe hem de Andrea burayı tanıyor gibi görünüyor.

"Alo?" Gabe sesleniyor ve sesi yankılanarak koridorlarda yankılanıyor. "Burada kimse var mı?"

"Benny?" Andrea sesinde bir çaresizlik notasıyla bağırır. "Benny, burada mısın? Benim!"

Cevap yok ve Gabe tekrar tekrar seslenirken biz daha da ileriye gidiyoruz.

Andrea dönüp bana bakıyor, korku gözlerini iri ve karanlık yapıyor. "Birinin kokusunu alabiliyor musun?"

Burnuma dokunuyorum ve başımı sallıyorum. "Kokular çok ağır. Hiçbir şey seçemiyorum." Benny'nin kokusuyla temas eden garip miazmanın içeride olduğumuz için daha da yoğunlaştığını ona söylemiyorum. Yanlışlık hissi devam ediyor ama bunu bir tehlike olarak tanımlayamıyorum. Ne olduğunu öğrenene kadar Andrea'ya yakın durup tetikte kalıyorum.

Sonra bir şey duydum.

Andrea'yı tutup arkama çektim. "Bekle."

Gabe durdu, bana baktı. İleriye, ayak seslerine benzeyen şeylere bakıyorum. Zayıf, yavaş olanlara. "İleride biri var."

"Gidelim mi-"

"Hayır," diyerek Andrea'nın sözünü kestim. "Burada bekleyeceğiz. Kendilerini gösterecekler."

Bekliyoruz. Anlar sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor ama sonunda odalardan birinden çıkan bir kadın belirliyor. Yüzü çizilmiş ve solgun.

ter ve miasma kokuyor.

"Gitmen gerek," diyor ellerini beline başladığı beyaz bir beze silerken. Saçları kirli gri-kahverengi bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış ve giysileri sanki haftalardır içinde uyuyormuş gibi kokuyor. "Herkes hasta."

Andrea arkamda geriliyor, arkamdan bakıyor, eli kolumda. Sadece bu k dokunuş bile dikkatimi dağıtıyor, öyle ki dikkatimi kaybediyorum. "... Ne demek istiyorsun, hasta mı?"

Dikkatimi toplamaya çalışarak göz kırpıyorum.

Kadın biraz daha ilerliyor ve sonra duruyor, aramızda bir drakoni'nin savaş formunu bırakıyor. Daha fazla yaklaşmıyor. "Yani onlar hasta. Hepsi hasta. İnsanlar bütün gün ölüyor ve eğer biraz daha yaklaşırsan sen de hastalanacaksın."

"Ne oldu?" Gabe sorar.

Kadın omuz silkiyor ve bu k jest bile büyük bir çaba gibi görünüyor. "Grip mi? Zatürre mi? Bunun bir önemi var mı? Doktor yok, ilaç yok, hiçbir şey yok. leceğiz."

"Peki ya Adalet Kalesi'ndeki insanlar?" Andrea bir adım daha atarak soruyor. Kadına çok yaklaşırsa diye onu tutmak için uzanıyorum ama benden birkaç adım ötede durup silahını indiriyor. "Orada olan bu muydu? Gittik ve kimseyi bulamadık, sadece mezarlar vardı."

Yabancı yavaşça başını sallar. "Buraya yardım aramaya geldiler. Ve onu bize getirdiler. şimdi iki kaleyi de yok edecekler." Sanki zlmş gibi başını sallıyor.

"Peki ya kardeşim? Onun adı Benny ve o genç bir ocuk. Fort Justice'dekilerle birlikte gelmiş olmalı," diyor Andrea, kelimeler ağzından hızla dökülürken. "nnde kırık bir dişi var ve on dört yaşlarında..."

Kadının ifadesi kederli bir hal alır.

Andrea zayıf bir sesle, "Hayır," diye haykırır. "Hayır, hayır, lütfen." Tkezleyerek ilerliyor ve ben onu yakalıyorum. "Nerede o?"

Kadın iç geçirir. "Diğer herkesle birlikte hasta odasında. Hep birlikte olursak onlarla ilgilenmek daha kolay olur."

Andrea dönüp bana bakıyor. Gözleri kararlılık ve gözyaşlarıyla parlıyor. Ellerimi iterek, "Ona gidiyorum," diyor.

"Hayır." İnsanların bu "hastalığını" anlamıyorum. Drakoni'lerde olan bir şey değil. Kendilerini iyi hissetmediklerini söyleyen, kusan, terleyen ve bir ya da iki gün içinde iyileşen insanlar gördüm. Kötü yemekten olduğunu düşünmüştüm ama bu dişi Andrea'yı korkutuyor ve sanki tamamen başka bir şeymiş gibi konuşuyor... ve bu da onun yanına yaklaşmasını istemediğim anlamına geliyor. "Eğer uzak durman gerektiğini söylüyorsa, durmalısın. Hayatını riske atmayacağım Andrea."

"Saçmalık," diyor kadını, aynı hızla. "Anlamıyorsun Liam. Bunun bir önemi yok. Bulaşıcı bir şeyse, çoktan kapmış olabiliriz. Dün gece onların yataklarından birinde uyudum. Eşyalarına dokundum. Onlardaki grip her neyse bana da bulaşması için tek gereken bu."

Dehşete kapıldım. "Yakalanırsan ne olur?" "Ölürüm ya da iyileşirim." Bana hafif bir gülümseme veriyor.

Ölmesine izin vermeyeceğim. Sadece bu düşünce bile içimi vahşileştiriyor, zihinsel duvarlarım çatırdıyor. Kollarını kavriyorum ve onu kendime doğru çekme ve bu görünmeyen dehşet her neyse ondan koruma dürtüsüne direniyorum. "Bunun ne olduğunu anlamıyorum Andrea. Bundan hoşlanmadım."

"Bu bir hastalık," diyor bana sabırla, yüzüme dokunmak için uzanıyor. "Ve yapacak bir şey yok. Eğer bana bulaştıysa, yakında öğreniriz." Dönüp, hastalıktan kaynaklanıyor olması gereken miasma kokusuyla ayakta duran ve bekleyen kadına bakıyor. "Belki şansım yaver gider ve onun gibi kurtulurum."

Kadın başını sallıyor, hareketi yavaş. "Hasta olmadığımı kim söyledi? Daha fazla dik duramayana kadar elimden geleni yapıyorum." Bizi izliyor, bekliyor ve gözlerinin hafifçe buğulandığını, teninin boncuk boncuk terle kızardığını fark ediyorum. Önünde kavuşturduğu elleri titriyor.

Andrea'nın önüne geçiyorum, sanki onu bu kadından ve hastalığından koruyabilirmişim gibi. "Hayır," diye homurdanıyorum.

Andrea nazikçe, "Benny'yi görmem gerek," dedi. "Liam, eğer oradaysa ve hastaysa, onunla ilgilenmem gerek. Onun yanında olmalıyım. Etrafında yabancılar varken acı çekmesine izin vermeyeceğim." Sesi biraz boğuk çıkıyor.

"İçeri girersen kendi sonunu hazırlamış olursun," diye uyarıyor kadın ve ben onu yakalayıp sıksa boynunu sıkmak istiyorum. "Bu sabah yedi, dün gece de beş kişi öldü ve daha da ölecek. Buradaki herkes hasta. Herkes hasta."

Andrea basitçe, "O benim kardeşim," diyor. Tüfeğini alıyor, emniyetini takıyor, sonra taşıma çantasına yerleştiriyor ve omzuna geri asıyor. Yüz ifadesi sakindi ve bana ve Gabe'e baktı. "Gabe, yine de içeri girmemelisin. Düşünmen gereken Lester ve diğerleri var."

Başını sallıyor. "Ben de hasta olup olmadığımı öğrenene kadar hiçbir yere gidemem. Dün gece de orada uyudum."

İki adım geçiyorum ve onu koklamak için eğiliyorum. Gabe-ter ve erkek insan gibi kokuyor. "Sende kokusunu almıyorum." Andrea'nın yanına dönüp elini tutmaya çalışıyorum. "Ya da sende."

"Üzerimde kokusunu alıyor musun?" diye sorar kadın.

Oda sessizleşiyor. "Kokusunu buradan alabiliyorum" dediğimde ölüm fermanımı ilan ediyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum.

Ama yorgunmuş gibi sadece başını sallıyor ve geldiği odaya geri dönmek için arkasını dönüyor.

Andrea, "Farklı olan senin kokladığın şey olmalı," dedi. "Şimdi anlaşıyor. Bu yüzden her şeyi geride bıraktılar. Burada birinin yardım edebileceğini ve geri döneceklerini düşündüler. Ama... durum düşündüklerinden daha kötü gibi görünüyor."

"İşte bu yüzden gidemezsin," diye homurdanıyorum.

Yine de başını sallayarak dokunuşumu reddediyor. "Ben kardeşime gidiyorum. Hepimiz hasta olabiliriz. Onun tek başına acı çekmesine izin vermeyeceğim."

Ve onu suçlayamayacağım için, takip ediyorum.

ANDI

T

onunki tam bir kabus.

Yavaşça eski giyim mağazasına giriyorum ve kendime diyorum ki

Bunların hiçbiri olmayacak. Benny dünyanın en komik şakasını yapıyor ve bir yerlerde bir tezgahın arkasından zıplayıp aptal aptal gülecek. İlerledikçe bunun gerçekliği yavaş yavaş yüzüme çarpıyor. Yerdeki kaba paletlerde, yere serilmiş battaniye ve yastıklardan biraz daha fazlası olan sıra sıra insanlar var. Bazılarının yataklarının yanında konteynerler var ve arada sırada öksürük sesleri duyuluyor ama ortalık sessiz.

Çok sessiz. Ve en korkutucu şey de bu.

Sıra sıra dizilmiş insanlara bakıyorum. Burada hasta yataklarında yatan en az elli kişi olmalı. Muhtemelen daha fazla. Kadın zaten on iki kişiyi kaybettiklerini söyledi ve daha kaç kişinin öleceğini hayal edebiliyorum. Görünüşe göre tüm kale hasta. Penceresiz oda sıcak ve havasız ve hastalığı neredeyse tenimde hissedebiliyorum. Benny'yi aramak için ilerlerken kollarımı ovuşturuyorum. Battaniyeyle kaplı bir yumru diğerleriyle aynı görünüyor, bu yüzden en yakın kişinin üzerine eğilip yüzünü kontrol ediyorum.

Bir kadın, gözleri cam gibi, bana bakıyor. Yüzü kızarmış ve saçları terlemiş ama titriyor. Gevşek ağzında kan lekeleri var.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, gülümsemeye çalışarak. Ona bakarken kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki hemen yardım etmek istiyorum. "Size bir şey getireyim mi?"

Beni görmezden gelerek titremeye devam ediyor ve ben de battaniyeyi tekrar ona yaklaştırıp yoluma devam ediyorum.

Bir sonraki battaniyeye kıvrılmış bir anne ve çocuk var, ben de ilerliyorum. Yüzlerini görmek istemiyorum. Bilmek istemiyorum. Yandaki palette Benny olamayacak kadar büyük bir adam yatıyor ve ateşler içinde kaybolmuş bir halde ileri geri dönerken kolları çılgınca sallanıyor. Herkesle ilgilenen kadına bakıyorum ama adama yardım etmek için yanına gitmiyorum. Sakince bir kovaya daha fazla havlu dolduruyor ve en yakındaki kişiye doğru ilerleyerek bir tanesini terleyen alnına bastırıyor.

Sanırım elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Başka birinin yanından geçiyorum, bu Benny'ye uygun boyutlarda, ama battaniyeleri geri çektiğimde genç bir kız olduğunu görüyorum... gözleri açık ve hiçbir şeye bakmıyor. Bir an için onun da diğer kadın gibi olduğunu düşünüyorum ama sonra cildinin mumsu rengini ve nefes almadığını fark ediyorum. Aman Tanrım. Battaniyeleri yüzüne çekiyorum ve zihinsel olarak küçük bir dua ediyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

O kadar çok insan var ki daha ilk sıranın sonuna varmadan ağlamaya başlıyorum. Bir ölü daha var, kel bir adam ve yakında öleceği belli olan birkaç kişi daha var. En kötüsü de çocuklar, ateşin pençesinde çırpınıyorlar ve onlara verecek hiçbir şey yok. Herkese yardım etmek istiyorum... ve dehşet içinde kaçmak istiyorum.

After'da her gün zaten yeterince zor. Bir de böyle hastalıklarla mı uğraşmak zorundayız? Bu hiç adil değil. Dışarıdaki tüm eczaneler çoktan temizlendi ve grip aşısı yapacak doktor yok. Şu anda en yaygın virüslere karşı bile çok savunmasızız ve ben bunun çok keskin bir şekilde farkındayım.

Rutin olarak başka bir hastayı ters çeviriyorum ve kardeşime baktığımı fark etmem bir anımı alıyor. Aman Tanrım.

Yanında dizlerimin üzerine çöküp uyuyan yüzüne dokunuyorum. Gittiğinden bu yana geçen bir hafta içinde sanki 10 kilo vermiş gibi görünüyor. Zaten sıksa, çelimsiz bir çocuktı, bu yüzden tam anlamıyla iskelet gibi görünüyor ve elmacık kemiklerinin bu kadar belirgin olduğunu görmek kalbimi kırıyor. Gözleri çökmüş ve kumral saçları terden kararmış. Tüm vücudu titriyor ve onu gördüğümde gözyaşlarına boğulmak istiyorum.

Benny gözlerini açıyor ve dehşet verici bir an için bana bakıp geçeceğinden endişeleniyorum. Ama bana çarpık, yorgun bir gülümseme veriyor. "Andi?"

"Hey," diyorum usulca, ona gülümseyerek. Nedense gözyaşlarım akıyor. Sakinim. Güçlüyüm, çünkü onun bana ihtiyacı var.

"Ben hastayım."

"Biliyorum dostum. Sorun değil. Seninle ilgileneceğim."

"Beni nasıl buldun?" Yavaşça, uykulu bir şekilde göz kırptırıyor, sanki bunu yapmak büyük bir çabaymış gibi.

"Ben senin kız kardeşinim, salak," diye nazikçe takılıyorum. Terli saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. "Kümeden kaçtığını duyduğumda peşinden gelmeyeceğimi mi sanıyorsun? Liam seni bulmama yardım etti."

Yüzünde yorgun bir gülümseme beliriyor. "Liam burada mı?"

Kardeşimin benim yerime Liam için bu kadar heyecanlanmasını kıskançlıkla karşılıyorum. Şimdi zamanı değil. "Evet, o burada."

Büyük, sıcak bir el omzumu kavlıyor ve bir sonraki anda Liam, Benny'nin battaniyelerinin yanında yanıma çömeliyor. "Buradayım," diyor.

"Selam Liam. Nasıl gidiyor?"

Liam kıkırdıyor ama omzumu sıkıca ve güven verici bir şekilde kavlıyor, sanki bana sahip olduğunu söylüyor. "Kız kardeşinin ödünü kopardın."

"Üzgünüm Andi," diyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Ben sadece... arkadaş istedim, anlıyor musun?"

"Özür dileme Benny." Alnını okşadım. "Seni daha sonra, kendini daha iyi hissettiğinde öldüreceğim. Şimdilik sadece dinlen, tamam mı? Fark etmediğim için özür dilerim."

çok mutsuzdun. Daha iyi bir kardeş olmaya çalışacağım."

"Senin suçun değil," diye mırıldanıyor ve sonra uzun, şiddetli bir titreme geçiriyor. "Susadım."

"Sana biraz su getireyim." Mataramı çıkarıyorum ve sonra duraklıyorum. Eğer o hastaysa ve ben değilsem, dudaklarını su kabıma değdirmesi hiçbir işe yaramayacaktır. İçim acıyarak ayağa kalkıyorum ve bizi karşılayan kadına yaklaşıyorum. "Hiç bardağınız var mı?"

Yorgun bir ifadeyle bir köşeye kurulmuş masayı işaret ediyor. Orada malzemeler görüyorum, sanki insanlar yakında şiddetli bir şekilde hastalanacaklarını ve yakınlarda bir şeylere ihtiyaç duyacaklarını fark etmişler gibi. Yığından plastik bir bardak alıyorum ve su dolu kovaların neredeyse boş olduğunu fark ediyorum. Birilerinin özel günler için saklamış olması gereken birkaç eski, solmuş atıştırmalık yiyecek kutusu var ama onlar da artık yok. Bunun için bile heyecanlanamıyorum. Kardeşim için selofana sarılı bir Twinkie alıyorum -küçük bir çocukken çok severdi- ve bardağı suyla doldurup onun yanına dönüyorum.

Liam orada, elini tutuyor ve onunla usulca konuşuyor. Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor ve tekrar oturup Benny'nin içebilmesi için dik durmasına yardım ediyorum. Sadece birkaç yudum alıyor, dudaklarını ıslatacak kadar, sonra da itiyor.

"Yorgunum," diye mırıldanıyor ve tekrar uzanıyor.

"Aç mısın? Twinkie'leri var," diyorum sesime kandırıcı bir ton katarak.

Başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor, neredeyse hemen uyuyor. Kalbim tekrar sıkışıyor, bu sefer korkuyla. Yüzü asık olan Liam'a bakıyorum. "Sana ne diyordu?" Sormadan edemiyorum.

Liam'ın ağzı sıkı bir çizgi gibi. "O gittiğinde sana göz kulak olmamı istedi."

"Hiçbir yere gitmiyor." Gitmekten kastı iyileştiğinde başka bir kaleye gitmek mi yoksa... gitmek mi umurumda değil. Her iki durumda da kardeşimin gitmesine izin vermeyeceğim. Elini elime alıyorum ve uyurken ona bakıyorum, kararlılıkla dolu.

O ölmüyor. Ölmüyor.

LIAM

T "hastalık" olayı kafamı karıştırıyor. Andrea'm tamamen kardeşine odaklanmış durumda, yanından ayrılmıyor. Alnını yıkıyor ve uyandığında onunla sessizce konuşuyor ama mola vermek için bile gitmiyor. Uyandığında onun gittiğini düşünmesini istemiyor.

Bunu anlıyorum ama bu beni ne yapacağımı bilemez halde bırakıyor. Kendi dünyamda, ben bir savaşçıydım. İnsan yerleşimlerinin kenar mahallelerinde sinsice dolaşırken bile avlanmaya ya da bahçelere bakmaya yardım etmek için elimden geleni yapardım. Bir süre Andrea'yı izledim ve sonra ne yaptığını görmek için insan Gabe'e döndüm.

İzlemesi ilginç biriydi. Köpeği Scooter'ı binanın girişine bıraktı. Hastayla karşılaştığımız anda bir çubuk -kalem- aldı ve bir not yazıp Scooter'ın tasmaına iliştiirdi.

"Onu eve gönderiyorum," dedi bana ve Andi'ye. "Major ve diğerleri endişelenmesin diye... ve bizi aramaya gelmesinler diye."

Yüzünde acımasız bir ifadeyle köpeği gönderir. Sonra odaya geri döner ve hemen hastaların yanına gider. Bir **y a t a k t a n** diğerine geçer,

alınlara dokunuyor ve yüzleri siliyor. Kusan birini kaldırıyor ve işi bittiğinde temizliyor. Yüz ifadesi sakın ve acımasızdır ve kadın soluklanmak için dışarı çıktığında, yorulmak bilmiyormuş gibi bir sonraki yatağa geçmeye devam eder.

Bunu saatlerce yapıyor.

Onu izliyorum, sonra bir başkasının alnını yıkarken ilerliyorum. Belki de Gabe aradığım cevaplara sahiptir. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Daha fazla su alırsan alabilirsin," diyor bana. "Suyumuz azalıyor."

Bunu yapabilirim. Yapacak bir şey verildiği için mutluyum. Boş boş oturup kendimi işe yaramaz hissetmeyi sevmiyorum. Andrea'ya, kardeşini çok zayıflatan bu gizemli "hastalıktan" kurtarma çabasında destek olmak için bile olsa bir şekilde yardım etmem gerekiyor. Bu yüzden kovalardan birkaçını aldım ve büyük bina boyunca koku izlerini takip ettim. İnsanların düzenli olarak yürüdüğü patikalar var ve bunlardan birini takip ederek ortasında dekoratif bir taş balık bulunan büyük bir havuza gidiyorum. Buradaki su sabun ve banyo gibi kokuyor, bu yüzden Shreveport Kalesi'nde insanların kullandığı musluklardan birini bulana kadar devam ediyorum. Bir gıcırtyla çeviriyorum ve eminim ki tatlı su fışkırıyor, sonra da dökülüyor. Kovaları dolduruyorum, tüm insanların yığıldığı konuta dönüyorum ve sonra doldurabildiğim her kovayı dolduruyorum.

Bu iş bittiğinde Andrea'ya bakıyorum ama Benny'nin yanına uzanmış, kısık bir sesle konuşuyor, kolunu kardeşinin omuzlarına dolamış ve ona sarılıyor. Yüzünü inceliyorum, gergin, diğer insanlar gibi ter dökmeye başlayıp başlamadığını ya da titreyip titremediğini görmek için bekliyorum, ama iyi görünüyor. Kasten yaklaşıp kokusunu içime çekiyorum, test ediyorum ama yapışkan bir miasma yok. Güzel.

Erkek insan yeni birinin yanına oturuyor ve dışkı kokusu bir duvar gibi üzerime çarpıyor. Battaniyeyi insanın yüzünün üzerine çekerken ağzımı kapatarak boğuluyorum. Ölmüştü o zaman ve bağırsakları geçerken boşalmıştı. Böyle pis bir kokuya dokunma düşüncesinden nefret etsem de Gabe'e yaklaşıyorum. "Cesetleri taşımanıza yardım edebilir miyim?"

Elini yüzüne sürerek başını sallıyor. "Sanırım onları daha sonra yakacağız ama şimdilik onları revirden çıkarmak en kolayı. Yardımınız için minnettarım."

Bunu onun için ya da burada yatan diğerleri için yapmadığımı söylemek istiyorum. Ölüleri ve hastaları Andrea'mdan -ve Benny'den- mümkün olduğunca uzakta istiyorum çünkü bu kadar çok kişiyi öldüren bu şeyi anlamıyorum. Bu yüzden kadının cesedini çarşaflara sarmasına yardım ediyorum ve sonra her birimiz bir ucundan tutup onu binanın diğer tarafına, daha pek çok kişinin yattığı başka bir odaya taşıyoruz. Şimdi yirmi kişi, biz geldikten sonra bir avuç dolusu kaldılar.

Cesedi yavaşça yere bıraktık ve Gabe'e baktım. "Şimdi yalnız olduğumuza göre, bana bu 'hastalığı' açıkla."

Bana şüpheci bir bakış attı. "Sizinkiler hastalanmıyor mu?"

"Drakoni? Hayır."

"Öksürük? Burun akıntısı? Sizi hasta hissettiren ya da vücut ısınız yükselten bir şey? Herhangi bir şey?"

Ellerimi açtım. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"O zaman muhtemelen yakalayamayacaksınız ama sanırım Andi ve ben tehlikedeyiz." Bir elini yüzünde gezdiriyor ve sonra başını sallıyor. "Yani... hastalık başka bir insandan kapabileceğiniz bir şeydir. Ellerin birbirine değmesi ya da havayı solumakla bile bulaşabilir. Eğer bu düşündüğümüz gibi bir gripse, başkalarının yanında bulunarak hastalığı kaparsınız. Vücudunuza girdikten sonra ya vücudunuzun onunla savaşmasını beklersiniz ya da..."

Etrafımızdaki ölü, kokuşmuş ve çarşaflarla örtülmüş insanlara bakıyorum. "Ya da sonun burası olur."

"Doğru."

"Ne yapabilirim ki?" Andrea ve kardeşini korumak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Eğer onu göremezsem, nasıl savaşabilirim?

"Benim yaptığımı siz de yapabilirsiniz. İnsanlara su verin. Onları susuz bırakmayın. Onları rahat ettirin. Ve bekleyin. Eskiden bu tür şeyler için her türlü ilacımız vardı ama şimdi bir avuç aspirinim bile yok." Yüzünde hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

Homurdanarak onaylıyorum ama cevabı hoşuma gitmiyor. Yapabileceğimiz daha fazla şey olmalı. "Aspirin aramaya gidebilir miyiz? Ya da ilaç?"

"Buraya birkaç mil mesafede bir eczane varsa, çoktan temizlenmiştir." Gabe bana değerlendirci bir bakış attı. "Bir ejderha, bir insanın bir günde yürüyebileceğinden çok daha uzağa uçabilir."

"Ben form değiştiremem," diyorum ona sertçe. "Böyle bir şey sorma bile." Çünkü eğer yapabilseydim, bunu onlarca kez yapardım. Benny burada olmazdı. Andrea burada olmazdı.

Bunların hiçbirisi olmazdı.

ÖĞLEDEN SONRA YAVAŞ YAVAŞ GEÇİYOR. Gabe hastaların arasında dolaşırken ben daha fazla su getiriyorum ve Andrea da kardeşiyle ilgileniyor. Benny'nin durumu iyi değil. Zayıf ve uyanık olduğundan daha fazla uyuyor ve Andrea'nın endişelendiğini söyleyebilirim.

Bizi kalenin girişinde karşılayan kadın birkaç saat önce yattı ve bir daha kalkmadı. Gabe onun yanına gidiyor, derin bir iç çekiyor ve sonra diğer tüm hastalara yaptığı gibi kadının alnına ıslak bir bez koyuyor.

"Liam," diye mırıldanıyor Andrea, sesi alçak ve yumuşak. Ona doğru dönüyorum, çekiliyorum.

Benny'nin yanında, elinin yanında su dolu bir kâsenin içinde bir havluyla kalır. Benny uyuyor, daha doğrusu bilinci yerinde değil. Yatakta çırpınıyor, yüzü ter içinde. Kokusu her zamankinden daha ekşidir ve Andrea'nın güzel yüzü endişeyle çizilmiştir.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Yanına çömelerek mırıldanıyorum. Onu gözlerimle yutuyorum, yüzüne dokunmaktan ve ona sarılmaktan başka bir şey istemiyorum, ama sanki ona duymak istemediği bir şey söyleyecekmişim gibi sert ve savunmacı.

Uzun bir süre beni inceliyor, sonra uzanıp elimi tutuyor ve beni şaşırtıyor. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

"Her şeyi, Andrea. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Normalde hararetli sözlerim karşısında yüzü kızarırdı ama bugün kızarmıyor. Sadece üzgün ve yorgun görünüyor. "Eğer ölürsek, haberi Shreveport Kalesi'ne götürmeni istiyorum. Amy'ye ve... Gwen'e söyle." Sertçe yutkunuyor, gözleri dökülmemiş suyla cam gibi.

Göğsümde alçak bir hırıltı oluşuyor ve onu göğsüme doğru çekip korumacı bir şekilde kendime yaslamamak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Benny ve diğerlerine saldıran görünmeyen tehlikelere karşı hiçbir şey yapamam. Her şeyden çok, keşke savaş formum olsaydı da onu pençelerimle yakalayıp tüm bunlardan uçup gidebilseydim diyorum. "Andrea, hayır."

"Yapmayacak mısın? Gabe'e sorayım mı?"

"Ölmeyeceksin," diyorum ona şiddetle ve bu sefer kendimi durduramıyorum. Omzunu tutuyorum, sonra da sarı, kalın örgüsünü, sanki onu bir şekilde burada tutacakmış gibi elime doluyorum. "Kimse ölmeyecek. Sen ölmeyeceksin. Ne de Benny. Bunun olmasına izin vermeyeceğim." İçimdeki vahşetin kabardığını hissediyorum ve bir an için beynimde bir şiddet patlaması alevleniyor. Tüm bu binayı yerle bir etmek ve yerle bir etmek istiyorum-

"Liam," diyor yumuşak bir sesle, eli benimkini kapatıyor. "Atalım. Benimle kal."

Üç derin nefes alıyorum, burun deliklerim açılıyor ve sonra yüzümü saçlarına gömüp kokusunu içime çekiyorum. "Ölmeyeceksin, Andrea."

"Ne olur ne olmaz diye söylüyorum." Çeneme hafifçe dokunuyor. "Belki beni vurmaz. Benny'nin durumu da iyi sanırım. Diğerlerinden daha iyi."

"Evet," diyorum, çünkü başka ne diyebilirim ki? Ölmedi ama diğerlerinden daha iyi durumda olduğunu sanmıyorum. Bence her saat biraz daha batıyor.

Andrea bana gülümsüyor, yüzünde tatlı bir ifade var. "Bana karşı çok iyidim Liam," diye mırıldanıyor. "Sadece yanımda olduğun için teşekkür etmek istedim. Her zaman. Ne zaman bir arkadaşına ihtiyacım olsa, sen hep yanımdaydın."

"Sen bir arkadaştan daha fazlasısın Andrea. Bunu biliyorsun." Yine de uzanıp yanağına dokunuyorum, çünkü dokunmak zorundayım. Dokunmalıyım.

Gözlerini kapatarak okşamama doğru eğiliyor. "Bazen keşke tekrar o çatıda birlikte olsaydık diyorum. O gece her şey çok basit görünüyordu. Ve şimdi..."

"Şimdi de aynı derecede iyi," diye söz veriyorum ona. "Günler değişir ama duygular değişmez. Sen hala benim her şeyimsin Andrea. Her zaman öyleydin."

Gözleri açıldı ve bana baktı. "Atalım..."

Benny haykırıyor, vücudu sertleşiyor. Sarsılarak uzaklaşır ve hemen kardeşine uzanır. Yan tarafına yuvarlanır ve kusar, dudaklarındaki tükürük koyu ve köpüklüdür. Bu iyiye işaret değil. Gabe'le birlikte yeterince ölü taşıdım, ölenlerin hepsinin gitmeden önce kan kustuğunu biliyorum.

Andrea tekrar tekrar, "Sorun yok Benny," diye fısıldar. "Ben buradayım. Her şey yolunda." Adam kusarken onu tutar ve sonunda tekrar yatağa yığıldığında saçlarını alnından çeker. "Sıcaklamışsın. Seni yıkayacağım ve ateşini düşüreceğiz, tamam mı?"

Benny cevap vermez. Gözleri kapanır ve tekrar uykuya dalarak kendinden geçer.

Andrea bunu fark etmiyor ya da umursamıyor. Bezi sıkarken ve sonra nazıkçe yüzünde ve boynunda gezdirirken yüzündeki kararlı ifadeyi tanıyorum. Sahip olduğu her şeyi Benny'ye verecek ve umarım bu yeterli olur. Saç örgüsüne son bir kez dokunuyorum. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Biraz daha su?" Özür dileyerek bana bakıyor.

"Elbette." Parmak uçlarımı yanağında gezdirdikten sonra kasesini yeniden doldurmak için kovalara doğru ilerliyorum. Yorgun olduğunu biliyorum. Saatler ilerliyor ama yemek yemediği gibi uyumayacağını da biliyorum. Kardeşine çok odaklanmış durumda.

Bu beni çaresiz hissettiriyor. Bir şeyler yapmak istiyorum ama beklemekten ve Gabe'e yardım etmekten başka yapacak bir şey olmadığını biliyorum. Geldiğimizden beri hiç ara vermeyenlerden biri de o. Odaya şöyle bir bakıyorum ve hasta bir kadının ağzına bir bardak su tuttuğunu görüyorum.

Drakoni olmasa da, dişime göz dikmiş olsa da, adama saygı duyuyorum. Bu insanların yiyecek ve erzaklarını çalıp gidebilirdi. Herkesin alması için dışarıda ve kendilerini korumak için çok zayıflar. Bunun yerine, ölmekte olanlara yardım etmek için kendini riske attı.

Benny keskin bir acıyla haykırarak dikkatimi çekti. Hızla Andrea'nın yanına gidiyorum, o da şok içinde kardeşine bakıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor, yüzünün rengi solmuş. Bir an için bana onun öldüğünü söyleyeceğini sanıyorum ama Benny hâlâ nefes nefese, ateşler içinde. "Kolu... Az önce dokundum ve bağırdı. Bir sorunu var." Dudağını ısırđı ve sonra bana baktı. "Onu tutabilir misin?"

Başımı sallayıp diğerk tarafına geçiyorum. Hasta kardeşini incecik kollarından tutup muayene ederken onu tutmak kalbime acı veriyor. Koltuk altına yaklaştığında acı içinde bağılıyor ve kolunu yavaşça yukarı kaldırdığımızda Andrea'nın nefesi kesiliyor.

"Tanrım," diye inliyor, eli ortaya çıkan çirkin şeyin üzerinde çırpınıyor.

Benny'nin kolunun altında büyük siyah bir yumru var. Koyu renkte ve etrafındaki deri gergin ve kızarmış; kadın hafifçe dokunduğunda, Benny acı içinde tekrar bağılıyor ve çırpınıyor.

"Anlamıyorum," diyor başını sallayarak. Onu yavaşça yatağı geri yatırıyorum ve o da hemen vücudunu kolunun etrafına kıvrarak yaklaşıyor ve lekeyi gözlerden saklıyor. "Bu... bu grip değıl."

"Ne oldu?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzü kül rengi oluyor. "Veba. Sanırım... Sanırım kara veba. Kahretsin, *fareler*." Ellerini alnına bastırıyor. "Lanet sıçanlar!"

"Anlamıyorum," diyorum yavaşça. "Bana veba ile grip arasındaki farkın ne olduğunu söyleyin."

Andrea gözlerini kapatır ve tekrar açtığında gözyaşları yüzünden aşağı akar. "Aradaki fark, insanların genellikle gripten kurtulması. Siyah

Veba Avrupa'nın yarısını yok etti. Yok olduğunu sanıyordum ama... Önceden fareler için endişelenmemize gerek yoktu." Parmaklarını ağzına bastırıyor. "Buna inanamıyorum."

"Ne yapacağız?" Ben soruyorum.

"Eğer bu bir vebaysa, hiç umut yok demektir." Başını sallıyor, ifadesi kasvetli. "Ölmeyi beklemekten başka yapacak bir şey yok."

LIAM

B Enny uyuyor ve çok ağır uyuyor. Artık ateşler içinde kıvranmıyor, sadece hareketsiz ve sessiz, sanki sonunu bekliyormuş gibi.

Andrea kollarımda uyuyana kadar ağlıyor. Gabe'e şüphelerini anlatır ve diğerlerinden birkaçını kontrol ederler ve her insanda sert, siyah yumrular bulurlar. Bazılarının koltuk altlarında, bazılarının boynunda ya da kulak arkasında. Ölmek üzere olan talihsiz bir adamın cinsel organında da var. Boynuma yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken bana bunun veba *olduğunu* söylüyor. Sıçanlar ve onların pisliği yüzünden ortaya çıkan eski ve ölümcül bir hastalık.

Uyurken ona sarılıyorum, sanki rüyalarında hala ağlamak istiyormuş gibi nefesi titriyor. Sessiz, tüm bina karanlık ve kasvetli. Masaların üzerinde yanan birkaç mum vardı ama biri hariç hepsinin yanmasına izin verdik. Ölülerin ve hastalığın kokusu gittikçe kötüleşiyor ve ben bu kokuyu kovmak için yüzümü tekrar tekrar Andrea'nın saçlarına gömüyorum. Vahşilik düşüncelerimin arkasını kemiriyor ve Andrea için burada olmaktan, kardeşinin ölmesini beklerken ona destek olmaktan başka bir şey istemediğim şu anda bile benim için gelmesinden nefret ediyorum.

Çünkü kulağa ölecekmiş gibi geliyor. Sekiz kişi daha vefat etti. Sabahı göremeyecek birkaç kişi daha var ve oda yavaş yavaş boşaltılıyor. Herkesle ilgilenen kadın sabahı göremeyecek olanlardan biri; son bir saattir kan kusuyor ve Gabe onun yanında dinleniyor, ona içecek ikram ediyor ve en kötüsünü atlatmasına yardımcı oluyor.

Dişimi yakınımnda tutuyorum, bu hastalığı hayal etmeye çalışıyorum. Drakoni'lerde böyle bir şey yok. Dış etkenler yüzünden zayıf düşmeyiz ya da hastalanmayız. Onu böyle bir şey yüzünden kaybedebileceğimi düşünmek beni hayal edebileceğim her şeyin ötesinde korkutuyor. Hâlâ Andrea'nın asla benim olamayacağı gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum. Onu böyle bir şey yüzünden bu kadar çabuk kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum ve onu kendime

yakın tutuyorum. Andrea bana karşı titriyor.

Vücudum kaskatı kesildi.

Hayır. Sadece üşüyor.

Yanağını okşuyorum, parmaklarımı teninde gezdiriyorum. Sıcak hissediyor, öncekinden daha sıcak. Kızarmış. Teni sıcaktan nemli ve öne doğru eğilip kokusunu derin derin içime çekiyorum. İşte orada. Koku orada. O korkunç, yapışkan, karanlık miasma kokusunu istila etmiş.

O hasta.

"Hayır," diye homurdanıyorum, onu kendime yakın tutuyorum. Başını tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Andrea, hayır. Bununla savaşıyorsun. Hastalanmayacaksın."

"Mmm, ne?" Uykusundan uyanıyor, ama hareketleri durgun, sanki uzuvları çok ağırmış gibi.

"Bana bak," diyorum, çenesini parmaklarımla arasında kavırıyor ve başını geriye yatırıyor. "Andrea, bana bak."

Başını geriye atıyor ve uykulu, odaklanmamış gözlerini bana kırıştırtıyor. Ve sonra tekrar titriyor. "Çok üşüyorum Liam."

Sıcak, şiddetli bir öfke içime hücum ediyor. *Hayır.* Hayır, Andrea'yı kaybedemem. Onu yakınımda tutuyorum ama kokusu vücudumun tepki vermesine neden oluyor. Ona sahip olmak için duyduğum acılı açlık, hissettiğim çaresiz öfkeye ekleniyor, ta ki dikişlerimden ayrılacağımı anlayana kadar. Onu çarşafılarına sarınmış bir halde ölümlerle birlikte odada hayal ediyorum ve içimde beyaz bir öfke patlıyor, derim kaşınıyor ve tüm vücudum alev alev yanıyor.

Aklımı tamamen kaybedeceğim.

Gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin, uzun nefes alıyorum. Andrea anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyor ve sonra tekrar uykuya dalıyor. Ona bir süre daha sarılıyorum ve sonra zihnindeki sahiplenme ateşini körüklediği için onu nazıkça Benny'nin yanına yatırıp battaniyeleri üzerine örtüyorum.

Titriyor, titriyor ve zihinsel duvarlarımı kemiren öfke büyüyor.

Hayır.

Bu hiç *adil* değil.

Onu terk etmek beni mahvediyor olsa da kalkıp yanından ayrılıyorum. Yine de orada kalamam. Onun hastalıklı kokusunu solumaya devam edersem, kontrolümü kaybedeceğim.

Eğer aklım giderse, ona yardım edemem. Yapabileceğim bir şey olmalı. Olmalı. Öylece oturup bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Dişimin ölmesine izin vermeyeceğim.

Öfkeli düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde odada volta atıyorum. Dişi ejderhanın zihni uzakta, ama sanki kendi zihnime dokunmak için bir şans bekliyormuş gibi üzerimde ağır bir yük var. Ondan gelen baskı da yardımcı olmuyor. *Odaklan*, kendime hatırlatıyorum. *Zihinsel duvarlarını düşün. Onları güçlendir.*

O kadar dalmışım ki Gabe koluma dokunduğunda hırslayarak ona doğru dönüyorum. Gözlerimin öfkeden simsiyah olduğunu görmeden biliyorum ve burun deliklerimden kıvrılan dumanın kokusunu alabiliyorum. "Ne?" Ellerimi sıkarak homurdanıyorum.

"İki ölü daha," diyor acımasızca. "Onları taşımama yardım eder misin?"

Ölü yabancılar umurunda değil. Umurumda olan tek kişi Benny'nin yatağında, kardeşinin yanında titriyor. "Andrea hasta," diyorum ona.

"Evet. Sanırım bana da bulaşacak." Ellerini kalçalarına koydu. "Devam edebildiğim kadar devam edeceğim ama o kadar uzun sürmeyebilir."

İlk kez teninin yanaklarına kadar kızardığını ve gözlerinin buğulandığını fark ediyorum. Bir an için ona tamamen öfkelenim. "Sen de hasta olamazsın. Yardımına ihtiyacım var!"

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "İnan bana, eve gitmekten daha çok istediğim bir şey yok ama böyle bir seçeneğim yok."

"Bana ne yapmam
gerektiğini söyle." "Bizi
gömmek mi?"

Tekrar homurdandım. "Vazgeçmiyorum."

"Hayır, sanırım bunun için karnında çok fazla ateş var." Gabe bana spekülatif bir şekilde bakıyor. "Hasta değil misin?"

Omuz silktim, öfkeliydim. "Neden hastalanayım ki? Ben insan değilim."

Uzanıp bir elini alnıma koyuyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "İyi hissediyor musun?"

Elini sopayla uzaklaştırdım. "Her zaman olduğum gibiyim, tek fark her geçen an daha da öfkeleniyorum."

"İnsanlarınız sihirli mi? Bu şekilde mi şekil değiştiriyorsunuz? Ateşi nasıl soluyorsunuz? Yoksa bu genetik bir şey mi?"

"Neden?" Sabırsızlıkla soruyorum. Andrea'nın yanına dönmek, ona olabildiğince uzun süre sarılmak istiyorum. Eğer bu insan bana yardım etmeyecekse, başka bir şey bulmam gerekiyor. "Sihirli olup olmamam neden önemli?"

"Çünkü sen hasta değilsin. Ve çünkü ben hastayım." Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Çünkü Andrea hasta. Ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bulmaya çalışıyorum."

Yine ilgimi çekti. "Devam et."

Gabe kıllı çenesini ovuşturuyor. "Yani... insanların hastalıkları önlemenin yollarından biri, birine aynı şeyden az miktarda bulaştırmaktır, böylece kanı ona nasıl tepki vereceğini bilir. Bir insanın kanına biraz senin kanından eklersek ne olacağını merak ediyorum."

"Andrea'yı yakardı," diyorum ona, ateşlerimin onu içten içe yaktığını hayal ederek. Çiftleğmeye ne kadar yaklaştığımı ve onu nasıl yakacağımı düşünüyorum. "Ateşiniz olsa bile, bedenleriniz benim kanımı acı çekmeden taşıyacak kadar sıcak değil. Damarlarımızda ateş var, drakoni."

Gabe çenesini ovmaya devam ederek, "Büyü o zaman," dedi. "Hiç kanını alan biri oldu mu?"

"Hayır." Ona şüpheyile bakıyorum. "Onlara benim kanımı verirsek iyileşeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen hayır, ama kıcımin üstüne oturup sonumun gelmesini beklemektense bir şeyler denemeyi tercih ederim."

Bu fikri sevdim. İçimi umutla dolduruyor. Kanım ruhumun bir parçası değil mi? Belki de sahip olduğum canlı büyü Andrea ve Benny'nin hayatta kalmasına yardımcı olabilir. "Onları yakacak," diye onu tekrar uyarıyorum. "Ve seni de, eğer denemek istersen."

"Acı, ölümden daha iyidir" diyor açıkça.

Katılıyorum. Onu kurtarmak için Andrea'ya zarar vermem gerekiyorsa, vermeliyim. "Bana ne yapmamız gerektiğini göster."

GABE İLK GITMEYİ TEKLİF EDİYOR. Elbette önce Andrea'yı kurtarmak istiyorum ama eğer bu ölümcül bir fikirse, bunu aşkım yerine bir erkek üzerinde denemek iyi olur. Gabe tüpler ve iğneler buluyor ve sonra bana ne yapacağını ayrıntılı bir şekilde anlatıyor. Kolumdaki bir damarı bulacak, kanıma bağlayacak ve sonra bunu kendi kolundaki bir damara aktaracak. Aptalca bir şey gibi görünüyor, ama görünüşe göre insanlar sık sık kan paylaşıyor? Eskiden "sağlık görevlisi" olduğu zamanlarda bunu yaptığını söylüyor. Derimi itiyor ve sonunda iğneyi batırıyor, sonra da kendi koluna sokuyor. Küçük tüp kanla doluyor ve onun koluna geçmesini izliyorum.

Vurduğu anda anladım. Yüzü acıyla buruştu ve kolunu tuttu. Ben de tutuyorum. "Acıyacağını söylemiştim," diye uyarıyorum onu.

"Siktir. Doğru." Yüzü vahşileşiyor ve elimi sıkıyor ama çekmiyor. Sıkılmış dişlerinin arasından nefesi kesiliyor ve yanık et kokusu havayı kokutmaya başlıyor. Aramıza bakıyorum ve kolu iğnenin etrafında kabarıyor, derisi kıpkırmızı.

Mümkün olduğunca uzun süre bekler ve sonra iğneyi kolundan çıkarır. En fazla bir dakika sürer. "Daha fazlasını yapamam. Özür dilerim. Sanki diri diri yanıyorum." Kolunu tutarak ayağa kalkıyor ve sanki bu bir şekilde acısını dindirecekmiş gibi etrafta volta atıyor.

Adım atarken onu izliyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Gabe bana bakıyor, yüzü solgun ve terli, kolunu tutuyor. "Şaka mı yapıyorsun? Kendimi bok gibi hissediyorum ve kolum hâlâ beni öldürüyor."

Homurdanıyorum. "Sana söylemiştim."

"Biliyorum. Biliyorum." Oturur ve gözlerini kapatarak kendini toparlamaya çalışır. "Bunun işe yarayıp yaramadığını bir süre öğrenemeyeceğiz. Andi ve Benny üzerinde denemek için beklemek ister misin?"

Dişime bakıyorum - çünkü kafamda o benim. Titreyen erkek kardeşinin yanındaki yatakta sessiz ve hareketsiz duruyor. Bu kadar sessiz olması hoşuma gitmiyor. Hemen sessizleşen diğerlerinden bazıları hiç uyanmadı. Etrafımızdaki oda her geçen saat daha da boşalıyor ve bu beni endişelendiriyor. "Bekleyecek vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım haklısın." Ayağa kalkıyor ve yüzünü buruşturarak kolunu esnetiyor, sonra yarayı korumak için etrafına bir bez sarıyor. "Onu bağlamak isteyebilirsin."

Bu düşünce bana iğrenç geliyor ama Gabe'in kendi fikri olmasına rağmen ne kadar mücadele ettiğini gördüm. Geldiğini bilse bile acıya dayanamazdı. Onu bağlamayacağım ama mecbur kalırsam sağlam kolumla tutacağım.

Yatağının yanına oturduğumda gözleri açıldı ve bana yorgun bir gülümseme verdi. "Benny nasıl?"

"Uyuyorum," diyorum ve hemen konuya giriyorum. "Gabe'in deneyeceğimiz bir fikri var."

Ayağa kalkıyor ve Gabe'in kolunu sardığı yeri görüyor. Bana bakıyor ve Gabe hortum ve iğneleri çıkardığında şaşırılmış görünüyor. "Kan nakli mi? Seninle mi Liam?"

"Ben hasta değilim," diye belirttim. "Hem de hiç. Benim halkımda böyle şeyler olmaz."

"Yani bağışıklığını bize geçirmeye çalışmak için kan nakli mi?" Çabucak anladı, benim akıllı, güzel Andrea'm. "İyi fikir."

"Acıyacak," diye uyarıyorum onu, acı çekecek olmasından nefret ederek. Uzanıp terli saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum. "Gabe acının çok şiddetli olduğunu söyledi."

"Tahmin edebiliyorum. Kanın çok sıcak olduğu için, değil mi?" Gözleri yorgun, odaklanmamış, sanki bu küçük konuşma bile onun için çok fazlaymış gibi. "Yaparken bana sarılır mısın?"

"Tabii ki."

Elimi kendi elinin içine aldı. "Önce Benny'yi yap."

Tereddüt ediyorum, çünkü en çok kurtarmak istediğim kişi o, ama bunun onun için önemli olduğunu biliyorum. "Eğer istersen."

Andrea başını sallar. "Lütfen."

Onun yerine yatağın Benny'nin tarafına geçtik. Gabe iğneyi koluna sokup hortumu bana bağlarken bile tamamen habersiz bir şekilde uyuyor. Bir dakika sonra çılgınlık başladı. Andrea solgunlaşarak kardeşinin üzerine eğiliyor ve ağırlığıyla ona baskı yapıyor. Gabe de aynı şeyi yapıyor, dizisiyle Benny'nin kolunu tutuyor ve iğneyi çıkarmaması için elini omzuna koyuyor. Onların tutuşu altında çırpınıyor, hıçkırıyor ve yanan derisinin kokusundan, derisinin iğnenin etrafında kabarmasından nefret ediyorum. Gabe sonsuza kadar devam etmesine izin veriyor ve sonra iğneyi çıkarıp koluna bir krem sürüyor. "Antiseptik," diyor Gabe ve sanki bu bir şekilde acıyı dindirecekmiş gibi yarayı bir bandajla kapatıyor.

Onu bırakırlar ve Benny onun koluna sarılır, nefesi kesik kesiktir. Andrea onun bağına dokunup mırıldanıyor ama Benny hiçbir Çeye tepki vermiyor. Sadece acıya tepki veriyor.

Benny'nin tekrar sustuğundan emin olunca bana dönüyor ve hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunların hiçbir hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama size sağlığını verebileceksem, veririm."

"Bunu burada hasta olan diğerlerine de verecek misiniz? Onlar da bir şansı hak ediyor." Gözleri bana yalvarıyor.

Nasıl reddedebilirim? "Ne istersen yaparım, Andrea."

Kolunu uzatıyor ve bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Seni seviyorum Atalım. Eğer bu işe yaramazsa, sorun değil. Denediğini biliyorum."

Adımı söylediğini duyunca kalbim sıkışıyor. "İşe yarayacak," diyorum ona, kararlı bir şekilde. "Seni kaybetmeyeceğim."

Ama sırtına doğru ilerliyorum ve onu kendime yaslıyorum, omuzları göğsümün ön tarafına baskı yapıyor. Zayıf ve yorgun bir şekilde bana yaslanıyor ve benimkini kavrayan elini her zamankinden daha kırılgan hissediyorum. Kokusunu içime çekiyorum, ağzımı terli saçlarına bastırıyorum. Kokusunun her tarafını saran hastalık mikrobundan nefret ediyorum. Bu kadar çaresiz olmaktan nefret ediyorum.

Gabe iğneyi sokup kolumu hazırlarken parmakları benimkilere kenetleniyor. Tüpü takıyor ve sonra ikimiz de bekliyoruz ve kanım ona ulaşırken nefesimi tutuyorum.

İnliyor, eli benimkini sıkıca kavıyor. Mücadele etmemek için çok çabaladığını biliyorum ama acı çok fazla geliyor ve haykırıyor. Gabe onun diğer kolunu tutuyor ve ben de kendi kolumu ona doluyorum, o bana doğru çırpınırken rahatlatıcı sözler fısıldıyorum.

Gabe'in iğneyi çıkarması ve kızın hıçkırarak göğsüme yığılması bir sonsuzluk gibi.

Onu tutuyorum, yumuşak tenini okşuyorum ve saçlarına dokunuyorum. Boynunu okşuyorum... ve o küçük bir çığlıkla geri çekiliyor.

"Şşşt," diyorum ona, görebilmek için saçlarını kenara çekerek. Yeterince eminim, kulağının arkasında sert, siyah topaklardan biri var.

Zavallı Andrea'm. Ağzımı alnına bastırıyorum. "Dinlen, aşkım. Yanındayım."

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

LIAM

W

Odadaki hastaların arasından geçiyoruz. Gabe başım dönerse ona haber vermem konusunda beni uyarıyor çünkü o zaman durmamız gerekiyor.

"Sen de bizim yüzümüzden ölemezsin," diyor hafif bir gülümsemeyle. On dakika sonra devrilir.

Vücudunu saran kızarıklık ve ürpertiği fark ediyorum ve ona yakın zamanda boşaltılmış bir yatağa doğru yardım ediyorum. Oda sessiz, tek ses Andrea'nın dişlerinin birbirine çarpması ve hiçbir battaniyenin düzeltemeyeceği bir soğukla titremesi.

Gabe'i rahat ettiriyorum, erkeğin Andrea ve diğerlerine yardım etme fikri için minnettarım. Kısa bir süre içinde adamdan nefret etmekten ona saygı duymaya başladım ve herkesi ele geçiren aynı hastalık tarafından dümdüz edildiğini görmek beni üzüyor. Belki onsuz devam edebilirim.

Ancak yanına gittiğim bir sonraki kişi ölmüştü ve battaniyeleri adamın yüzüne çekip cesedini hasta odasından dışarı taşıdım. Şu anda ölü sayısı canlı sayısından fazla ve kimse iyileşmedi. Kalbim boş hissediyor ve

Bundan nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum. Andrea ve Benny'yi kollarıma alıp gökyüzüne uçmak ve asla arkama bakmamak istiyorum... ama onun istediği bu değil.

Ve artık çok geç.

Andrea'nın kardeşinin yanında yattığı yatağa geri dönüyorum. Benny günün büyük bölümünde uyuyordu ve bir an için öldüğünden endişelendim. Alnına dokunuyorum ama kıpırdamıyor, alnı bir insanınkinden daha sıcak. Kolu su toplamış ve çiğ, kızarıklık kanı aldığı bandajlı yerin altından yayılıyor. Yine de ölmemiş. Bu noktada, bunu iyiye işaret olarak alıyorum.

Andrea'nın yanına oturdum ve elini elime aldım. Elleri gevşek, parmakları terli. Daha fazla fikir, bunu düzeltmenin yolları, yapabileceğim daha fazla şey düşünmeye çalışıyorum. Yemek yemesi gerekiyor. İyi, taze et, sanırım. Bu insanların elinde bayat, şekerli şeyler ya da lezzetini ve besleyici canlılığını yıllar önce kaybetmiş konserve yiyeceklerden başka bir şey yok. Gerçek yiyeceğe ihtiyacı var. Temiz suya.

Belki daha fazla kan. Elini elimde tutuyorum, soluk teninin altındaki mavimsi damarları izliyorum. Kanım onunkine mi karışıyor yoksa onu öldürüyor, içten içe yakıyor mu? Bu yüzden mi bu kadar sessiz?

Tekrar Benny'ye bakıyorum ama o uyuyor. İyileşip iyileşmediğini ya da herhangi birinin iyileşip iyileşmediğini söylemek imkansız.

Son kalan benim.

Bizi karşılayan kadın inliyor ve yatağında kıvranıyor. Diğer insanları hiç umursamasam da onun acı çekmesine izin veremem. Ne de olsa o bizi uyarmaya çalışan insanlardan biri ve elinden geldiğince diğerlerine baktı. Onun da benim kanıma ihtiyacı var. İsteksizce uyuyan Andrea'dan uzaklaşıp kadına doğru ilerliyorum ama Gabe'in yaptığı gibi iğneyi koluna batıramıyorum. Çok fazla çırpınıyor ve hareketsiz durmuyor.

Bu iki kişilik bir iş.

Sinirle Andrea'nın yanına dönüp yanağına dokunuyorum. Beni şaşırtarak gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Liam," diye fısıldıyor. "Benny?"

"Uyuyor," diye mırıldanıyorum, ona sıkıca sarılmak, onu öpmek, tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum. "Kolun nasıl?"

"Yanma azaldı ama hala sıcak hissediyorum. Her yerim sıcak." Dudaklarını yalıyor. "Su?"

Ona biraz getiriyorum ve sonra bir fincanı dikkatlice dudaklarına götürüyorum. Ağzından çok çenesinden aşağı damlıyor. Birkaç yudum alıyor ve sonra tekrar dinleniyor, gözleri kapanıyor. Bir an için uyuduğunu düşünüyorum ama sonra gözlerini tekrar açıyor ve bana bakıyor. "Gabe?"

"O hasta."

"Benny?"

Kalbim sıkışıyor. Az önce onu sorduğunu hatırlamıyor mu? Ama gözleri ateş gibi parlıyor. "Yanında uyuyorum."

"Daha iyi mi?"

"Daha kötüsü yok," diyorum nazikçe.

"Ama daha iyi değil." Başını yavaşça sallıyor. "Belki daha fazla kana ihtiyacımız vardır." Uzanıyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve sonra elimi ağzına götürüp parmaklarımı öpüyor. "Belki sabah bir tur daha veririz. Belki de bir kereden fazlasına ihtiyacı vardır."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum ama gözleri çoktan kapanmış ve elimdeki tutuşu gevşemiş oluyor. Bir an sonra öksürüyor, sonra kusmaya başlıyor. Onu yan yatırıyorum, boynundaki kocaman siyah yumruyu ortaya çıkardığı için nefret ediyorum. Bu onun hala hasta olduğunu hatırlatıyor. Hepsi hala hasta ve geriye bir tek ben kaldım.

Andrea'yla ilgileniyorum, işi bittiğinde yüzünü siliyorum ve biraz daha su veriyorum. Biraz içtikten sonra kendinden geçiyor ve ben de elini tutarak iyileştğine dair bir işaret bekliyorum. Doğru şeyi yaptığımıza dair bir tür ipucu.

Ama o sadece titriyor ve sarsılıyor, hastalığın içinde kayboluyor. Onun yanında, Benny çok hareketsiz. Birkaç yatak ötedeki Gabe'e bakıyorum, battaniyesinin altında çılgınca çırpınıyor.

Eğer hepsinin daha fazla kana ihtiyacı varsa... Bunu tek başıma yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yapabilseydim, kanım kalmayana kadar Andrea'ya verirdim. Son damlasına kadar alabilir. Elini dudaklarıma götürüyorum ve ağzımı parmak eklemlerine sürüyorum.

Ama bunu tek başıma yapamam.

Onlara daha fazla kan vermeliyiz ve yardıma ihtiyacım var. Shreveport Kalesi'ne, Amy ve Rast'ın yanına dönmeliyim.

Andrea'nın yumuşak eline son bir öpücük kondurduktan sonra elini göğsüne bastırıyorum ve battaniyesinin sıkı sıkıya sarıldığından emin oluyorum. Alnındaki terli saçları düzeltiyorum ve onu seyre dalıyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, insan sözcüklerini kullanarak. Drakonilerin bu tür sözlerle ihtiyacı yoktur, çünkü bu tür şeyler zihinsel bağlantıda hissedilir. Ama Andrea'nın zihni bana kapalı -tıpkı tüm zihinlerin bana kapalı olduğu gibi- ve bu yüzden insan sözlerini kullanmak zorundayım. "Bu dünyada senden başka her şeyden nefret ediyorum," diyorum ona. "Sen her şeyi güzelleştiriyorsun ve seninleyken ne üzgün ne de yalnız oluyorum. Seni seviyorum ve umarım bunu biliyordur. Bunu asla unutma."

Dudakları küçük bir iç çekişle ayrılıyor ve umarım bunu duyuyordur.

Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum ve malzeme masasına doğru ilerliyorum, "kalem" dedikleri çubuklardan birini ve bir kitap bulana kadar bir şeyleri karıştırıyorum. Kitabın önünden boş bir sayfa koparıp kalemi ve sayfayı Gabe'in yatağına götürüyorum ve yanına oturuyorum.

Omzunu sıkıyorum. "Gabe. Uyan. Yardımına ihtiyacım var." İçlerinde en az hasta olan o ve umarım bana yardım edecek gücü vardır.

Adam sarsılarak uyanıyor, gözleri ateş gibi parlıyor. "Su," diye mırıldanıyor.

"Sana su vereceğim ama benim için kâğıda insan sözcükleri yazmalısın," diyorum, kopardığım sayfayı ona uzatarak. "Yardım için Shreveport Kalesi'ne gitmeliyim ve onlara sorunun ne olduğunu anlatmak için buraya insan sözcükleri yazmana ihtiyacım var."

Bana bakıyor, gözleri kızarmış ve çökmüş. "Yürümek için çok uzak," diye mırıldanıyor. "Sen dönene kadar biz ölmüş olacağız."

"Yürüyerek gitmeyeceğim. Uçacağım." Bunun nasıl işe yarayacağını bilmiyorum ama denemek zorundayım. "İşte bu yüzden nota ihtiyacım var. Eğer aklım giderse... not oraya ulaşacaktır." Umarım. Zihnimi sağlam tutamasam bile, varlığımın her zerresinde hissettiğim Shreveport Kalesi'nden acil yardım alma ihtiyacının kalacağını ve beni onlara doğru yönlendireceğini umuyorum.

Ya da zihnim olduğu gibi kalacak ve tüm bu endişelerim boşa gidecek. Ama... her ihtimale karşı.

"Bunu denersen öleceğini düşünmüştüm-"

"Denemek zorundayım." Uyumakta olan Andrea'ya bakıyorum. Halsiz, titremesi yerini derin bir uykuya bırakmış, bu da beni en az onun kadar korkutuyor. "Onu kurtarabilecekken ölmesini izlemektense akılsız olmak daha iyi."

Gabe homurdanıyor, sonra titreyen elleriyle kalemi alıyor. Bu küçük hareket bile onun için büyük bir çaba gibi görünüyor, hastalık gücünü tüketiyor. "Ne yazmamı istiyorsun?"

KISA BİR SÜRE SONRA, notu küçük, yanmaz bir metal kap içine koymuş ve elimde tutuyordum. Bir süre daha Andrea'nın yanında oturuyor, baygın yatarken onu seyrediyorum.

Yedi uzun yıl boyunca hiçbir şeyi riske atmadım. Kendi halkımdan saklandım, kendi canımı kurtarmak için çaresizdim.

Ama Andrea için? Her şeyi riske atacağım.

Bunun işe yaraması için küçük bir şans var. Belki de Rast gibi zihnime olan hakimiyetim akıl sağlığımın büyük bir kısmını koruyacak kadar güçlüdür. Bunun beni Shreveport Kalesi'ne ve diğerlerinin menziline geri götürmeye yeteceğini umuyorum, böylece hastalık haberini iletebilir, Andrea ve diğerleri için yardım bulabilirim. Eğer daha fazla drakoni kanının onlara yardım etme şansı varsa, o zaman denemek zorundayım. Bunu tek başıma yapamam ve Gabe hızla zayıflıyor. Emin olmak için kanımı Andrea'ya tekrar bağışlamayı denedim ama sadece koluna birkaç kez saplayıp acı çekmesine neden olabildim. İnsan vücudunun nasıl çalıştığını bilen birine ihtiyacım var, böylece benim kanımı ona verebilirler.

"Eğer bu işe yararsa," diye fısıldıyorum, elini dudaklarıma götürerek, "Hiçbir şey bizi ayıramayacak. Eğer güvenli bir şekilde drakoni olabilirsem, seni eşim olarak kabul edeceğim. Sadece benim için yaşamalısın Andrea. Lütfen. Yaşa."

Ona bakıyorum, eli ağzımda, sessizce gözlerini açmasını diliyorum. Bana gülümsemesini. Bana o zekice gülümsemelerinden birini vermesini.

Ama uyuyor, nefesi kesiliyor ve ben daha fazla bekleyemiyorum.

İçimdeki korku çalkalanıyor ve kendimi elimdeki göreve odaklanmaya zorluyorum. Shreveport Kalesi, kendime hatırlatıyorum. Shreveport Kalesi'nden başka bir şey düşünme. Hastalık istilasına uğramış binadan çıkıp açık havaya çıkarken bu sözleri sessizce tekrarlıyorum. İnsan kıyafetlerimden sıyrılıp açık havada duruyorum, yedi yıldır ilk kez savaş formunu almaya hazırım.

Lütfen çalışın.

Andrea'nın bana ihtiyacı var.

Andrea. Shreveport Kalesi. Metal kabı elimde sıkıca tutuyorum.

Bunu kimin için yaptığınızı unutmayın.

Ve bununla birlikte... uzun zamandır dikkatle sakladığım zihinsel blokajların gitmesine izin veriyorum. Zihnimle uzanıyorum, uzun zamandır uzakta tuttuğum kısımlarını arıyorum.

Bedenim değişiyor. Pullarım uzun uzuvlarımı kaplıyor ve kanatlarım oluşuyor. Güçlü, vahşi savaş formuma geçerken sıcak, kabaran bir neşe hissediyorum. İşte ben buyum. Olmam gereken kişi buydu, uzun zamandır olmak için savaştığım kişi.

Bir an için, saf neşeden başka bir şey

yoktur. Ve sonra... *şiddet*.

Öfke. Öfke. İçimde yükseliyor, duyularıma hücum ediyor. Öldürme, zarar verme ihtiyacı zihnime hücum ediyor. Buranın kokusu yabancı, insanlarla dolu. Kaçma ihtiyacı içgüdüsel ve içime akıyor. Bir kükremeyle, güçlü arka ayaklarımı itiyorum ve kendimi gökyüzüne fırlatıyorum, boğazım ateşle patlıyor.

Ben özgürüm.

Yok etmek ve öfkemi bu korkunç, kokuşmuş dünyadan çıkarmak için özgürüm.

Zihnimin arkasında bir şey çalışıyor. Küçük bir şey, bir tür hatırlatma. Altın saçlar. Bir koku. Körelmiş pençelerimle inanılmaz derecede küçük metal bir şeyi kavriyorum. Ama sonra öfke beni ele geçiriyor ve her şey zihnimden siliniyor. Şiddetli bir hırıltıyla, işe yaramaz şeyi yere atıyorum ve bulutları arayarak daha yükseğe uçuyorum.

Avlanma zamanı. Yok etme.

ANDI

E her şey acıtıyor.

Tek gözümü sıkarak açıyorum, nerede o l d u ğ u m u anlamaya çalışıyorum. Hissediyorum

Tamamen dümdüz, hissedebileceğimi bilmediğim şekilde bitkin. Tek gözümü açmak bile çaba gerektiriyor. Tanrım, neden bu kadar yorgunum? Ben de kokuyorum. Ter ve kusmuk gibi kokuyorum.

Şimdi hatırladım.

Veba.

Lanet olası kara veba.

İki gözümü de açıyorum ve doğrulmaya çalışıyorum.

"Hey, hey, dikkatli ol," diyor bir erkek sesi. "Sakin ol, Andi."

Andi. Andrea değil. Gözlerimi kısarak bakıyorum ama benimle konuşan adam Liam değil. Tabii ki değil. Ses tamamen farklı ama beynim sevdiğim adamı görmek için yanıp tutuşuyor. Bu Gabe, yanıma oturup bana bir bardak su ikram ediyor.

"Liam nerede?" Bir yudum almak için doğrulup soruyorum. Bardağı bulmaya çalışırken yüzüme dökülüyor ve kendimi bir bebek kadar güçsüz ve işe yaramaz hissediyorum.

"Dikkatli ol," diye tekrar uyarıyor Gabe. "Yorgunsun. Kendine zaman tanı."

O tutarken bardaktan küçük yudumlar alıyorum, suyun kuru boğazımı ve zımpara dilimi kaplamasına izin veriyorum. O kadar yorgunum ki hemen uyumak istiyorum ama aklımda milyonlarca soru var. İçerken Gabe'in yüzünü inceliyor, ondan cevaplar okumaya çalışıyorum. Onda farklı görünen bir şey var. Yüzü acımasız çizgilerle çizilmiş. Saçları kirli ve yabanıl, gözleri sanki günlerdir bir şey yememiş gibi çökük ve çukur. Bu beni şaşırtıyor. "Sen de mi... sen de mi hastalandın?"

Başını sallıyor. "Herkes hastalandı. Kimse

kurtulamadı." "Ne-"

Ben devam edemedemden arkamda biri hareket etti. "Andi?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve arkamı dönmeye çalışıyorum.

"Benny?"

Kardeşim yanımdaki battaniyenin üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını boynuma doluyor. "Sonunda uyandın," diyor, sesinde rahatlama var. "Çok sevindim."

"Benny!" Kardeşime sarılmaya çalışıyorum ama sadece kısa bir sarılma için enerji toplayabiliyorum, sonra kollarımın ondan kaymasına izin veriyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Topuklarının üzerine oturup bana sırtlıyor. "Bok gibi."

Gülünç bir aptal gibi gülümseyerek yüzüne içiyorum. Bok gibi hissettiğini söylüyor ama yaşıyor ve onu son gördüğümde daha iyi görünüyor. Yüzü hâlâ ince ama terlemiyor ve solgun değil. Saçları yıkanmış ve yüzünden geriye doğru kayganlaştırılmış ve yeniden enerji dolu, bacak bacak üstüne atmış ve yanımda oturuyor.

"İyi görünüyorsun," diye idare ediyorum. Onun yüzünde de farklı bir şeyler var ve bir an için onu inceliyorum ama ne olduğunu anlayamayacak kadar yorgunum. Uzanıp tekrar uyumak için içimde büyük bir istek var. Yine de bununla savaşıyorum çünkü Benny hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum. "Nasıl hissediyorsun? Koltuk altların nasıl?"

Bir kolunu kaldırıyor ve o tek hareket beni bitkin düşürüyor. Eskiden siyah yumrunun olduğu yerde büyük bir bandaj var. "Gabe kesti. Çok iğrençti Andi. Görmeliydin."

Burnumu kırıstırıyorum.

"Pas." "Seninki de iğrençti."

"Benimki mi?" Kolumun altına dokunuyorum ama her zamanki gibi pürüzsüz.

"Kulağının arkasında." Yüzünü buruşturdu. "Ciddiyim, Gabe koyduğunda patlamış gibiydi-"

"Tamam, tamam," diyorum elimi kaldırarak. Sertçe yutkunuyorum. Bu konuda daha fazla şey bilmek istemiyorum. "Detayları anlatma bana. Ama daha iyi hissediyor musun? Daha güçlü? Ateşin yok mu?"

"Benimki yaklaşık iki gündür yok," diyor. "Ben ve Gabe hayatta kalanlara yardım etmeye çalışıyoruz." Aslında mutlu görünüyor. Yerleşmiş. "Dostum, uyandığımda çok yorgundum. Kollarımın ve bacaklarımın ne kadar ağır olduğuna inanamazsın. Sanki betondan yapılmış gibiydiler."

"Oh, buna inanıyorum. Şu anda öyle hissediyorum." Gülümsemeyi başarıyorum. "İyi olmana çok sevindim Benny."

"Ben de. Gittiğim için bana bağırma, tamam mı?" Kardeşim uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Bunu başka bir zamana saklayacağım. Söz veriyorum." Başka birinin öksürdüğünü duyuyorum ve hayatta kalanlar hakkında söylediklerini düşünüyorum. "Bizden başka kaç kişi yaşadı?"

"Altı." Yüzü kasvetli. "Çok fazla ölü var, Andi. Ne kadar çok ceset olduğuna inanamazsın."

Sadece altı mı? Bu oda birkaç gün önce doluydu. Bu kadar çok kişinin öldüğüne inanamıyorum. Bu tamamen dehşet verici. Bütün bir kale -hayır, iki kale- veba yüzünden tamamen yok olmuş. "Fareler yüzünden," diye mırıldandım. "Kara vebayı sıçanlar taşır."

"Ölmeyen herkes iyileşiyor. Daha fazla veba için endişelenmemize gerek yok, sanmıyorum. Üç gün boyunca baygın olduğunu biliyor muydun?"

günler?"

Hay Allah. "Öyle miydin?"

"Evet. Seni uyandırmak imkansızdı. Bir şeyler yemek ister misin?"

Sarılmış, ezilmiş bir tatlı uzattı. "Sanırım bu bir kekti."

Başımı salladım. "Sadece tekrar uyumak istiyorum. Liam nerede?" Onu özlüyorum ve ellerim ona dokunmak için kaşınıyor. Benny'nin iyi olduğunu gördüğüm için heyecanlanıyorum ama hasta bile olmayan Liam'ı görme özlemiyle dolup taşıyorum. Baygınken onu özlemiş gibiydim ve şimdi duyularımı onunla yeniden doldurmak için sabırsızlanıyorum.

"Liam mı? Gittiğinden beri onu görmedik." Benny omuz silkiyor ve keki açıp kocaman bir ısırik alıyor.

Oturmak için mücadele ettim. "Bekle, *gitti* mi?"

Gabe yatağa doğru ilerliyor ve elini tekrar omzuma koyuyor. "Yerde kal, Andi. Oldukça sert darbe aldın. Dinlenmen gerek."

"Liam," diyorum tekrar. "Nerede o?"

"Kan naklinin işe yarayıp yaramadığından emin değildik, o yüzden yardım almak için Fort Shreveport'a uçtu." Gabe ateşim olmadığından emin olmak istercesine alnıma dokunuyor ve sonra bana biraz daha su uzatıyor. "Bunu iç. Susuz kalmışsın."

Bunu otomatik olarak yapıyorum çünkü inanılmaz derecede susamış durumdayım. Bunu yaparken, söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Kan nakli. Hastayken Liam'la konuştuğumu ve onun beni tuttuğunu hayal meyal hatırlıyorum. Ve acı. Çok ama çok yakıcı bir acı. Koluma bakıyorum, bandajla sarılmış. Gabe suyu dudaklarımdan aldıktan sonra kolumdaki bandajı çekiştiriyorum ve ortaya ciddi şekilde kızarmış bir deri ve kabarcıklar çıkıyor. Hem de bir sürü. "Bize kanını mı verdi?"

"Evet. Duh." Benny parmaklarını yalıyor. "Bu yüzden gözlerimiz artık onunki gibi altın rengi."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum ve kardeşimi inceliyorum. Haklıydı. Normalde koyu olan gözleri şimdi parlak altın renginde. Gabe'e bakıyorum, onunkiler de altın sarısı.

"Gözlerim altın mı?"

Gabe uzanıp kolumu yeniden sararak, "Onun kanını alan herkesin gözleri artık altın rengi," diyor. "Ve kanında her ne varsa işe yaramış, çünkü kan nakli yapılan çoğumuz hayatta kaldık."

İnanılmaz. "Ve aklını almadan ejderha formuna geçebildi mi?"

"Aklını almak mı? Bilmiyorum." Gabe elini omzuma koydu. "Dinlen, tamam mı? Liam büyük bir çocuk. Kendi başının çaresine bakabilir."

Başımı sallıyorum ve rahatlamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Liam bizi kurtarmak için kanını verdi, her ne kadar kan nakli bizim açımızdan acı verici olsa da. Onun için de acı verici miydi? O iyi mi? Şu anda bile Shreveport Kalesi'nde Rast'la konuşuyor mu? Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. O muhteşem gülümsemesini görmek, alçak ve lezzetli kıkırdamasını duymak istiyorum.

Bizi kurtardığı için onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Onu ne kadar çok sevdiğimi. Umarım yakında döner.

İyileşip Liam'ın dönüşünü beklerken hayatımın EN UZUN HAFTASI geçti.

İlk birkaç günü uyumaktan başka bir şey yapmadan, hastalığımın etkisinden kurtulmaya çalışarak geçiriyorum. Benny şaşırtıcı derecede iyi bir bakıcı, başımda dikiliyor ve her uyandığımda elime yiyecek tutuşturuyor. Gittiği için ona kızamıyorum bile, çünkü bir veba salgınının içine girdiğini nereden bilebilirdi ki? Bu tür şeyler bizim için normal değil. Bu yüzden ona bağırmadım bile. Çok yorgunum ve hayatta olduğu için mutluyum.

Benny, ben ve Gabe dışında hayatta kalan altı kişi var. İkiisi Fort Justice'den bir karı koca, ama diğer herkes New Fort'tan. Genç bir kız ve küçük kardeşi, Mikaela adında dul bir kadın ve ailesindeki herkesi kaybetmiş Jeremy adında bir adam var. Kaybettikleri her şeyi düşünmek korkunç ve çoğu

Şok oldum. Benny'nin genç kız Katrina'yı emzirmek için çok zaman harcadığını fark ettim. Aferin ona. Herkesin birine ihtiyacı vardır.

Ne de olsa Liam var.

O hâlâ yok. Onu acı verici bir şekilde özlüyorum ama yardım almak için Shreveport Kalesi'ne gittiğini bildiğim için beklemekten memnunum. Kimsenin bize yardım etmek için uçmadığına biraz şaşırdım ama belki de karadan gidiyorlardır diye düşündüm. Belki de Rast ve Amy'ye bir tür koruma için kalede ihtiyaç vardır ve gönderilen herkes yaya olarak gidiyordur. Yine de günler geçmesine rağmen kimsenin bizi kontrol etmeye gelmemesi biraz şaşırtıcı.

Ben uyandıktan yaklaşık dört gün sonra Lester, Major, Charlie ve Scooter, Gabe'in gönderdiği notla birlikte alışveriş merkezine geliyorlar. Gabe vebanın bulaştığı bir yere geldikleri için onları azarlıyor ama yiyeceklerinin bittiğini ve burada kalıp açlıktan öleceklerini ya da bizimle buluşma şanslarını deneyeceklerini öğrenince susuyor.

Yine de Liam yok.

Benny, Jeremy ve Gabe bir ya da iki gün sonra Fort Justice'e doğru yola çıkarlar ve gün batımında tavuklar, yiyecek dolu birkaç araba ve ipe bağlı bir inekle geri dönerler. Bu mantıklı, çünkü Adalet Kalesi'nden geriye sadece iki kişi kaldı ve onlar da geri dönmekle pek ilgilenmiyorlar. Yeni Kale'den kurtulanlar bile yaşayacak yeni bir yer bulmaktan bahsediyor, bu kadar çok ölümün olmadığı bir yer.

Fort Shreveport'u öneririm.

Çok mantıklı. Herkese açgız, misafirperveriz ve sıkı çalıştığınız sürece her zaman karnınızı doyuracak yemeğiniz ve başınızı sokacak güvenli bir çatınız olacak. Onlar için işi zorlaştıran tek şey "ejderha dostu" olma durumu. Ejderhaların her zaman düşman olmadıklarını bir türlü kavrayamıyorlar ama onları kurtaranın Liam'ın kanı olduğunu anladıklarında daha az şikayet ediyorlar.

En azından benim duyduklarım çok daha az.

Böylece New Fort'taki zamanın geri kalanı ayrılmaya hazırlanmakla geçer. Herkes dinlenip gücünü toplar ve işe yarayacak her şey, uzun yürüyüş yolunda kolayca itilebilecek birkaç alışveriş arabasına doldurulur. Lester'ın tekerlekli sandalyesinin sallanan tekerleği tamir edilir ve ölenler sprey boyalı bir resimle anılır (Katrina'nın etiketlenmesi sayesinde

sanatı) alışveriş merkezinin dışına yerleştirilir ve cenaze ateşi ve bolca gözyaşıyla tamamlanan bir Viking cenazesi düzenlenir.

Ve hala Liam'dan bir iz yok. Ya da Shreveport Kalesi'nden herhangi birinden.

Bir hafta sonra, gerçekten endişeliyim. Liam'ımı, onun gülen yüzünü ve zihnini kontrol altında tutmak için verdiği mücadeleyi düşünüyorum. Ondan hiç haber alamamak hoşuma gitmiyor. Aklımdan binlerce endişe verici senaryo geçiyor - ya hastalandıysa ve bunu Shreveport Kalesi'ne geri getirdiyse? Ya bir ejderha ona saldırıp öldürdüyse? Ya Rast ona meydan okuyup onu kovduysa? Ya Yarık onu tekrar içine çektiyse?

Ya değiştiği anda aklını tamamen kaybettiyse?

Yine de cevap yok, bu yüzden meşgul olmaya çalışıyorum. Eğer meşgul olursam, o kadar endişelenmem. Hayatta kalanları Shreveport Kalesi'ne taşımak için yapılması gereken her şeye odaklanırsam, gökyüzüne bakmam ya da sevdiğim adamlarla konuşmayalı ne kadar zaman geçtiğini düşünüp üzülmem.

Beni asla terk etmeyeceğini söyledi. Her zaman benim için geri geleceğini söyledi. Buna güvenmek zorundayım.

Yavaş hareket eden partimizin Shreveport Kalesi'ne gitmesi bir hafta daha aldı. Geçen her gün bana sonsuzluk gibi geliyor ama hastalığımın sonra işleri hızlandıramayacak kadar güçsüzüm. Grubumuz yavaş hareket ediyor ve birçok şeyle yükümlü. Zavallı Mikaela tavuklardan sorumlu olmak için kendini aday gösterdi ve tavuklar sürekli arabasından uçup uzaklaşıyor, o da durup onları almak zorunda kalıyor. Sonunda büyük bir plastik parçası bulup arabanın üstüne bantlayarak onları içeride tutuyor ama o zaman da ciyaklayıp kanatlarını o kadar çok çırpıyorlar ki herkesin başını ağrıtıyorlar. Arabalar mallarla dolu ve bazen bir tanesini yola çıkarmak çok çaba gerektiriyor, özellikle de yokuş yukarı eğimli olduğunda. Yine de kimse geride bir şey bırakmak istemiyor, bu yüzden mecbur kaldığımızda yavaşlıyoruz ve birbirimize yardım ediyoruz.

İtiraf etmeliyim ki Gabe harika bir lider. Herkese karşı sabırlı, en yavaş ve dikkati en dağınık olanımıza bile. Hepimizin ayak uydurduğundan emin oluyor, yiyecek dağıtıyor ve geceleri uyumamız için güvenli yerler arıyor. Bir ejderha saldırısının ne zaman gerçekleşeceğini herkesten önce biliyor gibi görünüyor ve biz her zaman başlamadan önce bir sığınak bulmayı başarıyoruz.

Benny de harikaydı. Küçük kardeşimin eski haline döneceğini, sorun çıkaracağını ve her zamanki ergen halini takınacağını düşünmüştüm ama çok sakinleşti. Belki de tek başına yola çıkması, Shreveport Kalesi'nde ne kadar iyi durumda olduğumuzu anlamasını sağlamıştır. Belki de Gabe'in ya da Katrina'nın etkisidir. Her iki durumda da son derece yardımcı oluyor ve zamanının çoğunu Lester'ın tekerlekli sandalyesini iterek geçiriyor çünkü Lester kendisi itemeyecek kadar yorgun.

Seyahatin her günü şaşırtıcı derecede yorucu geçiyor. Tonlarca enerjim olmasına alışkınım, bu yüzden her molada ilk yığılan ben olduğumda vücudum beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Diğerlerine ayak uydurmak için tüm çabamı harcıyorum.

Benny bir ara bana "Sorun değil," dedi. "Sen ve Katrina en hasta olanlardan ikisiydiniz. O da zor zamanlar geçiriyor."

Ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Shreveport Kalesi'ne geri dönmeliyim. Liam'ı neyin tuttuğunu öğrenmeliyim. Geçen her gün biraz daha endişeli ve kaygılı oluyorum. Rüyalarım kötü şeylerle dolu ve gözlerimi her kapattığımda en kötü senaryoyu hayal ediyorum. Shreveport Kalesi'ne gittiğimizde orayı cesetlerle dolu bulacağımıza yarı yarıya ikna olmuş durumdayım.

Ne de olsa, belki o da vebaya yakalanmıştı ama onda ortaya çıkması biraz daha uzun sürdü. Kim bilir? Ben doktor değilim.

Tanidik sokakları ve çöp toplama alanlarını gördüğümde rahatlıyor ve heyecanlanıyorum. Şu anki hızımızla bile kalenin kendisine birkaç saat uzaklıktayız ve oraya varmak için sabırsızlanıyorum. Hava kararıyor, ayaklarım ağrıyor ve elimdeki alışveriş arabasını fırlatıp atmak ve bir daha ona bakmamak istiyorum çünkü Louisiana'nın otoyollarının yarısını itmişim gibi geliyor.

Ama grubumuza bakıyorum ve bu gece oraya varamayacağımızı biliyorum. Lester tekerlekli sandalyesinde yarı uykulu görünüyor. Benny onu eskisi gibi itiyor ama yavaşlıyor. Katrina bitkin görünüyor, ağır bir şekilde

arabasına yaslanmış.

Herkes bitkin görünüyor. Ben de kendimi halsiz ve güçsüz hissediyorum ama durmak istemiyorum. Gerekirse devam edebilirim çünkü önümde beni neyin beklediğini biliyorum-Liam.

"Ejderha," diyor Gabe, alışveriş arabalarımızı iterek otoyol boyunca yürürken grubun arasından hızla geri dönerek. "Herkes siper alsın!"

"Nerede?" diye sorar biri. "Ben bir şey görmüyorum!"

"Sadece bana güven," diyor Gabe, Lester'ı tekerlekli sandalyesinden tutup en yakındaki araca doğru çekerek.

Gökyüzüne bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Liam mı o? Her nasılsa, öyle olmadığını hissediyorum. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum. Arabamı eski bir pikabın yanına park edip kapıyı açarak Benny ve Katrina'yla birlikte içeri saklanıyorum. "Bir ejderha için günün yanlış saati," diye ağlıyor Katrina, Benny'ye yapışarak. "Yanılıyor, değil mi?"

"Hayır, ejderhaları sezme konusunda iyidir," diye onu rahatlatıyor Benny, kolunu okşayarak. "Eğer var diyorsa, vardır."

Ben de bunu merak ediyorum. Ama ben izlerken, Gabe yakındaki bir arabaya tırmanıyor, Scooter da peşinden atlıyor ve sonra hepimiz sessizleşiyoruz, kaçınılmaz saldırıyı bekliyoruz. Yiyecekleri saklayacak zaman yoktu ve tavuklar birkaç adım ötedeki arabalarında çılgınca ciyaklıyorlardı. İnek, birinin arabanın kapı aynasına bağladığı kılavuz ipini çekiştiriyor.

Sonra, tepemize büyük bir gölge düşer.

Nefesimi tutuyorum. *Lütfen Liam ol, lütfen Liam ol.*

Büyük altın gövde kanatlarını çırpıp kısa bir mesafe ötede kalçalarının üzerine yerleşirken kalbim heyecanla çarpıyor. Büyük ejderha bize doğru dönüyor ve içgüdüsel olarak onun Liam olmadığını anlıyorum. Onda ona benzemeyen bir şeyler var. Ejderha etrafına bakınıyor, burun delikleri açılıyor, sonra pençelerindeki bir şeyi yavaşça bırakıyor.

Dalgalı mavi elbiseli sarışın bir kadın.

Amy.

Amy ve Rast.

Bir an Amy'nin topallayarak ilerleyişini izliyorum ve sonra onu karşılamak için kamyonetten iniyorum. "Amy! Biz geldik!"

Gözleri gerçek bir zevkle açılıyor. "Andi! Oh, harika! Rast gezginler olduğunu söylemişti ama sen olduğunu fark etmemiştim!" Adımları hızlanıyor ve merakla etrafına bakınıyor. "Yanınızda kimler var? Rast birkaç kişi olduğunu söylüyor. Benny'yi buldun mu?"

Küçük kardeşim de benim arkamdan kamyondan iniyor ve Amy'ye mahcup bir bakış atıyor. "Hey."

Ona gülümsüyor, bana ulaşana kadar yavaşça ilerlemeye devam ediyor ve düşüncesizce bana sarılıyor. Bu harekete şaşıyorum ama ben de ona sarılıyorum. Rast ejderha formunda, yakınlarda bekliyor ve bunun, herhangi birinin bir şey yapmaya kalkışması durumunda onu koruyabilmek için olduğundan şüpheleniyorum. Onu görmek içimi acıtıyor ve Liam'ı sormak için ağzımı açıyorum.

Amy geride durup beni inceliyor. "Çok zayıfsın. Benny de öyle. Siz iyi misiniz?"

"Bilmiyor musun?" İçim sıkıştı.

"Neyi biliyorsun?" Etrafına bakar, kafası karışmıştır. Saklandıkları arabalardan başka kimse çıkmıyor. Gabe bile bekliyor, Scooter kucağında, köpek arabanın camına salyalarını akıtıyor. Ona bakıyor, sonra duraksıyor. Bu belirsiz bakışı biliyorum - Rast onunla zihinsel olarak konuşurkenki bakış. Bir süre sonra tekrar bana odaklanıyor. "Bütün bu insanlar kim, Andi?"

Yine de içimi bir korku kaplıyor. "Amy, Adalet Kalesi ve Yeni Kale'den geriye kalanlar bunlar. Hayatta kalanlar sadece bunlar."

"Sadece... hayatta kalanlar mı?" Beni biraz daha inceliyor ve sonra göz kırptıyor. "Gözlerin... gözlerin hep altın rengi miydi? Rast kokunun da farklı olduğunu söylüyor." Benny'ye bakıyor, sonra tekrar bana.

"Liam'ı görmedin mi?" Daha o konuşmadan cevabı bildiğim için soruyorum.

Sorum karşısında şaşırmış görünüyor. "Seninle gittiğini sanıyordum. Seni terk mi etti?"

"Hepimiz hastalandığımızda yardım almak için Fort Shreveport'a gitti. Bu bir hafta önceydi, neredeyse iki hafta." Kendimi uyuşmuş hissediyorum.

Amy'nin gözleri açılıyor ve sonra bana kederli bir bakış atıyor. "Onu görmedik. O... form mu değiştirdi?"

Başımı salladım. "Yapmak zorundaydı. Hastalık herkesi ele geçiriyordu." "Ne hastalığı?"

Ona dosdoğru bakıyorum. "Veba."

Yüzü soluklaşıyor. Rast mutsuz bir ses çıkarıyor ve Amy'yi kollarına alıp bizden uzaklaştırmak istercesine ilerliyor.

"Bana neler olduğunu anlat." Amy elimi tutuyor ve beni arabanın yanına götürüyor, arabaya yaslanıp sakat bacağının ağırlığını hafifletiyor.

Ben de ona anlatabildiğim her şeyi anlattım. Liam'la birlikte Benny'nin kokusunu takip ederek Gabe'in serseri grubuna nasıl ulaştığımızı ve sonra Adalet Kalesi'ne nasıl gittiğimizi anlattım. Ona orada ölüleri nasıl bulduğumuzu ve sonra Yeni Kale'ye gittiğimizde herkesin ölmekte olduğunu fark ettiğimizi anlatıyorum. Ben konuşurken, Rast gittikçe yaklaşıyor, devasa ejderha içeri giriyor ve Amy'nin neredeyse üzerine gelene kadar grubumuzun üzerine bir gölge düşürüyor, nefesi Amy'nin parlak saçlarını karıştırıyor. Muhtemelen onu kaçırmak istiyor ama Amy ben konuşurken dinlemeye devam ediyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Onun kanı bizi kurtardı," diyorum ona. "Ama yeterli olup olmadığından emin değildi, sonra Gabe hastalandı ve sanırım gitti. Size bir not getirmesi gerekiyordu..." Gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum. Ondan sonra boşlukları doldurabilirim.

Amy başını yavaşça sallar. "Çok üzgünüm, Andi. Sen onunla gittiğinden beri onu görmedik."

"O zaman delirdi. Şekil değiştirdi ve aklını kaybetti. Beni böyle arkada bırakmayacağını biliyorum. Ona ihtiyacım varken olmazdı."

Kelimeler içimden kırık dökük dökülüyor. İçimde bir ölü hissediyorum. Liam gitti. Tamamen gitti. Onu kaybettim. Keder ve korku beni boğuyor ve kollarımı kendime sıkıca sarıyorum, çünkü parçalanmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Liam gitti.

"Belki... belki o kadar kötü değildir?" Amy yüzünde umutlu bir ifadeyle soruyor. "Bize gelmeden önce pek çok kalede yaşadı. Belki de hayatına devam etmeye karar vermiştir?"

"Yapmaz," diyorum kararlılıkla. Liam'a olan inancım tam. O böyle biri değil. Beni seviyor ve asla hayatına devam etmeyeceğini biliyorum. *Asla*. "Hasta olduğumu biliyordu. Benim için çok korkuyordu. Benny için de. O beni seviyor, Amy. Beni geride bırakmazdı."

Uzanıp elime hafifçe dokunuyor. "Tabii ki hayır. Hepiniz Shreveport Kalesi'ne hoş geldiniz." Hâlâ diğer arabalarda saklanan diğerlerine gülümsüyor. "Herkes için yiyecek ve barınağımız var. Kimseye bir şey bulaşmadığından emin olmak için sizi bir hafta kadar diğerlerinden ayrı tutacağız, sonra da bizimle birlikte yaşayabilirsiniz. Harika bir kalemiz var ve çok aile dostu." Gabe ve Lester'a sıcak bir gülümseme veriyor.

Gabe bana bakarak başını sallıyor.

Ben de başımı sallıyorum. Orada herkes güvende olacak. "Herkes yerleştikten sonra Liam'ın peşinden gideceğim. Onu bulmak zorundayım." Dudağımı ısıırıyorum ve altın gözleri dönen Rast'a bakıyorum. "Bölgede yeni ejderhalar görmediniz, değil mi?"

"Sadece son zamanlarda ortalıkta dolaşan bir kırmızı," diye başlıyor Amy.

Bu Gabe'in dikkatini çeker. Arabanın kapısını açar ve dışarı çıkar. "Kırmızı mı?" Amy başını sallayınca homurdanır. "O benim kırmızım. Nereye gitsem beni takip eder."

Amy'nin narin kaşları çatılır. "Anlıyorum."

Gabe çenesini ovuşturarak, "Belki de herkesle birlikte kaleye gitmemeliyim," diyor.

"Saçmalık," diyor Amy hızlıca. "Rast bizi gelen herkesten koruyacaktır. Ve Liam'ı aramamıza yardım edebilir." Elime tekrar dokunuyor. "Eğer dışarıdaysa, onu bulacağız."

"Gidebilirim," diye başladım.

Sözümü kesti, yumuşak sesine bir parça çelik girmişti. "Dinlendikten sonra yapabilirsin. Zayıfsın ve hastalıktan kurtulmaya çalışıyorsun. Bir şey yapmana izin vermeden önce birkaç gece dinlenmene ve biraz yemek yemene ihtiyacın var."

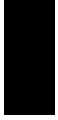
Haklı olmasından nefret ediyorum. Şu anda bile, burada dururken, tükenmiş durumdayım. Ama Liam'ı terk edemem. "Amy..."

Başını tekrar sallar. "Anlamıyorsun, Andi. Birkaç gün daha onun için önemli değil. Eğer deliliğin içinde kaybolursa, onun için zamanın hiçbir anlamı kalmaz. Hiçbir şey bilmeyecek. Güçlü olman gerçekten en iyisi çünkü eğer onu eve çağırmaya çalışacaksan, sahip olduğun her şeye ihtiyacın olacak."

O haklı. Bu işleri kolaylaştırmıyor ama o haklı.

ANDI

Her gece Liam'ı rüyamda görüyorum.

Fort'un en ucundaki küçük bir odaya sıkıştırıldım.

Bulaşıcı olmadığımızdan emin olmak için ayrı dururken diğer "kurtulanlar" ile Shreveport yerleşkesi. Amy de bizimle kalıyor, çünkü o da hastalığa maruz kaldı, ancak birkaç gün sonra kimsenin hasta olmadığı anlaşıldı ve Amy her zamanki gibi sağlıklı kaldı. Major, Lester ve Charlie de öyle, ki onlar zaten hiç hastalanmadılar. Zamanımı yatakta, uyuyormuş gibi yaparak ve yastığıma sarılarak geçiriyorum. Gerçekte ise ejder-adamımı düşünüyorum.

Aka, ağlama zamanı.

Liam'ı o kadar çok özleyorum ki içim acıyor. Onu düşünüyorum ve yastığıma sarılıp ağlayarak uyuyorum. Bazen onu rüyamda gördükten sonra uyanıyorum ve sanki o da yanımdaymış, bana sarılıyormuş gibi hissediyorum. Gözlerimi açtığımda ise yalnız ve mutsuz oluyorum.

Ve azgın.

Neredeyse ağladığım kadar mastürbasyon yapıyorum ki bu benim için yeni bir şey. Fort Tulsa'dan ayrıldığımdan beri kendimi hiç cinsel hissetmedim ve hissetmediğim için de mutluydum.

olmak. Liam hayatıma girene kadar seksi olan hiçbir şeye en ufak bir ilgi duymadım ve sonra bastırılmış tüm ihtiyaçlar bir ateş topu gibi içimde kükrüyor gibi görünüyor. Yine de kendime dokunmak işe yaramıyor. Bu bana sadece onu ne kadar özlediğimi hatırlatıyor ve beni daha da ağlatıyor.

Sadece seks değil. Yani, olamaz. Hiç resmi olarak tam seks yapmadık. Sadece Liam'ı özlüyorum. Onu her şekilde geri alacağım. Eğer sadece insan olabiliyorsa ve dokunamıyorsa, bunu da kabul ederim. O hayatımdayken hâlâ mutlu ve eksiksiz olabilirim... yeter ki o hayatımda olsun.

Kaybolmadığı sürece sorun yok.

Ben de kendimi çok suçlu hissediyorum. Günler geçiyor, uyuyorum, yemek yiyorum ve gücümü yeniden kazanıyorum ve bunları yaparken Liam'ın akılsız bir canavara dönüşmemek için ne kadar çok çalıştığını düşünmeden edemiyorum. Aramıza karışıp yeni bir hayata başlayabilmek için insan olmak için ne kadar çok çalıştığını.

Ve beni kurtarmak için her şeyden vazgeçti. Sonunda kurtarılmaya ihtiyacım kalmadı ve her şeyini kaybeden o oldu.

Yani evet, ağlayarak çok zaman geçiriyorum. Zamanımın çoğunu da yalnız geçiriyorum. Hastalığın hala bulaşıcı olup olmadığından emin değilken herkesin benden sadece dinlenmemi ve kaledeki diğer insanlardan uzak durmamı istediğini düşünürsek bu yeterince kolay. Kendi düşüncelerimle baş başa kaldığımda Liam için sonsuza kadar endişelenebilir, paylaştığımız anları kafamda tekrar tekrar canlandırabilir ve ejderha alarmı her çaldığında yavaş yavaş ölebilirim.

Çünkü ejderha alarmları neredeyse her gün çalıyor ve bu asla Liam olmuyor. Her zaman Gabe'e karşı bir şeyler hisseden o lanet kırmızı oluyor.

Döndüğümüzden beri o kızıl başıma bela oldu. Her lanet gün geliyor, alçaktan uçuyor ve yerleşim yerinin üzerine çullanıp herkesi paniğe sürüklüyor. Normal kızıl saldırıların aksine, alevini hiç kullanmıyor. Sadece körüklüyor, kükrüyor ve sanki içlerinde bir şey istiyormuş gibi binaları yırtıyor.

Gabe olduğunu tahmin edebiliyorum ama Rast onunla konuşmayı denediğini ve bir şey bulamadığını söylüyor. Dişilerin bir insana bağlanmasının imkansız olduğunu düşünüyor, çünkü çıldırmış öfkeye erkeklerden on kat daha fazla kapılıyorlar.

Ben hâlâ Gabe'in peşinde olduğunu düşünüyorum.

Her iki durumda da bu son derece sinir bozucu çünkü sürekli kaleye gelip saldırdığı için Rast zamanını Liam'ı avlamak yerine bizi koruyarak ve onu kovararak geçirmek zorunda kalıyor. Fırsat buldukça dışarı çıkıyor ama çoğunlukla kaleye yakın duruyor.

Bu beni deli ediyor. Liam'ın dışarıda olduğunu biliyorum. Zihni güçlü ve zeki biri. Biliyorum ki Rast onunla konuşabilirse, ona ulaşmaya çalışabilir. Tekrar insana dönüşmesini sağlamak için.

Hayatta olduğumu bilseydi, benim için geri gelirdi.

Ancak Rast meşgul ve kırmızı pusuda bekliyor ve Amy, Rast Liam'ı "bulana" kadar kaleden ayrılmama izin vermiyor. Bu yüzden karantina altındaki odamda uyuyorum, bana getirilen yemekleri yiyorum ve Liam için endişeleniyorum.

Başka bir insanı bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bu annem ve babamın ölümünden farklı. Benny'nin kaçtığı zamandan farklı. Onlar acı verici bir terk edilme, aile kaybı gibi hissettirmişti.

Ruhumu kaybetmişim gibi hissediyorum.

Diğer yarımı. Gülümseme sebebimi.

Hiç kimseye Liam'a bağlandığım kadar bağlanmamıştım. Beni gerçekten "gören" tek kişi o. Gwen'e tapıyorum ve onu ablam olarak görüyorum, Amy'ye de saygı duyuyorum ve onu seviyorum. Kaledeki pek çok insandan hoşlanıyorum ama Liam gidene kadar kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemiştim... ve o yanımdayken yalnızlığımın yok olduğunu fark ettim. Şimdi sanki bir uzvumu ya da duyularımdan birini kaybetmiş gibiyim.

Sadece onu geri istiyorum.

Çoğu gece, kale sakinleşip sessizleştğinde, birkaç hafta önce bana flört ettiğimizi söylediği o geceyi düşünerek gizlice çatıya çıkıyorum. Birbirimizden etkilendiğimizi ve bununla savaştığımızı. Liam'la aramızdaki bu şeyin belki de, sadece belki de, gerçek olabileceğini ilk fark etmeye başladığım geceyi. Yıldızlara bakıyorum ve Liam'ı düşünüyorum.

Lütfen bana geri dön, diyorum sessizce onlara. Lütfen eve dön, Atalım. Seni çok özledim.

Asla bir cevap yok, sadece gece gökyüzünü süsleyen yıldızların sonsuz parlaklığı ve Rift'in karanlıkta bile görülebilen yeşilimsi nabzı var.

Eğer Liam dışarıdaysa, benim varlığımdan haberi yok.

"ANDI?"

Eski okulun karo zemininde salladığım paspastan başımı kaldırıp bakıyorum. Son birkaç gündür yağmur yağıyor ve ekinler için iyi olsa da, üzerinde ileri geri hareket eden düzinelerce ayak yüzünden zeminin çamurlanması anlamına geliyor. Bugün üçüncü kez paspas yapıyorum ama umurumda değil. İş beni meşgul ediyor.

Meşgul olmak Liam için endişelenmiyorum demek. Daha doğrusu, daha az endişeleniyorum. Hâlâ günün her saati ve gece boyunca endişeleniyorum.

Paspası kovasına geri iterken kalbim hızla çarpıyor ve Amy bana doğru gelirken onu uyarmak için elimi kaldırıyorum. "Yerler ıslak. Bırak sana geleyim."

Başını sallıyor, koridorun sonunda bekliyor. Yüzünde hem kederli hem de acıyan bir ifade var ve buna karşılık olarak kaskatı kesildiğimi hissedebiliyorum. *Bilmek istemiyorum. Bilmek istemiyorum.*

Tanrım, ama bilmem *gerek*. Bu sadece tek bir şeyle ilgili olabilir; harika, yakışıklı, zeki, kayıp Liam'ımla. "Bana ne bulduğunu söyle."

"Rast onu buldu," diyor, gözleri çok ama çok üzgün olsa da ifadesi sakin. "Buradan birkaç saat güneyde. Drakoniler vahşileştiklerinde bölgeci olurlar. Bu bölge Rast'ın bölgesi olarak kabul edilir, bu yüzden çoğu buradan kaçınır. Görünüşe göre sinsice dolaşmak için kendine ait bir arazi belirlemiş."

"Rast onunla konuştu mu?" Hızlıca soruyorum, katlanmış ISLAK ZEMİN tabelasını açıp fayansın ortasına bırakıyorum. "Rast'ı görebilir miyim?"

"Tabii ki. Gel hadi. O dışarıda." Kolumu nazikçe tutuyor ve beni rahatlatırcasına elimi okşuyor ve ben içten içe kıllanıyorum. Teselli istemiyorum. Cevap istiyorum.

Liam'ı istiyorum.

Tanrım, Liam'ı istiyorum.

Dışarıya, avluya çıkarken boğazımda kocaman bir düğüm var. Hava sıcaktan bunalmış, zemin ıslak ve su birikintileriyle dolu. Saksı bitkileri yuvarlanan yataklarına dizilmiş, öğleden sonra güneşini içiyorlar ve sıralar arasında hareket eden birkaç insan görüyorum, bu akşamki yemeğe eklemek için yeni olgunlaşmış sebzeler arıyorlar. Asfalt teneffüs alanının ortasında, Rast eski maymun demirlerine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, etrafta dolaşan insanlara bakıyor. Tamamen çıplaktı, karmakarışık saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına dökülüyordu. Eskiden onun bir erkeğe göre oldukça görkemli olduğunu düşünürdüm.

Ama sonra Liam'ın ne kadar muhteşem olduğunu fark ettim. Şimdi Rast onun eline su dökemez.

Amy yaklaşırken bakışları üzerimde geziniyor ve sonra kalbimi sızlatan o sahiplenici zevk bakışıyla eşinin üzerinde duruyor, çünkü Liam bana eskiden böyle bakardı.

"Ne öğrendin?" Dudağımı ısırarak soruyorum. Rast kaşlarını çatarak ellerimize bakana kadar Amy'nin elini sıkıştığımı fark etmiyorum.

Amy duraksar ve sonra konuşur. "Liam'ı bulduğunu söylüyor. Ya da en azından Liam olduğundan emin olduğu bir ejderha. Aklının çok karışık olduğunu ve kesin bir şey söylemenin imkansız olduğunu söylüyor."

Bir an Rast'a bakıyorum ve sonra gözümü kırıştıtarak Amy'ye bakıyorum. Neden onun yerine cevap verdi? Hatırlamam bir anımı alıyor; dilimizi öğrenmek için çok çalışan Liam dışında diğer drakonilerin hiçbirisi kelimelerle konuşmuyor. Rast'la yüz yüze gelmeme gerek yoktu çünkü Amy söylenmesi gereken her şeyi söyleyebilirdi. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Yine de Rast'a bakıyorum, gözlerim yalvaran bakışlarla dolu. "O olup olmadığını bilmiyor musun? Söyleyemiyor musun?"

Bir duraklama daha, gözleri dönüyor. Amy'ye bakar.

"Liam'la daha önce hiç temas kurmadığını söylüyor, bu yüzden o olup olmadığından tam olarak emin değil. Ama bölgede onun kokusunu almış ve orada bir erkek var.

ejderha o bölgedeki çılgınlığa yenik düştü, yani... bu o olabilir."

Kokusu. Devam etmek için fazla bir şey değil ama yeterli olabilir. "Yani ya Liam, ya da o ejderha Liam'ı yedi ve sen de onun kalıntılarını kokluyorsun. Öyle mi?"

"Böyle düşünme Andi," diye mırıldanıyor Amy nazıkçe. "Liam güçlü ve yetenekli biri. Kendi başının çaresine bakabilir. Onu bulacağız. Eğer bu ejderha değilse, başka biri olabilir."

Kalbim acıyor ve ağrıyor. Bunun o olmasına ihtiyacım var. "Onunla konuşmayı denedin mi?" Rast'a yüzünün sert düzlemlerini inceleyerek soruyorum. "Benim adımdan bahsettin mi? Ona 'Andrea' dedin mi? Andi değil de Andrea?" Sesimdeki hevesi tutamıyorum. "Çünkü o beni Andi olarak görmüyor."

Rast'ın bakışları beni izlerken sabit.

"Onunla konuşmaya çalıştı," diyor Amy usulca. "Ama orada hiçbir şey yoktu. Çılgınlık çok büyüktü. Hiçbir şeyin ona ulaşmadığını söylüyor. Ne bir selam, ne bir meydan okuma, ne adın, ne de başka bir şey. Kule yuvasının tepesinde oturuyor ve kükrüyor, tamamen akılsız."

Bunu duymak ne kadar acı verici diye çılgılık atmak istiyorum. Ama kötü olacağını biliyordum, değil mi? Çünkü Liam'ımın benim için geri geleceğini biliyordum. Hastayken beni bırakıp siktirip gitmezdi. Kötü bir şey oldu.

Bunu biliyordum. Biliyordum ama yine de duymak acı veriyordu. "Beni ona götüreceksin?"

"Elbette," diyor Amy. "Bir saat içinde hazır olabilir misin? Öğleden sonra kızılın geri dönme ihtimaline karşı seni oraya uçurabilir ve hava kararmadan önce buraya dönebiliriz."

Beni orada mı bırakacaklar? Şok oldum... ve sonra anladım. Tabii ki geri gelecekler. Amy'nin dediğı gibi, ejderhalar-drakoniler-bölgeseldir. Rast burada kalırsa Liam saldıracak ve kalede onlara ihtiyaç var. "Hazır olacağım. Benny'yle konuşup çantamı hazırlayayım."

"Elbette. Mutfakta sizin için biraz yiyecek hazırlayacağım. Bir saat sonra burada buluşuruz." Bana gülümsüyor, yüz ifadesi rahatlık dolu. Rast yanımdan geçip eşini kollarına alıyor ve kendine doğru çekiyor. Onun kokusunu içine çekiyor, yüzü saçlarına gömölüyor ve o da

onun söylediği bir Şeye kıkırdıyor, kollarını onun beline dolamış. O kadar mutlu ve aşık görünüyorlar ki Liam'ı daha da çok  zl yorum.

"Senin için geliyorum Atalim," diye mırıldanıyorum kardeşimi bulmak için yarışırken hiç kimseye. "Fazla uzun sürmez."

Benny'yi bulmak şaşırtıcı derecede kolay. Spor salonunun yanına dizilmiş bitkilere doğru ilerlerken kahkahalarını duyuyorum. Onun geri kalanını görmeden önce dağınık saçlarını görüyorum ve kahkahasına karışan bir kız kıkırdaması duyduğumda Katrina'yla birlikte olduğunu anlıyorum. Onları  p ş rken yakalayacağımı düşünerek uzun domates bitkilerinin etrafından dolanıyorum, ama sadece birlikte duruyorlar ve başlarını eğmiş konuşuyorlar. Katrina bahçe eldivenlerinin parmaklarıyla oynuyor, yüzünde bir g l msemi var ve Benny, Benny aşık olmuş gibi görünüyor.

Boğazımı temizliyorum.

Benny bana bakıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. "Sen kapıyı  almaz mısın?" diye karşılık veriyor, çelimsiz ve utanmış bir ergen gibi.

"Bir kapı olsaydı yapardım," diyorum ses tonumu hafif tutarak. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim? Acil bir durum var."

Ağabeyimin zayıf yüzünde ciddi bir ifade belirliyor ve bana daha fazla saçmalamak yerine Katrina'ya başını sallıyor, sonra da koşarak yanıma geliyor. Altın sarısı gözlerini gördüğümde kalbim sızlıyor, o kadar ciddi ki. Benim gözlerim de artık altın rengi biliyorum ama ondaki değişiklikleri görmek bana  l me ne kadar yaklaştığını hatırlatıyor.

"B ld ğ m için özür dilerim," diyorum ona, Katrina duymasın diye birkaç adım uzaklaşarak. "Zorba bir kardeş olmaya  alışmıyorum, söz veriyorum. Sadece Rast'ın Liam'ı bulmuş olabileceğini düşündüğünü ve benim de onun peşinden gittiğimi bilmeni istedim."

"Onu buldu mu?" Benny'nin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Liam'ın kaçması yüzünden onu 'kaybettiğimiz' için suçluluk duyduğunu biliyorum. Liam'ı bir arkadaş ve baba figürü olarak çok seviyor ve Liam'ın benim için önemli olduğunu biliyor. "Eve geliyor mu?"

"Tam olarak değil." Ona Amy ve Rast ile yaptığım konuşmanın özetini anlatıyorum. "Tamamen kaybolmuş durumda," diye devam ediyorum. "Bu yüzden beni bırakacaklar ve onu kendine getirip getiremeyeceğime bakacaklar."

"Amy'nin Rast'la çiftleştigi gibi sen de onunla çiftleşecek misin?" Burnunu kırıstırıyor. "Bana sevişeceğini söylemeye mi geldin?"

"Ne olacağını bilmiyorum ve size söylemek istedim çünkü siz benim ailemsiniz ve sizi seviyorum ve birkaç günlüğüne gitmiş olabilirim." Ya da sonsuza kadar, eğer Liam kendi bölgesinde olduğum için bana saldırıp öldürecek kadar deliyse. Yine de bu düşüncüyü aklımdan bile geçirmeyeceğim. Rast ve Vaan insan eşlerini öldürmedi. Bir ejderhayı delilikten kurtarabilecek tek şey insan bir kadındır. "Sevişmek en iyi senaryo olsa da."

Benny şaka yapıyor. "Bunu paylaştığın için teşekkürler, kardeşim."

"Sadece... lütfen önce benimle konuşmadan bir daha gitme, tamam mı? Söz veriyorum, endişelerin ne olursa olsun, yapmam gerektiği gibi dinleyeceğim ve ayrılmak istersen sana yardım edeceğim, ama sadece kaçma, tamam mı?"

Bana attığı bakış, ergen bir çocuğun atabileceği kadar küçümseyici. "Neden şimdi gideyim ki? Katrina burada." Kızarıyor, altın rengi gözleri kırmızı yüzünde parlıyor. "Sadece kendi yaşımda insanlar olsun istedim. Burada olmaktan nefret ettiğimden değil. Ya da senden nefret ettiğimden. Ben sadece... bilirsin işte."

"Biliyorum," diyorum usulca. Çünkü biliyorum. Yalnızlık berbat bir şey ve etrafınızda başka insanlar olsa bile sizi tüketebilir. Onun bu kadar çok ilgisini çektiği için Katrina'yı biraz kıskandığımı hissediyorum. Döndüğümüzden beri Liam için endişelenip duruyorum ama ağabeyim de tamamen onunla meşgul. Artık ikinci sıradayım. Yine de onun adına mutluyum, hiç değilse sağlıklı olduğu ve mutlu olduğu için mutluyum.

Düşüncesizce uzanıp sıska kardeşime sarılıyorum. Neredeyse benim kadar uzun. Bu ne zaman oldu? Ona en son ne zaman sarılmıştım?

Benny dehşete düşmüş bir ses çıkarıyor ve elimden kayıp gidiyor. "Tanrım, Andi. Sadece birkaç günlüğüne gidiyorsun."

"Biliyorum," diyorum ve ona takılmadan edemiyorum. "Hormonlu olmalıyım ve regl dönemim başlamak üzere."

"Siktir, bana bundan bahsetme!" Bir öğürme sesi daha çıkarıyor ve bana dehşetle bakıyor. "İğrenç, Andi!"

Kıkırdıyorum. "Seni seviyorum, Benny."

Bir an için başka bir çıkış yapacağını düşünüyorum ama kollarını göğsünde kavuşturup beni izliyor. "Liam'ı geri getir, tamam mı? O iyi bir adam."

"Planımız bu."

Ya Liam'la birlikte geri döneceğim ya da onun pençeleri altında öleceğim. Ama öyle ya da böyle, onu bulacağım.

ANDI

T

Güneye uçuş sonsuza dek sürecektir gibi görünür. Liam'ın bir sonrakinin arkasına saklandığını umarak her bulutu tararken, Rast'ın pençelerinin arasına girip erzak çantamı göğsüme bastırıyorum.

Ama saatler geçiyor ve hala Liam yok. Sonunda Rast daireler çizerek alçalıyor ve yere iniyor. Beni nazikçe yere bırakıyor ve ben de rüzgârda savrulan saç örgümü omzumdan iterek sıkışık uzuvlarımı esnetiyorum.

"İyi misin?" Amy yukarıdan sesleniyor.

Ona bakmak için dönüyorum. Rast'ın sırtında, kürek kemiklerinin arasında, oturmasına izin verecek şekilde ayarlanmış bir eyer üzerinde. Gözlük takıyor ve kendi saçları bir şapkanın altına gizlenmiş, örgüleri şapkanın altından dışarı çıkıyor. Yüzücü gözlükleri ve ağzındaki eşarpla biraz gülünç görünür ama ata binerken yanlışlıkla yuttuğum böceklerin sayısına bakılırsa, bunun akıllıca olduğunu ve bir dahaki sefere teklifleri küçümsemek yerine onu kabul edeceğimi düşünüyorum.

Ama bir dahaki sefer olmayacak. Liam'ı bulacağım, kendime hatırlatıyorum. Onsuz dönmemin imkânı yok. "Ben iyiyim," diyorum ona, baş parmağımı kaldırarak.

Uzakları işaret ediyor, ben de gözlerimle onun hareketini takip ediyorum ve diğerlerinin üzerinde yer alan yüksek bir bina görüyorum. "Rast ejderhanın kokusunun o binanın her yerinde olduğunu söylüyor, muhtemelen bölgedeki en yüksek nokta olduğu için. Seni daha yakına götürürdük ama Rast'ın kokusunu alıp onu daha da vahşileştirmesini istemeyiz."

Kuş uçuşu en az bir mil uzakta gibi görünüyor. "Sorun değil. Yürüyeblirim."

"Bunu yapmak istediğine emin misin, Andi?" Amy soruyor. "Geri dönebliriz."

Başımı salladım. "Kalıyorum. Onu seviyorum Amy. Sonunun böyle olmasına izin veremem."

"Sana zarar vereblir." Sesi yumuşak. "Sen olduğunu fark etmeyebler bile."

"Biliyorum." Karşılaştıkları tüm ejderhalardan daha deli olduğunu ve onun peşinden giderek tehlikeyle flört ettiğimi biliyorum ama kaleye dönüp o yokmuş gibi davranırsam içten içe öleceğimi de biliyorum. Şu anda bile kendimi sürüklenen bir kukla gibi hissediyorum; Liam gittiğinde eski Andi de gitmişti. O hayatıma geri dönene kadar bir bütün olamayacağım. Bu yüzden acımasız bir kararlılıkla, "Eğer oradaysa, onu geri getirmenin bir yolunu bulacağım" diyorum.

Amy başını sallar. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm ama emin olmak istedim. Eğer o zamana kadar kaleye dönmezsen beş gün sonra bu noktaya geri geleceğiz."

"Teşekkür ederim," diyorum ve gitmeye hazır olduğumu bildirmek için onlara el sallıyorum. Onlara Liam'ın peşinden gitmek istediğimi söylediğimden beri uyarılardan başka bir şey duymadım. Riskli olduğunu biliyorum. Onun deli olduğunu biliyorum.

Umurumda değil. O benim diğer yarım. Onu seviyorum. Rollerimiz tersine dönseydi, benim peşimden gelmekte tereddüt etmezdi, bu yüzden onu eve getirmek için elimden geleni yapacağım.

Amy gülümsüyor ve sonra Rast tekrar havaya sıçrıyor, havalanırken kanatlarının vuruşu o kadar güçlü ki yüzümde tozlar uçuşuyor ve saçlarım dağınık örgümden kurtulmak için savaşıyor. Onların gidişini izliyorum, harabelere dönüp yeni çevreme sert bir bakış atmadan önce gözden kaybolmalarını bekliyorum.

After'daki herhangi bir eski şehrin tipik şehir merkezi kalıntıları. Yıkılmış binalar, tahrip edilmiş reklam panoları ve çok sayıda yanmış harabe ve araba dolu sokaklar var. Amy'nin işaret ettiği bina diğerlerinin üzerinde yükseliyor, kolayca beş kat, belki daha fazla. Çatıya yakın bir yerde eski bir bankacılık şirketinin tabelası duruyor, kırmızı harfler yanmış ve tahrip olmuş. Pencereilerin çoğu gitmiş ama binanın kendisi hala ayakta. Binayı inceliyorum, tepesine çıkmanın güvenli olup olmadığını ya da tabanına mı yerleşmem gerektiğini merak ediyorum. Sanırım her şeyi kontrol etmemem için bir neden yok. Zaman sıkıntısı içinde değilim.

Yani, sayılır. Üç günüm var. Liam bu süre içinde gelmezse, Amy ve Rast'a beni aldırıp yeni bir yer denemem gerekecek. Yine de ondan vazgeçmiyorum. Onunla buluşmak aylar sürecekse, aylar sürer. Sadece beklentilerimi belirlemem ve çok fazla umutlanmamam gerekiyor. Sessiz, bulutlu gökyüzünü tarıyorum ama hiçbir yerde bir ejderha izi yok. İçimi çekiyorum, çantamı omzuma atıyorum ve banka binasına doğru ilerliyorum.

Burada her şey çok sessiz. Bunu bozuk yollardan geçerken, arabaların ve yıkılmış binaların etrafında dolaşırken fark ediyorum. Birçok harabede belli bir seviyede gürültü var, genellikle sokaklardaki hayvanlar. Ara sıra bir silah sesi duyabilirsiniz; bu da bölgedeki başka bir çöpçünün ya da göçebelerin işaretidir. Ama burası? Her şey sessiz. Bir ejderhanın buraya geldiğine dair bir işaret de yok. Tepenizde uçan hayvanlar yok, ölü, yarısı yenmiş hayvanlar yok, hala tüten harabeler yok, hiçbir şey yok.

Bu bir şey ifade etmiyor elbette. Ondan hiçbir iz görmemem sadece bir tesadüf olabilir, ama itiraf etmeliyim ki yakın zamanda yanmış bir bina görmek bile beni çok daha iyi hissettirirdi. Bu, evet, vahşi, aç, dünyayı yok eden bir ejderhanın bu bölgede olduğuna dair anında bir onay olurdu. Ama her yer sessiz. Vaan'ın Shreveport Kalesi'nin dışında gizlenip Gwen'in ortaya çıkmasını beklediği zamanı düşünmeye çalışıyorum. Orada olduğuna dair işaretler var mıydı? Ardı arkası kesilmeyen saldırılar dışında?

Sanırım her zaman kaçınılmaz ejderha saldırısını bekleyebilirim.

Bu fikir aklımdan geçer geçmez, onu reddediyorum. Siktir et. Onun peşinden gelmek için zaten haftalarca bekledim. Mecbur kalmadıkça bir gün daha beklemeyeceğim.

Zaten çok uzun zamandır onsuzum.

Yürürken düşünüyorum, bir ejderhayı saklandığı yerden çıkarmanın en iyi yolunun ne olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Cevap, kaldırımdaki ölü bir kokarcanın yanından geçerken aklıma geliyor.

Kokular. Liam'ın kokulara karşı hassasiyeti var. Ona kendi kokumu vermenin bir yolunu bulmalıyım. Tabii ya. O kadar basit ki, fark ettiğim anda saf bir sevinçle gülmek istiyorum. Günler öncesinden izlerin ve bir mil öteden insanların kokusunu alabiliyor. Tek yapmam gereken kokumu ona ulaştırmak, o da beni bulacaktır. Bu mükemmel bir cevap.

Banka binasına varıp bir bayrak direği gördüğümde aklıma yepyeni bir fikir geliyor. Tepede yırtık pırtık bir bayrak kalıntısı var ve onu nasıl indireceğimi bulana kadar iplerle uğraşıyorum. Direkt boşaldığında, kokumu ona taşımak için hangi giysilerimin en iyisi olacağını düşünüyorum.

Biraz tuhaf olsa da cevap çok açık - külotum. Çantamı yere atıp eski plazaya göz gezdiriyorum. Binanın önünde birkaç taş bank ve büyümüş çalılıklar, ayaklarımın altında ise yapraklar ve molozlarla kaplı taş döşeli bir avlu var. Yine de etrafta kimse yok. Açık alanda soyunmak garip geliyor ama mütevazılığın planımın önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Bağcıklı yürüyüş botlarımı ve sonra kemerimi çıkarıyorum. Aklıma yeni bir düşünce geldiğinde kot pantolonumu kalçalarımın yarısına kadar indirmiştim.

Eğer kokumu seviyorsa, ona bol bol koklatmalıyım.

Dudağımı ısırarak kot pantolonumu çıkardım. Külotumu çıkarmak yerine elimi içine sokup kendime dokunmaya başlıyorum.

Hiç seksi değil. Aslında, düpedüz garip hissettiriyor. Boş plazanın etrafına tekrar bakıyorum, içten içe ürperiyorum ve amım tamamen kuru kalıyor. Külotumu kokumla kaplayabilmek için ıslanmam gerekiyor ama bu işe yaramıyor. Kahretsin.

Tamamen hayal kırıklığına uğramış bir halde derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum. Gözlerimi kapatıp Liam'ı hayal ediyorum. Çatıdaki o ilk geceyi düşünüyorum, flörtümüzün bir üst seviyeye çıktığı ve beni iyi bir arkadaştan daha fazlası olarak gördüğünü bana fark ettirdiği o ilk geceyi. Uzun zamandır onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum. Beni kaç kez kızarttığını hatırlıyorum, ve ağzının hissini

İlk kez öpüştüğümüzde benimkinin altından ayrılması... ve durumun kontrolünü ne kadar çabuk ele geçirdiği.

Beni kalçalarımдан tuttuğunu ve arkamdan içime girdiğini düşünüyorum. Tanrım, bu çok seksiydi. Ya da yetişkin mağazasına gittiğimizde amımı yalayabilmesi için beni ayağa kaldırmıştı. İçimden küçük bir inilti çıkıyor ve parmaklarım kıvrımlarımın üzerinde daha hızlı hareket ediyor. Klitorisime dokunuyorum ve onun yerine dilinin orada olduğunu hayal ediyorum, kolları kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve beni olabildiğince derinden tadabilmesi için onları birbirinden ayırıyor. Meme uçlarım tişörtüme karşı sertleşiyor ve amımla oynamaya devam ederken bile bir tanesiyle oynuyorum. Artık ıslağım ve klitorisimin etrafında sertçe dönüyorum, Liam'ın bana olan ihtiyacıyla dolup taşıdığını ve kalçalarımın arasında beni yuttuğunu hayal ediyorum. Bu görüntü o kadar tahrik edici, o kadar lezzetli ki boşalmaya başlıyorum ve doruğa ulaştığımda küçük bir çığlık atarak, orgazmımın her zerresini vücudumdan atana kadar klitorisimle oynamaya devam ediyorum. Nefes nefese ve bitkin, plazanın etrafına bakıyorum, ama hiçbir ejderha benim inişimi izlemek için gelmemiş. Lanet olsun.

Donunu bayrak direğine as o zaman.

İç çamaşırimdan çıkıyorum ve onları kaygan kıvrımlarıma sürterek iyice ıslanmalarını sağlıyorum. Ne kadar azgın bir köpek olduğumdan tamamen koktuklarında, külotu bayrak tokasının etrafına düğümlüyorum ve sonra küçük pembe külotumu gökyüzüne yükseltmek için kordonları kullanıyorum.

"Hadi, külot, yapacağını yap," diye mırıldanıyorum.

Elbette hemen bir şey olmuyor. Kendime rüzgarın ters yönünde olabileceğini ve kokuyu almasını beklemem gerektiğini söylüyorum. Tamamen yeni bir bölgeye geçmiş olabilir. Gitmiş olabilir ve başka bir ejderha külotumun kokusunu alıp onun olduğumu düşünebilir. Bu düşünce beni ani bir korkuyla dolduruyor.

Ya bu ejderha Liam değilse?

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıyorum. *Hayır. Hayır. Hayır. Bu Liam olmalı.* Bunun başka bir açıklaması olamaz. Kokum onu bana doğru çekemiyorsa, belki düşüncelerim çeker. Ne de olsa o psişik. Kalkanları kapalı ve zihni açık.

Lütfen Liam, sessizce yalvarıyorum. Lütfen, Atalım. Duy beni. Kokla beni. Seni bekliyorum. Senin eşin olacağım. Ve eğer bunu istemiyorsan, sadece

senin

Arkadaşım... Bana geri dön.

Kelimeleri bir mantra gibi defalarca tekrarlıyorum. Meydanda oturup onu beklerken belden aşağısı tamamen çıplak bir şekilde dizlerime sarılıyorum. Kokumu örtme riskini göze almak istemediğim için tişörtümü de çıkarıp sütyenim ve saç örgümden başka bir şey olmadan oturuyorum.

Zihnimi umutla ve Liam'la o kadar dolduruyorum ki içim

acıyor. Onu çok seviyorum.

Onu çok özlüyorum.

Havada bir ağırlık oluşur. Fiziksel bir ağırlık değil, ama bir farkındalık. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve yalnız olmadığım hissine kapılıyorum. Ayağa kalkıyorum ve bir altın kanat parıltısı görmeyi umarak gökyüzüne bakıyorum. "Liam?" Sesleniyorum, sesim boş meydanda çınlıyor. "Orada mısın? Atalım?" Rüzgârdan başka yanıt gelmeyince, sesimi daha da yükseltecekmiş gibi parmak uçlarımda durarak daha da yüksek sesle bağıriyorum. "ATALİM! BEN BURADAYIM! ANDREA! GEL VE BENİ BUL!"

Hiçbir şey.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekiyorum ve tekrar aşağı iniyorum. Belki de sadece hayal görüyorum. Belki de hiçbir şey hissetmedim ve sadece beynim düşünceler üretiyor.

Plazanın üzerine bir gölge düşer.

Gölgenin otoyoldan aşağı ve binanın üzerinden kayışını izliyorum, heyecan kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. "Liam?" Tekrar sesleniyorum. "Atalım?"

Uzun bir süre ortalık yine sessiz ve sonra onu görüyorum; altın bir ejderha, geri dönüp alçaktan uçuyor. Ben izlerken o alçalıyor, kanatlarını zarifçe çırparak binaların arasında manevralar yapıyor.

Eğer bu ejderha formundaki Atalım'se, devasa bir şey. Ejderha kıvrımlı bir zarafetle ilerlerken huşu içinde yukarı bakıyorum. İri cüssesine rağmen bir panter gibi hareket ediyor, yırtıcı ve sessiz. Boynu uzun ve kıvrımlı ve sivri uçları alnından boynunun arkasına, oradan da boynuna kadar uzanıyor.

Omurga. Kafası Rast'inkinden daha düz ve geniş, gözleri daha derin. Kanatları büyük gövdesine doğru kıvrılıyor ve ardından uzun, yılan gibi kuyruğu yakındaki bir arabaya çarpıyor.

Ejderhanın burun delikleri genişliyor ve sonra devasa kafası eğilip doğrudan yüzüme bakıyor.

Benimkilerle buluşan gözler tamamen siyah.

Oh lanet olsun. Tenimde bir endişe kıpırtısı belirliyor, ama sonra onun da kokuyu alabildiğini hatırlıyorum. "Atalım, sen misin bebeğim?"

Hiç tepki yok. Başını yere eğmiş, beni izliyor ve arka ayaklarını kaldırmış, kuyruğunu sallıyor. Bu bana yaşlı kedimizin oyuncak faresine saldırdığı zamanları hatırlatıyor ve şu anda kendimi fare gibi hissediyorum. Tüylerle kaplı kollarımı ovuşturuyorum ama geri çekilmiyorum çünkü av gibi davranmak istemiyorum.

Üzerimde belirliyor, son derece muhteşem ve korkutucu.

"Bir şey söyle," diye tembihliyorum. "Bir şeyler yap. Bana sen olduğunu göster. Lütfen."

Karanlık, fırl fırl dönen gözleri bana sabitleniyor ve bir ön ayağı rahatça bana doğru uzanıyor.

Tuzağa düşmek istemediğim için kenara çekiliyorum ve tüm pençelerinin köreldiğini fark ettiğimde nefesim kesiliyor. "Bu sensin!" Heyecanla haykırıyorum. "Aman Tanrım. Liam, seni çok özledim." Gözlerimden sıcak yaşlar akıyor ve hem heyecan hem de ıstırap dolu bir kahkaha atıyorum. "Lütfen, lütfen formunu değiştir ve benimle konuş."

Sanki benimle ne yapacağına karar veremiyormuş gibi, kör bir pençe tekrar bana uzanıyor. O olduğunu biliyorum, bu yüzden bu sefer hareket etmiyorum. Ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Pençe çeneme dokunuyor, derimi kazıyor ve sonra önümden aşağı iniyor. Kesilmiş olmasına rağmen hâlâ keskin ve sütyenimin ortasına doğru sürüklediğinde, ince, yıpranmış malzeme kopup yere düşüyor. Artık gerçekten çıplaktım. Yine de orada durmuyor. Sanki tepkimi test ediyormuş gibi pençeyi aşağıya doğru sürüklemeye devam ediyor.

Tepki *vermemeye* kararlıyım. "Çatıdaki o ilk geceyi hatırlıyor musun?" Sesimi neşeli ve dengeli tutmaya çalışarak söylüyorum. "Her zaman yanımda olacağını söylediğini hatırlıyor musun? Sana yalancı demiyorum. Boktan şeyler olduğunu biliyorum. Bunu kontrol etmekte zorlandığını biliyorum ama sözünü tutmak istiyorum. Seni yanımda istiyorum Liam. Birlikte olmamızı istiyorum. Seni çok seviyorum. Bu yüzden dönüşmek ve bana geri dönmek için gerçekten çok çabalarsan..."

Körelmiş pençe kalçalarımın arasına girdiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Nefesim kesiliyor ve ona tokat atarak geriye doğru sendeliyorum. "Yapma bunu." Liam'ı tüm kalbimle seviyorum ama onun ejderha formuyla öpüşmekle ilgilenmiyorum, özellikle de o böyleyken. "Eğer bana dokunmak istiyorsan, insan tarafına geçmelisin."

Boğazında son derece korkunç bir hırıltı yükseliyor. Siyah gözlerini bana dikeyiyor ama bana tekrar uzandığında onu itiyorum.

"Hayır dedim. Atalım, üstünü değiştir. Lütfen."

Geri çekiliyor ve bir an için onun saldırmak üzere olan bir yılan olduğunu düşünüyorum. Dişlerini göstermiş, gözleri gece yarısını andırıyor. Bu manzara karşısında biraz kalbim kırıldı ve biraz da umutlandım. Ne de olsa beni henüz öldürmedi. Umarım bu iyiye işarettir.

Ben de denemeye devam ediyorum. "Atalım, eğer bana dokunmak istiyorsan, form değiştirip sorman gerekiyor. Tek istediğim bu. Eğer bunu yaparsan, bana istediğin gibi dokunabilirsin. Beni yaksan bile umurumda değil." "Tedavim" yüzünden kolumda oluşan eski yanık yarasını gösteriyorum. "Yalan söylüyorum. Beni yakman umurumda. Ama sana tekrar dokunmamı istiyorsan, bunu riske atmaya hazırım, çünkü seni çok seviyorum ve seni çikolatalı pastayı özlediğim gibi özlüyorum. Hatta daha fazla."

Ejderha başını tekrar eğiyor ve bana doğru yaklaşıyor. Kuyruğu ileri geri sallanıyor, yakındaki bir arabaya çarpıp onu yan yatırıyor. Bu görüntüyü görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum çünkü korku göstermek istemiyorum. Sadece Liam'ın ona duyduğum sevgiyi görmesini istiyorum.

"Sesimi beğendin mi?" Sesime seksi, gırtlaktan gelen bir nota ekleyerek soruyorum. "Bu yüzden mi yaklaşıyorsun? Hatırlıyor musun?" Ona bu şekilde dokunmama izin verip vermeyeceğini merak ederek elimi uzatıyorum.

Beni şaşırtarak ve rahatlatarak eğiliyor ve pullu burnunu elime bastırıyor. Her bir burun deliği o kadar büyük ki, içinden bir yumruk geçirebilirim ve nefesi kömür ve duman gibi kokuyor. Büyük dişlerinin görüntüsünü ve beni bir lokmada yiyebileceği gerçeğini görmezden geliyorum ve burnunu nazikçe okşuyorum. İnsan formundayken Liam'ın derisi insan derisi gibi, "normal" deri kadar yumuşak ve sevillebilir, sadece altından dalgalanan pul desenleri var. Bu kadar yakından, pulları büyütülmüş ve her biri kaba bir taş parçası gibi hissettiriyor. Amy'nin eyer giymesine şaşmamalı. Burnunu okşuyorum, parmaklarımın pullarının üzerinde oynamasına izin veriyorum. Geçmişte ondan hep hissettiğim o yoğun sevgiyi, o sahiplenme ihtiyacını hissetmek istiyorum ama şu anda hissettiğim tek şey, çok ileri gitmiş olabileceğine dair içimdeki endişeli çalkantı.

"Beni asla terk etmeyeceğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona, sesim alçak bir fısıltıya dönüşürken hafifçe pullarına dokunuyorum. "Bana yalan söylemek isteyeceğini düşünemiyorum. Senin için bundan daha fazlasını ifade ettiğimi sanıyordum."

Ejderha hareket etti. O kadar hızlı ileri atılıyor ki irkiliyorum ve geriye doğru sendeleyerek kığımın üstüne düşüyorum. Pençeleri havada esniyor ve beni yakalamaya mı yoksa sadece korkutmaya mı çalıştığını merak ediyorum.

Her iki durumda da tepemde dikiliyor, gözleri karanlık ve ürkütücü, plazanın kaldırım taşlarına yayıldığım yere bakıyor. Düştüğüm için popom zonklıyor ama görmezden geliyorum. Nefes bile alamıyorum, çünkü yanlış bir hareketle Liam'ın beni koparıp yiyeceğine ikna olmuş durumdayım.

Ejderha başını eğiyor ve sonra aniden ağzını kalçalarımın arasına sokuyor.

Nefesim kesiliyor, tekrar kaldırım taşlarına çarpıyorum. Burnu amcığma sürtünürken ben yerde dümdüz duruyorum ve o da ısı patlaması gibi hissettiren bir nefes veriyor. Küçük bir itiraz sesi çıkarıyorum ama o kıpırdamıyor.

Aslında, hiçbir şey yapmıyor. Sanki olduğu yerde donup kalmış gibi. Bir an sonra derin bir nefes alıyor ve kokumu aldığını fark ediyorum.

Heyecandan yumruklarımı sıkmak istiyorum. Evet! Evet! Nihayet! "Nefes al," diye teşvik ediyorum. Vahşi bir ejderhanın amımı koklamasından memnun olmak garip hissettiriyor ama Liam'ı bana geri getirecek bir şey varsa o da budur. "Beni kokluyor musun? Seni düşünürken kendime nasıl dokunduğumun kokusunu alıyor musun? Senin için ne kadar ıslandığımı?"

Ejderha yine kükrüyor ama bu sefer tehditkâr değil. Havadaki ağır kötülük ve öfkenin bir kısmı kalkıyor gibi geliyor ve sevinçle çığlık atmak istiyorum. Bunun yerine, onu daha da kendime getirmeye odaklanıyorum. Bir elimle ağzını nazikçe kıvrımlarımdan uzaklaştırıyorum. Benden yüz kat daha büyük olmasına rağmen onu itmeme izin veriyor. Özel bölgelerime bastırmaktan pulları biraz nemli ve bu bana bir fikir veriyor. Uzaklaşmadığı için elimi burnunun üzerinde tutuyorum ve kalçalarımı daha geniş açıyorum. Diğer elimi amıma götürüyorum ve o gün ikinci kez masturbasyon yapmaya başlıyorum.

Bu kez Liam'a karşı tahrik olmayı hayal etmek zor değil. Onun varlığı -Ne kadar kaybolmuş olursa olsun bana umut veriyor. Bu yüzden parmaklarımı kıvrımlarımın arasından kaydırıyorum, daha önce kalan nem kalıntılarını arıyorum ve sonra klitorisimin üzerinde yumuşatıyorum, ıslak ve kaygan hale getiriyorum. "Senin için boşalmamı mı istiyorsun?"

Ejderhanın burnu sanki tekrar amıma inmeye çalışıyormuş gibi elime hafifçe bastırıyor.

"Hayır," diyorum ona, klitorisimi çalıştırırken hafifçe nefes nefese kalmış bir halde. "Bakabilirsin ama dokunamazsın. Bu şekilde olmaz. İnsan olmalısın."

Dili pullarının arasından fırlıyor ve elime değiyor. Burnuyla beni tadıyor. Ben olduğumu anladığını hayal ederek inliyorum. Burada olduğumu, onun için performans sergilediğimi. Onu baştan çıkarıyorum.

Bana geri dönmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Kendimi tatmin ettiğim son turdan beri zaten hassasım, bu yüzden tekrar boşalmam fazla zaman almıyor. Bir doruk noktası içimi titretiyor, ama onu oynuyorum, çılgınca inliyorum ve sularım kıvrımlarımdan damladığında nefes nefese kalıyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazm değil ama sırf onun dikkatini çekmek için teatral bir şekilde ölüyormuşum gibi davranıyorum.

Dikkatini çektim, tamam. Ejderha tekrar elimi itiyor ama burnuna hafifçe vuruyorum. "Hayır," diyorum ona. "Atalim, insan olmak zorundasın."

Hırıltı tekrar başlıyor.

"Bunu mu istiyorsun?" Diye soruyorum ve tutkuyla kayganlaşmış elimi onun pullarının üzerinde kaydırıyorum. "O zaman benden iste."

Ejderhanın dili tekrar dışarı çıkıyor. Başını eğiyor ve bir an için gözlerinde altın olduğuna yemin edebilirim.

Sonra, aniden, ejderha gitti. İleriye doğru yürüyen bir adam var, doğrudan bana doğru geliyor.

Liam. Tanrım, bu benim Liam'ım.

Onu görünce bir sevinç çılgılığı attım. Son derece kirli, saçları kısa, vahşi tutamlar halinde dimdik duruyor ve altın rengi tenini çizikler ve kir kaplıyor. Tamamen çıplak ve bana doğru yaklaşma şekli hiç de insani değil. O hâlâ avını köşeye sıkıştıran bir ejderha.

Umurumda değil. O yine Liam. Gözlerinin gece yarısı siyahında altın sarısı parlıyor ve bana doğru yürüdüğünde kollarımı açarak onu cesaretlendiriyorum.

Tam önümde duruyor, ellerini yumruk yapıyor ve sonra tekrar açıyor. Sanki nasıl yaklaşacağını tam olarak kestiremiyormuş gibi bir o yana bir bu yana volta atarak hareket ediyor. Bakışları bana ve hâlâ yere yayılmış, çırılçıplak yattığım yere kilitlenmiş durumda.

Neden yaklaşmıyor?

"Atalım," diye sesleniyorum nazikçe. "Bana gel."

Ama yapmıyor. Alçaktan çömeliyor, bir eli yere değiyor, sanki tekrar sıçrayıp saldırmak için fırsat kolluyormuş gibi. Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Ama ne? Daha neye ihtiyacı var?

Elimi tekrar amıma doğru kaydırıyorum ve gözleri daha da altın rengiyle parlıyor, ama bu onun bir kez daha adım atmaya başlamasına neden oluyor. Boğazında alçak bir hırıltı oluşuyor. Bu değil o zaman. Başka bir şey mi?

Oh.

Bir meydan okuma. Bir keresinde bana ejderha erkeklerine -rakoni erkeklerine- dişilerinin meydan okuduğunu söylemişti. Bu bir kavga olmalı. Ejderha kadınları vahşi ve kavgacıdır ve erkeğe saldırarak onun dikkatini çekmek istediklerini belli ederler.

Tamam o zaman.

Derin bir nefes çekerek ayağa kalkıyorum ve yavaş, ölçülü adımlarla Liam'a yaklaşıyorum. Volta atmayı bırakıyor, elleri bükülüyor ve bana bakarak bekliyor.

Elimi uzatıp suratına olabildiğince sert bir tokat atıyorum.

ANDI

H gözleri bir an için tekrar tamamen kararıyor ve o kısacık saniyede bir hata yaptığımı düşünüyorum. Onu çok zorladım ve şimdi beni öldürecek. Ama sonra gözlerine altın rengi akıyor.

Bakışlarını bana çevirdi ve uzanıp saç örgümü tutarak beni kendine çekti. Yüzünde vahşi bir heyecan ifadesi var, avını yeni yakalamış bir yırtıcı gibi. Ama bana zarar vermiyor ve insan formunda. Bu bir ilerleme.

Ben de ona tekrar tokat atmak için uzandım.

Dişlerini göstererek elimi tutuyor ve kurtulmaya çalıştığımda, sıkışan bileğimi yüzüne doğru çekip kokluyor. Göğsünde alçak bir gümbürtü başlıyor, uğursuz bir mırıltı ve tahrik olduğumu hissedebiliyorum. Ne kadar vahşi olursa olsun bunun Liam olduğunu biliyorum. Vücudunun benimkine, ten tene değdiği hissini biliyorum. İstedğim adam bu, ihtiyacım olan adam. Sevdiğim adam.

Öne doğru eğilip onu öpücüğe ikna etmeye çalışıyorum ama gözleri parlıyor ve eli belime doğru kayıyor. Saçımı çekiştirerek yere eğilmem gerektiğini işaret ediyor ve ben de kendimi yere bırakıyorum. Daha önce yaptığımız gibi oral seks mi istiyor? Kalbim çılgınca ve heyecanlı bir şekilde çarpıyor.

Yine de çok mu çabuk teslim oluyorum? Bu düşünceyle uzanıp elimi ensesine kilitliyorum ve o beni aşağı çektiğinde ben de onu çekiyorum. Vahşi bir sırtış yüzünü aydınlatıyor ve ikimiz de yere inerken kalbim heyecanla çarpıyor. Elimi onun üzerinde sıkılı tutuyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, sanki ikimiz de diğetine yer vermek istemiyormuşuz gibi.

Arkama yaslanıp onu izliyorum ve Liam'ın vahşi bakışları üzerimde geziniyor, sanki beni ilk kez çıplak ve onun altında görüyormuş gibi hızlı ve keskin. İri bir eli enemde geziniyor, sonra daha aşağılara iniyor, göğüslerimin üzerinde geziniyor ve sonra daha da aşağılara iniyor. Elinin vücudumda aşağı doğru hareket edişini izliyor ve başparmağı göbeğimin üzerinde gezindiğinde nefesim kesiliyor.

Liam o zaman bana bakıyor, gözleri siyah ve altın karışımı bir renkle dönüyor.

"Sana tekrar meydan okumamı ister misin?" Fısıldıyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey meydan okumak. Bana dokunmasını, adımı söylemesini istiyorum. Beni kendisininmişim gibi sahiplenmesini istiyorum. Ama ırpınışlarım dikkatini çekiyor, ben de sanki ona tekrar vuracakmışım gibi gönülsüzce elimi kaldırıyorum.

Sanki hiçbir şey değılmiş gibi, göğsünün derinliklerinde bir gümbürtü kopararak onu savuşturuyor ve elini aşağıya doğru kaydırarak tümseğimin üzerine bastırıyor.

Bu samimi dokunuş karşısında nefesim kesildi.

Liam bir uyluğumun iç kısmına bastırıyor ve ben de bacaklarımı onun için ayırıyorum, zor nefes alıyorum. *Adımı söyle*, zihinsel olarak yalvarıyorum. *Tek istediğim bu. Adımı söyle ve bana kim olduğumu bildiğini söyle.*

Ejderha-adamım boğazından alçak sesle hırlıyor ve sonra ağızı amımda. Bir zevk sesi çıkartıyor, kolu beni sabit tutmak istercesine kalçama kilitleniyor ve sonra hafif hırıltılı, görmezden gelinmesi imkansız dili üzerimde geziniyor, uyarılmışlığımla yalıyor ve klitorisimin üzerinde geziniyor.

Elimi alnıma bastırarak inliyorum, sanki alnıma bastırmak beynimin zevkten patlamasını bir şekilde engelleyebilirmiş gibi. "Atalım," diye inliyorum, onun sıcak, coşkulu dil darbelerine karşı eğilerek. "Oh, lanet olsun."

Doymak bilmiyor, zevkime zaman ayırmaya zahmet etmiyor. Bunun

yerine, ısrarcı ve istekli bir şekilde üzerimde, klitorisimin üzerinde geziniyor ve sanki sadece tat tomurcuklarıyla her santimetremi ezberleyebilecekmiş gibi diliyle derinlere dalıyor. Bu

Dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ve kendime dokunmaktan o kadar hassaslaşmışım ki orgazma doğru ilerlemem fazla zaman almadı. Orgazmın yükseldiğini hissedebiliyorum, o açgözlülükle amımı yalayıp yutarken ayak parmaklarım kaldırım taşlarına sürtünüyor, dili her yerde. Ya klitorisimi emdiğinde? Milyonlarca parçaya bölünüyorum, doruk noktası içimden geçerken zevkle haykırıyorum ve amım salıverilmeyle dolup taşıyor.

Ben ağzının içinde dalgalanırken, dili daha yavaş ve nazıkçe etime değerken Liam bir kez daha zevk hırıltısı çıkarıyor. Ellerimden birinin ne zaman saçlarına gittiğini bilmiyorum ama aşağı baktığımda parmaklarım altın tellerinde düğümlenmiş, alnını taçlandıran boynuzlara sürtünüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve o da bana bakıyor.

"Andrea," diyor kalın bir sesle, ağzı salgımla ıslanmış. Dudaklarını yalıyor ve sonra yine boğucu bir mırıltıyla adımı söylüyor. "Annnndrea."

"Benim, bebeğim." Gözlerime sevinç gözyaşları doluyor ve heyecanla doğruluyorum. Heyecanıyla onu neredeyse yakalıyorum, altımda yere yatana kadar kendimi ona doğru fırlatıyorum ve muhteşem yüzünü öpücüklerle boğuyorum. "Hatırlıyorsun. Zevkimi hatırladın. Oh Liam, seni çok özledim."

Eli saçlarımda kıvrılıyor ve başımı hafifçe geriye iterek boğazımı ortaya çıkarıyor. Acıtacak kadar değil, sadece kontrolün onda olduğunu hatırlatacak kadar. "Benim," diye gürliyor ve öne eğilip dişlerini boğazıma geçirirken gözleri hâlâ siyah duygularla dolu.

"Senin," diye kabul ediyorum, nefes nefese. "Hepsi senin. Al beni."

"Andrea," diyor tekrar, bu sefer öncekinden daha ısrarlı. "Benimkini." Ve ayağa kalkıyor, dik durana kadar ikimize de manevra yaptırıyor. Dizlerinin üzerine çöküp ellerini kalçalarıma kilitleyerek arkama geçerken beni yerimde sabitlerken oturup bekliyorum.

Pekala, arkadan yapacağız, öyle görünüyor. Umurumda değil. O benim kim olduğumu biliyor. Bana zarar vermez.

Kalçalarımı konumlandırırken fazlasıyla hazırım ve kendimi ona sunmak için başımı eğiyorum, belimi kavislendiriyorum ve kalçalarımı açıyorum. O

İnliyor, eli yanaklarımda geziniyor ve bu, sikini girişime çentikleyip derinlere itmeden önce aldığım tek uyarı.

Nefesim kesiliyor, hala içimde nasıl hissettiğine şaşırıyorum. İri ve kalın, içime girme hissi bir an için sancı yapıyor ama sonra yoğun bir zevkten başka bir şey olmuyor. Parmaklarını kalçalarımın geçirerek tekrar içime girdiğinde kısık bir inilti duyuyorum. "Atalım," diye nefes alıyorum. "Benim Atalım."

Tekrar inliyor, sertçe itiyor ve sonra bir eli omzuma demir atıyor. Üzerime eğiliyor, boynumun arkasına sokuluyor, büyük bedeni benimkini örtüyor. Başımı eğerek boğazıma erişmesine izin veriyorum ve o da bir kolunu belime doluyor ve otururken beni geriye doğru çekiyor. İkimiz de dizlerimizin üzerinde, onun gövdesine yaslanmışken bile siki içimde derinlere oturmuş durumda. Bir eli karnımın üzerinde geziniyor ve sonra göğsümü avuçlayıp meme ucuyla alay ediyor ve bu, içime kadar bir zevk sarsıntısı gönderiyor.

"Andrea," diye tekrar mırıldanıyor ve sonra dişleri sertçe boğazıma sürtünüyor.

Tekrar nefesim kesildi, çünkü bu nazik bir ısırık değildi. Yine de vücudum tepki veriyor, meme uçlarım sertleşiyor ve amım onun uzunluğunun etrafında kenetleniyor.

Uzanabildiğim her yere dokunarak, yüzünün yan tarafını okşayarak geri çekiliyorum. "Beni kendinin mi yapacaksın?"

Sert, yakıcı bir ısırıkla karşılık veriyorum. Dişleri boğazıma batarken tüm vücudum başka bir acımasız orgazmı sarsılıyor. İyi hissettirdiği kadar acıtıyor ve ona karşı tamamen hareketsiz kalmak bir mücadele çünkü parmakları göğsümün üzerinde tıngırıyor ve aleti içimde o kadar derin ki her dalgalanmayı çekirdeğime kadar hissediyorum. Dili boynuma değiyor ve sonra ısırık... sıcak hissettiriyor. Garip bir şekilde sıcak. Sıcaklık boynuma ve oradan da damarlarıma yayılırken inliyorum. Sanki içimden ateş akıyor.

Liam tekrar adımın fısıldıyor ve ağzını boğazımdan kaldırıyor. Dişleri çenemi hafifçe sıyrıyor ve sonra tenimi yalıyor, nefesi yanağına yakıp kavuruyor. Beni sıkıca tutuyor ve gitmeme izin vermiyor, dünya etrafında solmaya ve kararmaya başladığında bile.

İçimden bir ses beni bir daha asla bırakmayacağını söylüyor. Unutulmaya yüz tutarken paniklemememin tek nedeni bu.

Liam beni yakaladı.

LIAM

Kokusu değişip yavaşca benimkine karışırken eşimin boğazına doğru hırlıyorum. Onun tadı dudaklarımda, dilimde, kúçük bedeninin benimkine karşı titrediğini hissediyorum, onun Amcığı beni sıkıca kavıyor. Bana doğru sarkıyor, gözleri kapanıyor ve ben onu yakınımda tutup bekliyorum.

Andrea.

Onu şimdi hatırlıyorum.

Anılar akmaya başlıyor, delilik yüzünden bulanıklaşan anılar.

Ben... her zaman kızgın değildim. Onu tanıyorum. Kokusunu ve nereden geldiğini biliyorum. Hafızamda başka yüzler beliriyor. Dişi kırılmış bir çocuk. Köpeği olan bir adam. Andrea'mın arkadaşı olan koyu tenli bir kadın. Hafızamdan daha fazla yüz geçiyor, ama Andrea'nınki sürekli aklıma geliyor. Andrea kalenin kapısını korurken gülüyor. Andrea tüfeğini omzuna atmış yürürken. Andrea'nın o kúçük yürüyüşüyle kalçaları. Andrea'nın yıldızlara bakarkenki hüznü ifadeşi. Andrea'nın nefesi kesilirken, ben onu doruğa çıkarırken bana tutunurken, o üzerimde dururken yüzüm kalçalarının arasında.

Düşüncelerim Andrea ile dolu ve bana neşe getiriyorlar.

Bu sevinç duygusu delilikten daha fazlasını yıkıyor. Düşüncelerimin kenarlarında geziniyor, fırsat verilirse öne çıkmaya hazır, ama kollarımdaki kadının kokusu onları uzak tutuyor. Taşlarla kaplı zeminde birlikte uzanırken onu kendime yakın tutuyorum. Altın sarısı saç tellerine dokunuyorum, benimkilere kıyasla çok yumuşak ve ipeksi. Narin soluk tenine ve karnının kıvrımlarına dokunuyorum. Amını gözümünden saklayan ama kokusunu harika bir şekilde hapseden buklelerine dokunuyorum. Ona dokunmak bile zihnimi sakinleştiriyor.

Zihnim hâlâ bulanık, ama oturup ona sarıldıkça düşüncelerim daha çok geri dönüyor.

Hastalık. Bunu hatırlıyorum. Bir elimi havaya kaldırıyorum, içinde bir not olan metal bir tüpün belirsiz bir anısı. Onu bir kez tutmuştum... Ne kadar zaman önceydi? Birkaç saat mi? Bir gün mü? İki mi? Ne kadar uzun sürmüş olursa olsun, artık yok. Kırpılmış pençelerim biraz uzadı, uçları sivrileşti ve onları inceliyorum. İstemedim Andrea'ma zarar vermemek için onları kısa tutmam gerekecek. Yüzümü boynuna gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Sabırsızlıkla ona *yakında uyanmasını* söyledim. *Seni özledim.*

Yanıt yok. Henüz yok. Yine de zihninin yavaşça benimkine açıldığını hissedebiliyorum, tıpkı bir çöl çiçeğinin yaprak yaprak açılması gibi. Bana doğru geliyor ama henüz orada değil. Bu yüzden onu okşuyorum, bekliyorum ve etrafımdaki insan mekanının kokusuna ve zihnime küçük dallar gönderen deliliğe karşı koymak için insani şeyler hatırlamaya çalışıyorum.

Uyandığında konuşacağız. Öpüşeceğiz, çiftleşeceğiz ve onu tohumumla dolduracağım ve onun zihni benimkine dokunacak... ve sonra tekrar bütün olacağım. Sikim ağrıyor, vücuduna pompalamak, onu harcamamla doldurmak için çaresizce, ama ateşlerime uyum sağlarken onu alamıyorum.

Bunun için daha sonra yeterince zamanımız olacak.

Eşime yumuşak seslerle mırıldanıyorum ve onu kendime doğru çekip gözlerimi kapatıyorum. Vücudum onu sahiplenme ihtiyacıyla şiddetle ağrırsa ve delilik zihnimin sınırlarını tehdit etse de... Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez kendimi mutlu hissediyorum.

Bunu bana o verdi.

Andrea'm.

O uyurken etrafımızdaki insan dünyası sessiz, ateşlerim onun kokusuna sızıyor. Kokusu çıldırtıcı bir şekilde sarhoş edici hale gelene kadar, özümü onun ruhuna emerek değişmesini seviyorum. Zaten karşı konulmazdı. Şimdi onu sahiplendiğim gibi kokuyor, çok daha çekici. Derin nefes alıyorum, kokusunun ve vücudunun benimkine doğru kıvrılmasının tadını çıkarıyorum. Uykusunda seğiriyor ve uyanmaya başladığında zihninde hissediyorum.

Düşünceleri hemen bana yöneliyor, endişe ve umut dolu.

Buradayım, diyorum ona ve nazikçe boğazını sıkıyorum.

Düşüncelerindeki merakı hissedebiliyorum. *Oh. Oh...senin düşüncelerin benimkilerin içinde. Birleştik mi?*

Kalçalarımı hafifçe iterek onu kızdırmaktan başka bir şey yapamıyorum. *Anlayamıyor musun?*

Zevk onun içinde dönüyor, düşüncelerinde belirginleşiyor. Dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor. *Sen... ne demek istediğimi biliyorsun. Kafalarımız birbirine bağlı.*

Öyleyiz. Burnumu yanağına sürüyorum, hem zihninin dokunuşunu hem de bana bastırılmış bedenini seviyorum. Düşüncelerim onunla dolu ve çılgınlığa yer yok. *Bu seni rahatsız ediyor mu?*

Beni rahatsız mı ediyorsun? İnanılmaz bir şey. Zihnini merak kaplıyor. Amy ve Rast'ın yakınlığını çok kıskanıyordum. Ne kadar bağlılar. Şimdi bunun ne kadar inanılmaz olduğunu anlıyorum. Sanki artık aramızda hiçbir sınır yokmuş gibi. Bir elini benimkine doğru kaldırıyor, parmaklarımızı birleştiriyor. Her yönden birlikteyiz. Buna bayılıyorum. Seni seviyorum, Atalım.

Kalbim, ona söyledim. Ben de seni seviyorum. Sonunda benim oldun.

Senin için çok endişelendim. Düşünceleri korkuyla doluydu. Kendine dönemeyeceğinden.

Tamamen eskisi gibi değilim, kabul ediyorum. Deliliğin içeri sızmaya hazır olduğunu hissedebiliyorum ve şimdi düşüncelerim bir kez daha açık olduğuna göre, ona karşı savunmasız olacağım. Fakat

Beni geri getirdin. Ruhlarımız birbirine bağlıyken, beni geri getirmek için hep orada olacaksın. Boynuna bir öpücük konduruyorum.

Oh, çok sevindim.

Kokusu sarhoş edici ve onun düşüncelerinin benimkilerle iç içe geçmesi arzumu artırıyor. Ona olan ihtiyacım çok büyük, çünkü vücudunun bana verdiği tepkiyi hissedebiliyorum. İçine oturduğumda aletimin ne kadar büyük olduğunun farkında olduğunu, uzunluğumun amına baskı yaptığını hissedebiliyorum. Dikkati dağılana kadar onu nasıl doldurduğumu. *Dikkatini dağıtan sensin*, diye alay ediyorum, birleşmiş ellerimizi kavuşturup tekrar içine doğru okşuyorum.

Tanrım, diyor bana, yüksek sesle küçük bir nefes verirken bile. *Böyle hissedeceğimi hiç bilmiyordum. Her yerdesin... her şey çok derin.*

Her seviyede birbirimize bağlıyız. Onu tekrar okşarken bile kulağını ısıırıyorum ve amcığı karşılık olarak sikimin etrafında titriyor. Onun uyarıldığını hissedebiliyorum ve benimkini hissetmesine izin veriyorum, düşüncelerimi ve zihnimde dalgalanan hisleri paylaşıyorum. *Bağlandı.* Tekrar itiyorum. *Sonsuza kadar.*

Ve beni bir daha asla terk etmeyeceksin. Ona doğru sallandığımda bana doğru geri itiyor, vücutlarımızın sürtünmesini arttırıyor.

Asla.

Seni seviyorum, Atalim. Hem de çok.

Düşüncelerinde adımı duymak ve buna bağlı duygular beni tamamen çılgına çeviriyor. Birleştirdiğimiz ellerimizi kalçalarının arasında sürükleyerek tekrar tekrar içine giriyorum. Birbirine dolanmış parmaklarımızı kullanarak klitorisleriyle oynadığımda nefesi kesiliyor ve bir sonraki anda doruk noktası onu ele geçirirken çığlık atıyor. O boşaldığı anda ben de kendimi bırakıyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve onun içine girerken salıverilmemi homurdanıyorum. Sıkışan kanalına pompalıyorum ve tohumumu sonsuzluk gibi hissettiren bir şey için boşaltıyorum.

Yavaşça nefes alış verişlerimiz normale dönüyor ve ben boynunu okşamaya devam ediyorum. Kokusuna, dokunuşuna, düşüncelerinin benimkilere çarpmasına doyamıyorum. *Dostum benim. Seni nasıl da özledim.*

Beni hatırladığına sevindim. Elimi sıkıyor ve gülümsediğini

hissedebiliyorum.

Seni bu dünyada ve öbür dünyada tanıyacağım, ona söz veriyorum. Kokunu içime çektiğim an, benim olduğunu biliyordum. O çılgınlıkta bile biliyordum. Dudaklarımı teninde gezdirdim. Ama yine de... hatırladığımdan farklı. Hâlâ sensin ama değişmişsin.

Bu senin kanın. Bizi küçük yollarla değiştirdi. Gabe ejderhaları duyabiliyor. Benny de. Şu anda konuştuğumuz kadar net değil, ama Gabe arada sırada konuşmalardan kesitler alabildiğini söylüyor. Bazen tepemizde uçtuklarında duyguları yakalayabiliyorum. Saldırıdan hemen önce kalenin üzerine çöken bir fırtına bulutu gibi.

Şaşırtıcı. Ama ona ateşlerimi verdiğimde, bu ruhlarımızın birleşmesi değil mi? Belki de kan ona biraz drakoni yaşam gücü de vermiştir. Şimdi hastalığından bahsettiğine göre, kollarımdaki dişi anılarımdakiyle karşılaştırıyorum. Daha ince, elmacık kemikleri daha belirgin, kaburgaları kolayca sayılabiliyor. Yemek yemiyor muydun?

Andrea küçük bir homurtu çıkarır. Neredeyse ölüyordum, Atalim. Böyle şeylerden kurtulmak zaman alır. Bak, yara izimi hâlâ görebilirsin. Saçlarını kulağından uzaklaştırıyor ve teninde parlayan çirkin, sivri kırmızı bir çizgiyi ortaya çıkarıyor. Siyah yumruya bubo deniyordu. Kaledeki tıp kitaplarında biraz araştırma yaptım. Kara veba vardı ve neredeyse bizi öldürüyordu. Bu yüzden bir süre daha zayıf olacağım.

Zihni anılarla, diğerlerinin son görüntüleriyle doluyor. Sağlıklı yüzü ince ve solgun, gözleri çukurlaşmış Gabe'i. Dağınık saçları kuruyup bir hafta boyunca öbek öbek dökülen Benny'yi. Cildi yarı saydam görünecek kadar hasta olan ve mavi damarları belirginleşen bir başka genç kadın, Katrina. Andrea'nın kendi bileklerine baktığını ve derinin altında kemik ve tendonlardan başka bir şey görmediğini.

Elimi sahiplenerek kolunda gezdiriyor, onu inceliyorum. Tuttuğum Andrea onun anılarındaki Andrea'yla uyuşmuyor. Daha iyi, daha sağlıklı görünüyor ve kulağının arkasındaki yara iyileşmiş. Ne zamandır yokum demiştin?

Haftalar. Bu basit cevap yıkımla doludur. Çok uzun haftalar.

Seni terk ettiğimi düşünmüş olmalısın. Bunun farkına varmak beni hasta ediyor ve kendimden nefret ettiriyor. Hastalandığı anda onu terk edecek kadar iyi bir eş değilim. Onu kaybedebilirdim. Çılgınlık yine sel gibi geliyor,

Gözlerimin karardığını hissettiğimde bile ağzımdan tükürük akıyor.
Kırmızı görüşümü bulandırıyor ve etrafım bulanıklaşıyor.

*Öldü
rün.*

*Yara
landı
m.*

Yok et.

Bu dünyayı parçala.

"Hayır, Atalım. Sakin ol bebeğim. Ben buradayım."

Andrea'nın fısıltısı zihnime serin bir su serpiyor. Çılgınlık geldiği gibi hızla yok oluyor. Hâlâ yerde olduğumu fark ediyorum, eşim kollarımda. Yine de bir noktada doğruldum ve birleşen bedenlerimiz ayrıldı. Boğazım gurulduyor ve hırladığımı fark ediyorum.

Yüzünü bana dönüyor, elleriyle çenemi kavrarken altın sarısı gözleriyle gözlerimi arıyor. *Benimle misin, Atalım?*

Ben buradayım.

Bana odaklan. Nefes alışını yavaşlat. Burada seninleyim. Hiçbir yere gitmiyorum. Başparmakları tenimi okşuyor.

Dediğini yapıyorum ve tekrar kendime geldiğimde uzun bir iç çekiyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. *Artık zihnim açık olduğuna göre, duygularımın beni yönetmesine izin vermemek için daha dikkatli olmalıyım.*

"Ben varım. Kendini kaybetmene izin vermeyeceğim," diyor ve bana tatlı bir gülümseme veriyor.

Neredeyse seni kaybediyordum.

"Hayır, sen beni kurtardın," diye nazikçe düzeltiyor. "Ve sen de beni kurtarmak için şekil değiştirdin. Ve ben de hayatımın geri kalanını her gün seni kurtararak geçireceğim. Biz bir takımız."

"Benim güzel Andrea'm," diye mırıldanıyorum ve sonra zihinsel konuşmayı daha çok sevdiğime karar veriyorum. Eve dönüş gibi, rahatlatıcı ve tanıdık geliyor. Bir daha asla insan konuşması kullanmak zorunda kalmayacağım.

"Evet, ama adımı söyleme şeklini seviyorum," diyor ve bir elini göğsüme koyup beni kaldırım taşlarına doğru itiyor. "Bu çok seksi."

Eğlenerek gürlüyorum. Beni yere yatırırken düşünceleri ilginç bir yönde ilerliyor, zihninde çiftleşiyor. Ondan gelen bir görüntü dikkatimi çekiyor. Bana sarılmak mı istiyor?

Oh, evet. Düşüncesi tahrikten boğuklaşıyor ve üstümde aşağı kayarken ve sonra kalçalarını benimkinin üzerinde sallayarak beni vücuduna sokarken sikimi amına yönlendirdiği zihinsel bir görüntüyle eşleşiyor. Ben üstte olsam sorun olur mu? Yoksa bu yapılmaz mı?

Yapılıp yapılmaması umurumda değil. Bir kalçasını kalçamın üzerine kaydırıp üzerimde hareket etmesini, kaygan kıvrımlarının sikime doğru hareket etmesini hevesle izliyorum. Şimdi zihninde gördüğüme göre, bunu istiyorum.

İnsanların yaratıcı olduğunu söylemişsiniz, hatırladınız mı? Bunu her türlü şekilde yapabiliriz. Ve zihnimi birlikte olduğumuz görüntülerle dolduruyor. Benim onun üstüne çıkmamı, onu arkadan almak yerine yüzlerimizin birbirine yakın olmasını. Onun benim üstümde yükselmesi. İkimiz de yan yatmışız, ağızlarımız birbirimizin kalçaları arasında.

Şehvetle hırlıyorum, kalçalarını kavriyorum ve amının ıslak sıcaklığını sikimin üzerine sürüklüyorum. Ona olan ihtiyacımdan dolayı ağrıyorum, ama gönderdiği zihinsel görüntüde yaptığı gibi beni amına sokmasını istiyorum. *Yap dedim ona. Çabuk ol.*

Benim alaycı Andrea'm sadece gırtlaktan bir kahkaha atıyor ve kalçalarını kaldırarak amını boyuma sürüyor. *Ya da ne?*

Yoksa tohumumu teninde harcarım ve ikimizi de utandırırım.

"Oh, aşkım," diye mırıldanıyor, kalçalarını kaldırırken parmakları boyumu kavriyor. "Birlikte yaptığımız hiçbir şeyde utanılacak bir şey yok. Yakında yüzümü tohumlarıyla boyamana izin vereceğim ve bunun ne kadar seksi olduğunu göreceksin." Dudaklarını yalıyor, ihtiyaçtan vahşileşmiş görünüyor ve bu da ihtiyacın içime çarpmasına neden oluyor.

Beni kavriyor, kaygan girişindeki başıyla alay ediyor. Başka bir şakacı hareketle kalçalarını döndürüyor, amcığı esneyip tekrar çekilmeden önce sikimin sadece başını sarıyor. Ondan mahrum kaldığım için homurdanıyorum.

ve bunu tekrar yaptığında, bu sefer ellerimi kalçalarına yerleştiriyorum ve onu uzunluğumun üzerine iterek içine giriyorum.

Andrea'nın nefesi ve zihnindeki tahrik seli çok lezzetlidir. "Hilekâr," diye boğuk bir sesle bağıyor.

Şikayet mi ediyorsun? Ona doğru eğildim, kalçalarımı sallayarak içine girdim.

"Arka koltukta araba kullanıyorsun," diye itiraz ediyor, nefesi kesiliyor. Sırtını kamburlaştırıyor. "Koltuk oyun kuruculuğu. Kontrolün bende olması gerekiyordu."

Ona söz veriyorum ve sonra onu hafifçe kaldırıyorum, sadece onu tekrar boyuma doğru itmek için. *Bana bindin ve kendininmişim gibi sahiplendin. Ben sadece yardım ediyorum.*

"Tanrım," diye inliyor ve elleri göğsüme gidiyor, sanki bana tutunması gerekiyormuş gibi genişçe açılıyor. "Yardım etmeye devam et, bu çok iyi hissettiriyor."

Kalçalarını sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum. Bu pozisyonu seviyorum, çünkü aşağıya bakabiliyorum ve onu üzerime her çektiğimde amının beni derinlemesine emdiğini görebiliyorum. Dahası, ters bir itişle amını her aşağı çektiğimde göğüslerinin zıpladığını görmek için tek yapmam gereken yukarı bakmak. Ağzı sessiz bir çılgınlıkla çalışıyor, başı geriye atılıyor ve tırnakları etime batıyor.

İnsanların çiftleşme çeklini seviyorum, karar veriyorum ve salıverilmesiyle birlikte amcığı etrafımda sıkıca kenetlendiğinde, homurdanıyorum ve tohumumu onun derinliklerine boşaltarak onu tekrar ateşlerimle doldururken kalçalarını kendime doğru bastırıyorum. Bu kez, salıverilmesi onu kavramayı bitirdiğinde, Andrea üzerime yığılıyor, üstümde yatarken göğüsleri göğsüme sürtünüyor. Terli tenini tenimde hissetmekten zevk alıyorum, amcığı hala beni vücudunda kavırıyor, kalçaları kalçalarıma baskı yapıyor. Saçları omzuma düşüyor ve yanağını göğsüme bastırarak iç çekiyor. Kokusu çiftleşmenin etkisiyle terli ve misk kokuyor ve geçen her anla birlikte benim kokumu daha çok içine çekiyor.

Bu beni zevkle hırlatıyor. *Bunu sevdim.*

Andrea alçak sesle kıkırdıyor ve nefesi göğsümün üzerinde dalgalanıyor. "Tabii ki biliyorsun, sen bir erkeksin."

Beğenmedin mi?

"Ben öyle bir şey demedim." Neredeyse kızardığını hissedebiliyorum. "Sadece bunu yüksek sesle ilan etme ihtiyacı hissetmiyorum." Düşünceleri keskinleşiyor. *Eğer beğenmeseydim, sana söylerdim.* Ve bana küçük yumruğunun çeneme çarptığı zihinsel bir görüntü gönderiyor.

Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor. *Bunun beni tahrik edeceğini biliyorsun.*

"Ucube," diye mırıldanıyor ama sesi mutlu geliyor.

ANDI

W Tüm görkemli öğleden sonraları banka binasının önündeki avluda uzanıp tavşanlar gibi sevişiyoruz. Güneş batmaya başladığında tenim o kadar yapış yapış oluyor ki yapraklar Kıçıma yapışıyor ve eminim ki tuğla kaldırım taşları üzerinde yuvarlandığımız için bir inç kir ve toz topladım. Liam - benim seksi, seksi Atalım'im - elbette her zamanki kadar lezzetli görünüyor. Saçları vahşi ve çılgın, her yöne doğru uzanıyor ama bu onu bir şekilde daha gösterişli gösteriyor.

Ben, muhtemelen bir sıçanla kavga etmiş ve kaybetmiş gibi görünüyorum.

Çok *güzelsin*, diyor bana, sanki son birkaç saat içinde dördüncü, beşinci, altıncı kez üzerime boşalmaya hazırmış gibi kalçamın iç tarafına sokuluyor. *Kokunu ve görüntünü sonsuza dek içime çekebilirim.*

Yine de sözleri beni susatıyor ve boğazımın ne kadar kuruduğunu fark ediyorum. "Yola devam edeceksek su içmem gerek," diyorum ve çantama bakıyorum. Yaklaşık yirmi metre ötede, bayrak direğinin dibinde ve yirmi mil de olabilir. Onu almak için o kısa mesafeyi geçecek enerjiyi toplayamıyorum.

Susadın mı? Düşüncelerinin değiştiğini, korumacılığının şehvetini bir kenara ittiğini hissedebiliyorum. Daha önce bir şeyler söylemeliydin. Kendini hasta etmeni istemiyorum. Ve ayağa fırlıyor, kalkıp uzaklaşırken sert ereksiyonu amım yerine havaya saplanıyor.

Hmph.

"Tamam, sanırım biraz ara vermeliyiz," diyorum ona, otururken çıplak vücuduma bakıyorum. Her yerim pembeleşmiş ve kızarmış; acaba Dragon-Fuck-A-Thon'dan önce güneş kremi sürmeyi bırakmalı mıydım? Oh neyse. Gökyüzüne bakıyorum ve güneş batıyor olsa da, kalın bir bulut duvarı içeri giriyor gibi görünüyor. Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine gök gürlüyor. "Sanırım bu bir işaret. Bu ve kışkımdan toplayacağım yapraklar."

Yanıma çömeliyor, çeneme dokunuyor ve sonra bir elini kolumda gezdiriyor. Özlemini kafamın içinde hissedebiliyorum, bana dokunmak, orada olduğumu kendine hatırlatmak için duyduğu bitmek bilmeyen ihtiyacı. Dürüst olmak gerekirse bunu hiç umursamıyorum. Bu kadar çok istendiğimi hissetmek güzel. Düşüncelerini içimde hissetmek biraz gergin ama ona güveniyorum. *Seni güvenli bir yere götürmeliyiz.*

"Güvenli kulağa hoş geliyor."

Seni kuleme götüreceğim. Yuvama.

"Yuvanız mı?" Nedense bunu duymak beni şaşırttı. "Yuva" kelimesini duyduğumda aklıma "ev" gelir ve buranın onun gerçek evi olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece saklandığı bir yer olarak. Benim zihnimde, onun evi benim yanımda ve benim evim hala Shreveport Kalesi.

Benim yuvam, diye kabul ediyor, ayağa kalkmama yardım ederken gözleri zevkle parlıyor. Nazik parmaklarıyla derimdeki yaprakların ve dalların tozunu alıyor ve korumacı bir tavırla bana bakıyor. Drakoni içgüdüğü bana eşimi korumak için bir yuvam olması gerektiğini söylüyor. Delilik bile tüm içgüdüleri yok edemez ve benim olanı korumak? Bu her zaman önce gelir. Alnımdaki terli bir tutam saçı fırçalıyor ve bana gülümsüyor. Sanırım, bir şekilde, seni beklediğimi biliyordum. Rüzgârda kokunu aldığımda şaşırmadım. Daha çok bir rahatlamaydı. Sanki sonunda beni bulmuşsun gibi. Belki de bunca zamandır senin gelmeni bekliyordum.

"Her neyse, artık buradayım." Ona bakıyorum, o kadar mutlu ve hafif hissediyorum ki kendimi bir gökkuşağı gibi hissediyorum. "Bana yuvanı göster o zaman."

Yanıp sönen keskin dişleriyle sırtıyor ve bir sonraki anda Atalim'in "insan" yüzü kayboluyor ve yerine korkunç derecede devasa altın bir form geliyor. Ejderha kanatları açılır ve devasa bacakları gerilir, devasa vücudunu açarken kuyruğu sokakta sallanır.

Donup kalıyorum, içgüdülerim beni kaçıp saklanmam için uyarıyor. *Ejderhalar tehlikelidir*, kertenkele beynim bana bunu hatırlatıyor. *Ejderhalar öldürür*. Ve bir an için beyninin şiddetle delindiğini hissediyorum, ani kontrolsüzlüğü düşüncelerimi delip geçiyor. Kısa bir saniyeliğine de olsa zihnini zorlayan her şeyi hissedebiliyorum. Parazit noktalardan başka bir şeyin olmadığı bir televizyon kanalı gibi ve bu düşüncelerin her biri şiddetli, kana susamış bir görüntü.

Yine de geldiği gibi hızla kayboluyor ve Liam kocaman başını indiriyor, gözleri benimkilerle aynı hızda.

Korkuyor musun?

"Hayır, sadece alışkın değilim," diye itiraf ediyorum. Burnuna dokunmak için bir elimi uzattım. "Senin bu kadar büyük olman fikrine alışmam biraz zaman alacak."

İstediğin kadar zaman ayır. Burnunu kaşımam gerektiğini belirtircesine başını iki yana doğru hafifçe hareket ettiriyor. *Ya da kokunu üzerime daha çok sür*, diye dalga geçiyor. *Bu hoşuma* gitti.

Bir parmağımı azarlarçasına terazinin bir kefesine vuruyorum. "Dikkatini çekmeye çalışıyordum."

Her şeyi doğru anlamışsın. Gürlüyor ve sanki eğleniyormuş gibi hissediyor.

Elimi burnunun en ucunda gezdiriyorum, ne kadar büyük olduğunu görünce biraz dehşete düşüyorum. Buradaki pullar neredeyse avuç içi büyüklüğünde ve gözleri jant kapağı büyüklüğünde. Yine de pulları kadar altın rengindeler, bu da beni inanılmaz derecede mutlu ediyor. "Ne kadar muhteşem olduğuna bak," diye mırıldanıyorum, vücuduna yaslanmış uzun, zarif kanatlarını ve yılan gibi kuyruğunu inceleyerek. "Bir ejderha olarak harika görünüyorsun Atalim. İnsan olarak da seksi değilsin tabii."

Ejderha homurdanıyor ve başı beni dürtüyor. *Asla insan değil. Sözünü geri*

al. Bu sadece iki bacaklı bir form.

Burnuna alaycı bir yumruk daha atıyorum. "Ama insan olmamı umursamıyorsun, değil mi?"

Hiç de değil. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Büyük burnun göbeğimi ovuyor ve sonra daha aşağıya, uyluklarıma. *Özellikle de kokunu.*

Burnunu itiyorum, kızarıyorum. Düşüncelerinden akmaya başlayan uyarılmayı hissedebiliyorum ve dikkatimiz dağılırsa bütün gece kaldırım taşlarının üzerinde olacağımı biliyorum. Ve bu fikir oldukça lezzetli olsa da, ellerim ve dizlerim üzerinde zor olacak. "Konsantre ol, Atalım. Yuva, hatırladın mı? Umarım yatacak rahat bir yerin vardır, çünkü bir süre orada kalacağımıza dair içimde bir his var."

Saatler, saatler, günler ve günler sonra kabul etti ve bana uzandı.

Pençeleri beni sardığında kalbim boğazımda düğümleniyor ama bir an sonra ağzını saçlarıma sürüyor ve zihnim sevgi dolu, şefkatli düşüncelerle doluyor ve bu ejderha söz konusu olduğunda kesinlikle korkulacak bir şey olmadığını hatırlıyorum.

O *benim* ejderham.

Tamamen *senin*, kabul ediyor.

Gök gürültüsü tepemde patlıyor, beni zıplatıyor.

Zihnimde bir kahkaha gümbürtüsü yankılanıyor ve ardından Liam'ın körelmiş pençeleri nazikçe etrafımı sarıyor. Beni kaldırıyor ve göğsüne doğru çekiyor, beni kendine yaklaştırıyor ve sonra çantamı bana uzatıyor, ağır şey onun devasa altın ön bacağına cüceleşiyor. *Sıkı tutun*, diyor bana ve sonra koca gövdesi kıpırdıyor ve havalanıyoruz.

Havaya doğru hamle yaptığında ve kanatlarını çırpıp yukarı doğru yükselirken ileri geri çekildiğimde ağırlıksız ve hafif deniz tutmuş gibi hissederek onun pençesinde sarsılıyorum. Ejderhaların güçlü olduğunu biliyordum, ama sanki her kasının hareket ettiğini hissedebiliyorum ve bu çok sarsıntılı bir yolculuk yapıyor. Midem bunu onaylamıyor ve kaçınılmaz olarak yükselen kusmuğu durdurmak için bir elimi ağzıma bastırıyorum. Ben de rollercoaster'larda hiç iyi değildim.

Uzak değil, söz veriyor. *Hayal kırıklığına uğramak mı istiyorsun?*

Hayır, ben iyiyim, diyorum ona, ağzım sulanırken ve tükürükle dolarken bile. Çok havalı.

Boğazından bir ses çıkarıyor ve sonra pençelerini ben yan yatana kadar eğiyor, yüzüstü yatıyorum ve bir sonraki anda aşağıdaki kaldırım taşlarına kusuyorum.

Havalı, düşündüğümünden farklı bir anlama geliyor olmalı.

Hareket hastalığı, ona söyledim. Sadece sert yolculuğa alışmam gerekiyor.

Sana Amy'ninki gibi bir eyer alırsak daha iyi olur, diye söz veriyor bana, kanatları daha sert çırparken ve daha yükseğe çıkarken. Çok fazla hareket etmezsin. Sanki yardım etmek istermiş gibi, diğer pençelerini etrafıma doluyor, tutuşunu iki katına çıkarıyor ve beni kendisine daha da yaklaştırırken daha az sarsılıyorum.

Bunun akıllıca olduğundan emin değilim, diyorum ona, alnımı pullu göğsüne bastırırken baygınlık ve mide bulantısı hissediyorum. Kaslarının hareket ettiğini, uçarken esnediğini hissedebiliyorum.

Üzerime kusabilirsin, ateşlerim. Bu hislerimi değiştirmeyecek. Düşüncelerine bir sempati ve şefkat dalgası gönderiyor. İnsanlık yeminlerinden biri değil mi bu? Hastalıkta ve sağlıkta?

Sanırım hayatımız boyunca yetecek kadar hastalık geçirdik. O kısmı geçelim artık. Bir fırına sokulmak gibi hissettirse de ona yaklaşmaya çalışıyorum. Ejderha formunda her türlü çılgın ıslığı yayıyor, ama ona daha yakın olmak garip bir şekilde yardımcı oluyor - yükseklik kazanmak için yukarı doğru kas yapmak yerine havada süzülüyor olması da öyle.

Liam haklı, uçuş kısa sürdü. Havada çok uzun süre kalamadan bir gümbürtü ve düşüncelerinde sessiz bir özürle yere iniyor ve sonra beni nazikçe yere bırakıyor. Gözlerim kapalı, bu yüzden onun düşüncelerinde ayaklarım yere değmeden önce vardığımızı hissediyorum ve onları açtığımda onun "yuvasını" görüyorum.

Burası bir istifçi cenneti.

Bina bir zamanlar ofis olarak kullanılmış olmalı - en yüksek binaların çoğu öyledir - ama buranın büyük adamın özel odası olduğu açık, çünkü eksik pencerelerin etrafında yılan gibi kıvrılan devasa, çarpık bir ahşap masanın bulunduğu devasa, açık bir oda. Binanın bir tarafında devasa bir delik var, biz de bu şekilde içeri girdik, ama duvarda bir su-

Eski yatak odamdan daha büyük hasarlı bir tablo ve bir grup ofis sandalyesi.

Hepsi bu kadar değil. Sadece... eşyalar var. Çok fazla şey.

Buraya bu kadar çok şeyi nasıl bu kadar çabuk topladığı hakkında hiçbir fikrim yok ama çok çalıştığı belli. İleriye doğru bir adım atıyorum, duvara yaslanmış kanepelere bakarken bulantıdan sersemlemiş bir haldeyim. Kanepelerin karşı tarafında birkaç sandalye var ve uzakta bir yatak gördüğüme eminim. Ayrıca bisikletler, boş saksılar, tabaklar, pençe ayaklı bir küvet, alışveriş arabaları ve kutu kutu rastgele eşyalar var. Bir duvar paslı, büyük boy yiyecek kutularıyla dolu ve arka tarafta bir şeyin üzerine atılmış bir çocuk jimnastiği olduğundan oldukça eminim.

"Tüm bu şeyler de ne Atalım?"

Bana *senin için olduğunu* söyledi. *Sanırım... eğer insanlar için olan bir şeyin kokusunu aldıysam ya da bir anıyı canlandırdıysa, onu aldım.* Odaya giriyor ve büyük boy, püsküllü yastıklardan oluşan bir yığını dürtüyor ve yastıklar yere yuvarlanıyor. *Otur. Rahatına bak.*

"Bu çok garip."

Öyle mi? Eşim için bir yuva yapıyordum. Çılgınlığımda bile, seni cezbedecek şeyler düşünmeye çalışıyordum. O kadar kötü mü?

Bakışlarım oyuncaklarla dolu bir alışveriş arabasına takılıyor ve içimden küçük bir kıkırdama geçiyor. "Sanırım biraz rastgele."

O zaman deliliği suçlayacağım. Büyük burnuyla beni dürtüyor. *Otur. Rahatla. Kendini iyi hissetmiyorsun.*

"Ben iyiyim," diye söz veriyorum ona ama dediğini yapıyorum. Tuhaf yastık yığınlarının üzerinden geçip büyük boy, çizgili bir kanepeye oturuyorum. Biraz soluk ve küflü ama rahat. Bacaklarımı altına sokuyorum, mataramı çıkarıyorum ve birkaç yudum alıyorum. "Bütün bu pisliği toplaman ne kadar sürdü?"

Ejderha uzun boynunu bükerek ofise bakıyor. *Hiçbir fikrim yok. Başka bir ejderhanın yuvasından çalmış olabilirim. Burada başka bir ejderhanın kokusu var.*

Donup kalıyorum, mataram dudaklarımın arasında. "Yakınlarda başka bir ejderha mı var?"

Çoktan gitti. Kokusu eski. Belki de bu eşyaların çoğunu o toplamıştır.

Oh. "Kim olduğunu tanıdınız mı?"

Hayır. Sadece kokunun erkek bir ejderhaya ait olduğunu. Düşünceleri sahiplenici bir hal alıyor ve gözleri biraz daha kararıyor. Seni paylaşmayacağım.

"Paylaşılmakla ilgilenmiyorum," diye itiraf ediyorum. "O yüzden sakın ol."

Üzerime çullanıyor, kanepemin tam karşısına çömeliyor ve kocaman bir kedi gibi yastıkları yolumdan çekiyor. *Bir süre senin bölgede olacağım, uyarayım. Sonunda benimsin ve kaçmana izin vermeyeceğim.*

"Bu konuda hiçbir sorunum yok." Alışveriş arabalarından birine bakıyorum, bir kutuda bir seks oyuncağı görüyorum ve suyum biraz azalıyor. "Ah, peki plan nedir?" Öksürük nöbetleri arasında soruyorum.

Şimdilik mi? Karnın iyileşir, sonra seni beslerim ve kokumu bir cüppe gibi giyene kadar vücuduna tekrar tekrar sahip olurum. Gözleri parlıyor, pulları kadar altın.

Bunu duyunca biraz kıpırdandım, zevk vücuduma yayıldı. "Bana oldukça iyi bir akşam gibi geldi. Peki ya yarın?"

Yarın mı? Mm. Bir an düşünüyor ve sonra o yoğun drakonik bakışlarını tekrar bana odaklıyor. Yarın, sanırım... Seni besleyeceğim ve sonra kokumu bir bornoz gibi giyene kadar vücuduna tekrar tekrar sahip olacağım. Tekrar.

"Tutarlılığın anahtar olduğunu söylerler." Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırırken bile sesimi hafif tutuyorum. "Yani oyun planımız bolca seks ve yemek." Gözleri daha da parlıyor ve zihnim onun düşüncelerinden süzülen bir sürü seksi imgeyle dolup taşıyor. "Ama demek istediğim... peki ya gelecek? Shreveport Kalesi'ne geri dönmek istiyor musun? Yoksa burası artık senin evin mi? Bölgeden bahsettin... Bu asla ayrılmak istemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Benny orada.

"Öyle," diye kabul ediyorum, biraz daha su yudumlayarak. Midem nedense yine gergin bir şekilde çalkalanıyor. "Ama Benny'nin bana sandığım kadar ihtiyacı olmadığını öğrendim."

Ama o senin ailen, Liam devam ediyor. Shreveport Kalesi senin evin. Evine gidebilmeni istiyorum ama... içgüdülerim bu konuda bana karşı çıkabilir. Eşi olan bir drakoni kendisi ve yavruları için bir bölge belirler. Seninle birlikte Rast'ın bölgesinde olmak ve onun varlığını bir meydan okuma olarak görmemek benim için zor olabilir. Şu anda kendimi dengeli ve aklım başımda hissediyorum ama bu değişebilir. Sanki kocaman kafasını bir şekilde kucağıma sığdırabilecekmiş gibi eğilip elime sokuluyor. Sana bakarsa boğazını parçalamaktan nefret ederim.

"Dur, dur," diye mırıldanıyorum, mataramın kapağını kapatıp bir kenara atıyorum. Ellerimi onun pullu burnunun üzerine koyarak dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Rast bir noktada bana bakacaktı. Seni rahatsız edeceğim diye bana bakmaktan kaçınamaz."

Neden bakmıyorsun? Arkadaşına bakmaktan mümkün olduğunca kaçınıyorum.

Hah. Yalan söylemediğini anlayabiliyorum. Düşüncelerinde bile Amy'nin yüzü sanki onu düşünmek istemiyormuş gibi bulanık ve onun varlığı kafasında "Amy "den çok "Rast'ın eşi" olarak yer ediyor.

"Rast'ın Amy'den başka kimseye cinsel açıdan baktığını sanmıyorum," diyorum ona, burnunu okşayarak. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Geri dönmek isterdim ama bir yolunu buluruz. Eğer kalamayacaksak, o zaman kalamayız. Bu kadar basit."

Liam bana karşı hareketsiz kalıyor. Bir sonraki anda ejderha kayboluyor ve ben onun ağzı yerine boş havayı tutuyorum. Liam "yuvasının" kalabalık zemininde yürüyor, yastıkları bir kenara atıyor ve sonra kanepede yanıma kayıyor, kollarını bana doluyor. "Benim için her şeyi geride mi bırakacaksın?" diye mırıldanıyor, bu düşünce zihinsel konuşmasında yankılanıyor. Cevabım karşısında yaşadığı şoku ve zevki hissedebiliyorum.

Aptal adam. "Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Ona nazıkçe söylüyorum, düşüncelerim ona olan sevgimle o kadar dolu ki patlayacak gibi oluyorum. "Sen benim her şeyimsin Atalım. Dünyadaki her şeyim. Sen yanımda olmadan ben bir bütün değilim." I

Çenesini avularımlın arasına alıp muhteşem yüzüne hayranlıkla baktım. "Shreveport Kalesi'ne sensiz döneceğimi nasıl düşünebilirsin? Sen buradaysan benim için orada hiçbir şey yok."

"Kardeşin..."

Parmaklarımlın muhteşem ağzında gezinmesine izin vererek, "Arada bir ziyaretle idare edebilir," diyorum. "Muhtemelen bunu kız kardeşinin tepesinde dolaşmasına tercih ederdi. Ve ben, onun kendi kişiliğı olduğunu ve benim de kendim olmaya iznim olduğunu anlamalıyım." Ona gülümsüyorum.

"Benim olmanı tercih ederim," diyor bana, gözleri ısınarak.

Ben de onun olmayı tercih ederim. Kollarımı boynuna doluyorum ama beni öpmek için eğildiğinde yüzümü çeviriyorum. "Muhtemelen şu anda beni öpmek istemezsin," diyorum başımı hafifçe sallayarak. "Ağzımı birkaç kez daha alkalayana kadar olmaz."

"Sanki umurumdaymış gibi?" Ama onun yerine dudaklarını hafifçe yanağıma değdiriyor. "Seni seviyorum, Andrea. Benim tatlı ateşlerim. Peşimden geldiğine hâlâ inanamıyorum."

"Her zaman peşinden geleceğim," diye söz veriyorum ona. "Nereye gidersen git, seni takip edeceğim. Seni bırakmayacağım. En karanlık anlarımda yanımda oldun ve ben de aynısını senin için yapmayı planlıyorum."

Liam'ın gözleri kararır. "Bana ihtiyacın olduğunda seni terk ettim. Hastayken seni terk ettim."

"Hayır," diye düzeltiyorum nazikçe. "Beni kurtarmak için her şeyi riske attın. Denemek için sahip olduğun her şeyden vazgeçtin - kimse daha fazlasını isteyemezdi."

"Sen benim her şeyimsin, dostum," diye mırıldanıyor Liam kalın bir sesle, parmağını yanağımda gezdirerek. Bunu kafamda ve kalbimde hissediyorum ve benim de aynı şekilde hissettiğimi bilmesini sağlıyorum.

O mükemmel.

ANDI

■ Saatler sonra uyandığımda kanepede ona sarılmıştım. İri vücudu odanın çoğunu kaplıyor, ama aldırmıyorum çünkü kolları beni sarmış, yakınımda tutuyor. Sanki o O uyurken kaybolacağımı düşünüyor, bu yüzden beni daha sıkı tutmak zorunda. Tutuşundan kurtulsam bile kolları beni sıkıca sarıyor.

Kal, dedi bana uykulu bir şekilde.

Geri döneceğim, ona söz veriyorum, zihinsel konuşma hala biraz garip ama garip bir şekilde samimi hissettiriyor. Banyoyu bulmalıyım.

Ben de seninle geleceğim. Gözleri açılır ve sahiplenme duygusu kabarır.

Tanrım, hayır. Bırak da bir kız kendi başına işesin lütfen. Onun yanından ayrıldığımı düşününce düşünceleri alevlendiğinde, burnunu dürtüyorum ve onu geri getirmeye çalışıyorum. Yakınlarda başka birinin kokusunu alıyor musun?

Hayır, isteksizce kabul ediyor.

O zaman iyi olacağım. Uzun sürmeyeceğine söz veriyorum. Eğilip onu öpüyorum ve sonra dün geceki banyoyu bulmaya gidiyorum. Burada bir tane var, ve

Ben depodaki zinciri çekmeden tuvalet sifonu çekmiyor, lavabo çalışıyor. İşimi hallediyorum ve ardından aynada birkaç dakika boyunca berbat saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Kendime hızlıca bir tazelik veriyorum, sabah nefesinden kurtulmak için ağzımı çalkalıyorum ve sonunda hala berbat olan saçlarımı yeniden örüyorum.

Çok güzelsin, diyor Liam bana, düşünceleri uykulu. Saçının dağınık olmasını seviyorum. Bu bana seni darmadağın eden kişinin ben olduğumu düşündürüyor.

Düşüncelerinin kesinlikle seksi bir hal aldığını hissedebiliyorum ve bu vücudumun derinliklerinde bir titreme yaratıyor. *Çünkü saçımı çok sık tutuyorsun, diye* karşılık veriyorum. Kendimi o kadar hafif ve mutlu hissediyorum ki sanki güneşi yutmuş gibiyim. Umarım o da benim sevincimi hissederek. Atalım, aşkım, muhteşem, seksi erkeğim geri döndü ve tekrar sevişmek için yanına dönmemi bekliyor. Hiç bu kadar şanslı bir kız oldu mu?

Döndüğümde muhteşem ejderha-adamım koltuğa yayılmış, bir kolu başının üzerindeydi. Gövdesi dalgalanan kaslardan başka bir şey değil ve nefesimi kesen uykulu, dönen altın gözleriyle beni izliyor. Aslında her şeyi nefesimi kesiyor, özellikle de büyük bir kalçanın üzerinde duran yarı ereksiyon halindeki boyu. Bu haliyle bile, geçmişte birlikte olduğum tüm erkeklerden daha iri ve ona bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi çekiliyorum.

Bana böyle bakman hoşuma gidiyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Mırıldanıyorum, ilerliyorum. Parmaklarım onun her yerine dokunmak için kaşınıyor. "Artık kontrolünü kaybedeceğinden endişe etmeden sana dokunabilirim, bu yüzden sana böyle sık sık bakmama hazır ol."

Yine de kontrolü kaybedeceğim.

"Evet, ama mesele de bu zaten." Kalçamın yaslanabileceği kadar büyük, küçük bir kanepenin parçasına yanına oturuyorum. "Kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum. Ben de sana kontrolünü kaybettiren kişi olmak istiyorum." Büyük, güzel aletin bakışlarım altında sertleşip daha da dikleşmesini izliyorum ve zevkle iç geçiriyorum. Yatağa dönmeyi tamamen unutuyorum ve yeterince uyuduğuma karar veriyorum. Liam'ımın muhteşem vücudunu keşfetme zamanı.

Parmaklarımı hafifçe taş gibi sert bir yanından geçirip karnının düz hatlarına hayranlıkla bakıyorum. Ne açlıktan çukurlaşmış, ne de ömür boyu

alışmaktan sarkmış.

Boş zaman. Onun yerine kasları dalgalanıyor ve o kadar çekici ki her tarafını yalamak istiyorum.

Kalçalarımın arasında vakit geçirmeyi sevmesine rağmen, beni yakmaktan korktuğu için istediğim gibi karşılık vermeme asla izin vermediğini hatırlatıyor. Ama... bu onun ateşini almadan önceydi.

Hınzır bir sırıtış dudaklarımı büküyor.

Senin düşüncelerin. Hepsini duyabiliyorum. Dudakları ayrılmış, dişlerinin uçları görünüyor ve hafifçe nefes alıyor.

"Sanırım bu ilişkide seni şaşırtacak bir şey yok," diye mırıldanıyorum, bunu yapmak için uygun yükseklikte olmak üzere dizlerimin üzerine çökerken bile.

Beni sürekli şaşırtıyorsun, diye itiraf ediyor, örgümü okşamak için uzanıyor. *Dokunuşum için bu kadar istekli olman. Beni gördüğün ve bana bir canavarmışım gibi değil de neşe ve açlıkla baktığın için dünyanın en şanslı erkeğiyim.*

"Asla," diyorum ona. "Sen başıma gelen en güzel şeysin." Dik oturduğunda, ellerimi büyük, altın rengi kalçalarına koyuyorum ve öne doğru eğiliyorum. Aleti havaya dikilmiş, ağız sulandıracak kadar yüzüme yakın, ama ben biraz daha oynamak istiyorum. Nefesimin ucunda gezinmesine izin veriyorum, zaten prekum ile boncuk boncuk olduğunu fark ediyorum. "Benim olduğun için mutluyum. Sanırım sana bakan her kadının gözlerini oyardım. Rast gibi çıplak dolaşamazsın. Çok kıskanıyorum."

Boğazından kısık sesle hırlıyor, imrenen düşüncelerimden memnun. *Bana bakmalarını istemediğin için mi?*

Doğru, diyorum, konuşulan kelimeler yerine düşüncelerimin konuşmasına izin veriyorum. Dudaklarımı hafifçe sikinin başına sürüyorum ve neredeyse tarçın gibi tatlı bir baharat tadı alıyorum. İnanılmazdı. Dudaklarımdaki tadını yalıyorum, bunu şimdi yapabilmeyi seviyorum. *Sen benimsin ve ben sahiplenici bir kaltağım. Seni benden alabileceğini düşünen herkesle savaşmak zorundayım.*

Liam yine hırlıyor. *Beni tahrik ettiğini bildiğin için mi böyle agresif şeyler söylüyorsun? Drakoni erkeklerinin sert kadınlardan hoşlandığını?*

Olabilir. Ama gerçek bu. Parmaklarımı uzunluğunun etrafında kıvırıyorum, çevresini test ediyorum. Ama çok kalın. İçime girdiğinden beri bunu biliyor

olmalıydım,

Ama her dokunuşumuzda ona hayran kalıyorum. Bu kadar mükemmel bir şeyin dokunmak ve okşamak için benim olması, yalamak, okşamak ve ağzımın derinliklerine almak için benim olması ve-

Andrea.

Düşüncelerindeki düzensiz ihtiyaç nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Daha fazla zaman kaybetmeden ağzımı indiriyor ve onu derinlere çekiyorum. Uzunluğunu dilim boyunca kaydırıyorum, onu olabildiğince içeri çekiyorum, bu yeni zevk yöntemiyle aklını başından almak istiyorum. *Ağzımı amım gibi düşün*, diyorum ona. *Sıcak, ıslak ve seni sıkıca kavriyor.*

Nefesi titriyor ve eli örgüme gidiyor. Elinin etrafına iki kez doladı ve sonra sıkıca kavradı, beni kendisine doğru tuttu. *Sen... böyle mi?*

Sana bunu mu yapıyorum? Oh, evet. Hem de çok. Ağzıma dolan sıcaklığını, tadını, geri çekip tekrar derinlere aldığımda dilime verdiği hissi seviyorum. O kadar büyük ki çenem ağrıyor, dudaklarım geriliyor ve o kadar büyük olduğu için yarısını bile ağzıma alamıyorum, bu yüzden şaftını sıkıca kavriyorum ve elimle geri kalanını okşamaya çalışıyorum. Onu emmek istiyorum ama çok büyük. Tek yapabildiğim onu derinlere almak ve ağzımı uzunluğunun üzerinde çalıştırmak.

Liam için önemli değil. Zihninde patlayan zevki hissedebiliyorum ve kalçaları küçük bir hamleyle hareket ediyor, boğazımın arkasına çarpana kadar derinlere itiyor. Sanki hâlâ zevk aldığımdan eminmiş gibi düşünceleri benimkilere dokunuyor ve sonra daha fazla katılıyor, başımı aşağı itiyor ve her harekette beni biraz daha derine zorluyor, çünkü bunun ikimizi de heyecanlandığını biliyor. Dudaklarımla, dilimle ve yumruğumla onun üzerinde çalışıyorum, o anın içinde tamamen kayboluyorum, kokusu beni sarıyor, tadı boğazımın arkasında ve ağzımın içinde onun ezici gücü. Kendimi o kadar kaptırmışım ki, onun düşüncelerinde yankılanana, çıkardığım sesleri ne kadar sevdiğini ve uyarılmamın kokusunun havada nasıl ağır bir şekilde asılı kaldığını fark edene kadar onun etrafında inlediğimi fark etmiyorum.

Liam'ın eli başımda sıkılaşıyor ve içinden bir ürperti geçtiğini hissedebiliyorum. *Çekil, Andrea. Tohumlarımı içine akıtmam gerek.*

Daha sıkı tutuyorum, onu daha derine çekiyorum, neredeyse boğulana kadar.
Şu an içimdesin.

Şiddetli bir hırıltıyla ağzıma boşalıyor, boşalırken bile siki ağzımın içinde mekik dokuyor. Dudaklarımı aşırıp çenemden aşağı dökülüyor ve beni boğuyor. Tadı inanılmaz ama bundan da öte, aramızdaki bağ sayesinde onun boşalmasını hissetmeyi seviyorum. Beni ne kadar seksi bulduğunu, bana ne kadar aşık olduğunu söyleyebilirim ve birdenbire oral seks dünyada en sevdiğim şey olabilir.

Amına boşalmama izin vermiydin, diye azarlıyor beni, koltuğa yaslanmış, ben başımı kaldırıp bir elimi dudaklarıma götürürken eli saçlarımı okşuyor. Dişi drakoniler eşlerinin içlerinden başka bir yerde vakit geçirmesine izin vermezler.

O zaman bir insanla çiftleşmen iyi olmuş, diyorum ona, kucağına sürünerek, çünkü yatak odasında ucubeyiz.

Duraklıyor, eli belime dolanıyor. *Yatak odasında mı olmalıydık?*

Lafın gelişi. Sadece bir deyiş.

Gözleri parlıyor. *Güzel.* Eli giysilerimin altına giriyor, parmakları amımın sıcak, ıslak ısisına bastırıyor. *Çünkü şimdi sıra bende.*

Ben kimim ki tartışayım?

LIAM

A Tekrarlanan çiftleşmelerle geçen bir günün ardından Andrea benim kokumla o kadar belirginleşti ki onun kokusunun nerede bitip benimkinin nerede başladığını söylemek zor... ki ben de tam böyle seviyorum. Ve çok örtülü olduğu için kokumda, kanı ateşimle şarkı söylüyor, Shreveport Kalesi'ne dönme şansını denemeye karar veriyoruz.

"Hiç değilse," diyor uçuş için giyinirken, "geri kalan eşyalarımı alıp buraya dönebiliriz."

Neye mal olursa olsun benimle birlikte olmaya bu kadar istekli olmasını seviyorum ama kaleye geri dönmeyi denemek istiyorum. Orayı ve insanların sevdiğini biliyorum. Erkek kardeşinin ve arkadaşlarının orada olduğunu biliyorum ve Andrea'm gibi korumacı biri için hepsini tek başına bırakmak zor olurdu. Geri dönmeye çalışacağız ve umarım endişelendiğim kadar kötü olmaz. Umarım Rast'ın varlığının beni rahatsız etmemesi için yeterince kontrolüm vardır. O iyi bir adam ve eşine sadık.

Yine de... Andrea için bir arada tutamayacağımdan endişeleniyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye beni rahatlatıyor ve düşüncelerimden endişemi anlamış olmalı. Yanıma yaklaştı ve kollarını omzuma doladı.

yanagını göğsüme bastırdı. "Sadece deniyor olman bile benim için yeterli."

Umarım haklıdır. Onu yakınımda tutuyorum, güzel kokusunu içime çekiyorum ve vücudunun verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Yine de dikkatimi dağıtıyor ve çiftleşmemiz o kadar yeni ki onu bu şekilde görmek tekrar sahiplenmek istememe neden oluyor. Kıkırdıyor ve uzaklaşıyor, düşünceleri bu gece ne istersek yapabileceğimize söz veriyor, ama şimdilik yağmur yağmıyorken uçmalıyız.

Çantasını kendi eşyalarıyla dolduruyor ve bu karmaşanın içinde bir yerlerde bulduğu benim için fazladan kıyafetler ekliyor ve sonra gitmeye hazır oluyor. Savaş formuna geçmeden ve onu nazıkçe pençelerimin arasına almadan önce ona son bir öpücük veriyorum. Daha yüksekte olduğumuz için fırlatışım ona o kadar sert gelmiyor ama yine de havalanırken karnındaki rahatsızlığı hissediyorum. Daha iyisini yapmalıyım, hiç değilse eşim benimle rahatça uçabilsin... çünkü onu bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım.

Savaş formunda olmak ve uçmak zihnimi zorluyor. Rüzgârda taşınan kokuların sürekli değişimi, kanatlarımdaki güç hissi ve ciğerlerimdeki dumanın yakıcılığı vahşiliğin içime işlemesine izin veriyor. Odağımı Andrea'da tutmaya çalışıyorum ve o da benim zorlandığımı hissedince sürekli bir sohbet akışı başlatıyor, geçtiğimiz her binayı ve eskiden ne amaçla kullanıldığını anlatıyor. Bu bina sadece televizyon satıyordu, diyor. Bu ucuz eşyalar için, bu da el sanatları için. Tabii sonra bana "ucuz" ve "el sanatları "nı açıklamak zorunda kalıyor ve bu da ufukta Shreveport Kalesi görünene kadar ikimizin de odaklanmasını sağlamaya yetiyor. Havada eski bir duman kokusu ve yakınlarda gizlenen bir dişi var, ama ben yaklaştığımda dişi kaçıyor.

Zihnime dokunan bir ses, *meydan okumakla ilgilenmediğini* söylüyor. *Sadece merak ediyor. Artık saldırmaktan çok izliyor.*

Rast. Onu görmeden tanıyorum ve bir an sonra, altın havaya fırlayıp bizi selamlamak için kanatlandığında, Andrea'nın bana karşı gergin olduğunu hissedebiliyorum. *Merhaba*, temkinli bir şekilde, insani bir ifade kullanarak selamlıyorum. *Görüşmeyeli uzun zaman oldu.*

Nasılsın, Liam?

Atalim. Mücadele ediyorum ama dostum yanımdayken daha kolay oluyor. Andrea'yı sahiplenmemin verdiği gururla düşüncelerini dolduruyor, onun sadece benim olmadığını, aramıza girmeye çalışan herkesi parçalayacağımı bilmesini sağlıyorum.

Onun onayladığını hissedebiliyorum ve o da eşi Amy'nin zihinsel görüntülerini ve kokularını benzer bir şekilde gönderiyor. Bana da aynı uyarıyı gönderiyor ve nedense bu beni daha iyi hissettiriyor. Her ne kadar onun bölgesinde olsam da, eşime müdahale etmeye çalışmayacaktır.

Anlıyorum.

Kalacak mısın?

İtiraf etmeliyim ki, alçaktan uçarken *emin değilim*.

Ona selamımı söyle, Andrea bana sesleniyor ve terazimi okşuyor. Onun düşünceleri Rast'ın bağlantısını kesiyor ve zihnimi onun tatlı varlığıyla dolduruyor. Bu Rast, değil mi? Ona ve Amy'ye ziyarete geldiğimizi söyle. Ve eğer yine kaçarsa Benny'nin kışını tekmeleyeceğimi söyle.

Onun düşüncelerinin benim düşüncelerimde dalgalanmasını seviyorum ve ona bir sevgi seli gönderiyorum. Rast rüzgârda uçarak uzaklaşıyor, süzülerek geçiyor ve sonra yakındaki bir binanın çatısına konuyor. Kanatlarını sallıyor ve başını dik tutuyor; duruşunu tanıyorum. Rahatlamıyor - bu, bölgesini yöneten dikkatli bir drakoni.

Bana *burada hoş karşılanacağını* söyledi. *Ama burası benim yuvam.*

Anlaştık. Andrea'yı göğsüme daha yakın tutuyorum. Rast'ın üzerimizdeki efendiliğine geçici olarak tahammül edebilirim ama buna uzun süre katlanıp katlanamayacağımı bilmiyorum. Daha şimdiden düşüncelerim bir yüzleşme, bir bölge savaşı talep eden bir kızgınlıkla diken diken oluyor. Saldırma ihtiyacı zihnimin kenarında alevleniyor ve düşüncelerimi kirletmek için kırmızı öfke dalları gönderiyor.

Ben buradayım, Andrea bana söyledi. Saldırmaya gerek yok. Onun bölgesini ele geçirmekle ilgilenmiyoruz. Eli pullarımın üzerinde küçük ve serin, hoş bir dikkat dağıtıcı. *Ziyaret edip sonra eve gideceğiz, tamam mı? Kalmak zorunda değiliz.* Düşünceleri yatıştırıcı, tıpkı düşüncelerime bir balyoz zarafetiyle ittiği sevgi gibi.

Bu yüzden ona tapıyorum. *O zaman benimle yeni bir yuva kuracaksın?*

Pfft. Sanki kıcımlı arkada bırakabilirmişsin gibi. "Yapışkan kız arkadaş" terimine yeni bir tanım getireceğim, buna hazır ol.

Düşünceleri bunu kötü bir şeymiş gibi gösteriyor. *Bana sarılma düşüncen hoşuma gidiyor. Tüm bu sarılmalarda ne giyiyorsun?*

Andrea'nın kahkahası havada çınlıyor. *Mümkün olduğunca az mı?*

Fort Shreveport'taki spor salonunun çatısına iniş için yerleşirken bile eğlenerek gürlüyorum. *Biraz daha anlat. Bu tutunma fikrini sevdim.*

Bunu daha sonraya, yalnız kaldığımız zamana saklayacağım. Bana bakıyor, altın rengi gözleri şefkatle parlıyor. Şimdilik gidip herkese merhaba diyelim, tamam mı?

Çok iyi. Onu nazıkçe yere bırakıyorum, ayaklarını tavana yerleştirip gerinmesini, uzun yolculuktan dolayı bacaklarına giren krampları çalıştırmasını izliyorum. Omuzlarını yuvarlıyor ve sonra bana kalçalarının o çok sevdiğim ukala salınımını hatırlatan küçük bir sıçrama yapıyor.

Kalın örgüsünü savurarak omzunun üzerinden bana bakıyor. *Form değiştirebilir misin? Kıyafetlerini getireyim, tabii ejderha formunda ne kadar belalı olduğunu tüm dünyaya göstermek istemiyorsan.*

Sesindeki gurur hoşuma gidiyor ve sahiplenici tarafımın yeniden kabarmasına neden oluyor. Onu yakalama ve Rast'ın bölgesinden dışarı sürüklenme ihtiyacı düşüncelerimde alevleniyor. Onu uzaklara götürmek, kıyafetlerini parçalamak ve ona tekrar sahip olmak.

Aynı hızla Andrea'nın düşünceleri benimkilere dokunuyor ve kafamın içinde savaşılan vahşeti yatıştırıyor. *Bunu sonra da yapabiliriz. Söz veriyorum. Hatta pençelerininle parçalayabileceğin bir şey giyeceğim, eğer bu senin sapkınlığınsa.*

Kahkahalarla gürlüyorum ve bir sonraki anda iki bacaklı formundayım, çatıda çömelmiş ve tamamen çıplak. Arkadaşım bana doğru yürüyor, kalçalarındaki o lezzetli çalımla bana bir gömlek uzatıyor. *"Harika gidiyorsun bebeğim. Seninle gurur duyuyorum."*

Tam da duymak istediğim şeyi biliyor gibi görünüyor ve doğrulup ona aç bir öpücük veriyorum, sonra da gömleği elinden alıyorum. İnsan kıyafetlerinden hâlâ nefret ediyorum ama bana Atalım yerine Liam olmayı hatırlatıyor, bu yüzden onu giyiyorum.

üzerinde. Bana uzattığı eşofman altlarını giyerken, "Teşekkür ederim Andrea," diyorum.

"Ne için?" Düşüncelerindeki gerçek merakı hissedebiliyorum.

"Düşüncelerim rotasından saptığında beni merkezde tuttuğun için." Onu tekrar öpüyorum, çünkü onu öpmeyi seviyorum ve öptüğümde zihninin verdiği tepkiyi seviyorum, nasıl boşaldığını ve sonra yavaşça zevkle dolduğunu, sanki ağzım onun üzerindeyken dünyayı unutupmuş gibi.

Öpücüklerinin arasında bana "Biz bir takımız," diyor ve beni şiddetle koruduğunu hissedebiliyorum. "Ben seninim, sen de benimsin ve bu işte beraberiz."

Bu kadını bu kadar çok sevmeme şaşmamalı.

ANDI

İçim rahatladı, Liam insan formuna girdiğinde sakinleşiyor gibi görünüyor. Belki de insan kıyafetlerini giydiğinde zihinsel duvarlarını sağlamlaştırma zamanının gelmesi bir alışkanlıktır, ama her neyse, zihninin sessizleştiğini hissettiğimde rahatlıyorum. Çatıdan inmek için merdivenden iniyoruz ve spor salonuna adım attığımız anda kardeşim Benny koşarak gelip bana sarılıyor.

"Tekrar hoş geldin, kardeşim," diye bağıyor, bir genç için alışılmadık derecede sevecen.

İrkilerek Benny'ye sarıldım. Benim için endişelenmiş miydi? Ne kadar tatlı değil mi? Belki de ablasına ihtiyacı vardır.

Bunu düşündüğüm anda geri çekiliyor, boğazını temizliyor ve Liam'a başını sallıyor. "'Sup. Döndüğünü gördüğüme sevindim kardeşim."

"Sen de kardeşim," diyor Liam ve sesini nispeten normal çıkarmayı başarıyor ki bu çok komik. Şaşırtıcı bir şekilde yumruk atıyor ve Benny de yumruğuna vuruyor. *Ne? Uyum sağlama konusunda iyi olduğumu söylemiştim.*

Evet ama bu kadar iyi olduğumu fark etmemiştim.

Bu kadar iyi olduğum pek çok şey var. Sesi aynı anda hem boğucu hem de eğlendirici.

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum. "İşler nasıl gidiyor?" Sesim sıradan olamayacak kadar hafif ve titrek. "Katrina nasıl?"

Bana gözlerini deviriyor. "Peki. Kız arkadaşın var diye benimle kafa mı bulacaksın?"

Aman Tanrım, kız arkadaşı mı?

Liam'ın söylediğine göre, kokusu her tarafına sinmiş.

Ebeveyn yanımda çıldırıyor. Benny bu tür şeyler için çok genç. Ama kardeşimi tanıyorum ve onun da en az benim kadar inatçı olduğunu ve nasihat etmenin hiçbir işe yaramayacağını biliyorum. Ayrıca, Liam'la gitmeye karar verdim, değil mi? Tek başıma kaçarken Benny'ye göz kulak olmayı bekleyemem. Biraz büyümesine izin vermenin ve onu rahat bırakmanın zamanı geldi. Dünya artık farklı ve belki de eskiden olduğu gibi aynı kurallar geçerli değil. "Taşak patlatmak yok," diye söz veriyorum ona. "Son kullanma tarihi geçmiş olsun ya da olmasın prezervatif kullanacağına yemin et."

İnliyor. "Tanrım, Andi. Zar zor el ele tutuşuyoruz." Kollarını bana doğru kavuşturuyor, yüzü kıpkırmızı.

"El ele tutuşmak iyi bir adımdır." Uzanıp altı yaşındaymış gibi saçlarını okşamak istiyorum ama sanırım artık bunu yapamam. "Bence bu harika. Tekrar şehre indiğimizde bir şeyler aramamızı istersen haber ver. Eminim bir hediye hoşuna gider. Bir sürpriz."

Benny bana isteksiz bir bakış attı. "Bu harika olur. Bir liste yapacağım."

Liste mi? Makyaj aynası diye düşünürken bir de alışveriş listesi mi alacağım? *Umarım yiyecek aramaya hazırsındır, Atalim.*

Her zaman hazır. Bir kolunu belime doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Liam Benny'ye "Bir gece kalacağız," diyor. "Ve haftada birkaç kez düzenli olarak geleceğiz, bu yüzden listede aceleye gerek yok. Acele etmeyin."

"Harika, yani siz kalmıyor musunuz?" Benny etkilenmiş görünüyor. "O zaman başka bir yerde bir eviniz var? Amy kız kardeşinin bir gökdelenin tepesinde her türlü mobilyayla dolu bir yeri olduğunu söylüyor."

"Liam'ın buradan yaklaşık iki saat uzaklıkta bir evi var," diyorum ona. "Hâlâ yerleşiyoruz. Belki bir ara birkaç günlüğüne ziyarete gelebilirsin."

"Çok kötü. Bir süreliğine kendi odama sahip olmak güzel olurdu." Bana başını salladı. "İkinizin sonunda bir araya gelmesine sevindim. Mutlu görünüyorsunuz."

Kardeşimin söylediği ne kadar şaşırtıcı derecede olgun ve tatlı bir şey. Ona gülümsedim. "Öyleyiz. Şimdi ben yokken neler kaçırdığımızı anlat bakalım."

Liam ve ben Benny ile birlikte ana binaya doğru yürüyoruz ve o bana olan biten her şeyi anlatıyor. Ben gideli sadece birkaç gün oldu ama Benny son birkaç haftadır olan biten her şeyi anlatıyor ve Liam'ı da bilgilendirdiğini fark ediyorum.

Gwen'in kuşlarının çoğu öldü, bu nedenle eski koro odası temizlendi ve düzenlendi, böylece artık tüm tavuklar güvercinlerle çok daha büyük olan kapalı kümesi paylaşıyor ve ineğin de orada bir ahır var. Kaledeki çocuklar hayvanlara bakıyor ve inek şu anda hiçbir şey üretmiyor, ancak bir boğa bulup ondan bir buzağı ve ardından süt almayı umuyorlar.

Benny bana Scooter'ın harika olduğunu ve kalede olmayı sevdiğini söyledi. Kimse köpeğin biraz yavaş olmasına aldırıyor gibi görünüyor, çünkü süper arkadaş canlısı ve bebeklerle bile arası çok iyi. Major, Lester ve Charlie yanlarında iki kedi getirmişler ama diğerlerini yakalamak zor olmuş ve geri dönüp diğerlerini de alıp Shreveport Kalesi'ne getirmeyi düşünüyorlar.

Gabe'in kırmızı ejderhası daha az alev alıyor ama hâlâ pusuda bekliyor, bu da Rast'ın sürekli tetikte olduğu anlamına geliyor.

Bu beni biraz endişelendiriyor. Gabe getirdiği sorunlar yüzünden kaleden atılacak mı? İnsanlar daha azı için kovuldu ve eminim Gabe kendi başına kalmayı başarabilir, ama yine de haksızlık gibi görünüyor.

Liam elime dokunuyor, parmakları benimkilerle birleşiyor. *Rast hayır diyor. Bir yolunu bulacaklarını ama kimsenin atılmayacağını söylüyor.*

Güzel. Yani kırmızı diğerleri kadar kayıp değil mi?

Oh, öyle. Liam elimi sıkıyor. Düşüncelerini hissedebiliyorum ve tamamen karmakarışıklar. Onunla akıl yürütmek ya da konuşmak yok.

Onunla. Havayla da konuşabilirim. Ama Amy ve Rast'ın bir planı olduğunu tahmin ediyorum.

Benny kafeteryanın kapısını açmadan kısa bir süre önce, "Sanırım Amy mutfakta," dedi.

Liam'la yaptığım zihinsel konuşmaya o kadar dalmışım ki nerede olduğumuzu fark etmedim. Öğle yemeği vakti, bu yüzden kafeterya insanlarla dolu, genç anneler ve çocuklar, Luz ve karısı, Melissa ve kız kardeşi, Fort Justice'den kurtulanlar ve köşede selamlamak için el kaldıran Binbaşı, Lester ve Charlie'yi görüyorum.

Herkes bana bakıyor ve bir an için içim burkuluyor. Donup kalıyorum, çünkü zihnim Tulsa Kalesi'ne ve ne zaman bir erkekle birlikte olsam sırtışlara geri dönüyor. Bu söylentilerin yol açtığı sorunlar. Gecenin geç saatlerinde benimle yüzleşen ya da odama gizlice girip dağıttığım şeyin "tadına bakmak" isteyen erkekler ve kendimi ne kadar güvensiz hissettiğim.

Böyle bir şey olmayacak, diyor Liam zihnimde ve düşünceleri sahiplenici ve şiddetli. Benny içeri girdiğinde bile rahat bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor, beni kendine doğru çekiyor, kulağımı ısırtıyor ve herkese sadece onun olduğumu açıkça belirtiyor. O insanlar burada değil. Bu insanlar benim bir Drakoni savaşçısı olduğumu biliyor. Benim olduğumu biliyorlar ve sana dokunmaya çalışanın bağırsaklarını deşerim. Geçmişte güvende olmaman, tekrar güvende olmana izin vereceğim anlamına gelmez.

Sakinleşiyorum. O haklı. Kafeteryadaki yüzlere bakıyorum ve Liam kulağımla oynasırken bilmiş bilmiş sırıtanlar olsa da, çoğunlukla insanlar bize doğru gülümsüyor. Bizim için mutlu görünüyorlar.

Bu yeni bir şey.

Çünkü seni seviyorlar, diyor Liam kulak mememi ısırtarak. Senin mutlu olmanı istiyorlar. Benim gibi bir ucubeyle olsa bile.

Nedense gözlerime yaşlar hücum ediyor. Burnumu çekiyorum. *Ben mutluyum. Ve sen bir ucube değilsin.*

Olabilirim, benim tatlı insanım. Arkasına yaslanıp bana göz

kırptıyor. Ve şimdi yine kıpkırmızı oluyorum.

"Kahretsin Andi, orada oturup herkesin önünde Liam'la öpüşecek misin yoksa Amy'yle mi konuşmak istiyorsun?" Benny'nin iğrenmiş sesi araya giriyor.

Kardeşimin yakınında yaşamak istediğimi söyledim mi? Belli ki hayal görüyorum. Tekrar ilerlemeye başladığımızda Liam'ın eğlendiğini hissedebiliyorum. "Özür dilerim," diyorum uysalca. "Bana yolu göster."

Görünüşe göre bugün kalenin menüsünde etli bir chili var ve nefis kokuyor. Amy'yi mutfakta Retha ile konuşurken porsiyonları dağıtırken buluyoruz ve bizi görünce gözleri keyifle açılıyor. "Oh, dönmüşsünüz! Harika!" Kepçeyi Retha'ya uzatıyor ve ellerini güzel sarı elbisesini örten beyaz önlüğe siliyor. "Konuşmak için bir dakikanız var mı?"

"Elbette," diye cevap veriyorum otomatik olarak ve Liam da onaylarcasına elimi bir kez daha sıkıyor.

"Ben yemeğe gidiyorum. Sana sonra yetişirim, Andi," diyor Benny ama bana bakmıyor. Omzumun arkasından bakıyor. Göz ucuyla baktığımda Katrina'nın kafeteryadaki bir noktadan el sallayarak ona katılmasını işaret ettiğini görüyorum. Kardeşim bana sırtlıyor, omzumu okşuyor ve sonra uzaklaşıyor.

Artık kesinlikle ikinci sıradayım. Belki biraz daha incinmiş hissetmeliyim, ama daha çok onun meşgul olması beni rahatlatıyor, böylece Liam'la vakit geçirebiliyorum. Bu yanlış mı?

Mutlu olmaya ve istediğini yapmaya hakkın var, diyor Atalim. *Bu senin de hayatın.*

Böyle söylediğinizde kulağa çok pratik ve açık geliyor, homurdanıyorum.

Koridorda ilerlerken Amy sessizdi. Topallamasına ayak uydurabilmek için hızımız yavaş ama aldırmiyorum. Sanırım o da benim Liam'la olduğum gibi Rast'la konuşurken kendini kaybetmiş. Bu da garip, çünkü yürürken tam olarak anlayamadığım tuhaf bir rahatlama hissediyorum. Amy'yi tekrar görmek mi? Nedense, Amy'nin Rast'la paylaştığı odaya doğru ilerledikçe bu rahatlama artmaya devam ediyor.

Liam bana *Rast olduğunu* söyledi ve şaşırdı. *Burada olmamızdan memnun çünkü artık Amy daha az endişelenecek. Onun düşüncelerini alabiliyor musun?*

Hayır mı? Pek sayılmaz. Sadece tam olarak anlayamadığım genel bir his. Onu duyamıyorum. Ama şimdi Liam söyleyince aklıma geldi. Kanını alan hepimiz ejderha saldırısının yaklaştığını hissedebiliyoruz. Hava ağırlaşıyor. Sanki artık hepimiz duygulara karşı biraz daha duyarlıyız.

İlginç. Kokularınız da farklı. Benny biraz değişmiş kokuyor. Sen de öyle, ama en iyi şekilde. Ve gözleri beni kızartan bir sıcaklıkla parlıyor... ve beni de tahrik ediyor.

Bunu sonraya sakla, yoksa Amy'yi korkutacağız, diye takılıyorum ona odasına girerken.

Liam sadece eğlencesini bana gönderiyor. İşte yine o "ucube" kelimesi. Her duyduğumda heyecanlanmaya başlıyorum, ne sakladığını merak ediyorum.

Amy doldurulmuş, yastıklı bir sandalyeye ağır ağır otururken yüzüm kızarıyor. Beynim tamamen dağılmış durumda, ama bize garip bir gülümseme verirken dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum. "Benimle buraya geldiğin için teşekkürler. Eminim kafeteryada da konuşabilirdik ama çok fazla kulak var, biliyor musun? Ayrıca, gerçekten oturmak istiyordum." Yüzünü buruşturuyor, sakat bacağını ovuşturuyor.

Aniden bir hoşnutsuzluk hissettim ve Liam'a bir adım daha yaklaştım.

Yine Rast, bana söyledi. Onun bu kadar çok çalışmasından hoşlanmıyor. Sen de mi bunu hissediyorsun?

Evet, çok garip. Ağrıyan alnımı ovuyorum. Rast'ın duygularını algılamam hoşuma gitmiyor. Bu... yeni ve biraz rahatsız edici. Belki de kanını aldığım ve artık çiftleştığımız için artmıştır?

Ve senin zihnin benimkine bağlı. İlginç. Liam'ın ilgilenmiyor gibi görünmesi dışında.

Sesi biraz hoşnutsuz geliyor.

Hoşnutsuzluk değil, diye düzeltiyor, düşüncelerimi anlıyor. Senin için endişeleniyorum. Burada olmak senin için çok mu fazla?

Bunu öğrenmenin tek yolu burada olmak.

"Her şey yolunda mı?" Amy bizi yakından izleyerek soruyor.

Ona söylemeli miyiz? Liam'a sordum. O da kabul edince rahatladım. Sırlardan hoşlanmam ve aynı fikirde olduğumuza sevindim. Amy'nin karşısına bir sandalye çekip oturuyorum. "Küçük bir sorun," diyorum ona ve hissettiğim duyguları itiraf ediyorum.

O da Liam'la aynı sonuca varıyor. "Kanla ilgili bir şey o zaman? Liam'la olan psişik bağlantınızı mı güçlendiriyor? Ve onun aracılığıyla diğerlerinin izlerini mi toplayabiliyorsun?"

Ellerimi açtım. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Amy parmaklarını dudaklarına götürüyor, yüz ifadesi dalgın ve Rast'la sohbet ettiğini hissedebiliyorum. "Birkaç gün burada kalman senin için sorun olur mu?" diye soruyor. "Çünkü senden bir iyilik isteyeceğim."

Beklentiyle bize bakıyor ve Liam bana dönüyor. O zaman bu benim kararım mı? "Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Rast buradayken Liam için burada olmak zor olabilir ve onun acı çekmesini istemiyorum."

Burada sana ihtiyaç duyulursa elimden geleni yaparım, diyor sessizce ve bir parmağını yanağımda gezdiriyor.

Sırf deneyebiliyorsun diye bunu yapmanı istemiyorum. Seni çırpınışlarını izleyemeyecek kadar çok seviyorum ve hala kontrolünle ilgili pek çok şeyi yeniden öğreniyorsun. Şu anda zor zamanlar geçiriyorsun, değil mi?

Belki de. Neşesinin ardında bir gerginlik hissedebiliyorum. *Rast'ın varlığı yüzünden olduğunu* itiraf ediyor. Daha önce beni rahatsız etmiyordu, çünkü onu hissedemiyordum. *İçgüdülerim kapalıydı. Ama şimdi uyandılar.*

Her şey karmakarışık, katılıyorum.

Amy dikkatimi çekmek için parmağını kaldırıyor ve ben de utangaç bir şekilde sessiz kaldığımızı, zihinsel bir konuşmanın içinde kaybolduğumuzu fark ediyorum. "Özür dilerim."

"Üzülme. Nasıl hissettirdiğini biliyorum." Gülümsemesi sempati ve anlayış dolu. "Ama sen tartışmaya girmeden önce, kalenin korunmaya ihtiyacı olduğu ve Rast'la ben birkaç günlüğüne ayrılmak istediğimiz için senden kalmanı istediğimi belirtmek isterim."

"Burada olmayacak mısın?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşim hamile," diyor Amy. "Gwen'in kuşları aracılığıyla iletişim kurmaya çalışıyorduk ama en son birkaç hafta önce gönderdi. Kendini iyi hissetmediğinden ve karnının biraz şiştiğinden bahsetti. Bu benim için endişe verici çünkü sadece dört ya da beş aylık hamile. Kesinlikle yakın zamanda doğum yapmayacak. Ona bir mesaj gönderdim ama henüz bir haber alamadım ve endişeleniyorum." Amy dudağını ısırdı. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ziyarete gidip birkaç gün kalmak istiyoruz ama dişi ejderha kalenin hemen önünde kamp kurduğu için, bir şey yapmaya kalkışması ihtimaline karşı burada birilerinin olup biteni izlemesi ve herkesi koruması gerektiğini hissediyorum."

"Ve biz ortaya çıktığımızdan beri..."

"Aynen öyle." Bana umutlu bir bakış attı. "İzin verir misiniz? Mümkün olduğunca çabuk döneceğimize söz veriyoruz. Sadece Claudia'nın iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Yarı ejderha bir bebeğe hamile olan ilk kişi o ve onun için endişeleniyorum."

Ve karnına dokunuyor. Oh.

Yarı ejderha bir bebeğe hamile olan tek kişinin kız kardeşi olmadığını düşünüyorum. "Liam halledebilirse benim için sorun yok." Ejderhama - eşime- dönüyorum ve bu düşünceyle şiddetli bir gurur duyuyorum. O tamamen benim.

Muhteşem altın rengi teni ve parlayan dişleriyle bana gülümsüyor. "Eğer Andrea beni toprak altında tutma stresine aldırmazsa, kalmaya hazırım."

"Stres mi?" Kekeliyorum. "Bu benim için nasıl bir stres olabilir?"

Çünkü beni meşgul etmek zorunda kalacaksın.

Oh. Yine yüzüm kızardı. Bu bana hiç de kötü gelmedi. Kulağa bir zevk gibi geliyor.

İkimiz için de, ejder-adamım kabul ediyor.

ANDI

T

Amy seyahatine hazırlanmak için koştururken öğleden sonra yoğun bir dikkat dağınıklığına dönüşüyor. Bir yandan çantasını hazırlıyor, bir yandan da bana kalede olan biten her şeyi anlatıyor.

Bazılarının farkındayım, bazılarının da değilim. Melissa'nın kızı yeni adet görmeye başladı ve biraz hormonlu. Dani ve Mara birlikte yaşamaya başladılar (bunu biliyordum) ve yüzük takıyorlar, bunu bilmiyordum ama ikisi için de mutluyum. Yakın olduklarını biliyordum ama sanırım bu kadar yakın olduklarını fark etmemiştim. Gwen çok heyecanlanacak ve keşke burada olup paylaşabilseydi. Belki buradaki işimiz bittiğinde Claudia ve Kael'i kendimiz ziyaret edebilir ve bir şekilde Fort Dallas'taki Gwen ve Vaan'a buluşmak için haber gönderebiliriz... ama sadece Liam için güvenli olursa.

Onu riske atmayacağım.

Yiyeceklerin bir kısmı bozuldu, bu yüzden Amy yerel bölgeleri araştırıyor ve erzak bulunan yerlerin işaretli bir haritasına sahip. Eğer kırmızı havalanırsa, biraz almak için yola çıkabiliriz. Olmazsa, hala bol miktarda heyecan verici olmayan mısır ve fasulye ve ara sıra kaleye çok yakın dolaşan geyik var. Amy daha önce evden hiç ayrılmamış yeni bir anne gibi telaşlanıyor ve bu biraz eğlenceli. "Jemma'nın bebeği diş çıkarıyor," diye hatırlatıyor bana. "O yüzden

telaşlı olacak. Oda arkadaşlarının bazı şikâyetleri var, bu yüzden sizin devreye girmeniz gerekebilir."

"Ya da ona yeni bir oda verin," diye şaka yapıyorum. "Benimkini alabilir."

Amy gözlerini kırıştırıyor, sonra kolumu tutuyor. "Sen bir dahisin. Yerin var mı?"

"Dani haftalar önce Mara'yla birlikte olmak için taşındı, hatırladın mı?" İşaret ediyorum. "Gwen de gitti. Ben de Liam'la birlikte olacağım, böylece onunla kalabilirim. Sorun çözüldü."

Işıl ışıl gülümsüyor, sonra da tıka basa dolu çantasını yatağından çıkarıyor. Sadece bir haftalığına gideceğini söylemişti ama gerçek kadın modasına uygun olarak, tek başına bir kaleye yetecek kadar giysi, ayrıca yiyecek malzemeleri, matara, tuvalet malzemeleri ve fazladan ayakkabı paketlemişti. Ancak çantayı omzuna attığı anda, Rast yüzünde sinirli bir ifadeyle odaya dalıyor. Tamamen çıplaktır, iri, vahşi saçları sırtından aşağı dökülmektedir. Çantayı kadının elinden kapıyor, boğazından bir hırıltı yükseliyor.

"Ah, sen," diyor Amy, kızgın bir şekilde. "O kadar da ağır değil."

Bir şey demiyorum. Oldukça ağır görünüyor, Amy ise ince ve narin. Rast'ın görünüşüyle nasıl başa çıktığını görmek için Liam'a bakıyorum.

Ben iyiyim, bana söz veriyor ve düşünceleri güçlü ve sorunsuz. Yine de samimi ve sahiplenici bir hareketle enseme sıkıyor ve bundan hoşlandığıma karar veriyorum. Eğer hırpalanmak, sahiplenilmek ve sürekli onun malı olarak görülmek Atalim'i sakinleştiriyorsa, ben buna varım.

Yine de gizliden gizliye hoşuma gidiyor.

Benimle sırrın yok, diye mırıldanıyor kafamın içinde. Bir dahaki sefere kalçalarının arasına girdiğimde hırpalanmaktan hoşlandığını hatırlayacağım.

Sen... Başlıyorum ve sonra duruyorum. Amy ile sessizce tartışan Rast'ın kızgınlığını hissedebiliyorum ama bunun ötesinde başka bir şey var. Yeni bir şey.

Liam'ın gözleri kararır ve Rast hareketsiz kalır.

Ben de hareketsizim. Sanki hepimizin zihninde bir dalgalanma varmış gibi.

"Nedir bu?" Amy merakla sorar. "Neler oluyor?"

Titriyorum, aniden üşüdüm. Ve açlıktan. Ağzım sulanıyor ve o kadar üzgünüm ki ağlayacak gibi oluyorum. Bu çok garip. Kollarımı ovuyorum, şaşkınım. "Donuyorum. Ve açım."

"Bu... bir çocuk," diyor Liam yavaşça. "Yeni bir tane." Bana merakla bakıyor. "Konuşan o."

"Bir çocuk mu?" Amy sorar ve sonra sarkar. Arkadaşı onu yatağa yuvarlanmadan önce yakalıyor. "Claudia'nın çocuğu mu?"

Yeni doğmuş bir bebek, diyor Liam, düşünceleri merak dolu. *Zihni o kadar güçlü ki...* Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İçimi bir öfke ve açlık dalgası daha sararken bir elini alnına bastırıyor. "Oldukça küçük bir yayıncı."

"Ama o iyi mi?" Amy sorar ve kimse cevap veremedi. Rast'a bakıp başını sallar.

Ben daha sormadan Liam *onun iyi olduğunu* söyledi. *Sadece aç, üşümüş ve tüm yeni gençler gibi dünyaya kızgın.*

"Onu buradan duyduğuna inanamıyorum," diyorum şaşkınlıkla. Ben de onu duyduğuma inanamıyorum.

"Belki de kanların karışımındandır," diyor Liam yavaşça, bakışları bana odaklanmış halde. "Benim kanım sendeyken yeteneklerin arttı ve şimdi çiftleştiklerimiz ve ateşlerimi aldığın için daha da arttı. Belki de insan ve drakoni bir araya geldiğinde ortaya çıkan şey budur."

Güçlü bir zihne ve yüzlerce mil ötedeki insanlara dokunabilecek kadar psişik güce sahip bir bebek.

Ve bir isim, Liam bana söyledi. *Kafamızın içinde bağırıyor.* Yüzünü buruşturuyor ve o bunu yaparken ben de onun ne duyduğuna dair belli belirsiz bir zihinsel "bakış" elde ediyorum. Bu kızgın bir bebeğin feryadının psişik eşdeğeri ve tüm bunların arasında bir isim var. Zavallı Liam'ımı neredeyse sopayla dövüyor.

Sallavatri.

Liam bana *iyi, güçlü, uzun bir isim* olduğunu söyledi ve sonra bana şaşkın bir sırıtış attı.

Efendisi onunla çok uğraşacak.

AMY VE RAST, Amy çantasını yeniden doldurduktan sonra, bu sefer bir el çantasına sığdırabileceği kadar çok bebek eşyası doldurduktan sonra nihayet ayrılırlar. Sallavatri'nin zihinsel "bağırmaları" bir süre daha devam ediyor, ancak açlığı azalıyor ve sanırım yemek yiyecek kadar sakinleşiyor. Tanrıya şükür bebekler çok uyuyor, çünkü sürekli açlık ve yeni doğan huysuzluğuyla nasıl başa çıkardım bilmiyorum. Liam'ın neler hissettiğini ancak hayal edebilirim.

Aslında o kadar da kötü değil. Hoşuma gitti. Bana evimi hatırlatıyor. Oradaki gençler topluluklarıyla zihinlere dokunurlardı ama Sallavatri kadar sesleri çıkmazdı. Düşünceleri eğlendirici. O güçlü biri.

Ne kadar "erken" olduğuna rağmen güçlü, ancak kimse erken olduğundan tam olarak emin değil. Görünüşe göre drakoni gebeliği insan gebeliğinden çok daha kısa, ancak Liam ne kadar kısa olduğunu söyleyemiyor. *Ben dişi değilim. Böyle şeyleri bilmem. Bir ay mı? İki ay mı? Ama dişilerimizde ateş çok hızlı yanıyor.*

Bu da demek oluyor ki, eğer bir bebeğimiz olursa, bu fikre alışmak için birkaç ayım olacak ve sonra bum, bir megafonun psişik eşdeğeri ve kendi ismiyle gelen birine annelik yapacağım.

Aslında bu fikirden nefret etmiyorum.

Ben de bilmiyorum, diyor Liam. Çatıda uzanıp yıldızları seyrederken parmaklarımla oynuyor. Jemma eski odamı devraldı ve ben de eşyalarımı Benny'nin odasında duran ve yeni evimize götürülmeyi bekleyen bavuluma yerleştirdim. Rast ve Amy dönene kadar Shreveport Kalesi'nde kalacağız, ama sonra "bizim" bölgemizde yuvamızı kurmak için tekrar yola çıkacağız. Bu da nefret etmediğim başka bir fikir. Aslında, düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor. Atalim'le yalnız kalmak mı? Yıllar sonra ilk kez duvarlar ve çitler olmadan yaşamak? İstedığımız kadar gürültülü sevişmek için mahremiyet?

Ben bunların *hepsine* varım.

O zamana kadar kaledemiz ve içerisi havasız olduğu için birkaç battaniye ve yastığı çatıya çıkardık. Bu bana haftalar önce Liam'ın benimle oturduğu ve Benny ile her şeyin iyi olacağına dair bana güvence verdiği o geceyi hatırlatıyor. Asla yanımdan ayrılmayacaktı.

O zamandan bu yana milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyor... ve aynı zamanda hiç zaman geçmemiş gibi geliyor.

Bak, dedi Liam bana, gökyüzünü göstererek. Onları görebiliyor musun?

İşaret ettiği yere bakıyorum ve uzun bir süre hiçbir şey yok. Sonra, ay ışığında bir kanat parıltısı gördüğümde yeni bir varlık hissediyorum.

Bir ejderha.

Sonra, başka bir varlık zihnime dokunuyor. İkinci bir ejderha. Nefesim kesiliyor, diğer elini sıkıca tutuyorum.

"İki ejderha mı?" Endişelenme. Onları hissedebiliyor musun? Bizim için bir tehlike değiller.

Onları hissediyorum, ama normalde yaklaşan bir ejderhayla birlikte gelen baskıcı öfke ve hiddet bulutu değil bu. Sakinlik ve meraktan başka bir şey yok. *Kim onlar? Onları tanıyor muyuz? Akılları başlarında mı?*

İsimlerini sordum ama beni görmezden geliyorlar. Ya da onları tanımıyorlar. Çocuğu görmeye gidiyorlar. Sallavatri. Zihinsel dokunuşu onları çağırıyor olmalı.

Oh. Yeni bir bebek söz konusu olduğunda drakoni içgüdülerini devreye giriyor olmalı.

Claudia ve Amy tehlikede mi o zaman?

Ben öyle düşünmüyorum. Liam'ın düşünceleri de aynı derecede sakın. Sadece zihinlerine kimin dokunduğunu görmek istiyorlar. Ona zarar vereceklerini sanmıyorum.

Liam'ın elini sıkıca tutuyorum ve düşüncelerindeki duyguları yakalamaya çalışıyorum, takip edip bebeği kendisi mi ziyaret etmek istiyor yoksa tepemizde uçan diğer ejderhaların yakınlığı deliliğe mi yol açacak anlamaya çalışıyorum.

Ben iyiyim, söz veriyorum. Beni daha yakına çekip kendine doğru bastırıyor. Bebeği görmek gibi bir arzum yok, kimseye saldırmak gibi bir

*arzum da yok, tabii gelip sana daha yakından bakmaya karar vermezlerse.
O zaman dişlerimi göstermek zorunda kalabilirim.*

Yeterince adil. Sence bebeği ziyarete giden daha fazla ejderha gorecek miyiz?

Hiç şüphanesiz. Kıkırdıyor, ses kafamda ve onun büyük göğsünde yankılanıyor. Ailesini kıskanmıyorum. Umarım çok fazla misafir bekliyorlardır, nk öyle olacak.

Bu Amy ve Rast'ın daha uzun süre yok olacakları anlamına gelebilir, diyorum ona biraz endişeli bir şekilde. Senin için sorun olur mu?

Öyleyim, diyor bana ve dşnceleri sakın. İki bacaklı formumda olmak yardımcı oluyor... senin yanımda olman da yle. Mümkün olduğunca bu formda kalmaya çalışacağım.

Bu beni biraz endişelendiriyor. Gabe'in kırmızısı hâlâ kalenin kenarlarında pusuda bekliyor, çatışmaya girmeyecek kadar uzakta ama rahat edemeyecek kadar da yakın. "Peki ya Gabe'in küçük arkadaşı? O da Claudia ve Kael'in bebeğini gorecek mi?"

Ben yle dşnmyorum. Bu gece ona ulaşmaya çalışmadım ama Teva'nın ayrılacağı izlenimini edinmedim.

Teva mı? Bir isim duymak beni kıskandırıyor. *Yani bir adı mı var? Bu ne zaman oldu?*

Liam aniden yuvarlanıyor ve ben battaniyenin üzerinde onun altındayım, parlak altın gozleri bana gülümsüyor. "Kıskanlığını hissedebiliyorum, biliyorsun."

"Yapmalısın. Saklamıyorum." Gğsn gönülsüzce itiyorum. "Madem o kadar deli, nasıl bir adı var? Siz ikiniz gizlice çene mi alıyorsunuz?"

Liam homurdanıyor. Eğilip burnunu çeneme sürtüyor, sonra boynumun yan tarafına bir öpücük konduruyor, tam da birkaç gün önce beni ısırıp ateş ettiği yere. "Ne dediğini duymak ister misin?" Dişleri tenimi hafifçe sıyrıyor, zihnini bana açarken bile içime ürperti gonderiyor.

Liam'ın dşnceleri arasında yeni bir zihin kıvrılıyor. Kesinlikle kadın... ve ıssız ve şimdiye kadar hissettiğim her şey kadar dengesiz.

Bir bebek var. Bir bebek istiyorum. Eşim nerede? Neden bana meydan okumuyor? Bir bebek istiyorum. Eşim nerede? Bir duraklama oluyor ve sonra tekrar başlıyor, öncekinden biraz daha vahşi bir şekilde. Bir bebek var. Bir bebek istiyorum. Eşim nerede? Neden saklanıyor?

Başımı hafifçe sallıyorum ve o da bağlantıyı kapatarak dişiyi susturuyor. Dili tenimde gezinerek omurgamda zevk ürpertileri yaratıyor. "Pekâlâ, kanıtlanmış bir nokta. Kıskanmana gerek yok. Yani senin onun eşi olduğunu düşünmüyor mu?"

Kesinlikle olmaz. Üzerindeki ateşimin kokusunu alıyor. Benim alındığımı biliyor. O zaman... Gabe?

Ondan çok etkileniyor ama onun eşi olabileceğinin aklına geldiğini sanmıyorum. Bence bu sadece dengesiz bir zihnin saçmalıkları.

Ama bir bebek olduğunu biliyor, yani tamamen gitmiş değil.

Gömleğimi yukarı itiyor ve sert dilini meme ucumun üzerinde gezdirerek dikkatimi dağıtıyor. Gözlerimi kapatıp kendimi onun dokunuşuna kaptırırken yüzünü göğsüme doğru tutarak inliyorum.

Benimle birlikte değil. Liam'ın düşünceleri ipeksi ve ihtiyaç dolu, ağrıyan uçlardan birini öpüp diğerini avuçlarken. Bebek vermeyi tercih edeceğim başka biri var.

Hem sözlerinden hem de dişlerinin göğsüme hafifçe dokunuşundan nefesim kesildi.

Bebek mi istiyorsun?

Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda saf altın renginde. *Öyle değil mi?*

Şey...evet. Ama ya Claudia'nın bebeği gibi dünyaya yayılırsa? Sallavatri?

Liam başını tekrar eğiyor ve göbeğime doğru bir yol öpüyor. Amıma doğru gittiğini biliyorum çünkü adam bütün gününü orada geçirebilir ve asla doymaz. *Anladığım kadarıyla Sallavatri'nin aklı başında. Sağlıklı. Ve eğer bebeğimiz bir sürü arkadaş getirseydi, iki dünyadaki en güvenli çocuk olurdu, çünkü kimse ona zarar vermezdi. Ziyarete koşan ejderhaların zihninde sevinçten başka bir şey yok. Onun varlığı için heyecanlılar.*

O zaman bir bebek yapalım, dedim ona, nefes nefese.

Tatlı Atalım tümseğime bir öpücük konduruyor, sonra bacaklarımı birbirinden ayıran ve vücudumu şarkı söyleten uzun, lezzetli bir yalama yapıyor.

Sen böyle yapmazsın, diye takılıyorum ona, nefes nefese.

Bana *çok sabırsız* olduğunu söyledi. *Merak etme, tatlı dostum. Sana sahip olduğum her şeyi vereceğim.*

Ve ben tepemdeki yıldızlara bakarken, o da bakıyor.

EPİLOG

Başka bir yerde

CLAUDIA

"C Onu tutabilir miyim?" Kollarımı uzatarak sordum. "Bebeği tutuyorsun."

Hogging değil. Babasıyla birlikte olmayı seviyor.

Kael bana doğru ilerliyor, bakışları kocaman kollarındaki minik yaratığa kilitlenmiş. Kızgınlığımı bastırıyorum çünkü kıızıyla büyülenmiş görüntüsü kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tatlı. Bebek onun kırpılmış pençesine tutunmuş, hayranlıkla ona bakıyor.

"Aç mı?" Göğüslerim acıyor ve akıyor, bu oldukça yeni bir his. Ama yine de her şey öyle. Hâlâ hamile olmaya alışmaya çalışıyordum ve bir ay gibi kısa bir süre içinde karnım hindi termometresi gibi dışarı fırladı ve sonra bir de baktım ki doğum başlamış.

Şimdi, Sallavatri burada, şişman ve şımarık, parlak altın rengi saçları, görünüşe göre kendi seçtiği bir ismi ve kilometrelerce ötedeki tüm ejderhaları onu görmek için kulemize getiren zihinsel bir ciğer seti var.

Kael yanımdaki yatağa oturdu ve onu bana teslim etti. *Senin sıcaklığını özlüyor.*

Onu bana verirken kıskançlık hissetmemeye çalışıyorum. "Senin onu duyup benim duyamamam hiç adil değil."

Her drakoni yavrusu gibi düşüncelerini aktarıyor, diyor bana, çocuğumu göğsüme yatırırken yanağımı okşayarak. Sallavatri memeye yapışıyor, emiyor ve emzirirken bana bakıyor. Uzun zamandır bir insan bebeği görmemiştim ama yüzü daha dolgun ve çoğu yeni doğandan çok daha uyanık görünüyor. Ya da belki de içimdeki gururlu annedir. Her iki durumda da, o emzirirken ve beni izlerken gülümsüyorum ve ona doğru cesaretlendirici düşünceler düşünüyorum.

Buradayım, diyor Kael. Kızımızı beslerken beni izlerken gözleri saf altın renginde. *Onu duyamasan bile, onunla olan bağlantımı paylaşabilirim. Dışarıda kalmayacaksın.*

Ona gülümsüyorum. "Surat asmaya çalışmıyorum. O çok harika biri ve ben de en az senin kadar onun dünyasının bir parçası olmak istiyorum."

Sen ikimizin de her şeyisin, ateşlerim, diyor bana ve bana sahiplenerek baktığında kendimi sıcak ve mutlu hissediyorum.

Anne olma fikrine alışmak için biraz daha zamanım olduğunu düşünmüştüm ama erken geldiği için üzülemiyorum.

O mükemmel.

Okuduğunuz için çok TEŞEKKÜRLER! Son notlarımı, sırada ne olduğuna dair ipuçlarını ve serideki diğer kitapların bağlantılarını okumak için sayfaları çevirmeye devam edin! Yazdığım her şey Kindle Unlimited'ta, bu yüzden ilk kez okuyorsanız (aaa, Ruby bakiresisiniz!) deli gibi ödünç alın! <3

YAZARIN NOTU

Tekrar merhaba!

Umarım Andi ve Liam'ın hikayesini beğenmişsinizdir! Yaklaşık bir yıldır Liam hakkında yazmak istiyordum. Gerçekte göçebe olmayan bir göçebe ve dünyanın geri kalanına karışan, neler olup bittiğini anlamaya çalışan bir drakoni adam fikrine aşık oldum. Liam'ın seçimleri, Andi'ye olan çekimiyle ilgili her türlü lezzetli sorunu ortaya çıkardı ve onların itme-çekme ilişkisini yazmak çok eğlenceliydi.

Andi'ye gelince, kişiliğinde keşfetmek istediğim pek çok yön vardı. Pompalı tüfeğiyle bir tür belalı gibi görünmeye çalışıyor ama sayfada bayıldığı anda onun bir yalancı olduğunu ve gerçekten rol yaptığını anladım. Bu benim ilgimi çekti ve araştırdıkça onun karmaşık bir geçmişi olduğunu öğrendim ve bu da üzerinde oynamak istediğim bir şeydi. Bazen 'hayır' yerine 'evet' diyen kız olmak daha kolaydır ve her kadın sonradan kötü bir fikir olduğunu fark edebileceği durumlar yaşamıştır. Buna bir de kalelerin küçük, kapalı havası ve çoğu insanın sahip olduğu güçsüzlük (ve güce sahip olanların güce aç egoları) eklenince, bunun istismar için olgunlaşmış bir durum olduğunu görebiliyordum. Bu, 'evet demenin rıza anlamına gelmediği' türden zor durumlardan biri ve bunun gelecekte Liam ona ilgi gösterdiğinde nasıl tepki vereceğini etkilediğini de görebiliyorum.

Ayrıca, bu yazar notlarında büyük bir aptal gibi görünmeye başlıyorum. Ben her zaman ilham perisi olmadığını söyleyen insanlardan biri oldum.

Burada karakterlerin kendilerini nasıl tanıttığından bahsediyorum. Gözlerinizi devirmenizde sorun yok - ben de öyle! Sadece bazı karakterler için kesin fikirlerim var, bazıları ise sayfaya geldiklerinde kim olduklarını gösteriyorlar. Liam hakkında genel bir fikrim vardı - Andi'yi o tüfeği kaldırıp saç örgüsünü savururken yazana kadar yoktu.

Ve sonra, tabii ki, bir kahraman olmak zorundaydı. :)

Küçük bir temizlik notu - bu kitapta Benny 14 yaşında. ÖFKESİNDEKİ ATEŞ'te 14 yaşında olduğuna inanıyorum ve RUHUNDAKİ ATEŞ'te yaşı 16 olarak belirtilmişti. Burada resmi olarak kayıtlara geçiyorum ve yaşının 14 olduğunu söylüyorum ve önceki örneği düzeltmek için geri dönüyorum. Şu anda birkaçınız alnınızı sıvazlıyor ve böyle bir şeyin nasıl gözden kaçtığını merak ediyorsunuz, değil mi? Merak etmeyin, ben de alnımı tokatlıyorum!

Tabii ki... Ben isimleri, tarihleri ya da mutfağa neden girdiğimi hatırlamayan biriyim. Kısacası, bir balonun içinde yaşıyorum. Kocam size birlikte olduğumuz ilk beş yıl boyunca onun doğum gününü nasıl hatırlamadığımı anlatabilir ve yıldönümümüzün ne olduğunu hatırlamak için hala evlilik cüzdanımızı çıkarmak zorunda kalıyorum (bir Salı günüydü! Tek hatırladığım bu!). Bu yüzden zaman zaman tarihleri ve yaşları yanlış hatırladığım için beni affedin.

Kendi kendinize Ruby'nin dünya inşası İncil'i yok mu diyor olabilirsiniz. Evet, evet var. Ayrıca onlara referans vermeyi unutuyor...

Dediğim gibi - kendi yarattığım mutlu bir balonun içinde yaşıyorum, tıpkı gri saçlar ve kaloriler gibi tarihlerin de var olmadığı bir yerde :)

Şu anda bu seri için iki kitap daha planlıyorum. Gabe'in bir kitabı olacak, bu kitabı okuduktan sonra bunu anlamış olmalısınız! Pek çok kişi bana yazıp neden dişi ejderhaların kendi kitaplarının olmadığını sordu. Cevabım her zaman aynı oldu - eğer bir hikâye düşünebilirim, bir tane yaparım! Ve uzun zamandır aklıma bir hikâye gelmiyordu. Ama bunu yazarken bir aydınlanma yaşadım ve sanırım bu kitabı yazmak eğlenceli olacak ve güzel, ilginç bir sarsıntı yaratacak!

Azar ve Melina'nın kitabı serinin son kitabı olarak planlandı, ancak aklıma başkaları gelirse veya anlatacak yeni hikayelerim olursa, araya bir tane daha sıkıştırabilirim. Ejderhaları seviyorum, ama aynı zamanda benim için yazması çok daha zor

Barbarlar, bu yüzden bu serinin onun kadar uzun sürüp sürmeyeceğini bilmiyorum. Tüm serilerime eşit sevgi göstermeye çalışıyorum ama her serinin sonsuza kadar devam edemeyeceğini de kabul etmek zorundayım.

(Yine de hayran görüşlerine her zaman açığım! Eğer kesinlikle görmek istediğiniz bir şey varsa ya da belirli bir hikayeyi ihmal ettiğimi düşünüyorsanız, bana Facebook'tan bir satır bırakın!)

Bu kitabın ses kaydı yaklaşık 3-4 ay içinde çıkacak. Biraz uzun bir süre olduğunu biliyorum ama anlatıcıları ayarlamak ve programlarına uydurmak için zamanları olması gerekiyor. Seri boyunca aynı anlatıcıların kalmasını istedim çünkü bir okuyucu olarak anlatıcıların değişmesini sarsıcı buluyorum, bu yüzden umarım iyi şeyler için beklemeyi umursamazsınız! <3 Bence harika bir iş çıkarıyorlar ve Liam ve Andi'ye hayat vermeleri için sabırsızlanıyorum.

Sırada ne olduğuna gelince, şu anda programımla hokkabazlık yapıyorum ve bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışıyorum. Bu bahara yetiştirmem gereken bir New York kitabım var (gizli ismimle) ama Ruby'nin yayın programını aksatmamaya kararlıyım. Bu yüzden bu bilgiyi çok yakında Ruby'nin Facebook'unda açıklayacağım! Bizi izlemeye devam edin.

Buraya kadar okuduysanız, birkaç kişiye övgüler yağdırmak istiyorum. Kati, kapaklarımı her zaman muhteşem ve üst düzey yaptığın için. Sen gerçekten tam bir dahisin ve benim tamamen el yordamıyla yaptığım önerilerden harika şeyler çıkarabiliyorsun. Yeteneğine sürekli hayranlık duyuyorum ve arkadaşın olmaktan heyecan duyuyorum. Ayrıca, editörüm Eagle'a - yorumlarınız beni her zaman güldürüyor. Söz veriyorum bir gün yalan/yalan ve 'var' ile 'var' arasındaki farkı öğreneceğim ama sana yapacak bir şey vermem gerektiğini düşündüm. Evet, işte bu. ;)

Okuyucularım için - sizler en iyi hayranlarımsınız ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Lütfen tüm yorumlarınızı ve önerilerinizi okuduğumu ve günümü her zaman daha iyi hale getirdiğinizi bilin. Sizler tam bir rüyasınız ve hepinizi seviyorum!!!

<3

Yakut

Not - Eğer yorum bırakacak biriyseniz, çok nazik olur musunuz? Bu, kitabın Amazon'da 'tutunmasına' ve bir yazar olarak bana yardımcı oluyor. Ve eğer öyle değilseniz

İncelemek için yazın, bu da sorun değil! Hiç baskı yok. <3

ATEŞ KAN EJDERHALARI SERİSİ

Yeni mi başlıyorsunuz? İşte bu serideki diğer kitapların kısa bir özeti!

Kanında Ateş

Yasaları çiğnediği için Claudia zincirlenir ve Dallas Kalesi'ne saldıran yırtıcı ejderhaya adak olarak bırakılır. Ama o yırtıcı ejderha bir eş istiyor ve Claudia'yı seçiyor.

Öpücüğündeki Ateş

Zavallı, kırılğan Sasha, çılgın düşünceleri içinde tamamen kaybolmuş olan Dakh tarafından kaçırılmıştır. Ona ulaşan tek şey kızın dokunuşu. Sasha'nın

ejderhayla çiftleşmeye cesaret edebilir mi?

Kucağındaki Ateş

Zohr'un kötü adamlar tarafından yakalanması Emma'nın suçu. Onu kurtarmak Emma'ya kalmıştır ama bir ejderhayı evcilleştirmenin tek bir yolu vardır... çiftleşmek!

Öfkesindeki Ateş

Amy, onu her nefesiyle sevebilecek birinin hayalini kuruyordu. Ama vahşi, korkunç Rast ortaya çıktığında, aklındakinin tam olarak bu olduğundan emin değildir.

Ruhundaki Ateş

Vaan ile çiftleşmek, Gwen'in bir yabancı için arkadaşlarından, ailesinden ve kalesinin liderliğinden vazgeçmesi anlamına gelir...

Sesli mi seviyorsunuz? Bu seriyi sesli kitap olarak da dinleyebilirsiniz!
(Sesli kitaplar her kitaptan yaklaşık 3-4 ay sonra yayınlanmaktadır).

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.